

Giới thiệu Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!

Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau! là câu chuyện tình cảm về Phước Sinh - cô nàng ngay từ đầu truyện đã vợ hết bao cái tốt về mình, dịu dàng, tình cảm, điềm đạm ngoan ngoãn, tốt tính, lại chưa có bạn trai. Cô nàng chỉ mới tốt nghiệp đi làm, nên hẳn như con nít sống trong sự bao bọc của gia đình.

Tôi không biết cô gái như thế nào sẽ được gọi là thực nữ. Nếu như gặp người lớn thì nhả nhễ lễ phép, trước mặt cha mẹ thì ngoan ngoãn nghe lời, ăn cơm Tây biết cách dùng dao nĩa, chưa bao giờ nói tục chửi bậy là tiêu chuẩn của một thực nữ thì tôi nghĩ đương nhiên mình là một thực nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Làm Quen

Tôi không biết cô gái như thế nào sẽ được gọi là thực nữ.

Nếu như gặp người lớn thì nhả nhễ lễ phép, trước mặt cha mẹ thì ngoan ngoãn nghe lời, ăn cơm Tây biết cách dùng dao nĩa, chưa bao giờ nói tục chửi bậy là tiêu chuẩn của một thực nữ thì tôi nghĩ đương nhiên mình là một thực nữ.

Trước hết, tôi rất lễ phép. Nghe bà ngoại với mẹ kể lại thì ngày ba tuổi rưỡi tôi đã biết ngoan ngoãn mang ghế ra mời bác thu tiền nước ngồi, từ đó trở đi chuyện này đã trở thành một giai thoại để bà và mẹ mang ra kể với bất cứ ai đến nhà. Tôi hoàn toàn xứng đáng là một đứa con ngoan lễ phép.

Tiếp theo, tôi rất e lệ. Cô giáo dạy âm nhạc thời tiểu học của tôi kể lại: “Âm sắc của Phước Sinh rất tốt, vừa thanh vừa ngọt như chim sơn ca, chỉ có điều nó hay e thẹn quá. Gọi nó lên hát mà mặt nó đỏ bừng, âm thanh lí nhí như muỗi”. Tất cả các giáo viên khác của tôi đều đồng ý về điểm này. Phước Sinh là một cô gái e lệ.

Còn có một điểm quan trọng nhất, tôi rất nghe lời cha mẹ, trước khi tốt nghiệp đại học không dám có bạn trai. Ba mẹ tôi rất truyền thống, rất bảo thủ, họ cho rằng trước khi đi làm tuyệt đối không được yêu. Kỳ thực tôi cũng muốn đi ăn cơm có đôi có cặp, tới thư viện tự học có người chiếm chỗ, thậm chí dưới sân ký túc xá có người đánh guitar theo đuổi như những người khác trong trường. Nhưng tôi là một cô gái dầy thì muốn, lúc vào đại học mới gần bốn mươi cân, cao một mét năm tám (còn thiếu hai phân nữa mà không sao có được), nếu cởi áo ra thì có lẽ ngực còn không lớn bằng mấy thằng con trai cơ bắp, thật sự không đủ tiêu chuẩn để bọn con trai cùng trường theo đuổi. Vì vậy trong bốn năm học tôi không hề có qua lại với người khác giới, thực hiện tốt yêu cầu của bố mẹ, trở thành một cô bé thuần khiết ngây thơ.

Hai một tuổi rưỡi tôi tốt nghiệp đại học đi làm. Ngày đi làm thứ ba, mẹ nói với tôi rất nghiêm túc: “Phước Sinh này, con cũng trưởng thành rồi, đến lúc yêu rồi”.

Tôi cảm thấy vui vẻ, nhưng cũng hơi sợ hãi.

Vui vẻ là vì rốt cục đã đi làm rồi, độc lập về kinh tế rồi, không cần phải thi cử, muốn làm gì cũng được rồi. Sợ hãi là vì vừa tháng trước khi thi tốt nghiệp mẹ còn gọi điện nhắc: “Phước Sinh à, con nhất định không được yêu sớm, phải đi làm mới được yêu. Con không giấu mẹ đấy chứ?”

Đúng là nói trắng thì trắng, nói đen thì đen.

Tôi thật sự sợ bị ép duyên, không phải sợ mình không phản kháng được mà sợ một khi nổi bão thì hình tượng thực nữ khổ công xây dựng bao năm qua sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, hậu quả của việc này còn đáng sợ hơn cả chuyện mẹ uống thuốc giảm béo mà càng uống càng béo.

Theo thói quen từ nhỏ, tôi dạ một tiếng rất ngoan ngoãn xem như câu trả lời. Tôi đã trưởng thành, đến lúc yêu rồi.

Hạ quyết tâm trong lòng, một khi đối tượng không hợp thì cứ nhớ yên lặng là vàng, không bạo lực, không hợp tác mới là thượng sách.

Chưa được vài ngày đi tôi đã tới nhà với nét mặt tươi rói. Dĩ khê thì thăm với mẹ tôi một hồi, nụ cười trên gương mặt mẹ đang như nụ tầm xuân nhanh chóng biến thành đóa hồng nở rộ. Tôi dường như có thể nhìn thấy ánh mặt trời lấp lánh trên từng cánh hoa.

Thấy mẹ tôi gật đầu, di thân thiết ngồi xuống sofa ghé sát vào tai tôi tươi cười rạng rỡ: “Phước Sinh này, thằng bé đó không tệ đâu! Mẹ nó là Trưởng phòng công an thành phố, điều kiện gia đình rất tốt. Nhà nó có ba anh em, anh trai và em trai nó đều làm ở phòng công an, còn nó là bộ đội chuyên ngành về mở công ty bảo an, chính là công ty Thuận Thành. Nó hai bảy tuổi, hơn cháu năm tuổi, vừa đẹp để có thể chăm sóc cháu. Cao một mét bảy tám, ngoại hình rất đẹp trai, cực kì lễ phép, lúc đi đến nhà nó nó chào dì ngọt ối là ngọt!”

Nếu nói thế thì quả đúng là một gã rất ổn, gia cảnh tốt, có công ty có thể kiếm tiền, chiều cao, tướng mạo, lại cả nhân phẩm, không thể bắt bẻ được.

Tôi còn chưa trả lời đi đã quay lại nói với mẹ: “Anh Hải vẫn muốn xin vào phòng công an mà. Em đến nhà trưởng phòng Vương nhiều lần lắm rồi, nghe chị Vương nói chị ấy vẫn buồn vì thằng con thứ hai này chưa có bạn gái, em nghĩ ngay đến Phước Sinh nhà mình điềm đạm ngoan ngoãn, tốt tính, lại chưa có bạn trai, càng nghĩ càng thấy hợp!”

A, hóa ra tôi đã thành tế phẩm để được xin vào phòng công an rồi? Một đồng ưu thế của hán vừa xuất hiện trong tâm trí lập tức biến mất sạch, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

Bây giờ tôi còn chưa gặp hán, mà thông thường người khác mai mối cũng chỉ có thể giới thiệu qua về điều kiện của đối tượng, nhưng... Tâm hồn ngây thơ của tôi vẫn luôn hy vọng có một tình yêu cho ra trò. Tôi lập tức thốt lên: “Hán học xong cấp ba đi bộ đội à?”

Có đôi khi tôi cũng rất bội phục sự nhanh trí của mình. Cha tôi là giảng viên đại học, mẹ là giáo viên tiểu học, tính ra vẫn là gia đình trí thức, con rể tốt xấu cũng phải có trình độ đại học cao đẳng gì đó chứ?

“Ồi, trường phòng Vương vẫn buồn vì chuyện này, chị ấy bảo mình có lỗi với thằng con thứ, mười ba tuổi đã vào thiếu sinh quân, đi bộ đội tám năm, xuất ngũ về lại mở công ty lập nghiệp. Là mẹ thì ai cũng phải áy náy, Hạ Trường Ninh lại hiểu thảo cho nên trường phòng Vương vẫn rất quan tâm đến chuyện riêng tư của nó!”

Nghe di nói vậy trong lòng tôi chợt lạnh buốt. Mười ba tuổi đi lính, trình độ văn hóa tiểu học. Văn hóa tiểu học! Trong đầu chợt xuất hiện hình ảnh một kẻ cơ bắp đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Tôi dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn mẹ, hi vọng mẹ có thể suy nghĩ đến vấn đề học vấn này. Tôi cũng là một giáo viên, bà ngoại cũng là giáo viên, con nhà gia giáo sao có thể lấy một tên lính thô kệch được chứ?

Mẹ tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Nghe nói trường phòng Vương là người rất dễ gần. Hạ Trường Ninh vừa ra quân đã tập trung lập nghiệp, ở thành phố này công ty Thuần Thành quả thực rất nổi tiếng, nó đúng là một đứa rất khá đấy!”

“Đúng vậy, nghe anh Hải nói vừa rồi công ty Thuần Thành vừa kí được một hợp đồng mấy chục tỷ đấy!”

Đi được đường chân lân đường đầu lần tới, tôi nhìn về mặt mẹ và hiểu rằng hình ảnh một gã trai anh tuấn lắm tiền lí lịch trong sạch chịu khó chịu khổ đã được định hình trong cảm nhận của mẹ. Tôi không nói gì nữa, tôi và thằng cha họ Hạ kia có hợp nhau không còn không phải do tôi định đoạt sao? Ngậm miệng mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Quả nhiên mẹ đã kết luận: “Dù sao cũng đã biết rõ hoàn cảnh của người ta, cả nhà nó đều làm cảnh sát, nó cũng sẽ không phải là người xấu. Để Phước Sinh đi gặp nó xem!”

Tôi cười ngất. Không phải người xấu? Trên đời này có hàng tỷ người không phải người xấu!

Hôm sau tôi nhận được thông báo của di về cuộc gặp này: Thời gian bảy rưỡi tối, địa điểm quán trà Sương Động. Người liên hệ là nhân viên phục vụ quán, mật khẩu là xin hỏi Hạ tiên sinh ngồi bàn nào.

Lúc tốt nghiệp đại học tôi mới được bốn mươi hai cân. Hôm nay tôi buộc tóc đuôi gà, mặc quần jean áo lông, đi giày thể thao, lưng đeo ba lô. Nói thật lúc soi gương tôi cảm thấy mình rất giống một học sinh cấp ba. Tôi không cho rằng vị tổng giám đốc Hạ Trường Ninh tay to óc quả nho văn hóa tiểu học kia sẽ coi trọng tôi, trừ phi ...hán thích loại hình Lolli. Ý nghĩ này vừa xuất hiện hai cánh tay tôi lập tức nổi lên vô số gai ốc.

Lúc tôi chuẩn bị đi mẹ tỏ ra hơi lo lắng. Mẹ biết từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng đi hẹn hò với một người đàn ông nào bao giờ. Mẹ dặn: “Phước Sinh, con nhất định phải về trước chính rưỡi. Bất kể Hạ Trường Ninh có tốt đến đâu con cũng phải về nhà sớm. Một cô gái ngoan không bao giờ đi chơi về muộn”.

Tôi lễ phép đáp ứng rồi quyết định lúc về phải tìm hàng vị Hạ Trường Ninh ưu tú kia một trận để sau này bố mẹ đừng có quá tin tưởng vào sự giới thiệu của di nữa.

Đi tới quán trà Sương Động, hỏi đúng mật khẩu, tôi theo nhân viên quán đi vào bên trong, hai mắt nhìn ngang nhìn ngửa tìm kiếm đồng chí tổng giám đốc Hạ Trường Ninh trong cảm nhận kia.

“Đại ca Hạ, người anh chờ đến rồi!” Nhân viên quán cung kính nói.

Đại ca Hạ? Xưng hô hay lắm, không phải giám đốc Hạ, không phải Hạ tiên sinh mà là đại ca Hạ. Hán là xã hội đen? Tôi đứng trước mặt Hạ Trường Ninh với dáng vẻ thành thật nhưng trong lòng lại không ngừng đánh giá hán.

Dáng người không thấp, chưa biết chính xác là bao nhiêu nhưng tóm lại ít nhất cũng phải một mét bảy lăm. Ngoại hình còn khướt mới có thể gọi là “rất đẹp trai” như lời di. Tiêu chuẩn về “rất đẹp trai” của tôi là mặt Tom Cruise, nụ cười Brad Pitt, hán cùng lắm cũng chỉ được coi là... Ồ, không béo, không đồ con, dùng từ gì nhỉ? Đang suy nghĩ tìm một tính từ thì hán đã mở miệng: “Phước Sinh đúng không? Ngồi đi!”

Lúc tôi đứng nhìn hán thì nhân viên quán vẫn đứng chờ để kéo ghế ra cho tôi, nghe thấy hán nói vậy cậu ta vội ân cần kéo ghế để tôi ngồi. Hán thế nào nhỉ? Tôi vẫn đang suy nghĩ.

“Uống trà gì?”

“Trúc điệp thanh!” Dòng suy nghĩ lại gián đoạn lần nữa. Giọng nói của hán không tồi, không the thé như thái giám cũng không oang oang như Lỗ Trí Thâm. Trời ạ, sao tôi lại nghĩ đến hai loại người này? Một loại thì bắt lức, loại còn lại thì trâu bò, đều không phải loại hình mình muốn...

Trong lòng vẫn đang suy xét nhưng trên mặt tôi vẫn nghiêm trang ngoan ngoãn. Tôi đoán là chỉ nói chuyện được không tới nửa tiếng, sau đó hai bên mỗi người một ngã.

Yên lặng không đến một phút, Hạ Trường Ninh lấy điện thoại ra gọi: “Ồ, quán Sương Động, vào cửa rẽ phải!”

Tốt tốt tốt, xem ra hần cũng không thích mình nên mới gọi bạn tôi. Làm quen mà không thấy thoải mái thì có thể thoái thác, bạn việc, đi vệ sinh, bạn điện thoại. Ba tuyệt chiêu này tôi đều chưa dùng nhưng khi học đại học lại đã được chứng kiến rất nhiều, đại khái là chưa tới Trường Thành nhưng không phải không biết Trường Thành như thế nào.

Tôi không nhịn được thả lỏng tinh thần khẽ cười.

”Phước Sinh học văn à?”

”Ồ“.

”Mới tốt nghiệp?”

Nhảm nhĩ! Trước khi đi gặp dì tôi sao có thể quên giới thiệu mấy thông tin cơ bản này được? Chỉ có một loại giải thích: Mượn chuyện làm quà.

Lúc nói chuyện giọng hần tỏ ra rất bình thản, như chén trúc điệp thanh trước mặt tôi, bằng phẳng không gợn sóng. Rất tốt, quá tốt! Ha ha! Nếu như có thể thì tôi thật sự muốn cười thành tiếng. Bây giờ chỉ chờ bạn hần đến, sau đó tôi sẽ lễ phép nói: “Anh bạn việc, thôi em đi trước“.

Không đến năm phút bạn hần, à không, các bạn hần đã đến. Khá lắm, một đội sáu bảy người. Nhân viên vội vàng mang trà lên, đồng chí tổng giám đốc Hạ Trường Ninh, đồng chí nhìn tôi không vừa mắt nên gọi nhiều người như vậy đến gây rối. Không tồi, thật không tồi!

Đang muốn mở miệng cáo từ chợt Hạ Trường Ninh quay sang đám bạn hần nói một câu làm cho tôi suýt nữa ngất xỉu: “Đây là bạn gái anh, Ninh Phước Sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Làm Quen (Tiếp)

“Chào đại tẩu!” Sáu bảy người nhất tề chào hỏi.

Tôi còn chưa tỉnh táo lại sau vụ thân phận bạn gái đã bị danh hiệu đại tẩu này đánh cho tan tác. Đại tẩu ư? Sao nghe giống Võ Tòng gọi Phan Kim Liên thế không biết! Càng huống chi đám người gọi tôi là đại tẩu kia ai cũng hơn tôi đến cả chục tuổi.

”Đừng, gọi tôi là Phước Sinh được rồi!” Tôi lắp bắp bật ra những lời này, không phải tôi muốn giả bộ e thẹn, chớp mũi tôi sắp chạm vào chén trà rồi.

Tựa hồ nghe thấy tiếng cười bên tai nhưng lúc ngẩng đầu lên tôi lại thấy Hạ Trường Ninh không có vẻ gì khác thường. Hần ngồi xoay sang một bên ghé tiếp tục uể oải gọi điện: “Ồ, bọn thằng Bảy cũng ở đây, đến đi, quán Sương Động!”

Rốt cục tôi đã bắt được cơ hội, đúng lúc hần gọi điện xong tôi vội nói: “Anh bạn việc à? Vậy em về trước đây!”

”Đợi lát nữa, anh đưa em về!”

Hạ Trường Ninh thể hiện phong độ ga lăng rất dứt khoát, tôi đành phải ngồi chờ hần và đám bạn gọi tôi là đại tẩu kia nói chuyện xong.

Tôi lặng lẽ uống trà, trúc điệp thanh, thanh lọc cơ thể! Sắp nói xong rồi, sắp được về rồi, tôi thăm nhủ. Mẹ dặn phải về trước chín rưỡi, đó là thánh chỉ, có giết tôi tôi cũng không muốn trái lời.

”A, đại ca Hạ, lâu lắm rồi không gặp anh!” Một tiếng nũng nịu, tôi lập tức hình dung đến gương mặt Lưu Hiểu Khánh.

Sau câu nói này là tiếng bước chân, hai chiếc bàn tròn trước mắt đã biến thành ba cái, lại có thêm bảy tám người.

”Giới thiệu nhé, đây là bạn gái anh, Ninh Phước Sinh. Đây là chị Trần, anh Trương...” Hạ Trường Ninh tiếp tục làm cho tôi bị sét đánh.

Chị Trần quyến rũ xinh đẹp đó ngồi xuống cạnh tôi, tôi gượng cười gật đầu chào còn chị ta lại đánh giá tôi từ đầu đến chân không kiêng nể gì. Tôi đoán chị ta khoảng trên dưới ba mươi tuổi, chắc không thể gọi tôi là đại tẩu rồi.

Chị Trần châm một điếu thuốc, bộ móng tay sơn đỏ lấp lánh trước mắt tôi. Chị ta nhẹ nhàng thả ra một câu làm cho tôi nay tôi không thể nào ngủ yên giấc: “Nên gọi là chị Hạ chứ nhỉ?”

Tôi ngã, tôi ngất, tôi muốn học máu ngã xuống đất không dậy nữa.

Tổng giám đốc đại nhân Hạ Trường Ninh không hề có ý định phản đối mà chỉ mỉm cười cam chịu, tôi lập tức chìm ngập trong vô số tiếng gọi chị Hạ.

Đừng trách tôi chửi bậy, tôi thực sự chưa bao giờ chửi ai, ờ, chưa bao giờ chửi thành tiếng, chỉ chửi thầm, như bây giờ. MK.

Lần thứ hai tôi nói phải đi, chờ lúc hai nhóm người nói chuyện xuất hiện khoảng trống tôi lại lòi về lễ phép của con nhà gia giáo ra: “Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi phải về trước”.

Chị Trần thân thiết giữ vai tôi lại cười hì hì nói: “Chị chưa bao giờ thấy anh Hạ dẫn bạn gái đi chơi. Mới có tám rưỡi, còn sớm mà, xem thường bọn chị à? Không nề mặt chị sao?”

Tôi mới ra xã hội chưa tới mười ngày, sao có thể là đối thủ của loại giang hồ già dặn như chị này được? Tôi đứng dậy đi về chính là không nề mặt chị ta? Trước mặt bao người, Hạ Trường Ninh nhìn tôi với ánh mắt như cười như không, tôi dùng ngữ khí ngoan ngoãn nhả nhận đã rèn luyện bao nhiêu năm nói: “Mẹ em dặn phải về nhà trước chín rưỡi”.

Tôi bảo đảm có một nửa trong số hơn mười người luôn miệng gọi đại tẩu và chị Hạ kia sẽ phải cảm thấy xấu hổ. Chủ nhân của âm thanh hiền dịu ngoan ngoãn này sao có thể xứng với cách xưng hô đậm chất giang hồ đó chứ?

Hạ Trường Ninh vẫn lười nhác dựa vào lưng ghế, nếu dám ngồi như vậy trước mặt bố mẹ tôi thì chắc chắn họ sẽ kết luận: Ngồi cũng không đàng hoàng, đứng là loại lưu manh! Ý tưởng chợt lóe lên, rốt cục tôi đã tìm ra tính từ để mô tả hắn. Ngoại hình của hắn không thể gọi là đẹp trai mà phải gọi là đầu gấu! Một gã lưu manh mặc âu phục, từ đầu đến chân đều toát ra mùi lưu manh!

Thảo nào nhân viên quán gọi hắn là đại ca Hạ. Thảo nào hơn mười người này không ai giống như người đứng đắn. Nghe giới thiệu là biết, mở hiệu quần áo, kinh doanh vận tải, chủ quán rượu, phòng chống tệ nạn xã hội. Giao lưu quá rộng, mùi xã hội quá nặng!

Không phải ta không coi trọng người, Hạ Trường Ninh! Người thật sự không hợp với phong thủy nhà ta. Tôi nhỏ nhẹ nói tiếp: “Không phải không nề mặt chị Trần, thật sự là mẹ em dặn phải về sớm. Em. Em chưa từng về nhà sau chín rưỡi tới bao giờ cả”.

Có giới người gọi điện thoại hỏi mẹ ta xem, ta thăm thách thức. Dám làm hư hỏng bảo bối đơn thuần ngoan ngoãn của mẹ thì mẹ ta nhất định sẽ giáo huấn người y như giáo huấn học sinh tiểu học.

“Còn lâu mới đến chín rưỡi, anh sẽ đưa em về đúng giờ”. Hạ Trường Ninh lên tiếng.

Chín rưỡi, một tiếng, ta đợi! Tôi gật đầu tiếp tục uống trúc điệp thanh, thanh lọc tâm hồn!

Trong vòng một tiếng này đám bạn của tổng giám đốc Hạ Trường Ninh lần lượt tăng lên đến năm mươi người, không, nói chính xác thì là năm mươi ba, chiếm một nửa không gian quán Sương Động, số lượng bàn tròn đã đủ để xếp thành lá cờ Olympic. Âm thanh ồn ào ập đi mọi tiếng động của khách khứa khác trong quán.

Tôi là con cừu non lọt vào giữa bầy sói, chỉ có thể im lặng uống trà giữa đám bạn đông như quân Nguyên của Hạ Trường Ninh. Lợi ích duy nhất là khoảng cách giữa tôi với Hạ Trường Ninh từ nửa mét đã trở thành hơn ba mét.

Tôi nhàm chán ngồi đếm số người trong nhóm rồi lại tính xem trong hai tiếng vừa rồi mình đã nói tổng cộng mấy câu. Nhìn xuống gầm bàn xem điện thoại di động, thời gian đã là chín giờ hai mươi, Hạ Trường Ninh vẫn đang trò chuyện vui vẻ với đám bạn, còn họ nói chuyện gì tôi cũng nghe không rõ, tóm lại là rất đa dạng. Từ vài nội dung trên báo lá cải đến quán rượu mới khai trương trong thành phố, từ vấn đề cá nhân của người nào đó đến các vị lãnh đạo quốc gia.

Tôi nhớ tới vị giáo viên dạy chính trị thời đại học, khi không chịu nổi sự quấy phá của đám sinh viên ông đã phải gào lên: “Sự kiên nhẫn nào cũng có giới hạn...”

Giới hạn của tôi là chín rưỡi, đứng dậy bỏ đi, tuyệt đối không quay đầu lại! Bây giờ... Nghĩ đến việc dượng muốn xin vào đơn vị của mẹ hắn, nghĩ đến gia quy quy định phải lễ phép, phải nề mặt người khác, nghĩ đến việc đã nén giận ngồi đủ hai tiếng, ta nhẫn!

Vừa đến chín rưỡi, tôi chuẩn bị đứng dậy, chị Trần đúng là người giỏi quan sát sắc mặt, chị ta đưa tay cầm lấy ba lô của tôi, cười tủm tỉm nói:

“Mới chín rưỡi, cuộc sống ban đêm còn chưa bắt đầu mà. Ngồi với chị thêm lúc nữa...”

Tôi rất bình tĩnh tính toán, mình phải đứng lên lớn tiếng tuyên bố phải về trước mặt năm mươi ba người rồi xoay người bỏ đi, hay là nghe theo chị ta tiếp tục làm cừu non?

Lựa chọn đầu tiên tôi không dám làm, cái này gọi là trở mặt, tôi không có vốn liếng làm vậy. Công tử lưu manh của đại nhân trưởng phòng công an thành phố triệu tập năm mươi ba người đến làm quen với mình, mình không bật lại được.

Lựa chọn thứ hai tôi không muốn làm, tôi không chịu nổi không khí của cuộc gặp gỡ với năm mươi ba người này nữa, hơn nữa mới lần gặp mặt đầu tiên đã trở thành bạn gái của hắn kiêm chị dâu của đám bạn hắn???

Tôi còn chưa nói Hạ Trường Ninh đã uể oải lên tiếng: “Cô ấy sốt ruột phải về nhà, gia đình cô ấy quản rất chặt...”

Tôi cho rằng hắn sẽ thuận thế để tôi về, không ngờ mồm chó đích xác không mọc được ngà voi: “Gọi phục vụ mở bài “Về nhà”, Going home của Kenny

Gậy nhé!”

MK! Từ bé đến giờ chưa bao giờ tôi chửi thề đến hai lần trong một ngày! Tôi quyết định thề làm ngọc vỡ không làm ngói lành, đúng là ép người quá đáng! Đây là làm quen à? Đây là thằng bé tốt trong lời giới thiệu của di đây à? Sắc mặt tôi lập tức lạnh lẽo, ba lô của tôi đang ở trên đùi Hạ Trường Ninh, hắn đang nhẹ nhàng dùng ngón út khều khều con lợn con màu hồng nhạt đeo trên khóa kéo. Tôi phát hiện mặc dù hắn dựa vào ghế tỏ ra rất mệt mỏi nhưng hai mắt lại lấp lánh liếc tôi, lăm lét và gian xảo.

”Phước Sinh, đừng làm mình làm mẩy nữa. Ở đây có nhiều bạn của anh như vậy, tối nay anh đưa em về“.

Tôi giận dữ bật cười, hắn làm như tôi với hắn quen nhau lắm không bằng. Tôi đi vệ sinh là được chứ gì? Vừa đứng dậy chị Trần kia cũng đứng dậy theo, đúng là yêu nghiệt: “Đi, hai chị em mình cùng đi“.

Tôi tức điên ngồi lì trong nhà vệ sinh bắt chị ta chờ đủ mười lăm phút.

Mười rưỡi tối, tôi rút cục cầm ba lô ngồi lên ghế trước chiếc SUV của Hạ Trường Ninh, ghế sau là chị Trần và hai gã đàn ông tiện đường quá giang.

Hạ Trường Ninh lái xe chạy như điên, mấy người ngồi phía sau hét lên: “Anh Hạ, đây là trong thành phố đấy!”

Hắn nghiêm mặt nói: “Không thấy có người đang vội về nhà à?”

Tôi vừa tủi thân vừa muốn đánh người. Tại tôi à? Tôi là một cô gái đơn thuần vô tội nhả nhận lễ phép ngoan ngoãn! Tôi thề tuyệt đối sẽ không gặp lại tên lưu manh họ Hạ làm xấu hình tượng của mình này nữa! Tôi thề!

Mười phút sau xe dừng lại trước cửa, tôi nhảy xuống xe, mạnh mẽ đóng sầm cửa xe.

Âm thanh hơi kính ngạc của chị Trần vang lên phía sau: “Cô ta làm sao thế?”

Ha ha, ta làm sao à? Đây là lần đầu tiên đi làm quen, ta cảm thấy mình giống hệt động vật trong vườn thú. Ta không nên lạnh mặt? Ta không nên mượn cửa xe trút giận? Tôi không quay đầu lại.

Giọng nói của Hạ Trường Ninh tỏ ra bất đắc dĩ nhưng cũng rất quan tâm: “Tính cô ấy thế mà, trẻ con lắm!”

Dường như đây mới là lần đầu tiên tôi gặp hắn? Tổng thời gian đối thoại không vượt qua ba phút? Tôi giận dữ quay lại trừng mắt nhìn hắn, đối lại là ác mộng từ nay về sau: “Ngày mai hết giờ làm anh tới đón em!”

”Hạ Trường Ninh! Anh đừng...”

Lời còn chưa dứt đã bị hắn chặn lại: “Di em bảo chiều mai em chỉ có một tiết. Ba rưỡi đúng không? Bốn giờ anh chờ em ở cổng trường“.

Tôi nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm vào da thịt! Ngày mai không có năm mươi ba người vây quanh, tôi nhất định sẽ nói với hắn, tôi không phải là tài sản của hắn! Đồ lưu manh không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Khi Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lần Thứ Hai Gặp Mặt

Thở hổn hển đi vào nhà, trước lúc bước qua cửa tôi hít sâu một hơi. Thực sự buồn bực, chẳng lẽ sau này mình thực sự phải nhờ giới thiệu mới giải quyết được vấn đề cá nhân? Đầu tiên là gã Hạ Trường Ninh không biết xấu hổ, tiếp theo sẽ là ai? Chẳng lẽ tôi chỉ có thể chọn bừa một người được giới thiệu, thế là xong?

Tôi rất chờ mong một tình yêu lãng mạn và cảm động xuất hiện. Một người bạn trai vừa đẹp trai, vừa dịu dàng, vừa chăm sóc lại có phong cách, tốt nhất còn có thể vào bếp nấu ăn... Năm mơ! Tổng kết xong tôi bước qua cửa.

Bố mẹ đang ngồi trên sofa nhảy dựng lên, mẹ rõ ràng nghiêm mặt: “Phước Sinh, sao con về muộn thế? Không phải đã dặn phải về trước chín rưỡi à? Mẹ gọi điện thoại con cũng không nghe!”

Lời này mẹ đi mà nói với thằng cha lưu manh kia! Ba lô của con đặt trên đùi hắn, con nghe điện thoại kiểu gì? Tôi đầy bụng giận hờn.

Ngồi xuống sofa, bắt đầu tỉ mỉ kể lại mọi chuyện xảy ra. Giọng nói cực kì tủi thân, cực kì buồn bực, mà càng nói tôi lại càng thấy tủi.

”Phước Sinh à, bố thấy Hạ Trường Ninh rất thích con đấy. Mới gặp lần đầu tiên đã xác định rõ quan hệ rồi, không tòi không tòi!” Đây là nhận xét của bố.

”Nhìn ông kia! Phước Sinh nhà chúng ta sinh ra đã mang phước rồi, ngày sinh nó cũng đúng ngày tôi nhận được thông báo chuyển từ hợp đồng sang biên chế. Một đứa bé tốt bụng và đơn thuần như nó vốn đã khó tìm, Hạ Trường Ninh có thể không thấy thích được sao?” Mẹ lườm bố rồi nói.

Tôi tròn mắt há mồm.

Không không, đây chắc chắn không phải điều tôi hi vọng. Tại sao bố không giận dữ rút điện thoại gọi cho dì mắng dì giới thiệu lung tung chứ? Tại sao mẹ không trách Hạ Trường Ninh không biết xấu hổ chứ?

Trong nháy mắt cảm giác chán nản như bị bán đứng tràn ngập trong lòng. Chuyện đến nước này chỉ có thể dựa vào chính mình thôi! Tôi háng giọng nghiêm túc nói với bố mẹ: “Con đã lớn rồi, vấn đề cá nhân của con để con tự giải quyết. Con không thích gã Hạ Trường Ninh này. Còn nữa, bố mẹ bảo đi đừng có tiết lộ thời gian làm việc của con cho Hạ Trường Ninh nữa. Con mới đi làm, anh ta đến trường sẽ có ảnh hưởng không tốt”.

Nói xong tôi vào phòng đóng cửa, coi thường vẻ mặt kinh ngạc của bố mẹ. Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với bố mẹ như vậy. Đêm nay họ cũng sẽ không ngủ được giống mình chứ?

Tôi nằm trên giường lăn qua lăn lại, cảm giác tủi thân vẫn tràn ngập trong lòng. Hạ Trường Ninh và bè lũ năm mười ba tên tùy tùng là một tấn công quá lớn đối với tôi. Người so với người tức chết người, sức mạnh hoàn toàn không cân bằng, tất cả mọi người đều giúp hấn nói chuyện, tất cả mọi người đều ủng hộ hấn, làm sao tôi có thể không ám ức được?

Có lẽ tôi cũng đang giận chính mình không có dũng khí nghênh ngang bỏ đi trước mặt nhiều người như vậy. Bây giờ nằm nghĩ lại, nếu được làm lại tôi nhất định sẽ vô mộng rồi đi, đáng tiếc trời cao không cho tôi cơ hội này, vì vậy tôi chỉ có thể một mình nằm trong phòng oán hận.

Tôi gọi điện thoại cho Mai, cô bạn thân học cùng cấp ba: “Hôm nay tớ đi gặp mặt rồi, đối tượng là một tên lưu manh!”

”Trời ạ, sao lại là lưu manh?”

Tiếng kêu của Mai làm tôi lập tức cảm thấy vui vẻ, tri kỷ đúng là tri kỷ! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hai người gặp nhau làm quen, hấn gọi năm mười ba người tôi trợ uy!”

”Ặc, sao đông thế? Hấn có bệnh à?”

Lại thoải mái hơn không ít, tôi tiếp tục: “Mẹ dặn là phải về trước chín rưỡi, hấn kéo dài đến mười rưỡi mới đưa tớ về. Lúc tớ báo phải về nhà hấn lại kêu phục vụ mở Goings home mới bực. Mà bực hơn nữa là tớ còn ngồi nghe hết mới tài! Mai, tớ ngồi nghe hết, trời ạ!” Tôi quả thực đau lòng vì hành động mất mặt của mình.

”Trời, hấn cố tình không cho bạn được về sớm! Hấn ta cố ý đấy!”

Ôi, nói chuyện với Mai một hồi lâu, cuối cùng kết luận là tôi bị hấn trêu đùa. Hạ Trường Ninh hoàn toàn cố tình trêu chọc tôi! Trời ơi, không muốn làm quen hấn cũng không cần trêu chọc tôi như thế chứ! Đây là lần gặp đầu tiên mà, hấn, hấn đích thực là một gã lưu manh, mà còn là loại lưu manh thích trêu chọc mấy cô gái nhỏ nữa chứ!

Tôi nhớ tới việc hấn tuyên bố chiều mai sẽ đến trường đón tôi, tôi phải báo thù! Tôi phải cho Hạ Trường Ninh rõ ràng tôi không coi hấn ra gì, phải làm cho hấn biến mất khỏi tầm mắt tôi mới được.

Sáng sớm tinh dậy ăn sáng, mẹ nói: “Phước Sinh, nếu con thật sự không thích Hạ Trường Ninh thì bố mẹ cũng sẽ không ép con. Bây giờ còn ai ép duyên nữa đâu!”

Nghe giọng mẹ hình như còn rất tiếc nuối?

Tôi lau miệng kiên định nói với mẹ: “Con thật sự không thích hấn!”

Mẹ nhìn tôi một lát rồi hỏi: “Phước Sinh, sao mẹ cảm thấy sau khi đi làm hình như con đã biến thành một người khác rồi ấy nhỉ?”

Tôi lập tức như quả bóng xì hơi. Không phải tôi đã thay đổi, mà là trước kia tôi rất ít khi dám nói gì trái ý bố mẹ. Nhưng đây là đại sự cả đời của tôi, tôi tuyệt đối không muốn dây dưa với gã lưu manh kia: “Mẹ, con đã lớn rồi, con đã là cô giáo rồi, không phải trẻ con nữa!”

”Mẹ biết, nhưng xã hội quá phức tạp, con mới đi làm được mấy ngày? Nghe mẹ sẽ không sai đâu, điều kiện các mặt của Hạ Trường Ninh đều không tồi, con thử suy nghĩ thêm xem! Mẹ sẽ không hại con đâu, dì cũng sẽ không hại con!”

”Con không có cảm giác!”

”Ôi, đúng là trẻ tuổi! Cảm giác là cái gì? Trước mẹ với bố là bị ép duyên nhưng bây giờ không phải rất hạnh phúc sao?”

Được, tôi biết ngay mẹ sẽ nói như vậy mà.

Năm đó ông nội tôi đích thân đến gặp bà ngoại đặt vấn đề xin cưới, bà ngoại nhìn ảnh bố rồi đồng ý luôn mà không cần hỏi ý kiến mẹ, đó là ép duyên đúng nghĩa. Nhưng may là số mẹ tốt, bố tôi không phải lưu manh, bố tôi là chính nhân quân tử rất yêu vợ con.

Nhìn ánh mắt thương lượng của mẹ, tôi chợt có cảm giác tự hào, mẹ đã bao giờ phải thương lượng với mình đâu! Tôi quyết định vu hồi: “Mẹ, không thể vừa thấy một cái cây đã vội vàng treo cổ lên đây được, hay là làm quen thêm vài mối, có nhiều người mới so sánh được!”

Mẹ thích nghe lời này, bà cũng muốn con gái bảo bối có thể lựa chọn được con rể tốt, vì vậy lập tức tươi cười rạng rỡ khen tôi thực sự lớn rồi.

Lúc tôi ra cửa đi làm mẹ lại bổ sung một câu: “Nếu như thật sự thấy không hợp thì con từ từ nói với Hạ Trường Ninh, đừng làm xấu quan hệ. Ở thành phố này gia đình họ cũng xem như có máu mặt, chuyện công việc của đương con còn phải nhờ trường phòng Vương!”

Tôi vội vàng đáp ứng.

Khi được giới thiệu làm quen, nếu một bên không hài lòng thì thông thường sẽ không liên lạc nữa hoặc là nhẹ nhàng nói với người giới thiệu cho mình. Tôi là loại thứ ba, phải tự mình nói với Hạ Trường Ninh chờ ở công trường.

Tôi phải dứt khoát nói với hắn: “Giám đốc Hạ, tôi với anh không hợp nhau, thế nhé!”

Tôi cảm thấy những lời này không có gì không đúng. Quyết định dứt khoát, không được dây dưa, không được mập mờ. Vì vậy tôi ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra công trường.

Hôm nay Hạ Trường Ninh không mặc âu phục đẳng hoàng như hôm qua mà chỉ mặc một bộ trang phục đơn giản. Chiều cao của hắn thì đủ để tôi phải nhìn lên khi nói chuyện, mái tóc cắt hai phân, mặc dù chưa đến mức đẹp trai nhưng cũng thuộc loại đàn ông có thị trường. Đáng tiếc tôi đã hiểu rõ hắn chính là một gã lưu manh.

Tôi bình tĩnh đi tới gọi hắn: “Giám đốc Hạ!”

Hắn xoay người cười cười: “Giám đốc cái gì mà giám đốc, em lại không phải nhân viên của anh. Hay là em đến công ty anh làm việc đi!”

Tôi suýt nữa chết ngẹn. Ra quân bất lợi, hôm qua hắn không nói nhiều, hôm nay vừa mở miệng đã đánh đúng chỗ hiểm. Tôi cười ngượng ngùng, không biết nên trả lời thế nào.

“Ồ, hôm nay trông ra dáng cô giáo rồi đây!” Hắn nhìn tôi từ trên xuống dưới, tỏ ra rất hài lòng.

Tôi sợ mình quá gầy yếu không có uy, vì vậy hôm nay mặc một bộ váy mỏng rất nghiêm túc. Đưa tay không đánh người cười, hắn vừa khen như vậy nộ khí trong lòng tích tụ từ hôm qua và sức chiến đấu mới ngưng tụ này giờ lập tức sụt giảm rất nhiều. Tôi đành phải cảm ơn rồi lập tức quay lại mục đích hôm nay: “Hôm qua anh giới thiệu em với bạn anh như vậy là không đúng, chúng ta...”

Tôi còn chưa kịp nói chúng ta không hợp nhau Hạ Trường Ninh đã ngắt lời: “Ồ, tại anh đường đột quá, sau này anh sẽ không thế nữa”.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, hắn đúng là rất thông minh, tôi còn chưa nói hắn đã hiểu ý tôi rồi. Như vậy cũng tốt, đỡ phải gay gắt nói với hắn tôi không thích anh. Cây sợ mất vỏ, người sợ mất mặt, không cần làm hắn mất mặt sẽ tốt hơn.

“Bạn anh mới mở một cửa hàng ở thành phố này, anh ấy bảo anh tới góp vui. ANh em mình đi xem xem”.

Nhìn theo hướng tay hắn chỉ tôi nhìn thấy cách đó không xa đích xác có một cửa hàng thời trang mới mở, ngoài cửa bày đầy các lẵng hoa chúc mừng. Hạ Trường Ninh ăn nói đẳng hoàng như vậy tôi đương nhiên không tiện từ chối, đi vài bước là tới, chào hỏi một câu, chúc mừng một tiếng là xong mà.

Tôi nghĩ rất đơn giản, nhưng sự thật chứng minh tôi đã quá sai.

Đi vào cửa hàng, Hạ Trường Ninh cùng ông chủ thân thiện chào hỏi, tôi thì xem quần áo, chỉ chờ hắn nói xong là đi.

“Phước Sinh! Anh giới thiệu với em một chút”.

Tôi lập tức cảm thấy sợ hãi, hắn sẽ không giới thiệu tôi là bạn gái hắn đấy chứ?

“Đây là cậu Vương, ông chủ cửa hàng này. Đây là bạn em, Ninh Phước Sinh”/

Bớt được một chữ ‘gái’, tâm tình tôi lập tức buông lỏng, hào phóng chào hỏi ông chủ Vương.

“Phước Sinh, em đi chọn quần áo đi”, Hạ Trường Ninh nói.

Tôi lắc đầu: “Em không mua quần áo”.

Hắn thấp giọng giải thích: “Cửa hàng này bán đồ nữ, anh mua khoảng mười triệu lấy may, em cứ chọn đi, coi như giúp anh”.

Tôi hiểu ra liền hỏi hắn: “Mẹ anh mặc cỡ nào? Hay là bạn anh?”

Hạ Trường Ninh cười nói: “Mẹ anh không mặc nổi mấy kiểu này. Em chọn kiểu nào hợp với em là được”.

Tôi lập tức đỏ mặt, lúc này mới để ý trong cửa hàng toàn là quần áo kiểu trẻ trung. Hắn tiện tay đưa cho tôi một bộ quần áo rồi chỉ vào phòng thử đồ, tôi cũng nhanh chóng đi vào. Tôi vẫn cảm thấy có gì đó không phù hợp, vừa thay đồ vừa suy nghĩ: “Hạ Trường Ninh muốn mở hàng giúp bạn, cần mua khoảng hơn mười triệu. Vì là cửa hàng bán đồ nữ nên nhờ mình giúp hắn thử đồ...”

“Tiểu thư đã thử xong chưa?” Nhân viên cửa hàng đứng ngoài phòng thử đồ hỏi.

Tôi còn chưa suy nghĩ xong thì đã nghe thấy cô nàng bán hàng nhắc nhở, chợt nhớ ra hôm nay có rất nhiều người đến mua hàng, mình chiếm phòng thử đồ đúng là không tiện, vì vậy tôi vội vàng thay quần áo xong rồi đi ra.

“A, chị dâu mặc bộ này đẹp quá!”

Những lời này đúng là sét đánh, vừa nghe thất hai chữ chị dâu tôi đã nổi giận. Trong lòng là sự hối hận vô cùng vô tận, rõ ràng mình với hắn không có quan hệ gì, vì sao lại phải đi theo hắn vào cái cửa hiệu này?

“Tôi không phải bạn gái anh ta”. Rốt cục tôi cũng thoát ra được những lời này, cả người đều thoải mái hơn không ít.

“Phước Sinh hay ngại lắm, đừng đùa thế!” Hạ Trường Ninh cười hì hì nói với bạn hắn.

Những lời này của hắn không sai, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy như đang lạy ông con ở bụi này?

Ý cười lộ ra trong mắt, Hạ Trường Ninh hài lòng nhìn tôi, tôi chợt thấy mình thật ngốc. Hắn muốn mua mười mấy triệu tiền quần áo để tặng cô gái hắn biết, mình đi thử giúp hắn làm gì?

Tôi xoay người đi vào phòng thử đồ, nhanh chóng thay lại quần áo của mình. Lúc đi ra trong tay Hạ Trường Ninh đã cầm mấy cái túi xách, hắn đang thân thiết nói chuyện với ông chủ Vương.

Thấy tôi đi ra, hắn vỗ vỗ vai ông chủ Vương cáo từ.

“Em về nhà đây”, tôi cũng cáo từ.

Hạ Trường Ninh cười nói: “Anh đưa em về”.

“Không cần, nhà em gần trường lắm”.

“Dù sao anh cũng không có việc gì, cùng đi về với em được mà”.

Tôi có thể nói gì? Đành phải cùng hắn đi về nhà.

Lộ trình mười phút hàng ngày mà hôm nay trở nên quá lâu. Con đường này toàn các loại cửa hàng thời trang, đồ da, công nghệ phẩm. Hạ Trường Ninh thật sự không có việc gì, đi qua cửa hàng nào hắn cũng phải vào xem một chút. Tôi theo hắn đi vào hai cửa hàng, nghe thấy hắn giới thiệu với chủ cửa hàng: “Bạn tôi, Phước Sinh”.

Cho dù đã bỏ chữ ‘nữ’ đi nhưng đám bạn hắn vẫn cứ dùng ánh mắt tương đối mập mờ đánh giá tôi.

Lại thấy một cửa hàng, tôi quyết định không đi vào. Hắn chuẩn bị vào tôi lập tức nói: “Anh cứ vào xem đi, em đi trước”.

Hạ Trường Ninh cũng không đi vào nữa, chỉ có điều hắn vẫn đến trước cửa hàng lớn tiếng chào ông chủ, khi ông chủ chạy ra hắn cũng lập tức giới thiệu.

Tôi hoài nghi hắn là xã hội đen thu phí bảo kê cho nên mới có thể biết hết chủ nhân của mỗi cửa hàng này.

Rốt cục không nhịn được, tôi hỏi: “Anh biết hết à?”

Hắn cười: “Không biết thì chào hỏi thế nào được?”

Tôi ngốc, thế được chưa?

“Có rất nhiều cửa hàng thuê công ty anh tới lắp camera, cũng có rất nhiều người là bạn của bạn anh, rồi sau này cũng trở thành bạn. Em trai anh cũng làm ở đồn công an khu vực này nên anh cũng thường đến đây”. Hắn giải thích như vậy.

Tôi không nói gì, lúc về đến nhà chào tạm biệt hắn hắn lại gọi lại: “Phước Sinh, dù sao chúng ta cũng gặp nhau được hai lần rồi, có thể coi là bạn chứ?”

Bạn? Tôi có thể lạnh lùng nói: Hạ Trường Ninh, chúng ta không phải là bạn. Nhưng mẹ tôi đã dặn không được làm quan hệ trở nên quá xấu, bạn cũng có rất nhiều loại, chúng ta là loại “bạn” sẽ không gặp nhau nữa! Tôi gật gật đầu có lẽ.

Nào biết vừa gật đầu đã trúng chiêu rồi.

Hạ Trường Ninh cười ha ha nói: “Cuối tuần có rảnh không? Bạn anh hẹn đến bãi tập bắn chơi?”

”Em phải lên lớp, không rảnh“. Tôi cho rằng như vậy đã là câu trả lời hoàn toàn kín kẽ.

Hắn cười càng vui vẻ hơn: “Chúng ta đến câu lạc bộ bắn súng, ăn cơm chiều rồi bắn mấy loạt. Không ảnh hưởng đến việc dạy học ban ngày của em đâu“.

”Buổi tối mẹ em..“

”Chắc chắn anh sẽ đưa em về trước chín rưỡi, không muộn như hôm qua nữa. Hôm qua anh đang có chút chuyện cần bàn không về sớm được“.

Tôi còn có thể nói gì? đành phải gật đầu. Trước mặt Hạ Trường Ninh tôi sắp biến thành con gà con chỉ biết mổ thóc rồi.

Hắn tiện tay đưa túi quần áo cho tôi: “Của em“.

”Em không cần. Anh đưa cho cô gái anh quen đi“. Tôi biết ngay mà, định chơi trò viên đạn bọc đường, nhưng tôi có khí tiết của tôi.

”Dù sao cũng mua rồi, tất cả đều là cỡ vừa với em, không mặc thì lãng phí quá. Mấy người anh biết không có ai gầy như em. Đã là bạn rồi, đừng khách sáo nữa“. Hắn nói rất tự nhiên.

Tôi há có thể mắc lừa, lập tức cười nói: “Lãng phí thì lãng phí vậy“.

Hạ Trường Ninh ngẩn người không cố ép tôi nhận nữa, hắn xách túi, tạm biệt rồi đi.

Về đến nhà tôi cảm thấy rất khó hiểu. Tại sao đột nhiên tôi và hắn lại trở thành bạn rồi? Tại sao lại đồng ý cuối tuần cùng hắn đến bãi tập bắn? Không phải tôi đã hạ quyết tâm không còn gặp lại hắn nữa sao? Hạ Trường Ninh đúng là quá lợi hại, cuối tuần tôi không thể đi được, tuyệt đối không thể!

(Hon 3k chữ. Lịch post tuần 5 chương, trưa thứ 2, sáng sớm các ngày thứ ba đến thứ sáu. Thứ 7 chủ nhật nghỉ. Especially for you, the great love of my life!).

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Buổi Làm Quen Ấn Tượng

Nghe tôi báo cáo xong bố mẹ tôi lập tức khen ngợi: “Làm rất đúng, tuyệt đối không thể nhận quà như vậy được. Mặc dù nhà chúng ta không thể so với nhà nó nhưng cũng không thể để nó coi thường chúng ta. Phước Sinh này, Hạ Trường Ninh có tiền là chuyện của nó, sau này nếu nó còn tặng con thứ gì đắt tiền nữa con nhớ không được nhận đấy, biết chưa?”

Tôi cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, vội vàng đính chính cách nói của họ: “Không phải nhận quà thì hắn sẽ coi thường mà là con không thấy hứng thú gì với hắn. Con không thích anh ta“.

Mẹ nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc: “Phước Sinh, ý con là nếu như con thích nó thì con có thể sẽ nhận mấy bộ quần áo trị giá hơn mười triệu đó đúng không?”

Thảm rồi, quả này lại bị mẹ giáo dục rồi. Vẫn nghe nói phần tử trí thức thường thanh cao, kỳ thực tôi cảm thấy chính là lòng tự trọng quá mạnh mới đúng. Bố mẹ tôi sợ người khác nói ra nói vào, họ không phản đối việc tìm người nào có điều kiện tốt nhưng lại sợ người khác nói con gái nhà mình ham tiền. Tôi cúi đầu ăn cơm, vừa ăn vừa từ từ tỏ rõ lập trường: “Thích hắn cũng không nhận, quà mà đắt quá thì nhất định không được nhận. Ý con là con cũng không thích anh ta“.

Nghe vậy bố mẹ tôi mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy sự nghiệp giáo dục tôi không hề thất bại.

Thấy tôi không thích Hạ Trường Ninh mẹ liền long trọng đưa ra đối tượng làm quen thứ hai.

Người này là con trai bạn mẹ, tên là Hà Cổ, khi còn bé cũng ở cùng khu nhà với tôi. Hắn lớn hơn tôi bốn tuổi, làm bác sĩ tại bệnh viện thành phố.

”Biết rõ gia cảnh của nó là một chuyện tốt, nhà họ với nhà chúng ta cũng môn đăng hộ đối, hơn nữa có con rể làm bác sĩ lúc trong nhà có người ốm đau cũng thuận tiện“, mẹ tỏ ra rất hài lòng với điều kiện của Hà Cổ.

Tôi cố nhớ lại ngày còn nhỏ, tìm kiếm một lúc lâu trong đám trẻ cùng chơi thuở bé mà không thể nhớ ra người nào là Hà Cổ.

Lần làm quen này tương đối bình thường, ba người nhà tôi và ba người nhà Hà Cổ đi ăn cơm. Bản thân Hà Cổ rất bình thường, không nhiều lời cũng không kiêu ngạo. Tưởng mạo hiểm bình thường, thuộc loại ném vào trong đồng người là lập tức không tìm lại được.

Tôi và hắn đích xác rất xứng đôi.

Điều kiện gia đình tương tự, ngoại hình đều tạm được, tính cách lại cũng có nhiều điểm tương đồng.

Tôi không phải một người quá hướng nội nhưng cũng không hoạt bát cho lắm, lúc nói chuyện với bạn thân như Mai thì nói nhiều hơn một chút, còn bình thường cũng không nói nhiều.

Phụ huynh hai bên trò chuyện rất tâm đầu ý hợp, có vẻ đều rất hài lòng.

Hai gia đình đã chơi với nhau từ lâu, nếu giờ trở thành thông gia thì sẽ càng có tiếng nói chung. Giáo viên lấy bác sĩ, cha mẹ tôi và hấn đều cho là rất ổn.

Chỉ có điều tôi không hề thấy cảm giác tim đập mặt đỏ.

Dùng lời của mẹ mà nói thì: “Vừa thấy đã yêu là thứ được viết trong tiểu thuyết, được diễn trên TV, chứ hai đứa cứ tiếp xúc nhiều hơn thì rồi sẽ có cảm giác”.

Hà Cổ hẹn tôi tối thứ bảy đi ăn. Tôi hoàn toàn không muốn cùng Hạ Trường Ninh đi bắn súng, tôi không có thiện cảm với Hạ Trường Ninh, vì vậy cũng không đề việc này trong lòng.

Nhưng nếu như trước đó Hà Cổ nói sẽ đi ăn cái gì thì thà rằng tôi đi bắn súng còn hơn.

Hà Cổ gọi ba món thức ăn và một món canh, lúc tôi đến hấn đã gọi đồ xong rồi. Theo lý thuyết hấn nên chờ tôi đến, cho tôi xem thực đơn rồi gọi đồ mới là đúng kiểu. Hà Cổ cười nói: “Anh gọi đồ trước rồi. Chắc chắn em chưa từng được ăn!”

Đây là một quán đặc sản tôi chưa tới bao giờ. Hấn đã gọi đồ rồi thì tôi chỉ có thể ngồi đợi.

Một lát sau thức ăn được đưa lên.

Cá om châu chấu, bọ xít rang muối, ve sầu chiên giòn.

Hà Cổ gấp một con châu chấu vào bát tôi, cười ha ha nói: “Phước Sinh, em còn nhớ lúc bé chúng ta thường bắt châu chấu cạnh đường tàu rồi nướng ăn không? Anh nhớ em xé chân châu chấu ăn như ăn chân chim cút, giòn tan”.

Tha thứ cho tôi, tôi thật sự không nhớ nổi còn có chuyện như vậy. Cho dù tôi không nhớ nhưng khi bị hấn chụp mũ như vậy tôi vẫn có cảm giác xấu hổ vô cùng.

Tôi nhả nhặn ngất một cái chân châu chấu rồi ăn không khác gì chân chim cút? Dạ đây tôi đang cuộn lên.

Trong mắt Hà Cổ tràn ngập hồi ức: “Lúc đó anh nghĩ cách em ăn châu chấu nhìn thật đáng yêu, không nhịn được anh cũng ăn một con”.

Thì ra hấn ăn châu chấu là bị tôi dụ dỗ?

“Khỏi phải nói, mấy món côn trùng này có hàm lượng đạm rất cao, anh ăn rồi nghiền luận. Đây là bọ xít rang muối, nhìn tưởng như có dầu nhưng thực ra không hề cho dầu, chỉ có bọ xít với muối không thôi”. Hà Cổ vừa nói vừa gấp một con bọ xít rang vàng ném vào trong miệng.

Tôi nghe thấy con bọ xít đó bị hấn cắn răng rắc giòn tan, toàn thân tôi run lên. Mẹ ơi, con không thể yêu tên bác sĩ này được!

“Ha ha, lớn rồi mà lại nhát gan hơn ngày bé nhì! Không sao, em đừng nghĩ đến hình dạng của nó, cứ nhắm mắt ăn là được, đảm bảo ngon cực luôn!” Đồng chí Hà Cổ rất cô chấp, rất quan tâm gấp một con ve sầu, ngắt đầu ngắt chân rồi bỏ vào bát tôi.

“Phần này trên người ve sầu là nhiều thịt nhất, chiên giòn ăn cực thơm!”

Trong bát tôi lúc này có một con châu chấu, một đoạn thân ve sầu. Hà Cổ bên cạnh thì liên tiếp ăn bọ xít.

Tôi hít sâu một hơi nói với hấn: “Không được, tôi không ăn nổi”.

Đây không phải chuyện giả đò e lệ mà đích xác tôi không ăn nổi, không những không ăn nổi mà toàn thân tôi bây giờ đều như có côn trùng đang bò.

Hà Cổ tỏ ra rất tiếc nuối, hấn thờ dài nói: “Anh cứ tưởng ăn món này sẽ có thể cùng em ôn lại kỉ niệm ngày còn bé cơ. Được rồi, không ăn được thì thôi vậy, chúng ta về đi”.

Vừa nói đến đây thì một tô thủy tinh được bung lên. Hà Cổ cười: “Đây là món ăn đặc biệt của nhà hàng này. Không sao, em không ăn cũng có thể xem một chút. Món ăn này được gọi là 'sống xuân cuộn cuộn', canh là canh chua, sau đó cho rượu vào, cách làm tương tự món tôm xín”.

Tôi tò mò nhìn hấn mở nắp tô canh ra.

Lớp trên cùng tô canh là một tầng trắng muốt.

Hà Cổ thì thào như chờ mong gì đó: “Đợi chút, sắp được rồi. Xem kia! Động rồi! Em thấy đặt tên món này có chuẩn không? Đám giòi này tinh lại là bắt

đầu nhúc nhích, đặt tên đúng là quá hình tượng...”

Tôi lao ra khỏi nhà hàng nôn thốc nôn tháo.

Hà Cổ chạy đến bên cạnh nghi hoặc và áy náy nói với tôi: “Phước Sinh, không phải em rất dạn, rất thích những trò mới mà kích thích sao?”

Trong đầu tôi lập tức nhớ tới khi còn bé cùng nhau chơi đùa. Lúc đó nhà tôi còn ở thị trấn, mẹ tôi còn chưa vào thành phố dạy học, một đám con cái công chức thường tụ tập chơi đùa bên bờ sông hoặc gần đường tàu. Nhưng cô bé rất dạn, rất thích những trò mới mà kích thích kia không phải tôi Ninh Phước Sinh! Cùng lắm tôi cũng chỉ dám đi theo sau lũ bạn để xem thôi, cô bé say sưa ăn châu chấu kia cũng không phải tôi, từ nhỏ đến lớn tôi đều chưa bao giờ thích côn trùng cả.

Hà Cổ, người muốn nhớ lại thời thanh mai trúc mã nhưng lại tìm nhầm người rồi.

Giờ đây tôi không còn sức mạnh giải thích với hắn, tôi chỉ muốn chạy càng xa cái nhà hàng chuyên bán côn trùng giò bộ này càng xa càng tốt. Vừa nhớ lại lớp trắng bóng nổi trên bát canh đó tôi lại muốn nôn tiếp.

Tôi mệt mỏi nói với Hà Cổ: “Em về nhà đây”.

Dường như Hà Cổ cũng ý thức được gì đó, trên mặt toàn là vẻ khó xử và xin lỗi. Hắn còn muốn nói gì đó nhưng tôi đã vẫy taxi rồi ngồi lên xe, còn lễ phép nhìn hắn cười nói: “Tạm biệt!”

Lái xe là một thanh niên, hắn nhìn hướng tôi chạy tới rồi trêu đùa: “Không phải người gan lớn đúng là không dám ăn côn trùng. Em từng chờ mấy người lên xe vẫn còn nôn”.

Hắn vừa nói vậy tôi lại không nhịn được thò đầu ra cửa xe nôn khan. Tại sao càng buồn nôn lại càng có ấn tượng sâu sắc?

Lái xe giật nảy chạy chậm lại hỏi tôi: “Không sao chứ chị dâu?”

Tôi... ngất!

Tôi cứng nhắc quay đầu nhìn hắn, hắn lại bật cười: “Em không nhầm đâu. Hôm đó cùng mấy anh em đi gặp đại ca Hạ, nghe nói anh ấy dẫn bạn gái tới uống trà...”

“Dừng xe, đến nơi rồi!” Xuống xe, tôi nói với hắn từng chữ từng câu: “Tôi không phải bạn gái của đại ca Hạ nhà anh!”

Gã lái xe ngăn người rồi lại cười: “Chị dâu đừng đùa em thế chứ. Kia không phải đại ca Hạ thì là ai?”

Tôi ngần ngại quay đầu lại, Hạ Trường Ninh đang đi tới chỗ tôi. Đầu óc lập tức trống rỗng, hôm nay tôi tắt điện thoại, tôi không muốn đến bãi tập bắn với hắn. Tôi nên nói gì bây giờ?

“May là mẹ em quy định em phải về nhà trước chín rưỡi”.

Hắn chăm chọc với ngữ khí cả lợ phát phơ. Hôm nay tôi rất bức bối, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân, vận dững khí từ đan điền lên cổ họng nhỏ giọng nói: “Em không muốn đi bắn súng, anh đừng tới tìm em nữa”.

Nói xong những lời này gan tôi cũng lớn hơn một chút, tôi ngẩng đầu nhìn hắn. Tôi và hắn là người của hai thế giới khác nhau, bạn bè và quan hệ xã giao của hắn hoàn toàn khác tôi, không làm bạn gái, làm bạn tôi cũng cảm thấy không tiện.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi một hồi lâu rồi nói: “Muộn rồi”.

Cái gì? Cái gì muộn rồi?

Tôi ngơ ngác nhìn hắn không rõ, Hạ Trường Ninh lạnh nhạt cười cười: “Sắp chín rưỡi rồi, về nhà đi, hôm nào anh lại tới tìm em”.

“Em nói anh đừng đến tìm em nữa”. Tính khí bùng bình của tôi đã bị kích thích, cái gì thể diện cái gì lễ phép cái gì công việc của dư thừa đều vứt hết.

Hạ Trường Ninh không thèm quan tâm lái xe nghênh ngang đi mất.

Tiếp xúc với Hạ Trường Ninh ba lần, hắn khiến tôi nhìn không thấu, sờ không rõ. Tôi không hiểu vì sao ngày đầu tiên gặp nhau hắn lại bảo tôi là bạn gái hắn, cũng không hiểu thái độ của hắn khi hắn và tôi trở thành bạn trong lần gặp thứ hai. Đêm nay hắn lại đứng trước nhà chờ tôi, trước kia tôi đã từng gặp hắn? Tôi nhớ lại mọi chuyện từ nhỏ đến lớn nhưng vẫn không có ấn tượng gì.

Tôi thất vọng về nhà.

Người già thường hay nói đặt tên xấu thì sẽ dễ nuôi, mẹ tôi đặt tên tôi là Phước Sinh có phải cũng đồng nghĩa với vận may của tôi rất kém?

Bố mẹ tôi rất chờ mong cuộc gặp gỡ giữa tôi và Hà Cổ tối nay có tiến triển, tôi lại có cảm giác buồn nôn, uể oải nói: “Hà Cổ thích người khác rồi!”

Lời này không nói sai, cô bạn thanh mai trúc mã thích ăn châu chấu để lại ấn tượng sâu sắc cho hấn không phải là tôi.

Bố mẹ tôi rất thất vọng.

Tôi không nói chuyện Hạ Trường Ninh với họ, tôi không biết nên nói thế nào. Bố mẹ tôi là giáo viên, rất thành thật, Hạ Trường Ninh là loại đầu gấu, chúng tôi không chọc hấn được. Càng huống chi tôi thật sự không biết Hạ Trường Ninh coi trọng tôi vì cái gì!

Đến đêm tôi mơ thấy ác mộng, rất buồn nôn, tôi mơ thấy mình rơi vào hố phân, bị đám giòi trắng bóng bao vây. Sau đó lại mơ thấy Hạ Trường Ninh hung tợn nói với tôi: “Không làm bạn gái tao tao giết!”

Hận, hận quá! Tôi không tìm được người bạn trai nào bình thường một chút hay sao???

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ép Duyên

Mùa thu là mùa tôi rất thích, con đường từ cổng trường đến giảng đường trồng đầy ngân hạnh, vừa đến mùa thu lá cây đã vàng rực, tương phản với trời xanh, mỗi lần đi qua lại có rất nhiều lá vàng theo gió bay qua trước mắt.

Mỗi lúc như thế nào tôi đều không nhận được nở nụ cười, tâm tình trở nên cực kỳ thoải mái.

Tuy nhiên hôm nay nhìn thấy lá vàng bay mà tôi lại không cười được.

Hạ Trường Ninh đã xuất hiện.

Nghe mấy giáo viên khác nói, Hạ Trường Ninh lắp đặt thiết bị giám sát cho trường với giá thành, cụ thể là một loạt camera theo dõi dọc theo tường vây trường học.

Trường tôi dạy là một trường tư nhân, vì làm cho phụ huynh học sinh yên tâm hơn khi nộp mức học phí rất cao nên chuyện lắp camera giám sát cũng là việc rất bình thường. Không bình thường là Hạ Trường Ninh không có việc gì làm nên cả ngày ngồi uống trà bên cạnh con đường ngân hạnh trông coi công nhân làm việc.

Tôi rất sợ hấn gọi tên tôi trước mặt các giáo viên khác rồi giới thiệu tôi là bạn gái hấn.

Công việc này rất quan trọng đối với tôi, bây giờ tìm việc khó lắm, bố mẹ tôi đã phải sử dụng hết quan hệ tôi mới có thể đến đây dạy học. Tôi không muốn trở thành người nổi tiếng trong trường học vì Hạ Trường Ninh, càng không muốn mất việc vì hấn. Tôi lo lắng, không biết vạn nhất tình hình đó xuất hiện thì tôi sẽ phải làm thế nào.

Đột nhiên tôi cảm thấy Hạ Trường Ninh là một người cực kì thông minh. Hấn ngồi năm ngày dưới tán cây ngân hạnh mà không hề chào hỏi tôi một lần làm lần nào đi qua tôi cũng tìm đập chân run.

Còn như vậy thì sớm muộn tôi cũng bị suy nhược thần kinh.

Vì vậy một hôm dạy xong đi qua chỗ hấn tôi chủ động chào hấn: “Chào anh!”

Hạ Trường Ninh cười, màu vàng kim của dãy ngân hạnh khiến bộ âu phục sẫm màu của hấn trở nên rất rõ ràng: “Còn ba ngày là lắp xong!”

”A“. Tôi không tìm được lời gì để nói nữa, có vẻ như mình lo hão rồi.

Chẳng lẽ là mình suy nghĩ nhiều quá rồi? Hấn không có một chút động tĩnh nào, chẳng lẽ mình lại không biết xấu hổ nói với hấn: Hạ Trường Ninh, anh ngàn vạn lần không được tới tìm tôi! Chúng ta không hợp nhau?

”Có chuyện gì sao?”

Tôi mấp máy môi thật sự không biết nên nói như thế nào. Nhìn trái nhìn phải không thấy ai, tôi bật ra một câu: “Ồ trong trường anh đừng nói lung tung rằng em là bạn gái anh!”

Hạ Trường Ninh nghiêng đầu nghi hoặc nhìn tôi: “Thế mấy hôm nay anh nói vậy rồi à?”

Đúng thế, anh chưa nói, nhưng tôi sợ! Tôi chỉ có thể thua chạy, gượng cười nói: “Không, tạm biệt!”

Phía sau lưng tôi, Hạ Trường Ninh nói uể oải: “Anh luôn luôn công tư rõ ràng, làm xong công trình này rồi nói tiếp“.

Tôi dừng lại bước chân, tựa như đã bắt được chuỗi của hắn, tức giận quay đầu lại: “Em nói rồi, chúng ta không hợp nhau, anh đừng đến tìm em nữa”.

Nói ra được những lời này trong lòng tôi cuối cùng thoải mái hơn nhiều.

Hạ Trường Ninh cười lạnh, hẳn thực sự đang cười lạnh: “Phước Sinh này, anh tìm em là chuyện của anh, em thích thì cứ việc không để ý đến anh là được mà!”

A a a! Tên lưu manh này! Đây là nơi làm việc của tôi, là trường tôi! Hắn đến tìm tôi mà tôi thì chỉ cần không để ý là được sao? Đồng sự của tôi sẽ nhìn tôi thế nào? Học sinh của tôi cũng sẽ nhìn tôi với ánh mắt khác thường, rồi còn tụ tập bàn tán chuyện của cô giáo! Được là được thế nào chứ!

“Anh đừng tới tìm em nữa được không?” Tôi yếu ớt xin hắn, gấp đến mức toát cả mồ hôi. Hắn không biết bốn chữ búa rìu dư luận viết thế nào hay sao?

“Được, không phải anh chưa đến tìm em thì chính em đã đến tìm anh sao?”

Tôi tới tìm anh còn không phải vì sợ anh sẽ tìm tôi hay sao? Không được rồi, đầu óc tôi sắp quay cuồng rồi, tôi không nhịn được lớn tiếng: “Hạ Trường Ninh, anh làm như vậy sẽ khiến tôi càng ghét anh hơn!”

Hạ Trường Ninh đứng lên bước một bước về phía tôi. Tôi tròn mắt nhìn hắn không hề lùi bước. Lần này không đề được hắn thì sau này hắn sẽ càng kiêu ngạo! Dừng khí trong lòng tôi đang bùng cháy hừng hực, tôi không tin ban ngày ban mặt hắn có thể làm gì tôi.

Hắn giơ tay lên, tôi không cảm lòng được lui lại. Hạ Trường Ninh cười hi hi nhặt một chiếc lá ngân hạnh trên vai giúp tôi, hành động và vẻ mặt đều tỏ ra rất hòa nhã. Ý gì?

“Phước Sinh, các giáo viên trong trường em đều đang xem chúng ta với ánh mắt rất quái dị kìa!” Hắn thấp giọng nói.

Tôi lập tức quay lại, bắt gặp ngay ánh mắt của mấy giáo viên tỏ ngữ văn, quả nhiên trong mắt họ lộ rõ vẻ kinh ngạc. Mặt tôi lập tức đỏ bừng, tim đập như đánh trống, cơ chân chạy trời chết.

Hôm sau đi làm tôi được biết hôm qua những người khác đã nhìn thấy những gì.

Giáo viên Triệu tỏ ngữ văn nói: “Cô Ninh này, giám đốc Hạ rất tốt với cô đấy, ánh mắt đó dịu dàng đến mức có thể làm người khác chết chìm trong đó!”

Giáo viên Trần nói: “Đúng vậy, hình ảnh giám đốc Hạ nói chuyện với cô giáo Ninh nhìn qua rất giống một bức tranh phong cảnh!”

“Mọi người đừng nói lung tung!” Tôi đỏ mặt.

“Ha ha, cô giáo Ninh ngượng rồi!” Tỏ ngữ văn lập tức cười bò.

“Thật đấy, mọi người đừng nói lung tung, anh ta là một tên gay, nếu không vì sao nhiều năm như vậy mà hắn chưa hề có bạn gái? Thường ngày bên cạnh Hạ Trường Ninh đều chỉ có đàn ông!” Cái khó ló cái khôn, tôi bật ra những lời này.

Sức chú ý của các giáo viên tỏ ngữ văn lập tức bị di chuyển, tất cả sợ hãi kêu lên, sau đó là thờ dài tiếc nuối.

Rất cục tôi cũng xả được cục tức trong lòng ra.

“Cô Ninh, làm sao cô lại biết anh ta?” Luôn có người muốn truy hỏi đến cùng.

Tôi thần nhiên nhấp một ngụm trà, hải lòng dùng bút đỏ viết một câu nhận xét trên bài kiểm tra của học sinh rồi cười nói: “Bạn tốt nhất của tôi thích anh ta, kết quả không ngờ là vừa tiếp xúc đã phát hiện anh ta là một tên gay, cô ấy còn đau lòng một hồi lâu. Thế nên tôi biết anh ta. Bây giờ tôi và cô ấy đều coi anh ta như chị em mình! Có điều mọi người đừng để lộ ra nhé, ở thành phố này Hạ Trường Ninh cũng coi như một người có danh tiếng, nếu anh ta biết tôi tiết lộ ra thì tôi sẽ rất thảm!” Lời giải thích này đúng là hoàn toàn kín kẽ!

Các giáo viên đều tỏ ý đáp ứng nhưng trời mới biết sau này mọi chuyện sẽ dồn đại đến đâu.

Ha ha, tôi phát hiện phong cảnh đường ngân hạnh lại trở nên rất đẹp.

Ngày cuối cùng cù dự án lắp đặt camera an ninh, lúc tôi đi đến đường ngân hạnh Hạ Trường Ninh lại cười hi hi gọi: “Phước Sinh!”

Tôi quay lại nháy mắt với các giáo viên tỏ ngữ văn cùng đi rồi cười hỏi: “Chuyện gì?”

Hắn ngần ra, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Anh mời em đi ăn!”

“Không cần, hôm nay hoàn công, anh với mấy anh em trong công ty cứ đi ăn đi!”

Tôi nhấn rất mạnh cụm từ ‘mấy anh em’, tin rằng khi nghe thấy mấy từ này các giáo viên đều sẽ hiểu ý cười thầm.

Hạ Trường Ninh yên tĩnh nhìn tôi, tôi nhanh chóng xoay người kéo tay cô Triệu vừa cười vừa nói đi mất. Tim đập rất nhanh, nếu bị Hạ Trường Ninh phát

hiện thì tôi phải làm thế nào?

Nhưng tại tôi bị hấn ép mà! Một đêm không ngủ ngon.

Hôm sau hết giờ dạy Hạ Trường Ninh lại xuất hiện ở cổng trường, tôi nhìn thấy bóng dáng hấn từ xa, lấy có phải mang vở bài tập của học sinh về chấm rồi quay lại giảng đường. Đợi đến lúc các đồng nghiệp đã về hết tôi mới chậm rãi đi ra.

Hấn đứng ở cổng trường là tôi sẽ phải để ý đến hấn?

Vừa ra khỏi cổng trường tôi đã lập tức rẽ ngay sang một bên, giả mà đi ngang được như cua thì tốt biết mấy.

”Ninh Phước Sinh!”

Hạ Trường Ninh lớn tiếng gọi đầy đủ họ tên tôi.

Tôi không nghe thấy gì cả! Bước chân nhanh hơn, hi vọng có thể nhanh chóng về nhà.

”Em thật thú vị!” Âm thanh của Hạ Trường Ninh vang lên ngay phía sau.

Tôi đứng là khóc không ra nước mắt, quay người lại nhìn hấn: “Anh đừng tới tìm tôi được không? Tôi xin anh đấy, được chưa?”

Hạ Trường Ninh buông tiếng thở dài: “Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình rất kém cỏi”.

”Không không không, điều kiện của anh cực kì tốt, anh tùy ý tìm một cô gái cũng đều sẽ tốt hơn em nhiều. Em ngoại hình bình thường, gia cảnh bình thường, chúng ta thật sự không hợp nhau!” Tôi nói hoàn toàn thật lòng, hi vọng đồng chí giám đốc Hạ anh minh thần võ có thể hiểu được.

Hấn lại cười rất thoải mái: “Phước Sinh, em thấy tự ti à?”

Không phải tôi tự ti, là tôi hoàn toàn không tiếp nhận được tính cách, cách xử sự và cuộc sống xã giao của hấn. Tôi trả lời hấn rõ ràng từng chữ từng câu: “Em không có tình cảm gì với anh!”

”A? Em nghe nói anh là gay nên không có tình cảm gì à?”

Tôi sợ đến mức hai chân mềm nhũn, không phải tôi nghe nói, lời này rõ ràng là chính tôi bịa ra được chưa?

”Anh bảo đảm không phải gay, có điều ngay cả mẹ anh cũng nghi ngờ cho nên anh phải tìm bạn gái”. Hạ Trường Ninh trả lời tôi như vậy.

”Đừng tìm em được không?”

Hạ Trường Ninh cười, nụ cười của hấn làm tôi sợ.

”Vốn là có thể, nhưng giờ em nghĩ rằng anh là gay nên anh chỉ có thể tới tìm em mới có thể làm cho lời đồn tự biến mất, đúng không?”

Hấn cố ý, hấn biết là tôi tung tin, hấn cố ý trả thù tôi.

”Xin lỗi, tại các giáo viên trong trường trêu em, em sẽ nói rõ với họ rằng anh không phải gay. Còn nữa, em có bạn trai rồi, là một bác sĩ. Em chơi với anh ấy từ nhỏ đến giờ, tình cảm rất tốt, sở thích cũng vậy, cho nên, em xin lỗi!” Tất cả những gì có thể nghĩ ra thì tôi đều đã nghĩ rồi, thật sự không có biện pháp khác.

Hạ Trường Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: “Sở thích có thể từ từ bồi dưỡng, anh cũng có thể đi ăn côn trùng với em. Đi ngay bây giờ nhé! Nghe nói món 'sống xuân cuộn cuộn' ở đó rất nổi tiếng.

Tôi không đỡ được ngồi xuống vỉa hè nôn thốc tháo.

Toàn là cao thủ!

Hạ Trường Ninh lại nói một câu làm cho tôi rơi xuống địa ngục: “Em bịa đúng không?”

Tôi ngẩng đầu, Hạ Trường Ninh cười hi hi nhìn tôi. Hấn biết hết, tại sao tôi lại quên hôm đó tôi nôn khan trên taxi của đệ hấn? Làm sao tôi có thể thích ăn giòi được chứ?

Trong lòng cảm thấy rất tức giận, rốt cục tôi bùng nổ: “Em nói dối đấy, làm sao? Em không thích anh đấy!”

”Cảm tình cũng có thể bồi dưỡng, bố mẹ em cũng là bị ép duyên mà, giờ em cũng thế có sao đâu!”

Tôi muốn ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Đi Bắn Súng

Hạ Trường Ninh đứng trước mặt tôi, tôi tỉ mỉ quan sát hắn. Ánh mắt gã này không hề yếu thế, trong mắt thấp thoáng ánh sáng tà ác. Tôi vô cùng khó hiểu.

Tôi là người cực kì đơn giản. Tốt nghiệp đại học rồi đi làm. Bạn bè không có ai khác ngoài đám bạn học, mà bạn tốt nhất là Mai, bạn học cùng hồi cấp ba. Từ bé đến giờ tôi chưa từng cãi nhau với anh chứ đừng nói là gây thù chuốc oán. Đến cùng là tôi trêu chọc Hạ Trường Ninh lúc nào nhỉ?

Tôi chậm rãi hỏi hắn: “Trước khi làm quen hôm nọ em chưa từng gặp anh đúng không?”

“Ha ha, đúng!” Hạ Trường Ninh cực kì chắc chắn.

“Anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên à?”

Hạ Trường Ninh cười ha ha: “Em thấy mình giống một người... có thể làm người khác vừa thấy đã yêu à?”

Tôi bực, tôi không có ngoại hình làm mọi người than thở, về mặt này tôi vẫn tự biết mình. Có điều lời hắn nói tại sao lại làm tôi rất không thoải mái? Cho dù tôi không làm cho hắn yêu từ cái nhìn đầu tiên nhưng hắn cũng không cần dùng từ ngữ như vậy để tấn công tôi chứ! Tôi mạnh mẽ đề con giận trong lòng xuống, hít sâu một hơi hỏi: “Vì sao nhất định phải đến tìm em?”

“Không vì sao cả. Vì ngày đó người được giới thiệu cho anh là em, thế thôi.”

Đây là câu trả lời kiểu gì? Tôi kinh ngạc giống như đang xem quái vật, môi không nhin được run run. Hắn là con yêu quái được người đánh cá thả ra, mà lúc đó lại đúng lúc hắn muốn giết người!

“Phước Sinh, tên em đã mang lại may mắn cho em, đó là gặp được anh!”

May mắn? Bị một tên lưu manh quần lấy mà là may mắn? Tôi bị hắn tấn công đến mức không biết nên nói gì nữa.

“Phước Sinh, em chưa có bạn trai, anh cũng không có bạn gái, em không cảm thấy là rất hợp sao?”

Tôi tức lắm bật cười: “Ha ha, các ni cô ở am Phúc Trạch đều chưa có bạn trai, anh đến đó ảm tán tình!”

“Họ đã có các hòa thượng bên chùa Quảng Hối lo rồi!”

Tôi không nói lại được hắn, tôi chỉ có một chiêu cố chấp: “Tôi không muốn! Tôi không thể làm bạn gái anh!”

Hạ Trường Ninh nhìn tôi, yên lặng vài giây rồi trả lời: “Mới đầu thì như vậy, sau khi em hiểu anh nhiều hơn thì em sẽ bằng lòng. Dù sao điều kiện của anh tốt hơn em nhiều!”

MK, hắn còn là một tên lưu manh kiểu ngạo nữa! Tôi bị hắn chọc tức đến mức máu tràn lên não, không nói một lời liền tung chân hung ác đã hắn, tôi thật sự rất muốn đánh hắn một trận.

Hạ Trường Ninh hình như từng tập võ, không biết thế nào mà hắn chỉ xoay người đã chuyển đến phái sau tôi, hắn nắm vai tôi thấp giọng nói: “Nếu như bố mẹ em cũng đồng ý thì em có đồng ý không?”

Thân thể tôi cứng đờ, tôi giãy khỏi tay hắn, hắn muốn làm gì?

Hạ Trường Ninh lui ra phía sau hai bước, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Thế nhé. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!”

Tôi lập tức nghĩ đến côn trùng, sợ đến mức run lên.

“Yên tâm, sẽ không ăn mấy cái thứ buồn nôn đó. Anh nghĩ chúng ta nói chuyện cho rõ thì mọi chuyện sẽ tốt hơn.”

Nói thì nói, tôi cũng không muốn cả ngày bị hắn quần quít lấy.

Nhà cửa dần lui lại phía sau, tầm mắt trở nên rộng rãi.

Ánh nắng ấm áp mùa thu chiếu xuống đồng ruộng. Đây là đi đâu?

“Bãi tập bắn!” Hạ Trường Ninh nói.

”Vì lần trước em không đi cho nên anh nhất định phải bắt em đi bằng được? Anh là một kẻ cố chấp điên cuồng!” Tôi kết luận.

Hạ Trường Ninh không nhìn được cười, nhìn tôi nói: “Phước Sinh, em thật sự rất thông minh! Chuyện anh muốn làm thì nhất định sẽ làm được. Em có trách cũng vô dụng, anh không tin em dám nhảy xuống xe”.

Tôi muốn nhảy, nhưng tôi không dám! Ngã chết là chuyện nhỏ, ngã tàn tật là chuyện lớn, có điên mới nhảy xuống xe! Tôi ngồi yên, trên đường đi không nói thêm lời nào.

Tôi đã tới bãi tập bắn ở ngoại ô này. Ngày xưa còn ở thị trấn tôi có một ông chú rất thích săn bắn, từ nhỏ tôi đã thích đi theo chú đi săn bằng súng hơi. Trừ chim sẻ, tôi thích nhất là bắn ngỗng cái đầu. Một phát súng bắn ra, đạn chỉ xuyên qua giữa ngỗng cái, ngỗng cái cao hơn một mét không chịu được sức nặng liền đổ xuống rất chậm rãi như pha quay chậm trong phim.

Bố tôi dạy đại học trong thành phố, mẹ dạy tiểu học ở thị trấn. Do điều kiện công việc nên một năm bố mẹ tôi chỉ có thể đoàn tụ vào hai dịp nghỉ hè và nghỉ đông. Năm mười tuổi tôi mới theo mẹ chuyển từ thị trấn vào thành phố, bố mẹ tôi rất vui vẻ, cứ đến cuối tuần là cả nhà ba người lại đi chơi khắp ngoại ô. Bố tôi có một sinh viên làm việc tại bãi tập bắn này, đến bắn súng không mất tiền nên tôi cũng thích bắn. Có điều sau khi lên cấp ba chương trình học rất nặng nên tôi không còn đi bắn nữa.

Bãi tập bắn bây giờ đã không còn là mấy căn phòng đơn sơ và bốn bức tường vây quanh bãi đất trống như trước kia nữa mà đã được xây dựng thành dáng dấp một câu lạc bộ, có khách sạn, nhà ăn và cả sauna. Đây là bãi tập chuyên dụng của tuyển bắn súng thành phố, cũng trở thành địa điểm yêu thích của những người có tiền.

Theo Hạ Trường Ninh đi vào bên trong, tôi chợt tưởng tượng ra cảnh đầu súng: Một phát súng phóng khoáng bắn gục Hạ Trường Ninh, cảnh tượng này sẽ hả lòng hả dạ biết chừng nào?

”Phước Sinh, hôm nay có thể sẽ phải thi đấu một trận mới được! Em đừng căng thẳng!” Hạ Trường Ninh thấp giọng dặn dò tôi.

Tôi giật nảy, chẳng lẽ hắn biết đọc ý nghĩ?

Vào sân bắn, Hạ Trường Ninh chào hỏi một đám người đang chơi. Hắn đúng là nhiều bạn thật! Cả trai lẫn gái tầm mười người.

”Đại ca Hạ đến muộn không được thấy chị Mẫn bắn. Hôm nay thành tích của chị ấy tốt kinh người!” Một người nói.

Cô gái được gọi là chị Mẫn tầm hai mươi tuổi, rất thời trang, rất đẹp. Cô ta cười hi hi nhìn Hạ Trường Ninh, tay khoác tay một thanh niên đẹp trai.

Khi ánh mắt nhìn đến tôi cô ta đột nhiên le lưỡi cười duyên nói: “Đỏ tình đen bạc, anh Trần yên tâm nhé, hôm nay anh Hạ chắc chắn sẽ thua!”

”Thua? Trình độ bắn của anh thì Trần Thụ có cười ngửa cũng không đuổi kịp!” Hạ Trường Ninh nhướn mày.

Trần Thụ nhìn hắn rồi nói: “Hay là thế này, hôm nay để Mẫn với tiểu thư Ninh thi đấu. Em với anh thì uống?”

Hạ Trường Ninh khinh thường trợn mắt nhìn hắn: “Phước Sinh có thể thắng được Mẫn à? Hay là Phước Sinh thua thì mày uống, Mẫn thua thì anh uống?”

Tôi yên lặng đứng một bên quan sát, không nói một lời.

Trần Thụ cười cợt: “Được, nể mặt anh hôm nay chịu dẫn bạn gái đến, tiểu thư Ninh bắn thi với Mẫn, tiểu thư Ninh thua một viên em uống một chai!”

Hạ Trường Ninh cười: “Không cần thi đấu nữa, mày tự uống luôn mười chai đi! Coi như chúc mừng anh mày tìm được bạn gái!”

Tôi lập tức chen vào: “Em không phải bạn gái anh!”

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn tôi.

Hạ Trường Ninh vẫn cười: “Nghe thấy cả rồi chứ? Cấm tất cả không được gọi cô ấy là chị dâu, Phước Sinh hai ngượng lắm!”

Mọi người bật cười, Mẫn đi tới cầm tay tôi, liếc Hạ Trường Ninh và Trần Thụ rồi nói: “Đừng để ý đến bọn hắn, một đám lưu manh!”

Tôi thở dài trong lòng, lời nói của tôi mà có tác dụng thì tôi đã không phải đi theo hắn đến đây rồi.

Mẫn đưa một khẩu súng cho tôi, rất nhiều năm chưa động đến súng, cảm giác hơi nặng tay.

Hạ Trường Ninh thì thầm vào tai tôi: “Em thắng thì không phải làm bạn gái anh!”

Tôi đột nhiên ngắt đầu: “Anh nói đấy nhé! Có chắc không?”

Hắn trả lời tự tin: “Đương nhiên chắc chắn. Anh luôn luôn giữ lời”.

Mẫn quay lại nhìn Trần Thụ thở dài: “Anh say chết em cũng mặc kệ!”

Trần Thụ không thèm để ý xua tay nói: “Mười chai bia sao say chết được, chỉ no thôi. Đừng có thả không giám đốc Hạ lại cười”.

”Vi sao không phải là mười chai rượu?”

Tôi vô thức tiếp lời.

Những người xung quanh lại bật cười, Hạ Trường Ninh cười bỏ vổ vai Trần Thụ nói: “Thấy Phước Sinh nhà anh nói hay không? Mười chai rượu! Rượu nhạt cũng được!”

Trần Thụ bị hấn kích không nhịn được: “Mười chai, ba lít thôi mà, uống say Mẫn lại càng thương, cũng đáng!”

Tôi thử súng rồi bắt đầu thi đấu.

Phát đầu tiên Mẫn thắng. Một chai rượu được đặt trước mặt Trần Thụ. Tôi nhìn Trần Thụ với vẻ xin lỗi, hấn biết trước là kết quả này nên chỉ nhìn tôi cười ôn hòa. Tôi cảm kích cười đáp lễ.

Còn chín phát nữa, Hạ Trường Ninh, người chờ đấy!

Ngon lửa báo thù làm tay tôi trở nên chắc chắn, ngắm chính xác vào bia, nổ súng!

Phía sau không một tiếng động. May mắn rút cục cũng về với tôi, Hạ Trường Ninh cuối cùng cũng phạm sai lầm. Chín phát tiếp theo tôi chỉ thua một phát, tám phát đều vào vòng chính vòng mười.

Đặt súng xuống, tháo che tai, tôi quay lại nhìn. Trước mặt Hạ Trường Ninh đặt tám chai rượu nhạt. Hấn yên lặng nhìn tôi, vẻ mặt kinh ngạc.

”Ha ha, đành thôi! Hạ Trường Ninh, anh đào hố rồi thì tự nhảy xuống đi!” Vui mừng ngoài ý muốn, mặt mày Trần Thụ hớn hờ, hấn hôn lên má Mẫn.

Mẫn cười ngặt nghẽo trên đầu: “Anh Hạ cố ý đấy, anh ấy biết Phước Sinh sẽ thắng em để được uống rượu, say thì lại có người thương!”

Mẫn đùa làm tôi rất xấu hổ nhwung trong lòng vẫn vui vẻ. Câu 'Hạ Trường Ninh đào hố tự nhảy xuống' Trần Thụ nói làm tôi cực kì hả lòng hả dạ.

Mọi người vui vẻ đi ăn, Hạ Trường Ninh cầm từng chai rượu lên uống, mắt nhìn tôi chăm chăm. Tôi cười nhìn lại, trong lòng thực sự thoải mái.

Uống hết tám chai, mặt Hạ Trường Ninh đỏ bừng. Cuộc nhậu cũng kết thúc, đến lúc về rồi.

Lo Hạ Trường Ninh uống rượu không lái xe được, một người bạn hấn lái xe giúp hấn đưa chúng tôi về.

Hạ Trường Ninh nằm bệt ở ghế sau, tôi ngồi ghế trước. Bạn hấn quay lại nhìn hấn rồi nói với tôi “Cẩn thận ngày mai anh ấy sẽ tìm chị tính sổ đấy! Ha ha!”

Tôi cũng cười. Hạ Trường Ninh, người tự mình nói đấy nhé, ta thắng sẽ không phải làm bạn gái của người! Tôi cũng quay lại nhìn hấn một cái, cực kỳ đắc ý.

Hạ Trường Ninh đột nhiên trợn mắt nhú mày nhìn tôi, tôi lập tức quay lên, tìm đập thỉnh thịch. Ánh mắt hấn như có lửa, tôi hừ lạnh trong lòng, vác đá đập chân mình còn trách ai được?

Về đến nhà, tôi xem điện thoại. Mười rưỡi! Tôi giật nảy, vội vàng nhắn tin cho Mai để thông cung. Chỉ cần không phải đi với đàn ông thì mẹ sẽ không trách tôi về muộn.

Tôi cảm ơn người bạn của Hạ Trường Ninh rồi mở cửa xe đi mất, không thèm nhìn hấn lấy một cái.

Từ bây giờ hấn không còn lí do gì để tìm tôi nữa. Ha ha!

Tiếng sập cửa xe vang lên sau lưng, tôi giật mình quay lại. Hạ Trường Ninh lác lư đi tới lớn tiếng nói: “Em đừng vui vẻ quá sớm, chuyện anh nói với em không tính!”

Tôi ngẩn ra rồi lao tới trước mặt hấn hét lên: “Anh đúng là đồ không biết xấu hổ!”

”Tôi nay chưa nói chuyện được, không tính. Tôi mai...” Hấn nói còn chưa dứt lời lại chống tay lên thành xe nôn ọe, dùng tay áo quệt miệng rồi nói tiếp: “Tôi mai chúng ta từ từ nói chuyện!”

Tôi tức giận đến mức toàn thân run rẩy, vội hàng hét lên: “Người ta không thích anh mà tại sao anh vẫn không biết xấu hổ như vậy? Anh có phải là đàn ông không?”

Hạ Trường Ninh đưa tay lôi tôi vào lòng, hung tợn nói: “Đợi đến lúc em thích anh, suốt ngày dính lấy anh thì anh sẽ đá em!”

Tôi sợ, thật sự quá sợ. Hấn là loại đầu trộm đuôi cướp, là lưu manh! Tôi cố sức vùng vẫy, đổi lại là một câu càng làm tôi muốn ngất xỉu: “Anh vừa nôn,

không muốn hôn em!”

Oa... Hấn vừa hôn! Nếu hấn hôn mình thì mình cũng sẽ... hôn! Tôi run rẩy, hai chân mềm nhũn.

Hạ Trường Ninh say rồi, chân hấn cũng mềm nhũn, hấn ôm tôi ngã xuống đất. Tôi hét lên một tiếng, vừa đâm vừa đá vùng ra khỏi tay hấn rồi nhặt túi xách chạy mất.

Âm thanh mơ hồ không rõ của hấn vang lên đằng sau: “Ninh Phước Sinh... cô nhớ đấy... cô mẹ nó nhớ kĩ... cho tôi...”

Hôm sau hết giờ làm tôi chờ đến lúc các giáo viên đều về hết mới lặng lẽ ra cổng. Không có bóng dáng Hạ Trường Ninh, tôi thở phào một hơi.

Ngày thứ ba, không thấy hấn.

Trộn một tuần không thấy hấn.

Tôi nghĩ hôm đó xuống xe đều là rượu nói, có lẽ hấn vẫn nhớ hấn đã nói rằng nếu tôi thắng sẽ không phải làm bạn gái hấn.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiểu Cường Xuất Hiện

Cuộc sống của tôi đã trở lại như trước.

Đi làm về, thỉnh thoảng dạo chơi với Mai, còn lại đại bộ phận thời gian chỉ ngồi ở nhà.

Tôi kiên quyết từ chối sự giới thiệu tiếp theo của bố mẹ tôi: “Con mới đi làm, đây là học kỳ đầu tiên, áp lực rất lớn”.

Bố mẹ tôi đều là giáo viên nên tự nhiên cũng hiểu. Có điều mẹ tôi nói đến kì nghỉ đông nhất định phải đi gặp người tiếp theo.

Nghỉ đông? Đến nghỉ đông tính tiếp!

Chưa đến kì nghỉ đông mà chỉ một tuần sau Hạ Trường Ninh lại xuất hiện. Hấn rất lạnh lùng đứng bên một chiếc xe máy còn lạnh lùng hơn.

Đi ra cổng trường nhìn thấy hấn tôi lại thấy khó xử. Bây giờ nên nói gì với hấn? Nói thật hấn làm tôi rất khó ăn khó nói. Vừa do dự tôi vừa nhớ lại lần trước trên đường ngân hạnh, hấn không tới tìm tôi mà tôi lại chủ động tới chào hỏi hấn, vì vậy lần này tôi quyết định làm như không thấy.

Tuy đã quyết định như vậy nhưng tôi vẫn không nhịn được nhìn lại chiếc xe máy của hấn. Mà không phải chỉ mình tôi, tất cả mọi người đi qua đều không nhịn được nhìn hấn và chiếc xe bên cạnh.

Đối với xe cộ, tôi cũng giống như cũng cô gái khác, chỉ thích xem mà không thích tìm hiểu. Chiếc xe máy này đẹp thật, hấp dẫn hơn Hạ Trường Ninh nhiều. Xe sơn đen bóng với hoa văn màu đỏ và màu cam, hình dáng rất hầm hố khiến tôi thực sự rất ấn tượng.

Hạ Trường Ninh vỗ vỗ yên xe cười nói: “Em thích cái này à? Có muốn thử không?”

Dù muốn gật đầu nhưng tôi lại lắc đầu rất kiên quyết. Xe máy và Hạ Trường Ninh bây giờ có liên quan chặt chẽ, chỉ cần tôi dám ngồi lên xe thì nhất định sẽ không thoát được hấn.

”Harley Davidson, có thể so với BMW. Cảm giác như lướt đi theo gió!” Hấn bắt ngờ nói được một câu rất văn vẻ.

Đúng là hợp với phong cách lưu manh! Tôi thờ dài, thì ra là Harley Davidson, giá một chiếc khoảng trên dưới một tỷ! Giật mình, tôi đang suy nghĩ cái gì thế nhỉ? Lẽ ra tôi phải nghĩ xem tại sao Hạ Trường Ninh lại xuất hiện chứ?

”Tôi cười nhìn hấn: “Đi chơi vui về nhé, tạm biệt!”

Không có động tĩnh? Tôi vừa đi vừa tự nhủ, Hạ Trường Ninh đổi tính rồi? Hoặc hấn thật sự không phải tới tìm tôi? Đúng lúc sắp về đến nhà thì nghe thấy tiếng gầm rú của động cơ xe máy, tôi hoảng sợ quay lại, Hạ Trường Ninh và chiếc xe của hấn đã dừng lại bên người tôi. Hấn cười hi hi móc ra một cái hộp được gói rất tinh xảo nói: “Tuần trước anh đi công tác, mua quà cho em!”

Không nhận, kiên quyết không nhận!

”Nhận lấy đi, anh sẽ không cố ép em làm bạn gái anh nữa!”

Những lời này quá hấp dẫn, tay tôi cầm lấy cái hộp trước khi kịp suy nghĩ về vấn đề này.

Hạ Trường Ninh cùng chiếc xe lướt qua góc phố rồi biến mất như sao băng, không nói thêm một lời.

Đơn giản như vậy?

Tôi thành thạo mở gói quà ra, bên trong là một cái nhẫn, một cái nhẫn vàng bên trong có khắc một chữ “Phước” rất tầm thường.

Tôi lần nữa bị sét đánh trúng.

Ai cũng biết tặng nhẫn có ý nghĩa gì, nếu không phải cầu hôn thì cũng tuyệt đối rất mập mờ. Tôi không thể nhận được! Tôi gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh nói: “Anh cầm lại nhẫn đi! Em không nhận được!”

Tựa hồ Hạ Trường Ninh chỉ chờ những lời này, hắn khẽ cười nói: “Phước Sinh này, anh nói chuyện giữ lời, cho em một cơ hội...”

Cái này gọi là cơ hội? Tôi khóc không ra nước mắt.

“Em không nhận có nghĩa là em muốn làm bạn gái anh đúng không?”

“Không phải!”

“Nghĩa là em sẽ nhận?”

“Em nhận rồi vứt đi!” Tôi định cắt cuộc gọi.

Hạ Trường Ninh nói chậm rãi: “Anh cá là em không dám!”

Cái hộp trong tay tôi như một củ khoai lang nóng, vứt đi đâu bây giờ? Vứt vào đồng rác? Địch xác tôi không dám. Một ý tưởng chợt lóe lên, không phải còn có di tôi sao? Tôi cắn môi nói: “Em nhận thì anh sẽ không tìm em nữa à? Anh nói được có làm được không đấy?”

“Ồ, anh luôn luôn nói được làm được”.

“Tốt, em nhận!”

Hạ Trường Ninh tựa hồ hơi ngoài ý muốn, hắn chân chừ một lát mới nói: “Anh tặng em nhẫn đấy nhé! Phước Sinh, em phải suy nghĩ cho kĩ”.

“Em nghĩ kĩ lắm rồi, anh không được quay lại quấy rầy em nữa, nhất là sau khi say rượu!” Tôi còn nhớ bộ dáng lưu manh của hắn sau khi uống say hôm nọ.

Nói xong tôi tắt điện thoại, vui vẻ đi tìm di tôi nhờ đi trả lại nhẫn cho Hạ Trường Ninh.

Di tôi thở dài: “Phước Sinh này, điều kiện của Hạ Trường Ninh rất không tệ, cháu thật sự không động lòng à?”

Tôi kiên quyết lắc đầu.

Di tôi nhìn chiếc nhẫn một lát rồi cũng lắc đầu: “Tại sao nó lại tặng cháu một cái nhẫn xấu như vậy chứ, muốn tặng sao không tặng nhẫn kim cương? Hay là vì chữ Phước khắc trên này nhỉ?”

Di tôi càng nói càng thái quá, nghe như kiêu Hạ Trường Ninh sắp trở thành nô lệ dưới váy tôi rồi ấy, tôi vội vàng cắt đứt dòng suy nghĩ của di, kéo tay di làm nũng: “Trả lại cho hắn, di ạ. Nếu không yêu hắn mà còn nhận nhẫn của hắn thì còn ra thể thống gì?”

Di tôi lập tức nghiêm túc, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng đúng, chúng ta không chọc Hạ Trường Ninh được, cháu không thích nó thì đừng dính dáng gì đến nó sẽ tốt hơn”.

Mục đích đã đạt được, trong lòng tôi hết sức vui mừng.

Có thể di tôi sẽ không trả lại cho Hạ Trường Ninh mà sẽ tới nhà tìm mẹ hắn, nhân cơ hội đó tâm sự việc nhà, củng cố tình cảm. Việc chuyên công tác của dượng còn chưa xong, di tôi sẽ xử lý việc này thích đáng.

Suy nghĩ của tôi quá ngây thơ.

Tôi phạm phải một sai lầm lớn nhất chính là không nên báo cáo vượt cấp, chưa nói với mẹ đã nói với di.

Di tôi đến nhà trưởng phòng Vương rồi lại cảm nhẫn về kể lại với mẹ tôi.

Mẹ tròn mắt nhìn tôi: “Cái nhẫn này là thế nào? Thảo nào con không muốn tìm hiểu người khác nữa, thảo nào còn lại nói Hà Cổ đã thích người khác rồi. Con và Hạ Trường Ninh đã phát triển đến mức nào rồi?”

Tôi ngoan ngoãn kể lại một lượt những gì đã trải qua, mẹ tôi giận dữ chỉ vào người tôi nói: “Con... con không thích người ta thì còn đi đến bãi tập bắn với người ta làm gì?”

Ồ kia, chỉ là đến bãi tập bắn thôi mà??? Tôi ầm ừc.

”Biết trưởng phòng Vương nói thế nào không? Bà ấy nói cả phòng cảnh sát thành phố đều bàn tán về việc thằng con thứ hai của bà ấy không thích làm cảnh sát mà lại tìm một bạn gái thiện xạ. Phước Sinh, con còn không nói thật à? Không có lừa sao có khó, nếu con không đồng ý thì sao nó lại nói con là bạn gái nó, lại còn tặng nhẫn nữa? Cái nhẫn này không phải nó mua mà là di vật bà ngoại Hạ Trường Ninh để lại cho nó! Một thứ quan trọng như vậy mà nó lại dễ dàng tặng người khác sao?”

Mẹ tôi mắng như té nước làm tôi tủi thân gần chết. Tôi cố giải thích như mẹ cứ khẳng khái là không có lừa sao có khó. Vừa tức vừa sốt ruột, tôi lập tức gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh rồi ấn mở loa ngoài: “Hạ Trường Ninh, anh nói tôi Ninh Phước Sinh đã từng mập mờ gì với anh chưa? Anh nói rõ cho bố mẹ tôi xem nào!”

Tôi gần như gào lên.

”Phước Sinh, em làm sao thế? Bình tĩnh nào, anh biết anh cầu hôn hơi vội một chút, nhưng đó là vì anh muốn cho em thấy anh rất nghiêm túc, anh đã tính đến việc kết hôn“. Âm thanh của hắn rất nhẹ nhàng nhưng lại không khác gì một quả bom nổ tung giữa nhà tôi.

Bố mẹ tôi đang ngồi trên sofa chợt nhảy dựng lên đến sát bên điện thoại.

Nước mắt tôi sắp trào ra, tôi nghẹn ngào nói: “Tôi là bạn gái anh từ bao giờ? Tôi đã nhậ lời anh bao giờ? Anh nói những nói cuối gì thế?”

”Em đừng khóc, thôi thì cứ coi như anh nói những nói cuối là được“. Hạ Trường Ninh vội vàng trả lời.

Tôi lập tức thấy vui vẻ, khịt mũi rồi nói với bố mẹ: “Thấy chưa? Hắn thừa nhận hắn nói liên thiên rồi!”

Bố mẹ nhìn tôi rất quái dị, mẹ giành lấy điện thoại, hơi trầm tư hỏi: “Cháu Hạ, có phải cháu với Phước Sinh cãi nhau không? Cô với bố nó còn chưa gặp cháu, việc này... Ở ờ, vậy thì tốt, tiếp xúc thêm một thời gian rồi nói tiếp, lúc nào rảnh cháu đến nhà cô chú chơi...”

Mẹ đang nói cái gì thế? Tôi há hốc miệng.

Mẹ dừng cuộc gọi rồi thở dài: “Cái con bé này, bố mẹ có phải người khó tính đâu, yêu đương bình thường có gì mà xấu hổ? Hôm nào bảo Hạ Trường Ninh đến nhà, mẹ với bố con gặp nó rồi nói tiếp. Con với nó mới biết nhau chưa được một tháng, nói đến chuyện kết hôn thì vẫn quá sớm, bố mẹ không đồng ý. Phước Sinh này, con phải gặp nó nhiều hơn, tìm hiểu rõ hơn, nhất định không được quá giới hạn, sau này lại hối hận chưa tìm hiểu kĩ”.

Mẹ càng nói càng vui, sắc mặt sáng lên: “Phước Sinh chưa yêu bao giờ, ngưng cũng cũng là chuyện thường. Sau này đừng giấu bố mẹ nữa, có hẹn hò cũng cứ việc chính đại quang minh!”

Di tôi cũng vui vẻ, lại tiếp tục nói chuyện với bố mẹ tôi về gia đình Hạ Trường Ninh. Tôi dù có trăm cái miệng cũng không nói rõ được nên đành lấy soạn bài về phòng.

Đóng cửa phòng lại, tôi dùng điện thoại di động gọi cho Hạ Trường Ninh, đang định mắng hắn hắn đã giành nói trước: “Phước Sinh, anh đã thừa nhận anh nói những nói cuối rồi, em còn muốn anh nói thế nào nữa?”

”Anh có thể nói với mẹ tôi là tôi với anh không có bất cứ quan hệ gì!”

”Ha ha, Phước Sinh, em thật là ngây thơ. Nếu anh chịu nói như vậy thì anh đã nói từ lúc em còn bật loa ngoài cho cả bố mẹ em cùng nghe rồi!”

Tôi ngẩn ngơ: “Sao anh biết tôi bật loa ngoài?”

Tiếng cười của Hạ Trường Ninh kéo dài đến mấy giây, tôi cũng có thể cảm thấy hắn rất vui vẻ. Cười chán rồi hắn mới nói: “Anh làm dịch vụ bảo an, tiếng ấn phím loa ngoài của máy bàn mà còn không nhận ra được sao? Càng hướng chỉ em còn nhắc anh là nói cho bố mẹ em biết nữa. Có đôi khi em ngốc thật đấy!”

”Hạ Trường Ninh, anh buông tha cho tôi được không? Tôi không có gì đáng để anh như vậy. Dây dưa với một người không thích anh thì có gì tốt?” Không nói lại được hắn, tôi đành phải xin hắn.

”Em thật sự muốn biết vì sao?”

Đương nhiên, tôi đương nhiên muốn biết. Quả thực tôi không rõ vì sao: “Anh để tôi được chết rõ ràng được không? Tôi sắp bị anh làm cho phát điên rồi!”

”Ngày kia hết giờ làm anh đến đón em, lúc đó anh sẽ nói cho em biết là vì sao“. Âm thanh của Hạ Trường Ninh đột nhiên trở nên hơi mệt mỏi, hắn nhẹ giọng nói xong rồi cắt điện thoại.

Cả đêm đó tôi lại không ngủ ngon được.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lá Chắn

Tôi cảm thấy rất khó nói vì mình được giới thiệu một đối tượng như vậy. Có lẽ là bởi vì cuộc sống của tôi vốn vẫn quá tầm thường nên chuyện như vậy khiến tôi có cảm giác là lạ, một gã lưu manh xuất hiện khiến cuộc sống lập tức trở nên mới mẻ.

Hạ Trường Ninh vẫn rất bá đạo, rất chủ động, rất không biết xấu hổ, tuy nhiên cuối cùng lúc hắn nói sẽ cho tôi biết nguyên nhân thì âm thanh của hắn trong điện thoại lại làm cho tôi mãi không quên được.

Âm thanh này quá khác lạ so với tác phong phách lối của hắn mọi ngày, như một người đã đi một quãng đường rất dài, vừa mệt mỏi, vừa sầu não lại vừa bất đắc dĩ.

Tôi rất tò mò mong đợi được biết nguyên nhân hắn bám lấy tôi.

“Phước Sinh, hôm nay vui thế! Là vì nhìn thấy anh à?” Đầu mày khóc mắt Hạ Trường Ninh đều mang nụ cười chế nhạo.

“Đồ mặt dày vô liêm sỉ!” Tôi mắng thăm một câu, nghĩ đến việc sắp được biết nguyên nhân nên tôi cố nhịn.

“Anh biết, em cần biết nguyên nhân, sau đó không cần làm bạn gái anh nữa, đúng không?” Hạ Trường Ninh nói, nụ cười trên mặt càng ngày càng toe toét.

Tôi nén giận nói với hắn: “Anh nói đúng rồi, em tò mò xem vì nguyên nhân gì. Em muốn biết, nhưng bất kể là nguyên nhân gì thì em cũng sẽ không làm bạn gái anh. Anh thích thì nói, không thích thì thôi!”

Hạ Trường Ninh mở cửa xe, thu lại nụ cười đáng ghét rồi nói rất đúng đắn: “Lên xe, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”.

“Không cần, nói nguyên nhân thì chỉ năm phút là đủ. Anh không nói thì em đi luôn”. Tôi nói với thái độ cứng rắn, tối hôm kia bị hắn chơi một vở quá thâm, suốt hai hôm nay bố mẹ tôi cứ nhắc mãi làm tôi khó chịu. Tôi đã hạ quyết tâm, phải rời xa người này càng xa càng tốt, chỉ cần hơi có cơ hội hắn sẽ nắm lấy nhất định không buông ra.

“Tốt xấu cũng là một mối giới thiệu, cứ xem như ăn một bữa cơm trước khi tan vỡ được không? Anh bảo đảm không ép em làm bạn gái anh”.

“Anh nói chuyện có giữ lời bao giờ đâu. Anh đã nói câu này hôm đến bãi tập bắn rồi”.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh lập tức âm trầm: “Ninh Phước Sinh, em mà làm anh cáu là ngày mai anh đến trường em cầu hôn đấy! Không, không chỉ trường em mà cả trường bố mẹ em dạy nữa!”

Tôi mấp máy môi, trời ơi, tôi không đấu lại được hắn. Các cụ thường nói vua cũng thua thằng liều, gặp phải lưu manh chỉ có thể liều mạng đối phó... Tôi không sợ liều mạng, nhưng tôi sợ lời đồn bàn ra tán vào. Không chỉ có tôi âm cả bố mẹ tôi nữa, tôi căm hận đến mức đỏ bừng mặt nhưng lại không nể ra được.

Hạ Trường Ninh quát khê: “Lên xe!”

Tôi giật bản mình, khịt mũi ngoan ngoãn nghe lời.

“Nhấn đâu?”

Tôi vội lấy nhẫn trong túi xách ra đưa trả hắn.

Hắn không nhận mà nhìn tôi: “Đeo vào!”

Tôi tức giận đến run người, quay sang nói: “Hạ Trường Ninh, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu. Anh dừng xe cho tôi!”

Tôi không thêm đề ý gì nữa, hắn thích làm gì thì làm.

“A, giận thật rồi à? Vừa đùa một chút đã giận rồi, khó tính thế! Không đeo thì thôi, trả lại cho anh!”

Thái độ của Hạ Trường Ninh thay đổi 180 độ trong nháy mắt, tôi vừa sợ vừa khó hiểu, không biết hắn lại sắp dùng chiêu gì với tôi. Đặt cái hộp xuống, tôi ngồi rất ngay ngắn.

Khóc miệng Hạ Trường Ninh chậm rãi lộ ra nụ cười, nụ cười này càng ngày càng rực rỡ, đến lúc hắn cười thành tiếng: “Ha ha, tối nay cùng em ăn một

bữa, xong rồi em muốn đi thì đi”.

Thật sự?

Hắn dừng xe, nhìn nhà hàng Thiên Hòa một lát rồi mới hòa nhã nói: “Đừng sợ, Phước Sinh, thật sự chỉ là một bữa cơm bình thường thôi!”

Lòng hiếu kỳ của tôi lại bị kích thích.

Đi vào phòng ăn Hàn Quốc trên tầng bảy nhà hàng, Hạ Trường Ninh tựa hồ muốn nói gì đó với tôi nhưng rồi lại thôi.

Bây giờ còn sớm, trong phòng ăn lớn có rất ít người. Mở cửa phòng VIP, tôi nghe thấy tiếng cười trong phòng, có Trần Thụ và Mẫn, còn có một người phụ nữ mặc áo lông mỏng màu trắng.

Khoảng hai sáu hai bảy tuổi, mái tóc ngang vai suôn mượt, gương mặt nhỏ nhắn, kết hợp với chiếc áo lông tỏ ra rất xinh đẹp. Đi uống trà gặp chị Trần rất duyên rữ, đi bắn súng gặp Mẫn rất thời trang, đến đây, cô gái này rất... cổ điển, và đẹp giống những cô gái trong tranh vẽ.

”Trần Thụ, Mẫn, Vi, mọi người đến sớm thế!” Hạ Trường Ninh chào hỏi ngắn gọn rồi tiện tay kéo ghế để tôi ngồi xuống. Hắn ngồi bên cạnh tôi.

Từ khi tôi vào ánh mắt người phụ nữ gọi Vi kia vẫn dính lấy tôi và Hạ Trường Ninh. Tôi cố đoán xem cô ta là người nào nhưng không thể đoán được.

Tuy nhiên tôi nghĩ Hạ Trường Ninh chắc chắn có mục đích, mà mục đích kiểu gì cũng có liên quan đến người phụ nữ tên Vi này. Hắn làm cho tôi ngồi bên cạnh Vi, và tình hình bây giờ là tôi bị kẹp giữa hắn và cô gái này, đối diện là Trần Thụ và Mẫn.

”Giới thiệu nhé! Đây là Phước Sinh, Ninh Phước Sinh. Đây là chiến hữu của anh, Ngũ Nguyệt Vi. Hôm nay Vi mới đến, đây là bữa nghênh đón!” Hạ Trường Ninh giới thiệu xong rồi nhìn Trần Thụ: “Đều là người quen, khách sáo cái gì. Anh đối meo rồi”.

Trần Thụ cười hi hi nói: “Ai khách sáo với anh? Em đợi Phước Sinh đến rồi mới bắt đầu ăn. Phước Sinh, Mẫn vẫn không phục và muốn đấu lại với em. Hôm nào đó nhé!”

Tôi ngẩn người nhìn Mẫn, cô ta chớp chớp mắt cười nói: “Lần trước em sợ anh Trần phải uống nhiều nên phát huy dưới trình độ. Hôm nào đấu lại lần nữa được không Phước Sinh?”

Tôi vui vẻ đáp ứng, Mẫn và Trần Thụ tạo cho tôi ấn tượng rất tốt. Mẫn thì ngây thơ và chân thành, Trần Thụ thì nhìn tôi với ánh mắt nhã nhặn và thoải mái nhận chai rượu khi tôi thua phát súng đầu tiên. Hai người bọn họ đều là người thoải mái.

Hiển nhiên Vi cũng quen họ, nghe vậy liền hỏi: “Em đi cùng với được không?”

”Thôi đi! Hai cô nàng này đều là nghiệp dư, em được huấn luyện chuyên nghiệp, đấu với các cô ấy em không sợ mất hình tượng à?” Hạ Trường Ninh cười ha ha từ chối.

Vi nhìn hắn rồi nói: “Em đến đó chơi thôi, không đấu với họ là được”.

Hạ Trường Ninh gấp một miếng đậu cho tôi rồi dịu dàng nói: “Đói rồi đúng không? Mau ăn đi!”

Tôi chớp chớp mắt, quyết định vui đầu ăn không đề ý nữa.

Hạ Trường Ninh, Vi và Trần Thụ uống rượu, tôi và Mẫn uống trà. Hắn không quên gấp thức ăn cho tôi, chỉ cần tôi ăn xong hắn lại lập tức gấp thêm. Trần Thụ và Mẫn thì ngược lại, bát của Trần Thụ vừa hết Mẫn lại nhanh chóng gấp cho hắn, rất dịu dàng, rất quan tâm.

Tôi đang vui đầu ăn lại nghe thấy Vi hỏi Hạ Trường Ninh: “Nghe nói anh với Phước Sinh biết nhau qua giới thiệu à?”

Chiến tranh đã bắt đầu. Tôi giảm tốc độ ăn xuống, đóng tai lên chờ mong được thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Hạ Trường Ninh thờ dãi: “Cô ấy còn chưa nhận lời làm bạn gái anh, đúng không Phước Sinh?”

Tôi quay sang nhìn hắn, khóe miệng Hạ Trường Ninh khẽ cười, ánh mắt lại rất sâu, sâu như trời đêm, dường như mang nặng ẩn tình lại tựa hồ che giấu trăm ngàn tâm sự.

Đây chính là nguyên nhân?

Cô ta là nhàn phong lan bên khe núi, tôi cùng lắm cũng chỉ là một đóa cúc dại nở trên triền núi. Dừng tôi để từ chối cô ta? Tôi không tin được. Hơn nữa, Hạ Trường Ninh muốn tìm bạn gái làm bia đỡ đạn thì thiếu gì người mà cứ phải là tôi?

Có điều, xuất phát từ sự miễn cảm của phụ nữ, tôi cảm thấy giữa Hạ Trường Ninh và Ngũ Nguyệt Vi nhất định có chuyện.

Chẳng lẽ Hạ Trường Ninh vội vã muốn tìm bạn gái thực sự là vì cô ta?

Tôi thờ dãi trong lòng, cho dù tôi không muốn làm bạn gái Hạ Trường Ninh nhưng vẫn rất tổn thương, bị người khác dùng làm lá chắn, lại còn bị giầy vò

như vậy, không tổn thương sao được?

Nếu như sau khi biết Hạ Trường Ninh hẳn mới nhờ tôi giúp chuyện này thì có lẽ tôi sẽ sẵn sàng giúp hẳn. Tội gì lắm phải làm mọi việc rắc rối như vậy?

Tôi cười nhìn Vi xem như chào hỏi, không trả lời câu hỏi của Hạ Trường Ninh. Vấn đề này không cần tôi trả lời.

Hạ Trường Ninh vội vã tìm bạn gái thì ra là vì cô ta sắp đến, hẳn rêu rao với bạn bè là để Ngũ Nguyệt Vi nhận được tin tức. Ăn xong bữa cơm này, đưa chân Ngũ Nguyệt Vi xong Hạ Trường Ninh sẽ thật sự không đến tìm tôi nữa. Tôi rất yên lòng, phối hợp với hẳn diễn cho tốt, không phải trở mặt vẫn hay hơn.

“Thần diệu!” Vi cười lạnh rồi hỏi Trần Thụ: “Trần Thụ, anh tin không?”

Trần Thụ ôm Mẫn cười hi hi lắc đầu: “Anh không tin!”

Hạ Trường Ninh thờ dài lời hẳn ra, cà lơ phát phơ nói: “Trần Thụ, nếu mày có thể khuyên Phước Sinh đeo cái nhẫn này thì anh thành toán toàn bộ chi phí đám cưới cho mày với Mẫn!”

Thấy cái nhẫn này sắc mặt Ngũ Nguyệt Vi lập tức thay đổi, cô ta lạnh mặt nói: “Thì ra là anh nghiêm túc?”

“Anh nghiêm túc chứ, nếu không sao có thể mang cô ấy tới gặp em? Em là bạn chiến đấu sinh tử tương giao của anh cơ mà!” Tay Hạ Trường Ninh đặt lên lưng ghế tôi ngồi, hẳn thờ dài nhìn tôi: “Phước Sinh, anh thật sự rất có thành ý, ngoại hình anh không sai, nuôi vợ con cũng không thành vấn đề, anh làm bạn gái anh có gì không tốt?”

Tôi thật sự rất buồn cười, Hạ Trường Ninh căn bản không sợ tôi nói tôi không phải bạn gái hẳn. Hẳn biết trước thái độ của tôi, có lẽ hẳn cần chính là thái độ này.

Một người đẹp cổ điển, chiến hữu chí cốt, có vẻ rất thâm tình với hẳn hẳn không thích, lại nhất quyết theo đuổi một cô gái thông thường và không hề thích hẳn?

Tôi thật sự không đồng ý với cách làm của hẳn. Không tính đến việc hẳn làm phiền tôi suốt một tháng nay, riêng chuyện dùng tôi làm lá chắn để từ chối người khác cũng đã không tốt. Không thích Vi thì cứ nói thẳng, có sao đâu?

Tôi nghĩ vớ kịch đến đây là hạ màn được rồi, đến lúc mình vào cánh gà rồi.

Em cầm túi xách nói: “Mọi người lâu rồi mới gặp nhau thì cứ chuyện trò cho thoải mái. Em về nhà trước đây!”

Hạ Trường Ninh muốn đưa tôi về nhưng tôi cười lắc đầu.

Đương nhiên hẳn nhất định phải đưa tôi về, hẳn nói với Ngũ Nguyệt Vi, Trần Thụ và Mẫn: “Ăn trước đi, anh đưa Phước Sinh về rồi quay lại”.

Vừa mở cửa ra Vi đã nổi giận cầm chén rượu đập thẳng xuống đất nói: “Anh thả sẵn đón một cô bé không thích anh, không đồng ý làm bạn gái anh còn hơn đối xử tốt với tôi một chút à? Cô ta có điểm gì so sánh được với tôi? Anh lại đi thích một cô gái không có mặt nào bằng được tôi à?”

Nhìn thấy anh mắt cô ta tôi lại cảm thấy thương hại. Người đẹp sắp khóc lại càng xinh đẹp, như một đóa hoa mang đầy sương sớm, không ai nỡ lòng thương tổn.

Hạ Trường Ninh chặn ở trước người tôi, cũng gầm lên: “Cô ấy có quá nhiều thứ hơn cô, cô cho rằng phụ nữ chỉ cần có ngoại hình xinh đẹp là được?”

Ngũ Nguyệt Vi tức giận đến mức toàn thân run lên: “Tôi đã nói là đến công chứng chuyển giao toàn bộ tài sản sang tên anh rồi mới cưới mà!”

Hạ Trường Ninh cười lạnh: “Tôi đây có tiền, lấy tiền của cô làm cái gì?”

Nước mắt Ngũ Nguyệt Vi bắt đầu chảy xuống má, lúc này thực sự trở thành hoa lệ trong mưa: “Đó chẳng qua là tôi muốn anh biết tôi không coi tiền nong ra gì cả!”

“Tôi cũng chẳng qua là muốn cô biết, tôi, Hạ Trường Ninh, không thích cô. Cô có là tiên nữ tôi vẫn không thích!”

Toát mồ hôi. Sao không nói với cô ta như vậy từ sớm, cần gì kéo tôi vào cho rách việc?

Trần Thụ và Mẫn đứng dậy can ngăn, tôi nghe thấy Trần Thụ nói: “Hạ Trường Ninh anh ta bị mù, Vi, em đừng chấp anh ta làm gì!”

Trong lòng tôi lại không thoải mái. Tôi kém Vi thì cũng không được nói Hạ Trường Ninh mù chứ. Ấn tượng tốt đối với Trần Thụ lập tức biến mất, tôi có chờ bọn họ cãi nhau xong để quay lại với cuộc sống tâm thường của tôi.

Hạ Trường Ninh nổi đóa quát Trần Thụ: “Mẹ nó, mày nói liên thiên cái gì? Còn để tao nghe thấy mày nói xấu Phước Sinh một câu nữa thì tao với mày không còn là anh em nữa!”

Lúc này Trần Thụ mới nhận ra mình vừa nói gì, hẳn khó xử nhìn tôi, muốn giải thích nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào. Tôi cười cười nhìn

hắn.

Hạ Trường Ninh không để ý đến Vi nữa, kéo tôi đi ra ngoài.

Phía sau vang lên tiếng khóc của Vi: “Em không tin...”

Tôi cũng không tin. Tôi không tin Hạ Trường Ninh thật sự tuyệt tình với Vi, hắn giống trống khua chiêng làm bao nhiêu việc không phải chỉ để diễn một màn kịch cho cô ta xem hay sao?

Về đến nhà, Hạ Trường Ninh đột nhiên bật cười: “Em biết nguyên nhân rồi đấy. Đã hài lòng chưa?”

”Anh làm như vậy không tốt. Từ tể nói với cô ấy là được mà“.

”Hề“, Hạ Trường Ninh cười lạnh rồi thở dài nói: “Phước Sinh, em không hiểu cô ta đâu... Thôi, em cũng không cần phải hiểu cô ta, nghỉ ngơi đi cho sớm, ngày mai đi làm về anh đón!”

Cái gì? Không phải đã xong rồi sao?

Hắn khởi động xe định đi.

Tôi gấp đến độ đập cửa sổ xe gọi hắn: “Không phải anh chỉ cần diễn kịch cho Vi xem sao? Anh làm thế này là sao?”

Hắn hạ cửa kính xe xuống, tỏ ra rất vui: “Em cho rằng anh là thằng ngốc à? Anh cần diễn kịch cho cô ta xem? Chẳng qua là anh muốn nói với em, nguyên nhân rất đơn giản, anh thích em, thế thôi. Vì em anh không tiếc trở mặt với chiến hữu sinh tử và anh em, anh rất thích em, em àm làm bạn gái anh thì thật tốt!”

”Nhưng anh đã nói ăn xong em muốn đi thì đi mà!”

Hạ Trường Ninh cười rử, nằm sấp xuống vô lăng xe nghiêng đầu nhìn tôi: “Bây giờ không phải em đã đi rồi đấy thôi? Anh còn đưa em về nhà nữa, không quá chín rưỡi“.

”Tôi không làm bạn gái anh!” Tôi gào lên.

”Không làm thì thôi, nếu em thấy bạn gái là vấn đề nhạy cảm thì chúng ta làm bạn là được. Bai!”

Nói chuyện một hồi, ăn một bữa cơm, xem một màn cãi vã, tại sao cuối cùng tôi vẫn không thể thoát khỏi hắn?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lần Giới Thiệu Thứ Ba

Mấy ngày lo sợ bất an nhưng hắn không hề xuất hiện. Ra khỏi trường, bước chân tôi từ rón rén trở nên mạnh dạn.

Hắn không xuất hiện nữa thì đúng là một chuyện đáng mừng, bởi vì hắn cũng từng biến mất một tuần rồi lại xuất hiện. Tôi không còn muốn suy đoán ý đồ và suy nghĩ của Hạ Trường Ninh nữa.

Nhưng bố mẹ tôi lại thường xuyên hỏi tôi. Trước kia tôi hầu như không có chuyện gì giấu họ, nhưng bây giờ có những chuyện tôi không muốn nói. Cũng không phải tôi muốn giấu họ, chỉ là tôi không muốn nói mà thôi. Tôi trả lời cho có lệ, mẹ hỏi nhiều đến phát bực, tôi bắt đầu nghĩ đến việc chuyển ra ngoài ở.

Từ nhỏ đến lớn hầu như tôi không có không gian độc lập. Tôi có phòng riêng nhưng trong phòng lại không có ngăn kéo nào có khóa, tôi không có nơi nào để cất giữ bí mật của mình, cho đến khi có Internet.

Lúc phiên muộn tôi lại lên blog, trên đó có ảnh chụp khi tôi giấu gia đình đi du lịch cùng bạn học ngày vẫn còn học đại học. Nếu bố mẹ tôi nhìn thấy ảnh tôi chụp một mình hoặc chụp với bạn nữ thì không sao, nhưng có mấy bức có các bạn nam nghịch ngợm, dù là rất bình thường nhưng chắc chắn họ cũng sẽ có ý kiến.

Trong mắt mẹ tôi, một cô gái ngoan là một người học xong đại học, ngoan ngoãn làm việc rồi tìm một người đàn ông để cưới, cả cuộc đời bình an như ý. Họ có là giáo viên cũng không thể hiểu được tư tưởng của thế hệ chúng tôi.

”Phước Sinh, rốt cục con với Hạ Trường Ninh thế nào rồi?”

”Cái con bé này, sao đi làm rồi là tính cách lại trở thành như vậy? Có gì không thể nói với mẹ chứ?”

Tiếp sau ngữ khí sẽ trở nên u oán: “Ôi, con lớn rồi, mẹ cũng già rồi, không quản được con nữa!”

Tôi buồn bực gần chết.

Không phải tôi chưa giải thích, tôi nói không có quan hệ gì với Hạ Trường Ninh, nhưng mẹ vẫn không tin.

Cuối tuần, tôi hẹn Mai đi dạo phố. Mục đích chính là báo cáo công việc, cuộc sống, trạng thái tư tưởng thời gian này.

Mai ngồi trên xích đu cười đến mức suýt ngã xuống, tay cầm một ly kem tên là lửa băng thoải mái nhấm nháp. Hành động của nó tương phản quá lớn với vẻ buồn bã của tôi, tôi tức giận nói: “Người ta sắp buồn chết rồi mà bạn còn thông dong như vậy à?”

”Phước Sinh, bạn chờ tớ đắc ý xong rồi nói tiếp!” Mai lại ăn một thìa nữa.

”Đắc ý xong chưa? Bạn đắc ý cái gì?”

Mai cười hi hi nói: “Kỳ thực Hạ Trường Ninh thật sự không tệ, bạn qua lại với hắn một chút cũng không vấn đề gì”.

Sao lại không vấn đề gì? Tôi thờ dãi. Nếu là người như Hà Cổ thì qua lại vài ngày thấy không ổn rồi nói chia tay không thành vấn đề. Nhưng loại người như Hạ Trường Ninh sợ rằng không phải tôi muốn chia tay là có thể chia tay. Thay vì những rắc rối trong tương lai, tốt nhất là không tiếp xúc từ bây giờ còn hơn.

”Tớ đắc ý là bởi vì tớ nhận định có nguyên nhân khiến Hạ Trường Ninh tới tìm bạn. Nguyên nhân này bạn đã biết rồi”.

Mặt tôi lập tức đỏ lên, tỏ ra hơi mất tự nhiên, nhưng vẻ mặt tự nhiên này lập tức bị Mai đánh vỡ: “Tớ thấy Hạ Trường Ninh thật sự từ chối kích nử chiến hữu của hắn, chỉ có điều hắn không tiện nói thẳng cho nên mới giả bộ tán tỉnh bạn như vậy. Tớ bảo đảm hắn sẽ không tới tìm bạn nữa”.

Tôi nhất thời không nói gì.

Mai gõ gõ ly kem của tôi ngạc nhiên nói: “Phước Sinh, bạn thất vọng lắm à?”

”Thất vọng cái gì? Nếu đúng thế thì tớ tạ ơn thần phật còn không kịp ấy chứ!” Nói xong tôi ngượng ngùng nhìn Mai, mắt nó cũng long lanh nhìn lại tôi, tôi đành phải đầu hàng. “Được rồi, tự nhiên trở thành bia đỡ đạn cho người ta, lại còn bị quay như quay dế, tớ cảm thấy không thoải mái. Dù sao đến giờ mới có một người theo đuổi, để tớ tự hào một chút đi, được không?”

Mai thông cảm vỗ vỗ vai tôi: “Không sao, chỉ cần hắn không còn tới tìm bạn thì tớ cũng không trêu bạn nữa. Tự hào với cả thể diện cái gì, có phải quá lửa đầu mà lo không lấy được chồng. Để tớ giới thiệu cho bạn một người, bạn tốt của Mai Sơn!”

Tôi không còn hứng thú gì với chuyện giới thiệu nữa rồi, nhưng Mai càng nói lại càng phấn chấn, cuối cùng còn lập tức gọi điện thoại cho Mai Sơn, bạn trai nó bảo hắn gọi bạn hắn cùng đi ăn cơm.

Tôi không kịp ngăn cản, nghĩ thầm, cứ cho là cùng bạn đi ăn cơm đi.

Không nghĩ tới là lần giới thiệu này lại làm tôi cảm thấy rất tốt.

Bạn trai của Mai làm việc ở phòng thương mại, nga bạn kia của hắn làm ở phòng ngoại thương, hai người là bạn học thời đại học.

Lúc Đinh Việt bước vào tôi là người nhìn thấy đầu tiên. Anh ta mặc jacket, dáng người rất ổn, lông mày rất thẳng, mắt ra mắt, mũi ra mũi, đẹp trai cực. Tôi đặc biệt thích nụ cười trên mặt anh ta, như gió xuân. Lúc anh ta đến trái tim tôi liền bắt đầu đập mạnh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, đến mức tôi có thể nghe rõ.

Mai khẽ khều tôi, nhỏ giọng nói: “Chính là hắn!”

Tôi đưa chân đá khẽ vào chân nó dưới gầm bàn, đầu đã cúi gằm xuống.

Đinh Việt ngồi bên cạnh tôi, tôi ngó trộm hắn một chút, nhìn thấy guren mặt anh ta từ bên cạnh. Trời ơi, tôi triệt để bị những đường nét hoàn mỹ rõ ràng trên mặt anh ta khi nhìn nghiêng chinh phục rồi.

Trái tim lại một lần nữa đập mạnh, tôi vui đầu ăn, rất muốn cười. Tôi thật sự muốn cười, phải cố gắng lắm mới không thể hiện ra. Mai, mày đúng là tốt thật, giới thiệu cho tao một gã đẹp trai lông lọng. Nếu anh ta mời tôi đi ăn còn trùng biết đâu tôi sẽ có đủ dũng khí để ăn một con châu chấu ấy chứ.

Anh ta bị Mai quay như chong chóng, bắt anh thể hiện phong độ ga lăng bằng cách gấp đồ ăn cho tôi. Đinh Việt tỏ ra rất tự nhiên, không hề tỏ ra một chút khó xử trong lần gặp đầu tiên nào. Cử chỉ của anh ta cũng giống như nụ cười, làm mọi người như tắm trong gió xuân.

Mỗi lần anh gấp thức ăn cho tôi trái tim tôi lại đập mạnh một lát, trừ cảm ơn tôi không dám nói gì khác. Đột nhiên tôi cảm thấy mình ngốc, rất ngốc. Thậm chí tôi rất hâm mộ sự cởi mở của Mai, nó có quá nhiều chuyện để nói, có thể thoải mái cười lớn tiếng. Còn tôi, tim đập thỉnh thoảng, mặt như bị đốt, nói chuyện cũng nhỏ giọng hơn bình thường rất nhiều.

Đình Việt không tỏ ra nhiệt tình với tôi nhưng cũng không tỏ ra lạnh nhạt. Đôi lúc nghe Mai kể về những chuyện vui vẻ của chúng tôi thời cấp ba anh lại quay sang hỏi tôi một vài câu.

Tôi biết Mai sợ bầu không khí quá tẻ nhạt, nó biết khi gặp người lạ tôi rất ít nói nên chỉ tìm những đề tài có liên quan đến tôi. Dần dần tôi cũng tự nhiên hơn, thỉnh thoảng cũng nói được một vài câu, bầu không khí tối nay rất thoải mái.

Mai lấy cớ không cho chúng tôi làm phiền hai đứa nó nên bắt Đình Việt đưa tôi về nhà.

Quán ăn hôm nay cách nhà tôi không xa, tôi với anh chậm rãi đi bộ về. Cuối mùa thu, gió đã mang theo hơi lạnh nhưng lại không lạnh lắm, rất thoải mái. A a a a! Rốt cục Ninh Phước Sinh ta có thể cùng tản bộ với một người bình thường rồi!

Trong trường học thấy bạn bè có đôi có cặp tôi vẫn không biết cảm giác đó như thế nào, bây giờ cuối cùng cũng biết. Đó là cảm giác hi vọng con đường này càng xa càng tốt, để có thể tiếp tục nói cười, từ chuyện lúc nhỏ đến chuyện đại học, từ Mai Sơn nói đến Mai, rồi những chuyện cười của cặp song Mai này...

”Phước Sinh, vì sao em lại tên là Phước Sinh?”

Tôi cười kể lại chuyện ngày mẹ sinh tôi cũng nhận được quyết định chuyển sang biên chế, sau đó chuyển vào thành phố một nhà ba người được đoàn tụ.

Đình Việt thì thảo mấy lần cái tên Phước Sinh, âm thanh của anh cũng như gió đêm thu, mát mẻ dịu dàng. Mặt tôi lại đỏ lên, trái tim đập dồn.

Dù đi chậm nhưng cũng chỉ mất có nửa tiếng đã về đến nhà, nhìn thấy căn nhà sơn màu xám đỏ, tôi tiếc nuối vì quãng đường hôm nay quá ngắn. Người khác vẫn nói việc giới thiệu có thành công hay không thì chỉ cần xem đôi phương có để lại số điện thoại hay không là biết.

Tôi đi tới trước cửa mà Đình Việt còn không xin số điện thoại của tôi, trái tim đập dồn lại từ từ chậm lại, anh ta đẹp trai, điều kiện cũng không tồi, có lẽ là không coi trọng mình rồi. Tôi lí nhí nói: “Cảm ơn anh đưa em về. Tạm biệt!”

”Tạm biệt Phước Sinh“.

Đi vài bước tôi quay lại nhìn thấy bóng lưng Đình Việt, đến tận lúc anh đi qua góc phố rồi biến mất. Đưa tay xoa mặt, rất nóng, đáng tiếc là anh ta không thích mình.

Về đến nhà, Mai gọi điện hưng phấn hỏi tôi: “Thế nào?”

”Rất tốt“.

”Ài, đang hỏi là lúc hai đứa đi với nhau thế nào? Điều kiện của Đình Việt rất tốt, sau khi chia tay bạn gái vẫn không yêu đương gì, tớ lập tức nhớ đến bạn. Lột sàng thì phải xuống nia, tớ với bạn là bạn tốt, anh Sơn với hân cũng bạn tốt, sau này bốn người chúng ta cùng đi chơi chắc chắn sẽ rất vui. Ha ha, tớ với bạn còn có thể thông cung nữa!” Mai càng nói càng vui vẻ.

Tôi không nhịn được hắt cho nó một gáo nước lạnh: “Đường như anh ấy không thích tớ!”

”Thật không?”

”Anh ấy đưa tớ về nhà, không hề biểu thị gì cả. Tớ, tớ đang chán đây này!”

Tôi chán nản, được giới thiệu thì hai lần đầu xui xẻo gặp toàn quái vật, đến lúc may mắn thì đối phương lại không thích mình.

Mai cười hi hi: “Phước Sinh này, sao bạn thiếu tự tin thế? Tốt xấu bạn cũng là một tiểu giai nhân thanh tú có vòng eo rắn nước cơ mà“.

Tôi bị nó trêu đùa bật cười. Tôi gầy, đương nhiên eo nhỏ. Mai thường trêu tôi không có đặc thù của phái nữ, nhưng lại cực kì hâm mộ cái eo của tôi. Lúc cùng tắm nó thường dùng gang tay đo vòng hai tôi.

Tôi sợ buồn liền tránh ra cười bảo nó: “Nếu bạn cũng có vòng eo như tớ thì, bạn thấy cái xúc xích rồi chứ? Cầm hai đầu vặn ngược chiều, đoạn giữa sẽ thắt lại như cái đồng hồ cát, ờ, không thì giống cái côn hai khúc cũng được.

Nó nhìn lại chính mình rồi lại nhìn tôi, dạo đó TV đang chiếu bộ phim “Thanh xà bạch xà”, thế là nó ác độc gọi tôi là eo rắn nước, với ý ngoài lời là: “Eo rắn nước, đáng tiếc là cả thân thể lẫn chân tay cũng rắn nước nốt!”

Tôi soi gương, mặt vẫn còn đỏ, một gương mặt sáng sủa, ngay cả một chút ti vết cũng không có. Trong đầu hiện ra ngoại hình xinh đẹp của Ngũ Nguyệt Vi, tôi tự động viên mình: Tốt xấu cũng là một tiểu giai nhân thanh tú có vòng eo rắn nước! Mai nói nó sẽ đi thám thính tình báo, chỉ cần Ninh Phước Sinh tôi thấy thích thì kể cả phải bức tử Mai Sơn nó cũng sẽ giúp tôi giải quyết Đình Việt! Tôi không nhịn được vui mừng.

Sáng hôm sau tôi nhận được tin nhắn của Đình Việt, nội dung: “Phước Sinh, buổi tối cùng đi ăn nhé!”

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Mai: “Bạn hỏi Đình Việt rồi à?”

Mai thờ dài: “Tớ định tối nay cùng Mai Sơn gọi hân đi ăn cơm rồi hỏi, giờ mới là sáng sớm mà đại tiểu thư!”

Tôi hạnh phúc suốt ngày, Mai còn chưa hỏi Đình Việt đã hẹn tôi trước, việc này cho thấy điều gì? Tôi cố nén vui mừng cười nói với Mai: “Tối nay đừng hẹn anh ấy nữa, anh ấy hẹn tớ đi ăn rồi, ha ha!”

Mai cũng vui mừng, liên tục chúc mừng tôi rồi còn bắt tôi phải mời cơm cảm ơn bà mối. Tôi vội ngắt lời, xấu hổ nói: “Ai biết được chứ, còn sớm lắm Mai, bạn nói xem, Đình Việt đẹp trai như vậy, anh ấy thật sự sẽ thấy thích tớ sao?”

”Có chứ, trong mắt tớ thì bạn lúc nào cũng đáng yêu“.

Được Mai khích lệ, vừa hết giờ tôi đi thẳng về nhà, tắm rửa, gội đầu, chọn quần áo, xong xuôi lại chạy khỏi nhà đi đến điểm hẹn. Tâm tình tôi rất tốt, rất vui vẻ.

Đình Việt dẫn tôi đi ăn thiên hạ đệ nhất canh, nghe nói là món canh gà được hầm với gà tre thuần chủng và ngâm hạnh trăm năm.

Anh chu đáo múc canh cho tôi rồi kể chuyện về cây ngân hạnh đã sống trăm năm trước cửa nhà hàng này. Đại khái là một câu chuyện tình yêu dưới gốc cây ngân hạnh, tôi nghe rất chăm chú, thậm chí coi những quả ngân hạnh trong bát chính là đậu tương tư. Đột nhiên tôi nhớ tới Hà Cổ, người với người thật sự có thể khác xa nhau.

Đình Việt còn nói: “Phước Sinh, em phải béo thêm vài cân mới đẹp!”

Hà Cổ thì nói: “Anh nhớ em xé chân châu chấu ăn như chân chim cút, cực kì nhả nhặn“.

Trong mắt tôi, Đình Việt đẹp trai, hòa nhã, kiến thức rộng rãi, chăm sóc dịu dàng, không có khuyết điểm.

Đình Việt mỉm cười hỏi tôi: “Nghĩ gì mà ngẩn người ra thế?”

Tôi lập tức bán rả Hà Cổ, Đình Việt cười ngắt rồi lại thờ dài nói: “Một cô gái ngoan ngoãn đáng yêu như em mà sao anh ta lại mời em đi ăn mấy con côn trùng ấy được nhỉ?”

A...

Anh ấy nói mình ngoan ngoãn đáng yêu? Tôi chớp chớp mắt, trái tim lại đập gấp gấp. Ý Đình Việt là anh ấy có thiện cảm với mình?

Lúc về nhà, con đường càng trở nên ngắn hơn, xe taxi chạy có mấy phút đã về đến nhà. Tôi cười định tạm biệt Đình Việt nhưng anh cũng bước xuống xe đi tới trước mặt tôi, nhìn tôi một lát rồi nói: “Phước Sinh, ngày mai mình lại cùng đi ăn tối nhé!”

Tôi gật đầu, trong lòng cực kì ấm áp vì anh đã xuống xe tiễn tôi.

”Anh nhìn em đi vào!”

Tôi chào tạm biệt rồi đi vào, nụ cười trên mặt rốt cục lộ ra không che giấu được. Vừa mới tối qua tôi còn là người nhìn chằm chằm bóng lưng anh ấy, ha ha!

Hôm sau tôi hỏi mẹ: “Con về lông mi thể này nhìn có được không mẹ?”

Mẹ nghi hoặc hỏi lại: “Hôm nay con lại đi hẹn hò với Hạ Trường Ninh à?”

”Không ạ!”

”Với ai?”

Tôi cố gắng không trả lời, quan hệ với Đình Việt vẫn còn chưa xác định, tôi không thể để bố mẹ can dự vào được. Tôi lắc đầu nói dối: “Trường học quy định giáo viên phải chú ý đến hình tượng!”

Rời khỏi nhà, tôi cười trộm.

Hôm nay tôi vào phòng vệ sinh rất nhiều lần, vào soi gương!

Nhìn mặt trời mùa thu đã trở nên dịu hơn nhiều, tôi xem đồng hồ xuống lớp.

Mới cười cười đi ra cổng trường tôi đã nhìn thấy xe của Hạ Trường Ninh. Tâm tình tôi lập tức giống như chiếc lá rụng đang bay qua trước mặt, không có chỗ dựa, quay cuồng trong gió thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 10: Tình Địch

Trong ánh vàng của trời chiều, chiếc xe sedan màu đen bóng của Hạ Trường Ninh giống hệt một con bọ xít bị rang cứng đờ làm mọi người vừa sợ vừa ghét. Tôi lại muốn học kiểu đi ngang của cua, dán sát vách tường rào trường học chậm rãi rồi khỏi tầm mắt hắn.

Chân tôi có dấu hiệu chuột rút, cứng đờ, đứng yên trên mặt đất không nghe theo sự không chế của tôi.

Cửa xe mở ra, một cái chân với quần tất và bốt cao gót đặt xuống đất. Tôi buông lỏng tinh thần, không phải Hạ Trường Ninh. Nhưng tôi lập tức căng thẳng, người bước đi về phía tôi dưới trời chiều là Ngũ Nguyệt Vi.

Đổi một bộ trang phục bó sát, thân hình Ngũ Nguyệt Vi càng tỏ ra cao hơn. Lúc cô ta đi đến gần tôi thậm chí tôi phải hơi ngước lên. Ông trời quá bất công, cô ta đẹp hơn tôi, nhiều tiền hơn tôi, khí thế hơn tôi, lại còn cao hơn tôi. Chiếc chìa khóa ô tô trong tay cô ta lắc lư theo bước chân, cảm giác đó giống như là cô ta cầm roi đi tới.

Ngũ Nguyệt Vi đứng lại, ánh mắt nhìn xuống mặt tôi nhưng mặt lại vênh lên, thái độ này giống như tôi vay tiền cô ta mà không chịu trả vậy.

“Có chuyện gì sao?” Không tôi, lúc nói những lời này tôi vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Cô ta lạnh lùng nhìn tôi, khóe miệng hơi nhếch lên, khinh miệt phun ra một câu: “Có lẽ tôi cướp bạn trai của cô cũng sẽ rất dễ dàng”.

Tôi ngẩn ngơ, là sao? Không cảm lòng được nhìn vào trong xe.

Ngũ Nguyệt Vi xoay xoay chiếc chìa khóa trên tay cười nói: “Anh Ninh không đến, tôi mượn xe anh ta dùng tạm. Thật là bất ngờ, anh ta cũng có lúc không của được gái cơ đấy. Có điều Đình Việt đích xác đẹp trai hơn anh ta nhiều”.

Tôi giật mình hoảng hốt, lời của Hạ Trường Ninh vang vọng bên tai: “Phước Sinh, em không hiểu cô ta...”

Ngũ Nguyệt Vi có lai lịch gì? Cô ta rõ ràng không phải người thành phố này, vậy mà chỉ vài ngày ngay cả chuyện tôi hẹn hò với Đình Việt cô ta cũng biết!

Nụ cười dịu dàng như gió xuân của Đình Việt hiện lên trong đầu tôi, cô ta dựa vào cái gì? Hạ Trường Ninh không thích cô ta đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Tôi thẳng lưng lên, cũng nhếch mép cười lạnh giống cô ta: “Người cô nên tìm là Hạ Trường Ninh!”

Nói xong những lời này, tôi chợt thấy dường như Ngũ Nguyệt Vi dần trở nên bé nhỏ trước mặt tôi, tôi thật sự rất khinh miệt nói với cô ta: “Cô cướp bạn trai tôi thì có tác dụng gì không?”

“Tôi ghét nhìn nhất chính là loại phụ nữ như cô, nhìn thì có vẻ đơn thuần nhưng lại thần nhiên hai chân đạp hai thuyền, có lẽ Đình Việt và cô cũng chưa xác định quan hệ đúng không? Cũng mập mờ giống như với Hạ Trường Ninh?”

Lời của cô ta cực kỳ ác độc, tôi đích xác còn chưa xác định quan hệ yêu đương với Đình Việt, nhưng tôi mới gặp Đình Việt có hai lần mà. Tôi tức lắm quát lên: “Hạ Trường Ninh là tên lưu manh, cô là nữ lưu manh, cả cô và anh ta đều là loại không biết xấu hổ!”

“Ha ha! Nói đúng lắm!”

Tiếng cười của cô ta làm tôi phải quay đầu đi, lưng vẫn thẳng nhưng lại rất tủi thân.

Lúc gặp Đình Việt, nụ cười ấm áp trên mặt anh lập tức hòa tan sự tủi thân này. Tôi cố gắng nở một nụ cười, có lẽ khó coi lắm đây!

“Phước Sinh, làm sao thế? Tâm tình không tốt à?”

Tôi chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi anh: “Đình Việt, anh hẹn hò em như vậy là thật sự muốn làm bạn trai em à?”

Đình Việt bị câu hỏi của tôi làm sững sờ, trầm ngâm một lát rồi nói: “Phước Sinh, nếu nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên thì sợ là chính em cũng sẽ không tin”.

Tôi cúi đầu, rất khó chịu. Tôi biết vừa thấy đã yêu là chuyện không thể xảy ra. Hạ Trường Ninh cũng đã nói như vậy, nhưng bây giờ tôi nghe lại vẫn rất khó chịu.

“Nhưng mà, Phước Sinh, anh cảm thấy rất vui khi ở bên em, chúng ta thử tìm hiểu đối phương được không?” Âm thanh nhẹ nhàng bình thản của Đình Việt như một đôi tay dịu dàng vuốt ve an ủi mọi khó chịu trong lòng tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt chân thành của anh, đột nhiên tôi rất cảm động. Lời anh nói rất thật, có lẽ chính là sự thành thật này đã làm tôi cảm động.

Đình Việt mỉm cười: “Nói với anh xem hôm nay em gặp chuyện gì mà buồn thế?”

Tôi cần môi, tạm thời không biết có nên kể cho anh biết chuyện của Hạ Trường Ninh hay không.

”Được rồi, anh thẳng thắn trước nhé. Phước Sinh, trước khi biết em anh có một bạn gái, cô ấy đã bỏ anh đi rồi“.

”Là bởi vì thất tình cho nên mới tìm tới em đúng không?“

Đình Việt không nhịn được cười, gấp thức ăn cho tôi rồi nói: “Mau ăn đi, anh sẽ kể cho em nghe“.

Đây là một câu chuyện rất lãng mạn, rất tình cảm.

Năm ngoái Đình Việt đến Myanmar vì một vụ làm ăn liên quan đến xuất nhập khẩu, lúc về nhập cảnh tại Thụ Cáo.

Thụ Cáo là cảng mậu dịch biên giới lớn nhất Vân Nam, nằm cách trung tâm thành phố Thụ Lệ bốn km về phía nam, là điểm cuối của quốc lộ 320, chỉ cách thành phố Thụ Lệ một con sông, chính là sông Thụ Lệ.

Trên sông Thụ Lệ có một trạm kiểm tra biên phòng liên hợp, ngoài trạm kiểm tra là một bãi lau sậy rất rộng.

Từ Myanmar về Thụ Cáo là phải ngồi thuyền, trước khi lên thuyền đám người Đình Việt tản ra khắp bên sông quay lại chụp ảnh Myanmar làm kỉ niệm.

Đình Việt là một người thích chụp ảnh, anh không thích chụp người mà đi xa một chút để chụp phong cảnh. Lúc này từ bãi lau sậy trên bờ sông chui ra một cô gái.

”Ngoại hình cô ấy rất đẹp, diễm đạm đáng yêu, cô ấy ra hiệu cho anh tới gần. Cô ấy nấp sau một tảng đá hỏi anh có thể mang cô ấy qua sông không“.

Đình Việt mỉm cười, ánh mắt ngập tràn cảm khái.

”Cô ấy muốn vượt biên?“

”Không, không phải. Phước Sinh, kỳ thực ở biên giới có thể làm giấy thông hành tạm thời, trong thời gian một ngày thì có thể qua lại hai bên thoải mái. Ý cô ấy là muốn cùng bọn anh về Thụ Lệ“.

Tôi không hiểu.

Đình Việt thờ dãi nói: “Cô ấy nói cô ấy đã đi lạc không tìm được đoàn du lịch, túi xách đã bị mất, cô ấy muốn theo bọn anh về nước“.

”Không phải còn có trạm kiểm tra biên phòng sao?“

”Bọn anh đông người, cứ lẫn lộn vào cũng không khó, dù sao cũng là công dân nước mình. Lúc đó còn chưa qua sông, vẫn đang ở trong biên giới Myanmar, cô ấy đánh rơi túi xách, không có giấy tờ, không có tiền, không thể một mình thuê thuyền qua sông. Cô ấy lại là một cô gái trẻ, cho nên anh nhận lời. Mấy người đi cùng với anh cũng không phải đều cùng cơ quan, còn có một đoàn khách du lịch cũng ngồi cùng thuyền đi về. Người thì nhiều, anh với cô ấy cười nói rồi đi cùng cô ấy lên thuyền“.

”Sau đó thì sao?“

Đình Việt lại gấp cho tôi rồi nói: “Sau đó thì trở về nước. Kết quả là đến trạm kiểm tra biên phòng Thụ Cáo cô ấy lại biến mất“.

Chuyện của Đình Việt còn chưa kết thúc. Cô gái đó biến mất, nhưng đến lúc Đình Việt đang mua chút đồ trên một con phố thương mại biên giới thì anh lại gặp lại cô ta.

”Cô ấy nhìn thấy anh liền mỉm cười, cười rất ngọt, rất đẹp. Bọn anh cùng nhau đi dạo phố, đi ăn cơm, mua đồ, chơi suốt ba ngày ở Thụ Lệ. Sau đó cô ấy lại biến mất“. Nụ cười của Đình Việt mang vẻ đáng chất.

”Sau đó nữa?“

”Ha ha, sau đó tình thần anh sa sút một năm. Mai Sơn vẫn muốn giới thiệu bạn gái cho anh nhưng anh luôn không quên được cô ấy, đến tận lúc gặp em Phước Sinh, trong một năm nay anh đã được giới thiệu rất nhiều người, lúc nhìn thấy em anh đột nhiên cảm thấy mình chợt bình tĩnh lại. Anh nghĩ ba ngày đó chỉ là một kỳ ngộ, đó không phải cuộc sống“.

Đình Việt nhìn tôi rất dịu dàng. Ba ngày, tất nhiên bọn họ rất thân mật, rất lãng mạn, rất kinh hãi người đời, tôi hết sức hâm mộ loại tình cảm kiểu này. Tình yêu không phải là can oanh liệt hay sao?

Là một cô gái kiểu gì mới có thể làm cho một người đàn ông tuyệt vời như anh nhớ mãi không quên chỉ trong vòng ba ngày? Tôi có thể so sánh được với địa vị của cô ấy trong lòng Đình Việt sao? Bất giác tôi thấy chán nản.

”Phước Sinh, anh không muốn che giấu chuyện này. Mỗi người trong lòng đều có chuyện quá khứ, em nhớ nhé, đó là chuyện quá khứ. Em có thể hiểu chứ? Anh nghĩ chúng ta có thể thử tìm hiểu nhau, OK?“

Đình Việt nhẹ nhàng hỏi tôi, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Tôi khẽ cười, tại sao lại không chứ? Đó là quá khứ, là chuyện đã qua, là một mối tình lãng mạn, kì lạ và khó hiểu. Ba ngày, có lẽ là tình cảm nhất thời, có lẽ là sự thần bí của cô ta làm cho Đình Việt hấp dẫn. Nhưng Đình Việt đã nói thẳng với tôi, chẳng lẽ có thể phủ định anh chỉ vì ba ngày này sao? Anh có

thể si tình đến mức dùng thời gian một năm để quên ba ngày, như vậy anh ta cũng là một người chung tình.

”Đình Việt, tại sao anh lại biết số điện thoại của em?” Tôi nhoen miệng cười.

Đình Việt cười còi mớ: “Đêm hôm đó Mai Sơn gọi điện cho anh nên anh hỏi nó thôi. Ha ha, Mai còn chưa nói chuyện với anh mà tin nhắn của anh đã đến rồi nên em rất tò mò đúng không?”

Tôi xấu hổ vùi đầu ăn, sự vui vẻ trong lòng càng ngày càng tràn ngập. Ngược mắt nhìn trộm anh thấy anh cũng đang cười nhìn mình, mắt anh cũng cười.

Có người nói, khi một người nhìn bạn mà mắt người ấy cũng cười thì chắc chắn là người đó thích bạn.

Tôi quyết định cũng kể chuyện Hạ Trường Ninh với Đình Việt. Tôi muốn mình và Đình Việt không có gì giấu diếm nhau.

”Đình Việt, hôm nay em thấy không vui là vì có một người phụ nữ tới tìm em...”

”Nguyệt Nhi!” Tôi thấy Đình Việt gọi to một tiếng rồi đứng dậy.

Sắc mặt anh trở nên rất kì lạ, anh gật mình hơi há miệng, ngay cả tay cũng nắm chặt thành nắm đấm.

Tôi ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt anh, bóng dáng xinh đẹp của Ngũ Nguyệt Vi xuất hiện ở cửa nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trong Phúc Có Họa

Tôi nhìn Ngũ Nguyệt Vi chăm chăm, gương mặt xinh đẹp kiểu cổ điển mang một nụ cười bên khóe môi, ánh sáng lấp lánh trong mắt. Bên tai tôi lại văng vẳng lời cô ta: “Có lẽ tôi muốn cướp bạn trai của cô thì cũng rất dễ dàng”.

Nguyệt Nhi của Đình Việt thực sự là Ngũ Nguyệt Vi sao? Cô ta không cần cướp Đình Việt, cô ta chỉ cần là Nguyệt Nhi là đủ rồi.

Ngũ Nguyệt Vi bước lại gần, sắc mặt không đổi. Cô ta càng lại gần, tôi càng lo sợ, bất giác tôi đã đứng dậy từ bao giờ.

“Đình Việt, anh vẫn khỏe chứ? Tên thật của em là Ngũ Nguyệt Vi, không phải Long Nguyệt Nhi. Có điều, em vẫn thích làm Long Nguyệt Nhi chứ không phải là Ngũ Nguyệt Vi”. Đôi mắt sáng như pha lê của Ngũ Nguyệt Vi lấp lánh sắc màu rực rỡ của đá quý. Cô ta đứng trước mặt Đình Việt, rất bình tĩnh, rất tự tin, cô ta có ý! Cô ta có ý xuất hiện!

Đình Việt sững sờ vì sự xuất hiện của cô ta, anh chăm chăm nhìn cô ta.

Tôi thấy bàn tay anh ấy nắm càng lúc càng chặt giống như đang bóp nghẹt trái tim tôi. Tôi tức ngực tới mức sắp không thở được nữa, đau không thở được. Không phải đau vì Đình Việt, mà vì sự khinh miệt và khoa trương của Ngũ Nguyệt Vi.

Cô ta nói được làm được, cô ta thực sự rất dễ dàng cướp đi người đàn ông tôi vừa thích.

Tôi vô cùng hi vọng Đình Việt, người vừa mới thăng thấn với tôi, sẽ thân nhiên chào hỏi Ngũ Nguyệt Vi, sau đó nói với cô ta: “Phước Sinh là bạn gái của anh”.

Đình Việt không làm thế, anh ấy hoàn toàn ngơ ngẩn vì sự xuất hiện của Ngũ Nguyệt Vi, ánh mắt dán chặt lên người cô ta, tham lam nhìn dung nhan lộng lẫy của cô ta không hề nhúc nhích.

Tôi thua thảm tới mức muốn khóc cũng không khóc được. Vận may của tôi thật sự rất kém.

Cầm túi xách, tôi cầm đầu chạy ra ngoài cửa nhà hàng. Chạy hơn một trăm mét tôi quay lại nhìn, một trăm mét, gần hai mươi giây, Đình Việt không hề đuổi theo.

Tôi không nên tên là Phước Sinh. Mọi nỗi hận của tôi đều dồn lên người Hạ Trường Ninh, mọi ác mộng của tôi đều do hắn mang tới. Không có hắn tôi sẽ không quen Ngũ Nguyệt Vi. Không có hắn thì sau khi câu chuyện tình lãng mạn ba ngày giữa Ngũ Nguyệt Vi và Đình Việt kết thúc cô ta sẽ không xuất hiện trước mặt Đình Việt nữa. Không có hắn, tôi sẽ không bị Ngũ Nguyệt Vi coi thường và khinh miệt.

Đầu tôi nóng bừng, trong tình trạng điên cuồng đến cực độ, tôi gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh: “Hạ Trường Ninh, anh muốn tôi làm bạn gái anh đúng không?”.

Hạ Trường Ninh sững lại vài giây, hỏi tôi: “Phước Sinh, em sao thế?”.

Tôi xót xa, Hạ Trường Ninh chỉ trêu đùa tôi, hẳn không phải thực sự thích tôi. Khi hắn nói tôi làm bạn gái của hắn tôi tức tới mức nhảy dựng lên khiến hắn cảm thấy rất buồn cười, rất vui.

Gió thu thổi tới, tôi khẽ run rẩy.

Tôi đang làm gì thế này?

Đình Việt gặp lại Long Nguyệt Nhi trong câu chuyện tình ba ngày lãng mạn, cô ta xuất hiện trước mặt anh và nói với anh, cô ta tên là Ngũ Nguyệt Vi. Anh không sai!

Ngũ Nguyệt Vi yêu Hạ Trường Ninh, bị hắn từ chối trước mặt mọi người khiến cô ta bẽ mặt. Cô ta cũng không sai.

Người sai là tôi, tên gọi Phước Sinh nhưng vận may quá kém. Kém đến mức tôi lại được giới thiệu với cả hai người bạn trai của cô ta.

Được thôi, tôi cũng không nên nhớ Đình Việt làm gì nữa, cũng chẳng có quan hệ gì với Hạ Trường Ninh. Một nửa của tôi vẫn chưa xuất hiện mà thôi.

Tôi hít một hơi dài rồi bình thản nói với hắn: “Ý em là, em mãi mãi không bao giờ làm bạn gái anh! Anh không được tìm em nữa, người anh thích thực ra là Ngũ Nguyệt Vi, đừng tưởng em là con ngốc dễ bị bắt nạt”.

“Đội đã, Phước Sinh, đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn thực sự rất thông minh, rất thông minh.

Tôi cười nói: “Gia đình em giới thiệu bạn trai cho em rồi, em hi vọng anh đừng trêu đùa em nữa. Giám đốc Hạ, nhà em chỉ là gia đình bình thường, không xứng với anh”.

Hạ Trường Ninh cười: “Vi đến tìm em à?”

MK, sao hắn thông minh thế chứ?

“Cô ta tìm tôi làm gì? Tôi và cô ta chẳng liên quan gì”.

“Thế à? Thế em cứ nhìn cái xe của anh làm gì?”.

“A”. Tôi thốt lên ngạc nhiên, điện thoại tuột tay rơi xuống đất. Tôi vội quay đầu lại, Hạ Trường Ninh đứng cách đó không xa đang cười nhìn tôi.

Tôi run rẩy cúi nhặt điện thoại. Sao hắn lại xuất hiện ở ngoài nhà hàng thế này?

Hạ Trường Ninh bước nhanh về phía tôi, tôi sợ hãi bỏ chạy. Tôi không muốn Ngũ Nguyệt Vi và Đình Việt bước ra thấy cảnh này, tôi không muốn thấy cảnh bốn người nhìn nhau. Tôi không muốn.

Bước chân hắn càng lúc càng gần, tôi chỉ muốn rời xa nhà hàng càng xa càng tốt. Chạy ra ngoài phố, Hạ Trường Ninh đuổi kịp ôm chặt lấy tôi, mạnh đến mức suýt nữa tôi ngất thở.

“Em chạy cái gì chứ”. Hạ Trường Ninh có vẻ bức bối.

Mới hơn tám giờ tối, người đi lại trên phố khá đông, trên khu phố náo nhiệt xuất hiện cảnh một chàng trai đuổi theo một cô gái nên thu hút sự chú ý của mọi người. Hạ Trường Ninh lạnh lùng lờ một cái rồi chau mày hỏi tôi: “Có chuyện gì?”.

Tôi đẩy hắn ra rồi hỏn hển nói: “Không có gì, em phải về nhà rồi”.

Hắn quay lại nhìn vào nhà hàng rồi hỏi tôi: “Em gặp Vi à? Cô ta nói đến đây ăn tối”.

Tôi không đáp.

Hạ Trường Ninh cầm tay tôi và nói: “Vi rất ghê gớm. Nếu em tức giận cô ta thì cũng chỉ phí công? Quay lại, có anh ở đây, sợ gì cô ta”.

Tôi sống chết cũng không đi.

“Anh giúp em trút giận”. Hạ Trường Ninh nhìn tôi nói.

Tôi lắc đầu, không dám mở miệng ra nói, mở miệng ra tôi sợ mình sẽ òa khóc.

Hạ Trường Ninh chau mày, đột nhiên hắn không kéo tay tôi nữa mà cúi thấp đầu nhìn tôi một hồi lâu, rồi hỏi: “Phước Sinh, em bị Vi chọc tức đến phát khóc?”.

Tôi mím chặt môi, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Hạ Trường Ninh hơi lo lắng, hắn đưa tay lau nước mắt cho tôi và dỗ dành: “Con người cô ta như thế đấy, đừng nghe cô ta nói linh tinh”.

Tôi ngẩng đầu hất tay hắn ra, quay đầu bước đi. Tôi lớn thế này mà chưa bị ai bắt nạt tới mức này. Tôi chẳng nói gì cả, chỉ muốn mau chóng về nhà tránh xa cái nơi ồn dịch này ra một chút.

Eo tôi bị ôm chặt, Hạ Trường Ninh kéo ngược tôi lại. Hắn ôm tôi đi về phía nhà hàng, vừa đi vừa nói: “Gặp cô ta bắt cô ta xin lỗi em. Phước Sinh, em đừng như thế, phải dũng cảm lên chứ, muốn chửi cô ta thì cứ chửi, muốn đánh thì em cứ ra tay, không đánh được cô ta thì anh cũng đảm bảo cô ta không làm em bị thương được”.

Tôi bị hắn kéo đi vài bước trong vô thức, tôi giằng co rồi gào lên: “Em ghét nhìn thấy anh, anh buông em ra”.

Hạ Trường Ninh không hiểu gì: “Ghét anh sao em còn gọi điện cho anh làm gì?”.

Tôi tức quá liền phì cười. Đây là hai việc khác nhau hoàn toàn!

Chớp mắt đã gần tới nhà hàng. Tôi sợ quá liền hạ giọng van xin: “Hạ Trường Ninh, em không vào đâu, xin anh được không? Được không?”.

Tôi khóc rồi.

Cuối cùng Hạ Trường Ninh cũng dừng lại: “Nói thật với anh đi, anh sẽ không kéo em vào nữa”.

Tôi gạt đầu. Chỉ cần không vào trong nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vi và Đinh Việt, chỉ cần không để Đinh Việt biết mối quan hệ trong đó thì tôi có thể nói hết cho hắn nghe.

Hạ Trường Ninh dẫn tôi vòng qua bên kia nhà hàng, chiếc xe Harley phát ra âm thanh trầm đục đưa tôi rời khỏi đây. Tôi ôm eo Hạ Trường Ninh, gục đầu vào lưng hắn, ánh đèn trên phố lướt qua mặt tôi, tôi có cảm giác mình đang bay lên.

“Muốn đi đâu?”. Hạ Trường Ninh lớn tiếng hỏi tôi.

“Đâu cũng được”.

Bất cứ nơi nào, chỉ cần có thể quên Đinh Việt.

Bất cứ nơi nào, chỉ cần có thể khiến tôi rời xa nỗi đau.

Hạ Trường Ninh đưa tôi tới một nhà hàng đồ Tây, gọi hai suất ăn, còn gọi trước hai cốc cà phê nóng nữa.

“Trời lạnh chút nữa là không đi xe máy được rồi, lạnh quá, uống chút cà phê cho nóng”.

Ngậm cà phê ấm nóng trôi xuống bụng, vị thơm còn đọng trong miệng. Tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Nói đi, hôm nay Vi đã làm gì?”.

Tôi cúi đầu nghĩ một lát rồi nói: “Không có gì, cô ta chỉ khinh em không bằng cô ta mà thôi”.

“Ha ha”. Hạ Trường Ninh cười lớn, dưới ánh đèn mờ ảo nụ cười của hắn trở nên vô cùng rạng rỡ. Ánh mắt hắn sáng rực, đầu cúi lại gần hơn và nói: “Phước Sinh, em bị cô ta đã kích, là vì em thích anh rồi, sợ không xứng với anh đúng không?”.

Ngậm cà phê trong miệng tôi phun bắn ra ngoài. Da mặt hắn không phải dày mức bình thường! Tôi lấy khăn giấy lau miệng, ức chế nói: “Anh là lưu manh, cô ta là nữ lưu manh, hai người đều là một giuộc với nhau, thực sự tương xứng”.

“Thế nhưng em là giáo viên, em không muốn giáo dục một tên lưu manh thành người tốt sao?”.

Tôi thờ dãi lẩn nữa và nói với hắn: “Hạ Trường Ninh, anh đừng đùa em nữa. Em hiểu tất cả, anh không thể nào yêu em từ cái nhìn đầu tiên được, đừng trêu đùa em nữa. Em muốn tìm một người bạn trai bình thường, sống cuộc sống bình thường. Những thứ tạp nham kia em không chơi được”.

Hạ Trường Ninh rút lại nụ cười và nghiêm túc nói: “Anh không nói là yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Anh vốn định chơi Vi một vỏ đầu, con người cô ta ngay từ nhỏ đã rất bạo gan, những gì trải qua cũng rất đặc biệt. Anh và cô ta là anh em tốt, là chiến hữu nhiều năm rồi. Cô ta thật lòng với anh, chỉ là, nếu là anh em thì được, muốn lấy mạng anh cũng được, nếu lấy về làm vợ thì không được. Nhưng cô ta lại ra tay với mẹ anh nên anh chỉ còn cách ra chiều này. Phước Sinh, em thực sự không đối phó được. Nhìn em hiền lành thế này chắc chắn không phải là người nhỏ nhen. Anh xin lỗi em, được không?”.

Trong lòng tôi nói chung cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Đương nhiên tôi không phải là người nhỏ nhen, nụ cười trên mặt tôi cũng thoải mái hơn, mọi nỗi sợ hãi và nghi ngờ trong lòng cũng bị những lời của hắn xóa sạch sẽ.

“Anh cứ nói thẳng ra là được rồi, không chừng em lại giúp anh việc này. Hôm đó chết khiếp đi được”.

Hạ Trường Ninh cười khà khà và nói: “Vậy thì đừng mắng anh là lưu manh nữa nhé!”.

“Chỉ cần anh đừng như trước đây nữa, cứ nói thật là được rồi, đừng đùa với em nữa”. Tôi ăn một miếng salad to, cảm giác ngon vô cùng. Sau này tôi không qua lại với Đình Việt nữa.

Hạ Trường Ninh đã nói thật rồi, hẳn cũng không quán lầy tôi nữa.

Việc trên đời này thiên biến vạn hóa. Đang đau lòng vì chuyện tình khó quên của Đình Việt và Ngũ Nguyệt Vi thì nháy mắt một cái Hạ Trường Ninh lại biến thành người bình thường an ủi, bồi thường cho tôi. Đúng là do bàn tay của thượng đế, khi ông đóng một cánh cửa thì đồng thời cũng sẽ mở cho bạn một cánh cửa khác.

Vui vẻ ăn cơm Tây, tôi nghĩ ăn xong về nhà tắm rửa một cái rồi đi ngủ. Sáng mai tỉnh dậy sẽ là một ngày mới.

Đúng lúc này thì Đình Việt gọi điện tới: “Phước Sinh, em đang ở đâu?”.

Bây giờ tìm tôi làm gì? Tại sao lúc đó anh không đuổi theo tôi? Tôi bình tĩnh đáp lại: “Đang ăn cơm với bạn, bây giờ chuẩn bị về nhà. Chúc anh và bạn gái cũ của anh vui vẻ”.

Hạ Trường Ninh chau mày, nhìn tôi không nói gì.

Tôi nhìn hắn cười một cái, bây giờ chẳng có gì phải giấu hắn cả. Tôi thoải mái nói chuyện với Đình Việt.

“Phước Sinh, em đừng hiểu nhầm, anh và cô ấy kết thúc rồi. Chỉ là anh quá bất ngờ khi gặp lại cô ấy. Anh đang định chạy đi tìm em thì Nguyệt Nhi giải thích nguyên do khi đó cô ấy ra đi. Anh nghĩ anh không thể đề câu hỏi này cứ bám theo anh mãi. Cô ấy nói xong thì anh gọi điện cho em. Phước Sinh, em có thể hiểu được không?”.

Tôi ngây người ra mà nghe, anh ấy nói cũng không phải không có lý. Ở lập trường của anh ấy thì anh ấy làm thế này cũng chẳng có gì sai, chỉ là tôi nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vi nên mất hết lý trí và cảm cổ chạy.

“Phước Sinh, nếu anh còn nhớ cô ấy, còn không buông tay được thì anh sẽ không nói với em chuyện này, còn muốn hẹn hò với em”. Đình Việt nói chắc nịch.

Bỗng chốc tôi không biết phải nói cái gì. Cảm điện thoại mà người cứ đơ ra. Hạnh phúc lại đến rồi sao?

Hạ Trường Ninh đột nhiên cướp điện thoại của tôi và nói với Đình Việt: “Anh là ai? Đã nói gì với bạn gái tôi?”.

Sợi dây trong đầu tôi đứt phụt, mất hai giây sau mới phản ứng lại và giăng lấy điện thoại, miệng lầu bầu: “Hạ Trường Ninh, anh nói linh tinh gì thế? Trả lại cho em”.

Hắn nói xong lập tức tắt máy, nhìn tôi cười: “Anh còn chưa nói xong, Phước Sinh. Ban đầu anh chỉ định đối phó với Vi, nhưng khi tiếp xúc với em, anh thực sự thích em. Làm bạn gái anh nhé!”.

Tôi há hốc miệng, sững người.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nỗi Bão

Điện thoại lại đổ chuông, giọng Đình Việt gấp gáp nói: “Phước Sinh, em đừng tức giận, anh đang đợi em ở cổng nhà em, nghe anh giải thích được không?”.

“Được”.

Không có gì tốt hơn thế này nữa. Đình Việt là người tôi thích, những lời anh ấy nói khiến tôi vô cùng tự tin về anh ấy. Cho dù Hạ Trường Ninh có phá hoại, cướp điện thoại của tôi và ăn nói linh tinh thì chỉ ít Đình Việt cũng không bị những lời của hắn đánh gục, vẫn gọi điện thoại tới như bình thường.

Tôi nhìn Hạ Trường Ninh và mỉm cười: “Anh thích em là việc của anh, còn em có bạn trai rồi”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi, không tức giận mà ngược lại còn thản nhiên nói: “Phước Sinh, ý em là anh có thể cạnh tranh với bạn trai em?”.

Tôi thực sự nghi ngờ giữa tôi và Hạ Trường Ninh rốt cuộc ai giỏi tiếng Trung hơn. Khả năng ngắt câu ngắt chữ của hắn quá giỏi. Hoặc là tư duy logic của hắn không phải của người bình thường.

“Hạ Trường Ninh, em không chơi trò hai chân đạp hai thuyền được. Em sẽ nói cho Đình Việt hết mọi chuyện. Em tin anh ấy sẽ chẳng để ý đến hành động vô lại của anh đâu, càng không thể...”.

Hạ Trường Ninh ngắt lời tôi: “Nếu đã như thế thì em lo cái gì chứ?”.

Đương nhiên là tôi sợ hấn phá hoại, sợ hấn to mồm gây sự phá hỏng tất cả. Tôi thực sự đã hết cách, giọng nói cũng đã mềm mỏng lắm rồi. Tôi thờ dài, nói: “Hạ Trường Ninh, em chỉ là một người bình thường. Em thích Đình Việt, thích anh ấy làm bạn trai em. Nếu anh muốn bám lấy em thì em cũng đành chịu, em không muốn có hiểu nhầm giữa anh và Đình Việt. Vì thế mong anh đừng đến tìm em nữa, được không?”.

Bị người ta từ chối đến mức này, tôi cũng đã công nhận Đình Việt là bạn trai mình, không thể hiểu được tại sao Hạ Trường Ninh vẫn bám lấy tôi như thế, hấn thực sự không có tự trọng hay sao?

“Đi đi, anh đưa em về nhà”. Hạ Trường Ninh không trả lời câu hỏi của tôi, ngay cả sắc mặt cũng không hề thay đổi.

Tôi đứng im bất động, hôm nay mà không nhận được câu trả lời rõ ràng từ hấn, không giải quyết rõ việc này thì sau này hối hận cũng không kịp.

“Không muốn đi? Được, hôm nay em không đồng ý làm bạn gái anh thì đừng đi nữa”. Hấn ngồi xuống, châm một điếu thuốc và liếc mắt nhìn tôi.

Tôi mím chặt môi không nói gì cả, cầm túi xách và đi ra ngoài, mặc kệ hấn. Tôi chỉ chắc chắn một điều rằng, chỉ cần Đình Việt có thể kiên cường thì cho dù Hạ Trường Ninh có làm gì đi nữa thì chỉ cần coi hấn như một thằng hề, không quan tâm là được rồi. Lâu dần hấn cảm thấy chán là sẽ từ bỏ thôi.

“Bây, đóng cửa hàng!” Hạ Trường Ninh kêu lên một tiếng.

Tôi thấy có một người đi ra từ sau quầy, là cậu thanh niên tên Bảy ở quán trà mà tôi đã gặp. Lúc này tôi mới để ý cả quán ăn chỉ có một bàn của chúng tôi. Bảy khoát tay một cái là tất cả phục vụ trong quán lui hết ra ngoài cửa, kéo hết rèm cửa xuống. Động tác rất nhanh, rất đều, giống như đã được huấn luyện trong thời gian dài.

Tôi đi chưa được mười bước thì cả quán chỉ còn tôi và Hạ Trường Ninh. Tôi sợ quá nói không nên lời, những cảnh tượng hãi hùng trong phim lần lượt hiện lên trong đầu tôi.

Tôi lắp bắp nói: “Có nhiều người đã nhìn thấy... cảnh sát sẽ bắt anh”.

Hạ Trường Ninh sầm mặt lại, lạnh lùng nhìn tôi: “Anh sẽ hủy xác xóa dấu vết”.

Đầu óc tôi bây giờ trống rỗng.

Hạ Trường Ninh bật cười, cười nghiêng ngả trên ghế: “Ài, Phước Sinh này, về mặt của em phong phú thật đấy!”.

Đột nhiên máu dồn lên não, tôi cầm lấy đèn bàn, gạt tàn trên bàn ném về phía hấn, không nói một lời, chỉ biết nhắm mắt ném về phía hấn.

Hạ Trường Ninh nhảy lên tránh như một con báo, tôi hét lên rồi chạy tới quầy bar. Lần này thì có nhiều đồ để ném hơn, chai rượu, ly rượu, cứ thế ném liên tục như súng máy.

Động tác của hấn quá nhanh, chớp mắt một cái hấn đã túm lấy tay tôi, dùng sức ôm chặt tôi vào lòng, chẳng nói gì cả mà cứ thế ôm tôi.

Tôi bật khóc. Giãng co một hồi, khóc cũng mệt rồi, hấn mới hạ giọng nói: “Phước Sinh, anh đưa em về nhà, sau này không đùa với em nữa”.

Tôi vẫn đang nức, hấn vỗ vỗ vai tôi rồi đưa tôi vào một căn phòng sau quầy. Trong phòng có một cánh cửa, hấn mở cửa ra là thấy con phố. Chiếc xe Harley của hấn đỗ ở bên ngoài, Hạ Trường Ninh không ra xe mà vẫy một chiếc taxi, ấn tôi vào trong và nói với lái xe: “Số 67 đường Đại Học”.

Tôi lau nước mắt và chưa kịp phản ứng gì thì hấn đã đóng cửa xe lại rồi dịu dàng nói với tôi: “Về nhà ngủ một giấc là không sao đâu”.

Taxi đưa tôi về nhà, xa xa tôi nhìn thấy hấn cười chiếc xe Harley đi theo phía sau. Tôi chẳng có tâm trí đâu mà đi suy nghĩ về hành động của hấn nữa.

Lau nước mắt và nhìn ra ngoài cửa xe, tôi cũng chẳng có tâm trạng nào mà gặp Đình Việt nữa.

Về tới nhà, xuống xe, Đình Việt đợi ở ngoài đường. Tôi nhìn anh mà không biết phải nói gì. Đang định quay đầu lại nhìn tôi đã thấy xe của Hạ Trường Ninh lướt qua chúng tôi.

Đình Việt nhìn chiếc xe mô tô đó rồi nhẹ nhàng đến bên tôi nói: “Phước Sinh, anh thật lòng với em”.

Tôi không nói gì cả.

“Hôm nay thực sự xin lỗi”.

“Ngày mai chúng ta nói chuyện được không? Em mệt rồi”.

Đình Việt quan tâm nói: “Ừ, mai hết giờ làm anh tới đón em rồi chúng ta nói chuyện. Em về nghỉ sớm đi”.

Tôi gật đầu và về nhà.

“Phước Sinh”.

Tôi quay lại.

Đình Việt cười nói: “Chúc ngủ ngon”.

Cảm giác ấm áp lại một lần nữa dâng lên trong lòng, tôi mỉm cười với anh.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chiếc Áo Khoác Hơn Sáu Mươi Triệu

“Phước Sinh, em là người mang lại hạnh phúc. Gặp được em anh cảm thấy rất may mắn”. Từ trước tới giờ đêm nay là lần đầu tiên tôi cảm thấy mẹ đã đặt cho tôi một cái tên hay đến thế.

Đình Việt nói với tôi, hôm đó khi anh định thần lại và định chạy theo tôi thì Ngũ Nguyệt Vi đã ngăn anh lại, cô ta nói: “Đình Việt. Anh không muốn biết nguyên nhân vì sao năm đó em ra đi sao?”

Đình Việt trả lời cô ta: “Đều là chuyện quá khứ rồi, anh rất bất ngờ khi gặp lại em. Bạn gái anh hiểu nhầm rồi thì phải, anh phải đi tìm cô ấy”.

Ngũ Nguyệt Vi nhìn anh và nói: “Đúng thế, bất ngờ quá! Không ngờ lại gặp anh ở đây, anh có bạn gái rồi à?”

Đình Việt vốn đã tức giận, không nhịn được nữa nói: “Em quá giả tạo, xuất hiện bất ngờ, ra đi bất ngờ, ngay cả cái tên cũng là giả. Đừng nhắc lại chuyện ba ngày đó nữa, là anh ngu ngốc, đầu óc đần độn. Bây giờ anh có bạn gái rồi, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi”.

Ngũ Nguyệt Vi chỉ biết thờ dãi và nói: “Anh có thể động vào Hạ Trường Ninh được sao? Cô gái anh ta thích anh cướp được sao?”

Đình Việt biết Hạ Trường Ninh. Thành phố này không lớn cũng chẳng nhỏ, Hạ Trường Ninh quan hệ rất rộng, Đình Việt ít nhiều cũng được nghe người khác nhắc tới.

Anh kể đến đây thì dừng lại nhìn tôi, mỉm cười: “Phước Sinh, anh không tin em là loại người ấy”.

“Loại người nào?”

“Em không thể là người bắt cả hai tay. Không thể vừa hẹn hò với Hạ Trường Ninh lại vừa hẹn hò với anh. Vì thế anh không tin lời của Nguyệt Nhi”. Đình Việt chậm rãi nói. Những lời của anh khiến máu nóng của tôi dồn lên, cảm động suýt chút nữa thì gật đầu. Hận không thể kể hết chuyện vì sao tôi quen biết với Hạ Trường Ninh và Ngũ Nguyệt Vi ra.

Đình Việt dịu dàng nhìn tôi nói: “Ba ngày đó rất lãng mạn, rất giống cổ tích, và cũng rất kích thích, anh mãi không quên được. Nguyệt Nhi rất xinh đẹp, rất hoạt bát, ở bên cạnh cô ấy anh như một thằng điên. Nhưng một năm sau gặp lại cô ấy, anh phát hiện ra mình không còn cảm giác như xưa nữa, còn khi nhìn thấy em chạy anh cảm thấy rất lo lắng. Phước Sinh, anh có một quãng thời gian yêu đương như thế, em có để ý không?” Những lời của anh khiến trái tim tôi đập loạn xạ, lúc lên cao, lúc xuống thấp. Đình Việt thực sự lo lắng vì tôi sao?

“Nếu như lúc đó anh không lo lắng cho em, sợ em giận không thêm đề ý anh nữa, thì anh không thể nào quyết định buông xuôi mối tình ngắn ngủi đó”.

Tôi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời đen như mực, trên nền cửa sổ chỉ in bóng ánh nến hắt ra nhàn nhạt và mờ mờ, khiến tôi khó nhìn rõ Đình Việt ngồi trước mặt. Giương mặt tuân thủ của anh có chút đó lo lắng, ánh mắt anh đang nhìn tôi.

“Nếu như cô ấy nói cô ấy cũng chưa quên anh, khi đó chỉ là cô ấy có việc gấp nên mới bỏ đi như thế, hôm nay cô ấy tìm anh mong có thể bắt đầu lại từ đầu thì Đình Việt, anh sẽ quên mối tình đó sao?”.

Tôi quay mặt lại nhìn Đình Việt, mắt không chớp. Anh không hề lảng tránh ánh mắt của tôi, mà nhẹ nhàng trả lời: “Không phải vì anh thất tình cần người lấp chỗ trống nên mới tìm em. Phước Sinh, em có sự hấp dẫn của em”.

Câu cuối cùng của anh đã đánh gục tôi. Nịnh nọt là thứ cực khó đỡ. Nhìn Phước Sinh tôi cũng hấp dẫn! Câu này khiến cả người tôi nhẹ bồng.

“Nhưng anh vẫn ở lại nghe cô ấy nói hết. Anh rất muốn xác định một điều, ba ngày ấy cô ấy có thật lòng hay không. Anh ngu ngốc một năm nên muốn buông chuyện này một cách triệt để. Vì thế, nghe cô ấy nói xong và tạm biệt cô ấy anh mới đi tìm em. Tôi qua em đã gặp Hạ Trường Ninh à?”

Tôi liền kể hết chuyện vì sao quen biết Hạ Trường Ninh rồi Hạ Trường Ninh từ chối Ngũ Nguyệt Vi thế nào cho anh nghe, rồi kể cả chuyện cô ta muốn cướp anh thế nào nữa.

Đình Việt không hề tỏ ra đau lòng, anh mỉm cười nói: “Anh có nói với cô ấy địa chỉ cơ quan anh làm việc ở Thụy Lệ, cô ấy chưa hề đến tìm anh. Hôm qua cô ấy đột ngột xuất hiện, anh còn nghĩ chắc chắn phải có nguyên nhân”.

“Anh không buồn à? Anh còn nhớ cô ấy một năm cơ mà?” Tôi tò mò hỏi.

“Trông tượng và hiện thực luôn có khoảng cách với nhau. Cô ấy mãi mãi không xuất hiện thì trong sâu thẳm trái tim anh có lẽ vẫn luôn có một giấc mộng. Còn cô ấy xuất hiện rồi, đứng ngay trước mặt anh, nhưng lại đập tan giấc mộng ấy”.

“Anh so sánh rồi mới hiểu ra?”

Đình Việt bật cười ha ha vuốt nhẹ tóc tôi một cách âu yếm. Tôi không né tránh, thậm chí còn thích thú với hành động này của anh.

“Phước Sinh, em là người mang lại hạnh phúc cho anh. Gặp được em anh cảm thấy rất may mắn”. Từ trước tới giờ đêm nay là lần đầu tiên tôi cảm thấy mẹ đã đặt cho tôi một cái tên hay đến thế.

Khi bước ra ngoài quán cà phê. Đình Việt nắm tay tôi, gương mặt tôi đỏ bừng, tim đập thình thịch. Bàn tay anh cũng giống như con người anh, khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tôi và Đình Việt yêu nhau rồi.

Anh là một người biết quan tâm hết mực. Thời tiết ngày một lạnh, sáng sớm Đình Việt đã nhắn tin dặn dò tôi: “Nhớ mặc áo ấm rồi đi làm nhé!”

Tan ca chỉ cần có thời gian là anh tới đón tôi.

Anh thường nắm tay tôi và kéo vào túi áo mình, miệng không ngừng nói: “Ấm hơn chưa?”

Khi mới bắt đầu, anh thường dẫn tôi tới những nhà hàng sang trọng, nhưng chúng tôi đều là những người sống dựa vào đồng lương, có lần tôi nghiêm túc nói với anh: “Đình Việt, thế này lãng phí lắm”.

Anh cười và nói: “Phước Sinh, người ta tán gái bạn gái thường kêu không có tiền mà tiêu. Em tiết kiệm cho anh thế này khiến anh thực sự thấy may mắn. Có điều, em đừng tiết kiệm cho anh làm gì, dù sao anh cũng đi làm trước em mấy năm, anh không phải là người vung tay quá trán đâu”.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy mỗi lần đi ăn nhà hàng quá xa xỉ, nên chỉ gọi hai món ăn, một món canh, thêm chút đồ uống, đi xem phim, tiền xe, một tháng ít nhất cũng phải tốn tám đến mười triệu. Lương tháng của tôi cũng chỉ đến thế. Tôi lại ngại không dám hỏi thu nhập của Đình Việt, hẹn hò với anh mà tốn kém quá cũng khiến tôi thấy ngại.

Những lần hẹn hò sau này tôi sẽ kiên quyết không tới những nhà hàng đắt tiền đó, tôi thường kéo anh tới những quán ăn bình dân, có lúc chỉ đơn giản gọi hai bát mì.

Đình Việt lại thờ dãi: “Phước Sinh, em tiết kiệm để làm gì chứ? Chúng ta đi shopping đi, mùa đông tới rồi, mua cho em mấy bộ quần áo luôn”.

Trong lòng tôi rất ngọt ngào nhưng ngoài miệng thì từ chối.

Đình Việt có phần không vui, anh nghiêm mặt nói: “Phước Sinh, mua quần áo cho bạn gái thì có gì đáng nói chứ? Em nhất định phải sông phẳng với anh thế à?”

Tôi vô cùng xấu hổ, chỉ còn cách nói: “Đừng mua đắt quá!”

Đình Việt cười: “Nếu em thấy ngại thì anh mua cho em, em cũng mua cho anh là được!”

Cách này hay đấy! Tôi cười đồng ý. Đình Việt dờ khóc dờ cười và ôm chặt tôi: “Đồ ngốc”

Đình Việt dẫn tôi tới một nơi khiến tôi choáng ngợp! Đây là siêu thị đắt nhất thành phố này, các món đồ ở đây đều là hàng hiệu, vợ vẫn cũng phải mấy triệu bạc. Tôi đứng ở cửa nhất định không vào.

“Anh đùa với em thôi. không cần mua đồ đắt thế này cho anh đâu. Anh có cái này là được rồi”. Anh giơ cao sợi dây may mắn đeo trên tay. Đó là sợi dây tôi đan cho anh. Từ khi tôi đeo lên tay anh anh chưa hề tháo ra.

Tôi biết không có cách nào khác nên nhìn anh rồi nói: “Đình Việt, anh để dành tiền mua nhà mua xe cũng được, một bộ quần áo mấy triệu bạc thế này lại chẳng mặc cả đời được, không đáng!”

Đình Việt nghĩ ngợi rồi nói: “Không có xe cũng khá bất tiện. Thế này đi, đằng nào cũng đến rồi vào xem cũng được nhé? Bên ngoài phố lạnh quá!”.

Tôi bật cười, cầm tay Đình Việt. Coi như đi xem quần áo, vào trong siêu thị hưởng thụ không khí ấm áp.

Quầy nào chúng tôi cũng xem nhưng không mua gì cả.

Tôi cứng lưỡi lật mác giá quần áo, khề khề kinh ngạc và thờ dài. Đinh Việt huých tay nhìn tôi cười, mặc kệ không thèm để ý tới con mắt của cô bán hàng xinh đẹp, tôi chẳng hề xấu hổ.

Tôi rất thích thái độ này của anh. Không mua được quần áo và độ cao quý của nội tâm chẳng liên quan gì đến nhau.

Đi đến một khu, ánh mắt tôi dừng lại lâu hơn một chút khi nhìn thấy một nhân hàng nổi tiếng với những thiết kế đen trắng.

Đinh Việt hạ giọng hỏi tôi: “Thích không?”

Thích nhưng mua sao được chứ, nhìn cái cho vui mà. Tôi nhìn Đinh Việt cười nói: “Không phải thích cái gì là phải mua cái đó đâu!”

Anh cười và kéo tay tôi vào trong cửa hàng, chỉ một chiếc áo khoác màu đen trên giá: “Phước Sinh, anh nghĩ em mặc cái áo này chắc chắn rất đẹp. Em hợp với màu đen”. Tôi lật giá áo, tay run run. Cái áo này hơn sáu mươi triệu đấy! Tôi lập tức buông xuống lắc đầu: “Đắt quá, em không thích”.

Đinh Việt nhất quyết bắt tôi thử áo, anh nịnh tôi: “Em thử xem thế nào, không mua, chỉ thử thôi”.

Lúc này Ngũ Nguyệt Vi bất ngờ từ phòng thay đồ bước ra. Ánh mắt cô ta lướt qua chỗ tôi và Đinh Việt, mỉm cười rồi lên tiếng: “Cô giáo Ninh cũng thích nhãn hiệu này à?” Tôi trừng mắt! Cô ta đứng là âm hồn không tan!

”Ừ, nhưng mà đắt quá tôi không mua nổi. Xem thôi”. Tôi trả lời trước, tự nhận thua để xem cô ta nói được gì.

Tôi rất đặc ý với trí thông minh của mình. Thế nào, chắc cô ta không thể đáp trả trước mặt mọi người được rồi? Cô ta dám nói “Không mua được thì đừng tới” thì tôi sẽ AQ rằng: “Trước mặt thượng đế mọi linh hồn đều không cần mặc quần áo!” Tôi muốn cười quá đi mất, người nghèo có nhiều chiêu giữ gìn tự tôn lắm.

“Đàn bà không cần có tiền, đàn ông có là được rồi”. Chắc chắn Ngũ Nguyệt Vi đã nghe được đoạn đối thoại của hai chúng tôi nên cô ta mới châm chọc và nhìn Đinh Việt.

Đinh Việt cười: “Trang điểm đẹp cho bạn gái là trách nhiệm của mỗi người đàn ông. Phước Sinh, em đi thử đi”.

Tôi đang định từ chối thì nhìn thấy ánh mắt của Đinh Việt. Anh không muốn tôi từ chối. Bạn gái thích nhưng anh không mua nổi liệu có phải mất mặt quá không? Nhất là sau khi nghe những lời của Ngũ Nguyệt Vi, tôi quay lại cười với Đinh Việt và nói: “Đẹp thì em thích nhưng không có nghĩa là em phải mua hết”.

Ánh mắt của Đinh Việt khiến tôi không hiểu lắm. Dường như là cảm động, nụ cười trở nên dịu dàng lạ thường.

Ngũ Nguyệt Vi khề hừ một tiếng, lườm tôi với Đinh Việt một cái rồi hậm hực nhắc năm bộ quần áo trên giá và móc một tấm thẻ thanh toán ra: “Mua hết”.

Đinh Việt bảo cô bán hàng lấy chiếc áo khoác màu đen rồi nhét vào tay tôi, đẩy tôi vào phòng thử đồ. Dường như anh cảm nhận được điều gì đó nên thì thầm vào tai tôi: “Anh muốn mua quần áo cho em, không mua ở cửa hàng này cũng chẳng sao”. Ý anh là anh không hề bị những lời của Ngũ Nguyệt Vi kích thích.

“Ha ha, Đinh Việt, cần gì phải thế chứ, bỏ một phần ba thu nhập một năm để mua một bộ quần áo có đáng không?” Ngũ Nguyệt Vi thêm dầu vào lửa.

“Cho dù có tiêu hết thu nhập cả năm để mua quần áo cho Phước Sinh cũng đáng!” Đinh Việt bình tĩnh đáp lại và dùng mắt ra hiệu cho tôi không nói nữa.

Tôi hận Ngũ Nguyệt Vi, người dân bình thường mặc cái áo hơn sáu mươi triệu, thật buồn cười quá sức. Cô ta nói như thế là có ý ép Đinh Việt phải mua sao?

Nhưng ai cũng cần thể diện, nếu tôi còn từ chối nữa thì Đinh Việt sẽ mất mặt nên chỉ còn cách mặc cái áo đó.

“Phước Sinh, màu đen rất hợp với em. Tuy em gầy nhưng thân hình em rất cân đối!” Đinh Việt khen tôi một câu rồi nhìn tôi cười hạnh phúc.

Nhìn bóng mình trong gương tôi có cảm giác mình đẹp hơn khi mặc chiếc áo đen này. Tôi chưa bao giờ mặc đồ màu đen vì người gầy, sợ mặc vào trông càng gầy hơn. Nhưng chiếc áo này lại làm vai tôi rộng hơn. Eo tôi nhỏ nên mùa đông mặc nhiều quần áo cũng không ngại. Chiếc đai áo khoác khiến eo tôi càng thon hơn. Tôi không thể không thừa nhận Đinh Việt rất có con mắt thẩm mỹ.

Việc đã đến nước này tôi chỉ còn cách nhìn Đinh Việt móc thẻ ra trả tiền sau đó cầm túi đồ rời khỏi đây.

Khi hai chúng tôi đứng đợi xe ở cửa siêu thị thì Hạ Trường Ninh vừa lúc đó lái xe tới đón Ngũ Nguyệt Vi. Hắn xuống xe đón lấy túi đồ trên tay Nguyệt Vi để vào ghế sau, nhìn tôi một cái rồi liếc túi đồ trong tay tôi. Tôi lập tức nhớ lại lần trước hắn đã từng mua hơn mười triệu tiền quần áo cho tôi với mục đích ủng hộ bạn mở cửa hàng, nhưng tôi không nhận. Hắn nhìn tôi thế này là có ý châm biếm tôi nhận đồ của Đinh Việt sao? Ngũ Nguyệt Vi nhìn chúng tôi cười rồi lên xe.

Tôi hơi căng thẳng, Đinh Việt nắm lấy tay tôi dịu dàng hỏi: “Lạnh không?”

Tôi lắc đầu, anh quay người quàng khăn cho tôi.

Nhìn qua người anh tôi thấy xe Hạ Trường Ninh đã đi xa. Sau lần gặp hần ở nhà hàng hần không tới tìm tôi nữa. Tôi nghĩ, bây giờ hần sẽ thôi tới tìm tôi nữa.

Sau khi hai người họ đi xa, tôi mới nghiêm túc nói với Đinh Việt: “Thực sự đắt quá, em mặc trên người mà nóng như lửa đốt, tiền lương một năm của em đó. Tại sao nhất định phải mua chứ?”.

Nụ cười trên gương mặt Đinh Việt càng rạng rỡ hơn. Đột nhiên anh nghiêm mặt lại và hỏi tôi: “Nếu anh có tiền, không quan tâm tới sau mười triệu này thì em có dám mặc không?”.

“Nhưng anh làm việc ở công ty xuất nhập khẩu được bao nhiêu tiền? Anh đâu phải là người có gia tài hàng tỷ đâu mà coi vài chục triệu như vài trăm ngàn chứ!”. Đinh Việt cười thành tiếng và nói với tôi: “Được rồi, đợi khi nào anh có tiền tỷ thì anh sẽ mua cho em, nhưng bây giờ thì sao? Đã mua rồi”.

Tôi thở dài: “Giá mà có thể trả lại thì tốt”.

Đinh Việt bật cười: “Được, chúng ta đi trả lại, tiền trả lại đợi khi nào em nghỉ đông chúng ta đi du lịch nhé!”.

“Có thể trả lại thật à?”

“Yên tâm đi”.

Đinh Việt thực sự trả lại chiếc áo khoác đó, anh lại mua một cái màu đen y như vậy cho tôi, giá còn chưa bóc, anh nói: “Cái này có hơn ba triệu thôi, là hàng nhái. Em nhất định phải nhận đây”.

Tôi nhận, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ngoại Thiên: Hạ Trường Ninh

Cái gì? Mình phải đi xem mặt?

Mình mà cũng cần người khác giới thiệu sao?

Mình chỉ cần vẫy tay thì gái có mà lao tới hàng đàn chứ thiếu gì. Mình phải đi xem mặt rồi nghiêm túc giới thiệu bản thân mình với đối phương, thể hiện phong độ ga lăng cho đối phương xem sao?

Chẳng mấy lúc về nhà được một lần thì lại nghe thấy chuyện này, nếu không phải nghĩ tới việc mẹ bị cao huyết áp thì tôi đã ném đĩa đứng dậy rồi. Cứ như đang trao đổi tin tức tuyệt mật, rõ ràng trên bàn chỉ có tôi và mẹ thế mà mẹ còn làm ra vẻ thần bí thì thầm với tôi: “Cô Lưu giới thiệu cháu gái cô ta cho con, nghe nói là một cô gái rất trong sáng. Mới tốt nghiệp đại học, học chuyên ngành tiếng Trung, giờ làm giáo viên ngữ văn ở trường ngoại ngữ”. Mẹ còn đưa một bức ảnh cho tôi rồi chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tôi không có ác cảm hay thiện cảm gì với cô Lưu cả. Gần đây cô ta rất hay tới nhà tôi, dăm bữa nửa tháng tôi về nhà một lần thì tám chín phần mười là sẽ gặp cô ta. Tôi biết chồng cô ta muốn vào phòng công an, những chuyện thế này tôi gặp nhiều rồi, chẳng có gì lạ cả. Tôi tức giận nghĩ, cứ bận lo chuyện của chồng cô đi, làm bà mỗi làm cái gì?

“Hạ Trường Ninh! Nghiêm túc vào!” Mẹ tôi cau.

Tôi vội cúi đầu nhìn tấm ảnh. Chẳng khác gì học sinh cấp ba, bắt tôi trâu già gặm cỏ non chắc? Tôi mỉm cười: “Mẹ, con mới hai mươi bảy tuổi, đã đến ba mươi đâu mà vội chuyện này chứ?”.

Mẹ tôi chậm rãi ăn một miếng cơm rồi nói: “Mẹ thấy con bé cũng đoan trang lắm, tìm vợ thì phải tìm đứa nào nhìn ngoan ngoãn một chút. Tên con bé cũng hay, Phước Sinh. Bố mẹ đều là giáo viên, mẹ thấy cũng được”.

“Con nói mẹ nghe này, muốn tìm cô nào ngoan ngoãn thì kiếm vợ ở quê là tốt nhất. Con nhà nông dân, khỏe mạnh dễ đẻ dễ nuôi, lại còn được hồi môn cả ruộng đất, con trai mẹ còn được làm địa chủ ấy chứ”. Tôi cười hi hi và bắt đầu nói liên thiên.

Với tính cách của mẹ tôi thì thông thường mẹ sẽ bị tôi chọc cho phì cười rồi thôi. Nhưng hôm nay hình như mẹ nói nghiêm túc, đã vậy còn nói chuyện tiền nong với tôi: “Tháng sau Vi tới đây. Anh trai Vi làm ăn tốt, số cổ phần cho con bé có thể mua mấy ngàn mẫu đất cũng không thành vấn đề. Con muốn làm địa chủ thì cưới luôn con bé đi, lại còn được làm địa chủ nữa. Vi xinh xắn, từ nhỏ lại lớn lên trong quân đội, còn ngây thơ hơn con gái bây giờ

nhieu. Con nói xem thế nào?”

Tôi giật mình, con ranh Vi mà dám bảo là ngây thơ sao? Có mà chờ đến khi trạch để ngọn đa, sáo áp mặt nước ấy!

Mười ba tuổi tôi đã nhập ngũ và đóng quân ở một mảnh đất chồ ăn đá gà ăn sò, không hợp thủy thổ. Cả gia đình Vi chăm sóc tôi, tôi và cô ta cùng sát vai tác chiến bên nhau, cô ta cứu mạng tôi một lần, coi như sống chết có nhau. Nhưng lấy cô ta à? Tôi không muốn cùng cô ta chơi trò đánh nhau trên giường, hoặc bị cô ta cưỡng bức ngược.

“Ha ha, Vi là chiến hữu tốt của con, bao nhiêu năm rồi lửa gần rơm mà có bén đâu?”

“Làm sao phải bén? Mẹ nghe cô Lưu nói bố mẹ Phước Sinh kết hôn mà không có tình yêu đấy, nhưng sau khi cưới tình cảm vẫn mặn nồng lắm”. Ánh mắt mẹ tôi thoáng buồn.

Không phải mẹ muốn đâm vào tim tôi sao? Bố tôi mất sớm, một mình mẹ nuôi nấng ba anh em, gọi là kế thừa truyền thống từ đời bố nhưng thực chất là vì muốn tiết kiệm học phí nên anh cả và em trai tôi đều học trường cảnh sát. Mười ba tuổi tôi đã phải đi lính để đỡ tiền cơm. Bây giờ điều kiện gia đình tốt rồi, mẹ tôi cũng không tái hôn. Nói theo kiểu của mẹ tôi thì con trai lớn rồi, công việc bận rộn, sau này nghỉ hưu bế cháu nội là xong.

Tôi rời gia đình từ sớm, anh cả đã lập gia đình, em trai thì cũng có bạn gái, chuyện hôn nhân cũng chỉ trong nay mai. Tôi biết mẹ luôn cảm thấy có lỗi vì mười ba tuổi đã bắt tôi đi lính, vì thế nên ngày nào cũng lo lắng chuyện này.

Mẹ tôi lại than thở tiếp: “Con nói thực cho mẹ nghe xem nào. Con không muốn đi xem mặt, không muốn có bạn gái, có phải vì con sợ Vi không? Tình bạn nam nữ lâu dần nảy sinh tình yêu cũng bình thường mà. Hay là con sợ điều kiện nhà Vi quá tốt nên ngại?”

Tôi nghe xong mới nghĩ, bố mẹ, mẹ tôi mà đánh tiếng với bố mẹ Vi thì chuyện này coi như chắc như đinh đóng cột, chạy làm sao được. Tôi bèn cười xòa rồi cảm xúc ánh lên nhìn thật kỹ.

Đó là tấm ảnh Ninh Phước Sinh khi học đại học. Cô gái này nhìn cũng đoan trang, chỉ có điều nhỏ quá, như học sinh cấp ba vậy. Cô ta đang đứng trên bờ biển dang rộng hai tay, miệng cười tươi. Tôi nghĩ giải quyết cô gái này chắc chắn dễ hơn xử lý Vi nhiều, đến lúc đuổi được Vi đi thì sẽ đá cô này, quá đơn giản. Tôi quyết định thế, gấp thì gấp, ai sợ ai?

Lúc Ninh Phước Sinh bước vào tôi bỗng hơi đỏ mặt. Cô ta thực sự giống một học sinh cấp ba, để cô ta làm bạn gái tôi sao, tôi thực sự muốn đâm đầu vào tường.

Cô Lưu nói không sai chút nào. Ninh Phước Sinh rất thực nữ, rất nhẹ nhàng, tư thế ngồi trên ghế của cô ta cũng rất đoan trang, hỏi gì đáp nấy. Vừa đúng lúc tụi thằng Bảy tìm tôi có việc, lúc tôi nghe điện thoại thấy khỏe miệng cô ta khẽ cười. Con bé này coi thường tôi sao, có phải mong kết thúc chuyện này sớm rồi về chăng? Tôi chậm rãi gọi bọn thằng Bảy tới, liếc nhìn cô ta mấy lần, muốn mượn cớ để ra về à? Tôi còn phải dùng cô để đối phó với con sói khoác da người tên là Vi chứ! Làm sao có thể tha cho cô đi được?

Tôi chớp thời cơ khẳng định quan hệ đã rồi tính. Thế là tôi giới thiệu với bọn thằng Bảy: “Đây là bạn gái anh, Ninh Phước Sinh”.

Nói xong câu này tôi thấy Ninh Phước Sinh run run, sau đó nghe thấy bọn thằng Bảy gọi cô ta một tiếng “Đại tẩu”. Tôi cố nhịn cười, người dần dần ngã ra ghế. Bọn thằng Bảy là mấy thằng nhóc không văn hóa, cách xưng hô sáng tạo thế mà cũng gọi được.

Biểu cảm trên gương mặt Phước Sinh vô cùng sinh động. Nhìn cô ta chớp chớp mắt lại khiến tôi nhớ tới chú chó ghê tôi nhặt được trong quân ngũ.

Hồi đó tôi tình cờ nhặt được một con chó ốm, lông rụng từng mảng, xấu xí không để đâu cho hết. Nó nhìn tôi với ánh mắt vô cùng đáng thương. Tôi mềm lòng nên nhặt nó về chăm sóc, sau đó Vi và mấy tên lính làm thịt nó. Từ đó không bao giờ tôi nuôi chó nữa. Sau này Vi có đối xử tốt với tôi thế nào đi nữa tôi cũng không có cảm giác gì với cô ta.

Hôm nay gặp mặt, tôi biết thừa Phước Sinh chửi thầm tôi trong bụng. Lúc sắp về cô ta còn lườm tôi một cái, nếu tôi là đồng cùi thì không chừng bốc cháy rồi cũng nên. Nếu không phải vì Vi tới, nếu không vì mẹ tôi bắt chọn một trong hai thì tôi nghĩ có thể tôi sẽ không trêu chọc cô ta làm gì.

Một cô gái ngây thơ trong sáng, thế này không phải tôi đã phạm tội sao?

Bạn tôi khai trương cửa hàng mới, vừa khéo cách trường Phước Sinh không xa. Tôi nghĩ, tặng cô ta bộ quần áo trị giá hơn mười triệu, rồi dẫn đi ăn uống coi như bồi thường vậy.

Vậy mà con bé này lại không muốn.

Cho dù cô ta nhận cũng chẳng có việc gì to tát. Tôi có đủ lý do để cô ta an tâm mà nhận chứ đâu có bắt cô ta phải thế nào đâu.

Tôi xách túi đồ về nhà mà không nhận được cười. Cô bé Ninh Phước Sinh này cũng thú vị đấy, thời buổi này con gái như cô ta hiếm lắm.

Chuyện khiến tôi ngạc nhiên còn khá nhiều, không ngờ khả năng bắn súng của cô ta cũng được lắm. Lúc tôi uống rượu, cô ta quay lại mỉm cười nhìn tôi, tôi nghĩ lúc đó tôi đã say nên mới nhìn cô ta trong men say, trong cơn say nhìn hoa đỏ khác ngày thường, tôi nhìn Phước Sinh, càng nhìn càng thấy cô ta đẹp.

Cái tên Trần Thụ thì chiều Mẫn như bảo vật, Mẫn ăn mặc thì thời trang thật nhưng trên người cô ta không có khí chất như Phước Sinh. Trên người

Phước Sinh có khí chất chỉ người có học hành mới có.

Khi Phước Sinh và Mẫn ngồi cạnh nhau, dù không xinh đẹp, hoạt bát như Mẫn nhưng cô ta rất đầm ấm.

Tôi hiểu, nụ cười của Phước Sinh có hàm ý là từ bây giờ cô ta có thể thoát khỏi tôi. Tôi say nhưng đâu có xin. Hạ Trường Ninh chưa từng gặp cô gái nào từ chối mình, cho dù là loại con gái hung hăng như Vi, tôi có đá ra thì cô ta cũng vẫn bám lấy tôi. Ninh Phước Sinh, cô chê tôi à? Đợi tới lúc cô bám lấy tôi thì tôi sẽ đá cô, cho cô biết thế nào là cảm giác bị ghét bỏ.

Vi tới, tôi dẫn Phước Sinh đi ăn cơm.

Tôi từ chối Vi đâu phải chỉ một hai lần. Đêm đó cô ta đập chén nhục mạ Phước Sinh trước mặt bạn bè. Tôi có dẫn chó đi thì đánh chó cũng phải ngó mặt chủ! Huống hồ đây là tôi dẫn gái đi.

Tôi lại nhớ lại cảnh Vi và mấy tên lính làm thịt con chó ghê. Cô ta hầu như không để ý tới cảm giác của tôi.

Cô ta không nhắc tới chuyện công chứng tài chính khi kết hôn với tôi còn đỡ, nhắc tới là tôi điên cả người. Năm xưa tôi làm lính công vụ cho bố cô ta đồng nghĩa với việc làm bảo mẫu cho cô ta một năm. Cùng ăn cùng uống cùng đánh nhau, nếu không phải tôi khổ luyện võ thuật để thắng được cô ta thì không biết cô ta còn cười lên đầu tôi tới bao giờ nữa.

Thôi, nói cắt là cắt. Vi nhìn thì nhả nhặn, lịch sự nhưng thực chất tính nóng như lửa, được cái là chuyện qua rồi thì cô ta không nhớ thù oán, tức xong là thôi. Cô ta cũng không phải không biết tính cách của tôi, cho dù cả đời này cô ta không lấy ai đi nữa thì tôi cũng không hề thấy có lỗi.

Còn Phước Sinh, cô ta phối hợp với tôi rất ăn ý. Tôi nhìn ánh mắt cô ta là biết cô bé này rất thông cảm với tôi, chắc tưởng rằng chuyện tình cảm giữa tôi và Vi có khúc mắc gì đây. Có chuyện gì Phước Sinh đều thể hiện hết qua nét mặt, tôi rất thích trên cô ta. Tâm trạng tôi rất tốt, tôi cười, nói với cô ta: “Em coi anh ngốc thật à? Anh cần diễn kịch cho cô ta xem sao? Chẳng qua anh muốn nói với em, nguyên nhân rất đơn giản, là anh thích em, thế thôi. Vi em mà anh trở mặt với cả bạn thân và chiến hữu sống chết có nhau, anh rất quý em, em làm bạn gái của anh thì tốt biết bao!”

Nói xong tôi còn thấy khâm phục bản thân. Phước Sinh muốn biết nguyên nhân, muốn biết vì sao tôi mở miệng ra nói cô ta là bạn gái tôi. Ban đầu chỉ có ý định là sau khi gặp Vi tôi sẽ nói với cô ta, để cô ta phối hợp với tôi cho ăn ý, sau đó làm bạn bè, thế thôi. Nhưng ăn xong cơm tôi lại thay đổi ý định, tôi thực sự muốn bảo vệ cô ta, cảm giác khi ở cạnh cô ta rất vui. Khi nói bai bai với cô ta, tôi thực sự muốn nhìn thấy cô ta một lần nữa. Tôi nghĩ, hình như tôi đã động lòng với cô ta rồi.

Lần này Vi đến đây là có việc quan trọng, tôi và cô ta ở công ty điều tra mất mấy ngày. Vi giống một con hổ cái đội lột mèo Ba Tư, lúc làm việc nếu không ăn hết sạch con mồi thì sẽ không dừng lại. Nể tình bạn bè mấy năm nay tôi ở lại công ty giúp cô ta để cô ta có thời gian ra ngoài đi dạo cho thoải mái.

Không ngờ cô ta đi tìm Phước Sinh.

Nhận được điện thoại của Vi hẹn tôi tới nhà hàng ăn cơm, tôi thấy Phước Sinh cách đó không xa.

Cô ta gọi điện cho tôi, nghe giọng rất kích động: “Hạ Trường Ninh, anh muốn tôi làm bạn gái anh đúng không?”

Kiểu này không phải phong cách của Phước Sinh, trước giờ cô ta luôn từ chối tôi. Nhìn thấy tôi, cô ta liền co căng chạy. MK! Cả đời tôi chưa bao giờ chạy đuổi theo con gái trên phố! Không biết Vi lại gây ra chuyện gì cho tôi nữa?

Mọi chuyện phát triển ngoài dự đoán của tôi. Tôi vốn định đợi chuyện của Vi giải quyết xong rồi tìm Phước Sinh để nói về quan hệ giữa tôi và cô ta. Không ngờ trước đó cô ta đã được giới thiệu một người khác, lại còn thích Đinh Việt nữa.

Muốn cướp gái của tôi sao? Tôi muốn nói thẳng với Ninh Phước Sinh, tốt nhất nên từ bỏ chuyện này đi.

Thỏ quýnh lên cũng biết cần người. Phước Sinh tức điên cũng không sợ trời sợ đất gì cả. Cô ta không biết mấy chai rượu cô ta đập đất thế nào đâu, chỉ ít cô ta cũng đã đập mấy mất chục triệu.

Tôi thì không tiếc chút tiền đó làm gì, thấy tâm trạng Phước Sinh vô cùng tồi tệ, tôi thương xót, hối hận, không nên đùa cô ta như thế.

Tôi cười chiếc Harley Davidson đi qua Đinh Việt và cô ta. Gã đó quay sang liếc nhìn tôi, không phải nhìn chiếc xe Harley oai phong. Tôi cười nhạt, Đinh Việt cũng không phải dạng vừa.

Tôi để ý Phước Sinh vì cô ta có điểm hấp dẫn tôi. Lẽ nào tên này cũng biết thương thức? Có biết thương thức đi nữa thì Phước Sinh cũng không phải người của hắn.

Vi gọi điện kêu tôi tới siêu thị đón cô ta. Lúc lên xe cô ta thì thầm với tôi: “Đinh Việt mua áo khoác hơn sáu mươi triệu tặng Phước Sinh”.

Tôi tặng cô ta quần áo hơn mười triệu cô ta không lấy, hơn sáu mươi triệu thì mới lấy à? Tôi hạ quyết tâm ngày mai đi tìm Phước Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Giam Giữ Trái Phép

Hôm nay là thứ sáu, vốn hẹn với Đình Việt là hết giờ làm sẽ đi ăn cơm với anh. Tôi còn bàn bạc với anh cuối tuần dẫn anh về nhà ra mắt bố mẹ tôi. Không ngờ vừa ra đến cổng đã gặp Hạ Trường Ninh.

Hắn lịch sự nói với tôi: “Phước Sinh, anh có chút chuyện muốn nói với em”.

“Em hẹn Đình Việt ăn tối rồi”.

“Thứ sáu trường học được nghỉ sớm, giờ mới ba giờ hơn, không làm lỡ việc của em đâu”.

Tôi lạnh mặt nói: “Anh biết em và Đình Việt yêu nhau rồi, nếu như anh còn bám lấy em nữa thì em sẽ tố cáo anh tội quấy rối”.

Hạ Trường Ninh cười: “Nghe xem em nói kiểu gì kìa, nếu anh mà quấy rối em thì em còn thân mật đi ăn hay đi dạo phố với Đình Việt được sao?”.

Hắn nói cũng không sai. Chỉ cần mỗi lần xuất hiện trước mặt tôi và Đình Việt, hắn nói với Đình Việt một câu: “Ninh Phước Sinh là bạn gái của tôi”, thì tôi và Đình Việt chắc là sẽ bị hắn làm hỏng chuyện.

Tôi không kim nổi, cảm thấy bất an bèn hỏi hắn: “Rốt cuộc anh có chuyện gì, nói bây giờ không được sao?”.

“Lên xe đi, ngoài này lạnh quá!”.

Tôi cảnh giác nhìn hắn, còn Hạ Trường Ninh định thần ngồi trong xe nhìn tôi. Hắn có chuyện gì chứ?

“Có liên quan tới em, xem cái này đi!” Hạ Trường Ninh đưa tôi một tờ giấy.

Tôi mở ra xem, con số trên đó khiến tôi suýt ngất xỉu: “Đây là cái gì?”

“Bây nhờ anh đưa cho em. Nó nói em là bạn của anh nên nó chỉ lấy giá gốc. Cũng không nhiều, có hơn trăm triệu thôi”.

“Anh lừa đảo! Mấy cái ly với mấy cái đèn đó làm sao lại đắt thế chứ! Hơn nữa là do anh ép tôi. Tôi... tôi tự vệ chính đáng!”. Tôi không hiểu lắm về pháp luật, không biết hôm đó tôi nổi giận đập đồ trong quán ăn thì ai phải đền. Là Hạ Trường Ninh bảo Bảy đóng cửa không cho tôi đi, nhưng đúng là tôi đã động thủ trước. Tôi càng nói càng yếu thế. Hơn trăm triệu cơ mà, sao đồ đạc trong nhà hàng của tên Bảy kia lại đắt thế?

Hạ Trường Ninh cười ha ha rồi xuống xe nói với tôi: “Ly với đèn thì không đắt, chỉ có mấy chai rượu em đập vỡ thì hơi đắt một chút. Vò chai vẫn còn đó, em có thể mang đi giám định”.

Đột nhiên tôi muốn mình có thật nhiều tiền, sau đó vui sướng ném cho hắn để hắn mãi mãi biến mất. Hơn trăm triệu, tôi mới đi làm được mấy tháng mà việc này lại không thể để bố mẹ tôi biết được. Tôi phải làm thế nào bây giờ?

“Việc này anh cũng có trách nhiệm. Thế này đi, em trả bốn mươi triệu, số còn lại để anh lo, được không?”

“Tôi phải hỏi luật sư đã”. Không hiểu từ đâu mà trong đầu tôi nảy ra suy nghĩ này. Hạ Trường Ninh cười: “Phước Sinh, em có phải đền anh đâu, em đền cho thằng Bảy cơ mà. Em không trả thì lúc ra tòa nguyên cáo sẽ là thằng Bảy, bị cáo là anh và em. Anh với Bảy là anh em với nhau, anh sẽ nhận lỗi. À đúng rồi, trên mấy chai rượu đó vẫn còn dấu vân tay của em. Bảy đã làm giám định rồi”.

Tôi nghe câu này là biết ngay Hạ Trường Ninh muốn gì trò. Hắn mở công ty bảo an nên đương nhiên là hiểu rõ việc này. Hắn là nhân chứng, dùng dấu vân tay của tôi làm vật chứng. Khi đó chỉ có tôi và hắn ở trong nhà hàng, hắn nhận trả phần lớn, vậy thì mình còn có gì mà không trả phần của mình?

“Được, tôi đập thì tôi nhận. Bây giờ tôi không có nhiều tiền đến thế, có thể trả góp được không?” Tôi nghiêng răng thừa nhận. Bốn mươi triệu, một tháng lương tôi sáu triệu, chẳng mấy chốc sẽ đến Tết rồi, nhà trường sẽ có thưởng cuối năm, tôi cố gắng nửa năm sẽ trả hết nợ.

Hạ Trường Ninh cười ha ha và nói: “Anh sẽ trả Bảy hộ em, sau này anh sẽ là chủ nợ của em. Anh biết em không muốn nợ anh, tiền lãi sẽ tính theo lãi ngân hàng, được không?”

“Được”.

“Lên xe đi, tôi văn phòng công ty anh làm giấy vay nợ”

Cuối cùng tôi cũng lên xe hắn.

Hạ Trường Ninh lái xe đưa tôi tới một khu căn hộ nhỏ. Nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống văn phòng công ty chút nào, tôi nghi ngờ hỏi: “Văn phòng của anh đây à?” Tôi nhớ là văn phòng công ty Thuận Thành không phải ở đây.

“Ừ, đây là địa điểm làm việc khác. Giải quyết những việc không liên quan tới công việc ở công ty”.

Thang máy càng lên cao lòng tôi càng bất an. Công ty thuê văn phòng thì thích thuê tầng một hoặc tầng hai cho tiện. Thế nhưng Hạ Trường Ninh vừa vào thang máy đã ấn tầng 33.

Trong thang máy vô cùng yên tĩnh, hần nhìn thang máy nhảy số mà không nói gì cả, tôi cũng nhìn sự thay đổi liên tục của từng con số và im lặng. Cảm giác yên lặng và bất an khiến tôi không chịu được nữa, tôi lên tiếng: “Tôi không đi nữa. Tôi sẽ viết giấy vay nợ và ký tên, thứ hai đưa cho anh là được. Tôi không trốn nợ đâu”.

Hạ Trường Ninh quay lại nhìn tôi và cười, nụ cười đó có vẻ ý gì tốt đẹp.

Tĩnh!

Thang máy dừng lại, Hạ Trường Ninh thân nhiên nói một câu cực kỳ vô liêm sỉ: “Thực ra không làm giấy tờ cũng không sao, em cởi cái áo khoác hơn sáu mươi triệu trên người ra gán nợ cũng được”.

Hần nói gì thế? Hần muốn tôi cởi áo? Tôi tức điên lên quát vào mặt hắn: “Anh là đồ lưu manh”.

“Phước Sinh, anh chỉ đề nghị thế thôi. Em cứ mặc cái áo sau mười triệu này rồi trả góp cho cũng được mà”.

“Anh nói linh tinh cái gì thế? Cái áo này có hơn ba triệu. Hạ Trường Ninh, anh lại đùa tôi đúng không?” Tôi giận dữ.

Hần đề cửa thang máy lại, ánh mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi nói: “Anh không tin, đây rõ ràng là hàng LV, lẽ nào anh nhìn nhầm?”

Hần nói như thế khiến tôi thấy mất tự nhiên. Lẽ nào Đinh Việt không hề đi trả lại áo mà chỉ dán giá tiền khác vào? Tôi không hiểu về hàng hiệu nhưng Hạ Trường Ninh thì lạ gì, hắn còn nhìn nhầm được sao?

“Hay là em để anh xem lại xem? Yên tâm đi, nếu anh muốn làm gì em thì anh đã làm từ lâu rồi”. Hạ Trường Ninh tỏ vẻ nghi ngờ và tò mò.

Tôi cũng rất muốn biết chiếc áo khoác màu đen trên người tôi rốt cuộc là hàng hiệu sáu mươi triệu hay là hàng nhái ba triệu?

Tôi lập tức tháo đai áo.

Hạ Trường Ninh nhin cười và nói: “Phước Sinh, trong thang máy có camera. Em định biểu diễn thoát y vũ trước mặt bảo vệ à?”

Tôi đỏ mặt đi ra ngoài thang máy.

Hạ Trường Ninh mở cửa phòng, nhìn thấy tôi còn đề phòng liền cười nói: “Bảo vệ sẽ nhìn thấy em theo anh vào. Em có chuyện gì thì những gì camera ghi lại đều là bằng chứng”.

Tôi cúi đầu bước vào trong phòng, không khí bên trong rất ấm áp, tôi cởi áo khoác ra.

Hạ Trường Ninh cầm áo xem đi xem lại, vuốt vuốt rồi tặc lưỡi: “Đúng là hàng nhái, bây giờ kỹ thuật làm nhái tốt thật”.

Hần nói vậy tôi cũng yên tâm.

Thực ra nếu nó thực sự là hàng hiệu sáu mươi triệu thì tôi cũng chỉ cảm thấy Đinh Việt rất quan tâm tới tôi, nếu nó là hàng nhái thì tôi nghĩ anh ấy biết cách sống.

“Uống gì?”

Tôi nhìn xung quanh, thiết kế chỉ có hai màu đen trắng, không giống văn phòng mà giống nhà riêng hơn. Nhưng bình thường gia đình cũng không trang trí thế này, nói dễ nghe thì là biết thưởng thức, nói khó nghe một tí thì là lập dị.

“Không cần đâu, em ký xong là đi ngay. Em hẹn ăn cơm với Đinh Việt lúc sáu giờ rồi”.

Trường Ninh rót chén trà rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa màu trắng. Tại sao tôi đứng hần ngồi mà tôi như vẫn thấp hơn hắn một cái đầu?

“Phước Sinh, thực ra em rất dễ lừa. Lẽ nào em không nhìn ra là anh chỉ muốn lừa em tới nhà anh thôi sao?”

Tôi sợ đến run rẩy, sững lại hai giây rồi chạy ra ngoài cửa.

“Em không mở được đâu”.

Tôi quay đầu tròn mắt nhìn hắn: “Anh muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì cả, anh chỉ không muốn nhìn em và Đinh Việt ăn tối mà thôi! Chín rưỡi anh đưa em về nhà”.

“Anh làm thế này là giam giữ trái phép!”

“Em tố cáo anh cũng được. Anh mong càng ăm ỉ càng tốt, để cả thành phố này đều biết Hạ Trường Ninh đang theo đuổi Ninh Phước Sinh. Giam giữ trái phép mà chưa tạo thành thương tích sẽ bị tạm giam mấy ngày? Anh có thái độ nhận tội tốt, còn có thể đăng báo xin lỗi, chắc vào chơi vài ngày lại được ra ấy mà, em thấy thế nào?”

Tôi tức tới mức lại muốn tìm cái gì đó đập hấn. Tay vừa chạm vào cái bình sứ thì Hạ Trường Ninh nói: “Đừng đập, anh mua tám trăm triệu đấy, là bản chào mừng Olympic số lượng hạn chế. Quan tòa có thể phán em không phải đền, nhưng anh có thể tìm người đòi nợ giúp anh”.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh một đám lưu manh như hung thần đến tận nhà tìm tôi. Tôi hít một hơi rồi hét lên: “Hạ Trường Ninh, anh ép người quá đáng” rồi cời đôi giày cao gót ném về phía hấn.

Hấn giơ tay lên, mỗi tay bắt lấy một chiếc như bắt phi tiêu rồi đặt ngay ngắn trên bàn, ngấm ngấm một lát rồi hỏi: “Phước Sinh, em đi giày cỡ 35 à? Chân em xinh nhỉ!”

Tôi sắp bị hấn làm cho tức điên. Rút điện thoại ra gọi cho Đình Việt, điện thoại không có sóng.

“Tỉnh táo đi, ở nhà anh không gọi điện thoại được đâu. Phước Sinh, em ngồi xuống uống trà cho hạ hỏa, xem bộ phim là thời gian sẽ trôi rất nhanh. Lúc về giải thích với Đình Việt sau. Lại đây ngồi, chúng ta cùng xem 007, xem xong anh nấu cơm cho em ăn. Chín rưỡi anh đưa em về nhà, thật đấy”.

Tôi chân trần đứng ở cửa, đột nhiên cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào. Tôi đặt mông ngồi uống đất ôm gối nhìn hấn. Hạ Trường Ninh mặc bộ đồ đen ngồi trên chiếc sofa trắng, ánh nắng chiều đồng chiếu vào, cảnh này rất giống hình ảnh trong phim.

Tôi cúi đầu hỏi hấn: “Tại sao chứ? Ngũ Nguyệt Vi thích quần áo hai màu đen trắng, anh cũng thích, hai người hợp nhau lắm. Cả hai đều là người có tiền, lai lịch đều không tầm thường. Sao lại cứ phải làm khổ tôi? Trước đây tôi đã gây thù chuốc oán với anh sao?”

Hấn chậm chậm tới bên tôi rồi ngồi xuống, cười nói: “Đúng thế, Phước Sinh, em đã gây thù chuốc oán với anh”.

“Tôi thực sự không thích anh”. Tôi không biết nói gì cả nên thốt ra câu này.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi chăm chăm, giọng trầm và dịu dàng: “Không phải vội, anh thích em là được rồi”.

Tôi nhắm chặt mắt lại, khi mở mắt ra vẫn thấy Hạ Trường Ninh ngồi như bức tượng trước mặt tôi. Tôi đi đến sofa ngồi xuống, ấn điều khiển từ xa, chăm chú xem 007.

Xem hết phim là sáu giờ. Đáng nhẽ đã đến giờ hẹn đi ăn cơm của tôi và Đình Việt thế mà tôi lại ngồi trước bàn ăn thưởng thức tài nghệ của Hạ Trường Ninh. Hai món ăn một món canh rất đơn giản. Kỹ thuật nấu ăn của hấn không tồi, tôi còn ăn được.

Im lặng ăn uống, ăn xong cơm lại ăn hoa quả và uống trà. Chờ mãi cũng đến chín giờ. Hạ Trường Ninh nói: “Đi, anh đưa em về”.

Tôi tới trước cửa sổ hỏi hấn: “Sau này anh còn làm như thế này nữa không?”

“Phước Sinh, cá nhân anh thấy anh hợp với em hơn Đình Việt. Em làm bạn gái anh thì có gì không tốt chứ? Anh xuống bếp cũng được mà lên phòng khách cũng xong...”. Hấn lại bắt đầu không biết xấu hổ.

Tôi đẩy tung cửa sổ, gió lạnh thổi vào khiến tôi rùng mình. “Anh còn dám làm thế này một lần nữa tôi sẽ chết cho anh xem”.

“Phước Sinh, một khúc hai quây ba treo cổ, em muốn thử hết à?” Hạ Trường Ninh cười và đóng cửa lại, chăm chú nhìn tôi rất si tình, rồi bắt đầu đi nhún vai: “Được rồi, em nói đi, muốn anh theo đuổi em như thế nào? Anh cũng muốn theo đuổi bạn gái một cách bình thường, có điều Đình Việt xuất hiện, anh chẳng còn cách nào khác”.

“Tôi đã nói rồi, tôi thích Đình Việt, tôi không muốn khóc, không muốn treo cổ, tôi cũng không muốn máu dồn lên não, đừng ép tôi được không?” Tôi thực sự bó tay với Hạ Trường Ninh. Nếu hấn để tôi chết thì tôi cũng không dám, đành phải cầu xin hấn như vậy.

“Nếu như anh đồng ý thì đã không giữ em không cho đi hẹn hò với Đình Việt rồi”.

Nếu nhịn được thì ai không muốn nhịn?

Tôi đập nhà Hạ Trường Ninh.

Đầu tiên là đập thứ gần tôi nhất, tôi vớ tay cầm cái đĩa bày trên giá gỗ ném vào màn hình TV LCD. Choang một tiếng, thoải mái hết cỡ.

Tôi thở hỏn hển chỉ vào mặt hấn: “Tiền thì không có, nhưng mạng có thể đền cho anh”.

Tôi nghĩ mình đã tức đỏ mặt, sắc mặt Hạ Trường Ninh dần dần thay đổi, hấn đưa tay kéo tôi định đưa tôi ra khỏi phòng, nhưng chỉ chốc lát lại thay đổi quyết định, hấn chỉ cái lọ màu đen trên giá đồ cô và nói: “Đập cái kia đi, đồ đáng giá nhất cái nhà này đấy. Anh không cần em đền”.

“Anh có tiền thì hay lắm à? Anh là dân xã hội đen thì tài giỏi lắm à?” Tôi gào lên như sắp khóc đến nơi.

Hắn sầm mặt lại và nói: “Anh mẹ nó không có tự trọng đấy! Tóm lại là anh không để em và Đình Việt ở bên nhau đâu”.

Tôi hận quá trừng mắt nhìn thẳng vào hắn.

Cửa bỗng nhiên bật mở, Ngũ Nguyệt Vi ưỡ ải đứng giữa cửa: “Người ta yêu Đình Việt, anh Ninh, anh giờ trò gì chứ? Phước Sinh, tôi giúp cô, cô đi đi, hắn mà ngăn cô thì đã có tôi”.

Tôi cầm túi xách và áo khoác chạy ra ngoài cửa.

Hạ Trường Ninh điên tiết: “Vi, cô biến đi”.

Tôi ấn nút chờ thang máy rồi sốt ruột đợi thang máy mở cửa, trong phòng thực sự vang lên tiếng đánh nhau. Tôi quay người chạy xuống cầu thang bộ, căng thẳng tới mức tim sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Chạy xuống tầng dưới, điện thoại dường như đã có sóng, liên tục có tín hiệu báo cuộc gọi lỡ. Tôi run run vừa chạy vừa xem điện thoại, các cuộc gọi nhờ của Đình Việt liên tiếp hiện lên.

Điện thoại lại kêu, tôi bấm nghe máy, giọng nói lo lắng của Đình Việt vang lên: “Phước Sinh, em đang ở đâu?”

Tôi òa khóc: “Đình Việt...”

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Pk Bắt Đầu

Khi gặp được Đình Việt tôi đã bình tĩnh hơn nhiều. Nói cho anh ấy biết sự tình thì được gì chứ? Là đàn ông ai cũng sẽ tức giận, tôi sợ Đình Việt tức quá lại đi tìm Hạ Trường Ninh đánh nhau. Công ty của Hạ Trường Ninh có nhiều bảo vệ như thế, quan hệ xã hội của hắn cũng phức tạp vậy, tôi sợ Đình Việt bị thiệt.

Khi Đình Việt nhìn chăm chăm vào tôi và hỏi tôi tại sao, tôi khéo léo với anh: “Lần trước cãi nhau với Hạ Trường Ninh em có đập quán của bạn hắn, họ bắt đền em nên lằng nhằng đến bây giờ”.

Đình Việt thờ phào rồi ôm tôi vào lòng và cười: “Phải đền bao nhiêu tiền mà buồn thế?”

Tôi lắc đầu không nói chỉ kéo áo anh: “Muộn rồi, về nhà đi, mẹ em đợi cửa”.

Đình Việt bắt xe đưa tôi về nhà, anh vẫn tiễn tôi về tới đầu ngõ như mọi lần. Tôi đi được mấy bước lại quay đầu nói cho anh ấy biết chuyện: “Tiền cũng không nhiều lắm, bốn mươi triệu, em không nói với anh vì sợ anh sẽ đưa tiền cho em. Em có thể trả được”.

Anh cười thư thái: “Thế này đi, anh đưa tiền cho em trả bạn Hạ Trường Ninh trước, em nợ anh tiền vẫn tốt hơn là nợ người ta”.

Tôi không kim được niềm vui trong lòng, Hạ Trường Ninh giúp tôi trả Bẫy, muốn làm chủ nợ của tôi, giờ Đình Việt cũng thế. Nhưng tôi đồng ý, tôi nhìn anh và nói: “Bình thường anh mời em ăn uống em đều không quan tâm, nhưng món tiền này em trả anh anh nhất định phải nhận”.

“Ok. Biết rồi. Em mau về nhà đi”. Ánh điện mờ mờ chiếu trên người anh, bóng anh rất dài. Anh mỉm cười nhìn tôi về nhà.

Tôi đi được vài bước lại quay đầu lại nói: “Ồ chỗ Hạ Trường Ninh điện thoại không có sóng”.

“Anh biết, máy báo ngoài vùng phủ sóng suốt. Anh có giận em đâu, ngốc ả!”

Tôi cười, đột nhiên kiễng hân một cái lên mặt anh rồi cười ha ha chạy đi.

Đình Việt gọi tên tôi, tôi quay lại, anh lại vẫy tay bảo tôi đi tiếp.

Tôi ngập ngừng nhưng cũng không quay lại nữa mà rút điện thoại ra nhắn tin cho anh: “Mai là cuối tuần, tôi gặp bố mẹ em?”

Sau khi nhắn tin xong bước chân tôi lại tăng tốc rẽ vào một góc nhỏ, nép cạnh bồn hoa.

Tôi thấy Đình Việt xem điện thoại, thấy anh cầm điện thoại và đứng lại một lúc. Vẫn chưa thấy báo có tin nhắn, anh không đồng ý sao? Đang nghĩ ngợi lung tung thì tin nhắn đến. Tôi mở ra đọc, anh nói: “Phước Sinh, anh có phải mua cái gì không? Có chuyện gì cần chú ý không? Anh hơi hồi hộp”.

Tôi bật miệng cười, cố ý nhấn lại: “Em không biết”.

Nhìn thấy Đình Việt cầm điện thoại đập vào đầu, tôi toét cười mà không phát ra tiếng, trong đầu cứ nghĩ tới cảnh ngày mai Đình Việt tới nhà tôi, trong lòng sung sướng đi về nhà.

Bố mẹ tôi đang xem TV, thấy tôi về mẹ liền hỏi ngay: “Phước Sinh, sao gần đây tôi nào con cũng ăn cơm ở ngoài thế? Con thực sự không đi cùng Hạ Trường Ninh đấy chứ?”

Tôi không nhịn được cười liền lớn tiếng tuyên bố: “Con có bạn trai rồi”.

Mẹ tôi không thay đổi sắc mặt, bà nhìn tôi một cái rồi nói: “Con và Hạ Trường Ninh hẹn hò với nhau có gì mà giấu bố mẹ chứ!”

Sao lại là hán chứ? Từ ngày mai trong nhà tôi tuyệt đối không được xuất hiện cái tên của tên lưu manh này nữa!

Tôi cười hi hi rồi ngồi xuống cạnh mẹ tôi, cầm một miếng táo trên bàn bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói với mẹ: “Không phải Hạ Trường Ninh đâu, anh ấy tên là Đình Việt”.

Bố mẹ đồng loạt quay sang nhìn tôi, sắc mặt bắt đầu nghiêm lại. Động tác gặm táo của tôi cũng chậm lại dần dần, căng thẳng mở miệng ra đáp: “Là Mai giới thiệu cho con, anh ấy là bạn thân của Mai Sơn, làm việc ở phòng ngoại thương, năm nay 28 tuổi, ngoại hình cũng được”.

“Nhà nó ở đâu?”

Bố mẹ tôi bắt đầu công việc điều tra cụ thể. Tôi có chút không ứng phó được. Tôi rất ít khi hỏi Đình Việt về tình hình gia đình anh. Tôi chỉ biết anh không phải người bản địa, là người Lương Hà, Vân Nam, bố mẹ anh làm gì anh không chủ động nói thì tôi cũng ngại hỏi. Bố mẹ tôi hỏi thêm vài câu nữa tôi liền đẩy hết sang người Đình Việt.

“Con nghĩ để bố mẹ gặp anh ấy rồi hỏi trực tiếp thì hơn. Anh ấy rất tốt với con”.

Bố mẹ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy ngày mai gặp mặt cũng tốt.

Về phòng, tôi lo lắng nhắn tin cho Đình Việt: “Bố mẹ em hỏi như điều tra hộ, ngày mai anh trả lời cẩn thận đấy!”

“Ok, sẽ chuẩn bị tốt câu trả lời. Còn gì nữa không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra: “Bố em không thích uống rượu mà thích uống trà”.

Một lát sau tôi lại nhớ ra điểm nữa: “Mẹ em thích những người thật thà một chút”.

Vài phút sau tôi lại nhắn tin tiếp cho anh ấy: “Anh mua bó hoa với giỏ hoa quả là được rồi”.

Đình Việt đành gọi điện tới và nói: “Phước Sinh, em nghĩ xem còn gì nữa không anh sẽ nhớ kĩ”.

Tôi hạ giọng nói: “Nói chung anh tùy cơ ứng biến nhé, bố mẹ chắc sẽ thích anh đó”.

“Anh cũng thế”.

“Gi cơ?”

Đình Việt dè dặt nói lại lần nữa: “Anh cũng thích em, Phước Sinh”.

Tôi chui vào trong chăn, nhắm mắt lại. Giọng nói của Đình Việt không ngừng vang lên trong đầu tôi. Tôi bỗng nhớ tới những lời Hạ Trường Ninh đã nói, sao người với người lại khác nhau đến thế chứ?

Sáng hôm sau Đình Việt tới như đã hẹn.

Anh mặc một chiếc áo lông dày màu xanh xám, quàng một chiếc khăn màu vàng nhạt, tinh thần rất phấn khởi. Khi bố tôi ra mở cửa, anh lộ ra nụ cười rạng rỡ, đồng thời đưa hộp quà cho bố tôi: “Cháu chào bác, cháu là Đình Việt”.

Bố tôi bị nụ cười của anh hút hồn nên nhiệt tình mời anh vào nhà rồi gọi tôi: “Phước Sinh, pha trà”.

Tôi liếc Đình Việt đặt trà lên bàn rồi đi vào bếp giúp mẹ.

Mẹ tôi cười và mời anh ngồi, khi vào bếp thấy mẹ cười tít rồi khẽ thì thầm vào tai tôi: “Nhìn khá đấy!”

Tôi cười trộm.

Đình Việt và bố tôi ngồi nói chuyện ở phòng khách, tôi căng tai ra nghe những tiếng cười không ngớt. Giờ phút này tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Ngồi

chưa được bao lâu thì mẹ đã bày thức ăn ra bàn.

Đình Việt xắn tay áo lên giúp mẹ. Anh thật giống một thành viên trong gia đình tôi.

Bữa cơm rất vui vẻ đầm ấm.

Đưa Đình Việt về, tôi vội nghe ý kiến của bố mẹ. Gương mặt mẹ lại tỏ ra khó xử: “Phước Sinh, Đình Việt tốt thì có tốt, nhưng Hạ Trường Ninh thì xử lý ra sao?”

“Mẹ, con với Hạ Trường Ninh chưa bao giờ có gì cả thì xử lý cái gì chứ?” Tôi thực sự không vui. Lúc này lại nhắc đến cái tên lưu manh ấy làm gì.

“Phước Sinh, con đừng trách bố mẹ cổ hủ, bố mẹ nghe người ta nói, con và Hạ Trường Ninh...”

Tôi đứng phắt dậy, cảm thấy vô cùng tủi thân: “Bố mẹ không tin con? Lẽ nào con là loại người vừa hẹn hò với Hạ Trường Ninh vừa yêu Đình Việt sao?”

“Ôi, bố mẹ không có ý đó. Ý bố mẹ là, nếu con và Đình Việt xác định rồi thì nhất định không được gây sự với Hạ Trường Ninh nữa”.

Ai muốn gây sự với cái tên lưu manh ấy chứ? Tôi bực.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tôi thờ hồn hên ra mở cửa, vừa mở hé ra đã vô thức muốn đóng sầm lại.

“Á”. Một chân Hạ Trường Ninh lách vào khe cửa, miệng còn kêu đau.

“Ai thế?” Bố mẹ tôi hỏi vọng ra.

Tôi chỉ còn cách mở cửa, Hạ Trường Ninh ăn mặc chỉnh tề tay xách hộp quà, lướt qua người tôi không khách khí gì rồi cười cười chào hỏi: “Thầy Ninh, thầy quên rồi ạ? Em là học sinh của thầy”.

Tôi ngất! Cái tên này mặt dày quá thế, lại tìm ra cái cớ này nữa. Hắn mười ba tuổi đi lính còn chưa học cấp hai thế mà dám nói là học sinh của bố tôi.

Bố tôi cũng không rõ nên nghi ngờ hỏi lại: “Cậu là?”

“Không phải thầy dạy lớp MBA ở viện Thành Giáo sao? Em học lớp của thầy, em là học viên năm nay mới vào học tiến tu”. Hạ Trường Ninh đã đường đường chính chính vào nhà, đặt quà lên bàn rồi vui vẻ nói: “Em mới được biết thầy là bố Phước Sinh nên nhân dịp cuối tuần đến thăm”.

Nghe nói tôi biết hắn nên bố mẹ cùng nhìn về phía tôi. Tôi hít sâu một hơi rồi nói cộc lốc: “Hắn là Hạ Trường Ninh”.

Bố mẹ tôi ngạc nhiên rồi vội vàng mời hắn ngồi. Tôi sầm mặt rót trà cho hắn và bị mẹ trừng mắt nhìn. Mẹ tôi lại cười hiền nói chuyện với Hạ Trường Ninh.

Lúc này đi tôi cũng tới, thấy Hạ Trường Ninh thì lập tức tỏ ra vô cùng thân mật. Bỗng chốc không khí trong nhà còn náo nhiệt, vui vẻ hơn cả lúc Đình Việt tới.

Hạ Trường Ninh là người rất giỏi ăn nói, từ việc nịnh bố tôi cho tới việc thổ lộ tâm sự muốn học lên của mình, thêm đi tôi ngồi bên phụ họa nữa, ngoài tôi ra, trên gương mặt của mọi người đều lấp lánh nụ cười.

Tôi định về phòng nhưng đã bị ánh mắt của mẹ giữ lại.

Vô tình tôi bắt gặp ánh mắt của Hạ Trường Ninh, trong đó là sự đắc ý khiến tôi chỉ muốn tát cho hắn một cái.

Xong rồi, cũng đợi được đến lúc Hạ Trường Ninh cáo từ ra về, tôi còn chưa nói gì thì bố mẹ tôi đã rầu rĩ: “Thực ra thằng Hạ cũng được. Mặc dù không đẹp trai như Đình Việt nhưng lại lanh lợi hơn. Phước Sinh này, con đã có ý chọn Đình Việt, hình như thằng Hạ không biết đúng không? Chuyện này phải làm thế nào?”

Tôi nên nói gì bây giờ? Tôi chỉ còn cách kiên quyết nói thế này: “Con thích Đình Việt, Hạ Trường Ninh theo đuổi con là việc của hắn”.

Nghĩ một hồi lâu, bố mẹ tôi thống nhất ý kiến: “Thực ra bây giờ cũng không phải như trước kia nữa, không phải hẹn hò với một người là phải từ đầu đến cuối với họ. Con cứ tiếp xúc với cả hai, sau đó so sánh lựa chọn. Chỉ cần chưa kết hôn thì tiếp xúc với con trai nhiều một chút cũng chẳng phải việc xấu”.

Trời đất ơi! Không phải bố mẹ tôi bị Hạ Trường Ninh tẩy não rồi đấy chứ? Sao lại đi cổ vũ tôi bắt cả hai tay!

“Thằng Hạ cũng được lắm! Mặc dù mười ba tuổi đã đi lính, không có học vấn gì, nhưng bây giờ tự mình mở công ty, còn đi học MBA nữa, có lòng cầu tiến!”

“Đúng thế, Đình Việt cũng rất tốt, đẹp trai, lễ phép, công việc cũng ổn định”.

Tôi hậm hực ngồi xuống, tâm trạng vui vẻ cả ngày bị sự xuất hiện ngoài ý muốn của tên Hạ Trường Ninh phá hoại hoàn toàn. Nhìn thấy hộp quà mà hai người mang tới, tôi nhớ ra mình đã nhắc nhở Đình Việt là bố tôi thích uống trà, thế là buột miệng nói ra một câu: “Tặng quà cũng có thể đoán ra nhân cách của một người, xem đồ họ mang tới là có thể so sánh được”.

Bố mẹ tôi cũng tò mò xem hai người tặng gì, mở hộp quà ra xem, Đình Việt tặng là trà Mao Phong loại ngon. Món quà không quê, bố tôi nhìn thấy trà thì vui lắm.

Tiếp tục xem đồ của Hạ Trường Ninh mang tới. Lại thật, hắn cũng tặng trà Mao Phong loại ngon, giống hệt. Điều thần kì là, Đình Việt cẩn thận gói hộp quà bằng giấy màu. Hạ Trường Ninh cũng thế.

“Ôi, tại sao hai đứa nó lại giống nhau thế? Phước Sinh, có phải đều làm theo lời con không?” Mẹ hỏi tôi.

Làm sao tôi có thể làm thế được chứ? Tôi chỉ bảo mỗi Đình Việt, còn nhắc nhở anh ấy gói hộp trà lại, bố tôi nhìn thấy sẽ cảm thấy anh ấy là người tinh tế.

Tôi chỉ cảm thấy trong lòng vừa lạnh toát, vừa sợ hãi. Hạ Trường Ninh làm thế này có phải muốn nói cho tôi biết, nhất cử nhất động của Đình Việt hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay?

Về phòng đóng cửa lại, tôi gọi điện ngay cho Hạ Trường Ninh: “Anh có ý gì hả?”

“Phước Sinh, em đừng giận. Anh biết em không thích anh. Em nghe anh nói đã, sắp đến kì nghỉ đông rồi, chỉ cần em hứa với anh kì nghỉ đông này em không đi lại với Đình Việt, thì qua kì nghỉ anh sẽ không đến tìm em nữa, được không?”

“Tại sao? Anh định nhân cơ hội đó mà chen vào để mọi người biết tôi và anh hẹn hò, để Đình Việt hiểu nhầm, để anh ấy thấy khó mà lui chặc?”

“Bây giờ anh muốn thì cũng làm được. Đình Việt chẳng qua chỉ là người ngoại tình, tốt nghiệp đại học xong thì làm việc ở đây, hắn có thể đấu lại anh sao? Anh chỉ cần điều đó thôi, em chỉ cần nói em có đồng ý hay không”.

“Anh đang đe dọa tôi đấy à?”

“Tùy em nghĩ thế nào cũng được”.

Tôi hít một hơi dài, nói với hắn: “Hạ Trường Ninh, tôi không sợ anh. Gia đình tôi là gia đình bình thường nhưng vẫn có danh dự. Đình Việt thích tôi, tôi cũng thích anh ấy, chúng tôi không sợ anh, mặc kệ anh thích gây chuyện gì cũng được”.

Tôi cúp máy, vô cùng bức tức.

Nhớ ra vẫn chưa báo cáo tình hình cho Đình Việt biết, không rõ anh có đợi không nữa. Tôi nhắn tin cho anh: “Qua được một cửa”.

“Ha ha, Phước Sinh, tuần sau em nghỉ đông rồi, về Vân Nam với anh mấy ngày không?”

Đúng lúc có thể thoát khỏi tay Hạ Trường Ninh, tôi vui vẻ đồng ý ngay.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quyết Đấu

“Đình Việt và Hạ Trường Ninh đang quyết đấu!”

“Thế à?” Mai đang ngồi trên ghế lập tức bật dậy, nâng mặt tôi lên nhìn một hồi rồi nói: “Phước Sinh, tớ biết, bạn không cần quá đau lòng đâu, dù sao bạn cũng không xinh bằng Ngũ Nguyệt Vĩ”.

Cái gì thế? Nói thế là sao? Tôi tròn mắt, hất tay nó ra rồi nằm bò ra bàn: “Tớ không xinh đẹp bằng Ngũ Nguyệt Vĩ thì sao chứ? Đình Việt và Hạ Trường Ninh quyết đấu vì tớ cơ mà!” Tôi ngẩng cao đầu cười lớn.

Mai háng giọng rồi nói: “Thực nữ không được vui quá mà quên hình tượng”. Rồi nó cũng không nhịn được mà cười thành tiếng.

Hai chúng tôi cười chán chê rồi Mai mới nói: “Sao bạn chẳng lo lắng gì thế hả? Hạ Trường Ninh đi bộ đội tám năm, Đình Việt sao có thể là đối thủ của hắn được? Đến lúc đó bạn đừng có mà xót”.

Xót á? Tôi tức còn chưa xong.

Trước đây nghe nói hai người phụ nữ cãi nhau rồi đánh nhau vì một người đàn ông, tôi chỉ cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì. Bây giờ Đình Việt và Hạ Trường Ninh đánh nhau tôi cũng vẫn cảm thấy chẳng ra sao cả.

Đình Việt nói: “Việc nàv dù sao cũng cần phải giải quyết. Phước Sinh, em tránh sang một bên”

Hạ Trường Ninh nói: “Có bản lĩnh thì cứ đánh thắng tôi, tôi nói là giữ lời, sẽ không đến tìm Phước Sinh nữa”.

Hai người giống như hai con sư tử vờn nhau, nhưng tôi không muốn làm con sư tử cái. Tôi nhìn Đình Việt và hỏi: “Nếu anh đánh thua thì có phải sẽ đồng ý để tên lưu manh này tới tìm em?”

Đình Việt dịu dàng cười: “Anh không đánh với hấn, hấn cũng sẽ tới tìm em. Đánh thắng thì Hạ tiên sinh sẽ giữ lời, chúng ta không bị thiệt đâu”.

Nhưng với tính cách của tôi thì tôi hoàn toàn không để ý tới loại người này làm gì. Hạ Trường Ninh đã nói sẽ không tới tìm tôi bao nhiêu lần rồi? Tôi nghĩ Đình Việt là lộn mớ tin lời hấn. Đang định bảo Đình Việt đi thì tôi thấy ánh mắt Đình Việt nhìn hấn với vẻ khinh thường, ánh mắt sắc lạnh.

Tên lưu manh kia thì vẫn ngồi nhàn nhã, môi trề ra khiêu khích.

“Mai, có biết hai người đó giống cái gì không? Giống như hai con sói mắt xanh lè. Ha ha”.

Mai tò mò hỏi tiếp: “Bạn cứ thế mà đi à?”

“Tớ không đi thì ở lại thôi còi, hô chuẩn bị, sẵn sàng chắc?” Tôi bực tức nói.

Hôm nay đáng ra là một bữa cơm thân mật rồi dùng trà thì Hạ Trường Ninh cười ha ha bước tới đưa chiến thư. Điều khiến tôi tức nhất đó là Đình Việt lại chấp nhận, xem ra anh ấy còn rất vừa ý với cách này.

“Sói nhiều mà thịt ít, thực ra Ngũ Nguyệt Vi tốt thế cơ mà, sao lại để ý tới miếng xương sườn như bạn nh?” Mai thờ dãi rồi nghi ngờ hỏi: “Bạn thực sự không sợ Đình Việt bị thương à?”

Tôi ngẫm nghĩ rồi hỏi Mai: “Bạn tiếp xúc với Đình Việt lâu chưa? Bạn hiểu anh ấy không? Sao hôm nay tớ có cảm giác anh ấy rất xa lạ”.

“Cái gì xa lạ? Anh ấy dám đánh với Hạ Trường Ninh vì bạn, thực sự quá tốt còn gì. Đàn ông cần phải nang tàng mới tốt”.

Tôi lắc đầu! Ánh mắt của Đình Việt nhìn không giống ánh mắt của người tốt. Khi gặp loại người ăn cá trắng lẫn như Hạ Trường Ninh, một người bình thường nếu không lùi bước thì sẽ báo cảnh sát, nhưng Đình Việt lại không hề sợ Hạ Trường Ninh.

“Ài, Phước Sinh, lẽ nào bạn thích loại người hèn nhát?” Mai không hiểu ý của tôi lắm thì phải.

Tôi nghĩ một hồi lâu mới tìm ra từ ngữ thích hợp để nói cho cô ấy biết: “Một người đối mặt với Hạ Trường Ninh vẫn bình tĩnh như vậy tại sao lại để ý tới tớ? Tớ rất bình thường, cho dù là người tốt đi nữa thì trên thế giới này cũng thiếu gì người tốt!”

“Ha ha, Phước Sinh, bạn lại mất tự tin rồi. Người tốt thì nhiều, nhưng Đình Việt lại bị người xinh đẹp mà vô tình như Ngũ Nguyệt Vi đá, không chừng anh ấy lại muốn sống cuộc sống bình thường cũng nên. Huống hồ, nhìn bạn đúng là một cô gái ngoan ngoãn, thuần khiết mà”.

“Không phải đâu Mai. Người bình thường sao dám đánh với Hạ Trường Ninh?”

Mai nghĩ rồi nói: “Để tớ hỏi Mai Sơn xem Đình Việt có học Taekwondo gì đó không. Nói không chừng anh ta là cao thủ cũng nên, vì thế mới không sợ Hạ Trường Ninh chứ!”

“Liên quan gì tới Taekwondo?”

Mai ngạc nhiên nhìn tôi: “Không phải hai người đó cần quyết đấu sao?”

“...Bọn họ chơi mạt chược”.

“...”

“Ha ha!”

Tôi và Mai cùng cười phá lên, nó thì cười ngặt nghèo, bỏ cả ra bàn mà cười: “Phước Sinh, bạn toàn gặp loại người kiêu gì ấy nh!”

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn nó: “Đình Việt là do bạn giới thiệu cho tớ đấy!”

Mai thờ phảo rồi tò mò hỏi tôi: “Hai người đó đánh mạt chược xem ai thắng nhiều hơn à?”

Tôi gật đầu: “Ồ!”

“Đi xem đi!”

“Không đi”.

“Sao không? Vui thế cơ mà”.

“Ừ, vui, vui lắm!” Tôi không biết nói gì hơn.

Hạ Trường Ninh và Đinh Việt chơi mạt chược để quyết định thắng thua. Mạt chược cần bốn người chơi, nên đã tìm hai người trong ban quản lý hiệp hội mạt chược thành phố tới, để công bằng còn bao luôn cả quán trà Sương Động. Đám bạn mèo mà gà đồng của Hạ Trường Ninh còn giăng biểu ngữ “Cuộc thi đấu tranh bá mạt chược” ở quán làm cho bao người người tò mò vây xem.

Tôi vội vã rời khỏi đó, đi ra tới cửa quay lại nhìn, hai người đó còn cười với tôi nữa. Mai kiễng chân lên nhìn vào trong, tôi co vào một góc, chốc chốc lại kéo áo bảo nó đi. Việc này mà đồn ra ngoài thì tôi làm gì còn mặt mũi mà sống ở thành phố này nữa chứ.

Cũng không hiểu hai người đó giao ước thế nào, hình như lấy mốc thời gian là bốn tiếng. Tôi và Mai tới một lúc mà nghe thấy bên trong vọng ra tiếng vỗ tay, tiếng cười nói. Đám đông bắt đầu đi ra ngoài.

Tôi vội vàng kéo tay Mai chạy ra khỏi quán trà và chạy sang bên kia đường. Chỉ thấy Hạ Trường Ninh và Đinh Việt đứng ngoài cửa tiễn hai vị quản lý, cả hai không ai để ý tới ai.

Tôi gọi điện ngay cho Đinh Việt: “Xong rồi à? Em đang ở một quán nhỏ bên đường đối diện”

Đinh Việt quay sang nói gì đó với Hạ Trường Ninh rồi rào bước nhanh về phía tôi. Mai hào hứng nhìn anh và hỏi: “Ai thắng thế?”

Đinh Việt đau khổ cười: “Hai vị quản lý”. Tôi và Mai bật cười ngay tại trận. Chắc là Hạ Trường Ninh cũng nhìn thấy chúng tôi nên hẳn cũng cười cười rồi vỗ tay tạm biệt.

“Đinh Việt, em không thích anh để ý tới Hạ Trường Ninh”.

Đinh Việt xoa đầu tôi rồi thì thầm bên tai: “Anh thắng hẳn hơn một tỷ”. Tôi giật nảy, thấy Mai còn đứng đó nên không tiện hỏi.

Mai thông minh hiểu ý nên nói: “Hai người vui về đi, tớ đi tìm Mai Sơn đây”.

Lúc này Đinh Việt mới nói cho tôi biết, khi anh và Hạ Trường Ninh mời hai vị quản lý tới thì đã thống nhất được điều kiện, chênh lệch một tỷ rưỡi sẽ phân định thắng thua.

Tôi lắp bắp hỏi lại: “Hai vị quản lý cũng có nhiều tiền thế à?”

“Ha ha, ngọc thế, hai vị ấy chơi điểm, không chơi tiền”.

Kết quả là Đinh Việt thắng hơn một tỷ.

“Đinh Việt, nhờ anh thua thì sao? Anh có nhiều tiền thế à?”

Đinh Việt sững lại rồi cười: “Anh dám đồng ý với hắn thì cũng nắm chắc phần thắng, anh chơi mạt chược cũng được”.

Tôi thờ dãi, sự thực là thế sao? Đinh Việt dám dẫn tôi tới siêu thị chỉ bán hàng hiệu để mua quần áo, dám cá với Hạ Trường Ninh lớn như thế, hóa ra anh cũng là người có tiền. Thấy tôi có vẻ không vui nên Đinh Việt giải thích: “Đi làm nhiều năm rồi, anh cũng có thể cầm ra được một hai tỷ. Không cần phải lo cho anh đâu, Phước Sinh ạ”.

Không hiểu sao tôi luôn có cảm giác không thoải mái. Không phải vì Đinh Việt là người có tiền, mà là vì tôi cảm thấy mình không nhìn thấu được anh.

“Đinh Việt, tại sao anh lại để ý tới em?” Tôi khó chịu đá đá chiếc lá dưới chân. Lá cây rất nhẹ, đá mạnh cũng không bay xa được, giống như tôi bây giờ, có cảm giác bất lực với Đinh Việt.

Gương mặt nhìn nghiêng của Đinh Việt rất đẹp, rất hoàn mỹ. Anh nhìn về phía trước, khoe miệng khẽ mỉm cười: “Con gà tức nhau tiếng gáy. Phước Sinh, Hạ Trường Ninh muốn chơi đến chục tỷ anh cũng chiều”.

“Em đang hỏi anh...”

Anh ngắt lời tôi, cười thoải mái và nói: “Ban này anh nói với Hạ Trường Ninh là anh không lấy một tỷ của hắn, chỉ cần hắn đừng tới làm phiền chúng ta nữa”.

“Vâng”. Tôi vẫn chưa nghe được câu trả lời mình cần.

“Bố anh là nghệ nhân chế tác ngọc, nhà anh mở một xưởng chế tác ngọc thủ công và dựa vào đôi tay để kiếm ăn. Mẹ anh rất hiền và thông minh. Phước Sinh, em rất hợp với anh. Trước kia anh không thích kiểu tình cảm của bố mẹ lắm, anh thấy nó quá nhạt nhẽo, không có ý nghĩa. Bây giờ anh mới biết đó chính là hạnh phúc”. Đinh Việt dừng lại nhìn tôi, ánh mắt anh rất chăm chú, rất bình thản.

Đình Việt, vì anh đã trải qua mối tình nồng cháy ba ngày với Ngũ Nguyệt Vi nên mới tìm tới một người con gái bình thường như em? Tôi không mở miệng hỏi được nên chỉ nhìn anh cười.

Đương nhiên là tôi muốn có thứ cảm xúc kích động khiến bản thân mình bốc cháy, tôi cho rằng đó mới là tình yêu, nhưng lại không phù hợp với đối phương. Vì thế Đình Việt có nghiêm túc nói với tôi đi nữa thì tôi cũng không thể hiểu được.

Tôi thích anh, thích vẻ đẹp trai của anh, thích sự dịu dàng quan tâm của anh với tôi. Chúng tôi biết nhau cũng mới được hai tháng, vì vậy tôi không phản bác anh, cũng không nói cho anh biết thứ tình yêu mà tôi muốn là như thế nào. Dù sao, ở bên anh như thế này tôi cũng rất vui.

Mười một giờ đêm Hạ Trường Ninh gọi điện thoại cho tôi. Hắn cười ha ha và nói: “Phước Sinh, em sắp nghỉ đông rồi, anh dẫn em đi chơi nhé, được không?”

Tôi tròn mắt, chỉ tiếc là hắn không nhìn thấy: “Cho dù tôi có đi chơi thì cũng sẽ ở bên Đình Việt. Hạ Trường Ninh, anh đừng bám theo tôi nữa, chẳng có ý nghĩa gì đâu”.

“Đúng là không có ý nghĩa gì cả. Trước đây là anh không tốt, anh xin lỗi”. Giọng hắn đầy vẻ thành khẩn.

“Anh còn việc gì nữa không?”

“Không. Anh chỉ hỏi thế thôi. Phước Sinh, em là cô gái tốt nhất mà anh đã từng gặp. Chúc em may mắn”. Hạ Trường Ninh khẽ thở dài.

Tôi hơi sững sờ. Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Tôi không lên tiếng, hắn cũng không nói gì. Tôi không muốn nói gì cả nhưng cũng không dám cúp máy sợ hắn cáu. Tôi không đoán ra hắn có ý gì.

Một hồi lâu sau Hạ Trường Ninh mới nói: “Phước Sinh, sau này anh thực sự không làm phiền em nữa. Anh muốn tặng em một món quà, anh chưa bao giờ theo đuổi ai như em, coi như quà kỉ niệm vậy!”

Hắn nói rất chân thành, tôi hơi do dự. Món quà của hắn chắc không phải cái nhẫn vàng đó chứ?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, hắn cười: “Không phải quà gì đắt giá đâu, em yên tâm”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Áng Mây Ngũ Sắc Bay Về Phía Nam

Ngày hôm sau công ty chuyển phát nhanh đưa quà tới cho tôi.

Nhân viên đưa hàng nói: “Mời cô kiểm tra hàng, người gửi yêu cầu hồi âm”.

Tôi mở ra xem, bên trong có một đôi giày thể thao và một đĩa VCD. Hạ Trường Ninh còn viết rất vô si: “Em nhận của hắn chiếc áo hơn ba triệu, giờ nhận đôi giày chưa đến triệu của anh coi như là huê! Chúc em đi đôi giày này cùng với Đình Việt vui vẻ chu du sơn thủy. Đôi giày này là loại giày đế cao, anh đã tính toán rồi, thêm độ cao này em sẽ hợp với Đình Việt. Phước Sinh, em thấp quá! Nếu em không thích thì có thể vứt đi, anh cũng sẽ hiểu. Chúc em vui vẻ!”

Tôi nhìn đôi giày thể thao mà gượng cười hai tiếng, tức giận đến mức không nói nổi câu nào.

Đình Việt cao một mét tám hai, đỉnh đầu tôi còn chưa đến vai anh. Hạ Trường Ninh cười nhạo tôi và Đình Việt không hợp nhau sao?

“Tiểu thư!” Nhân viên đưa hàng đứng đợi một lát, thấy tôi cứ nhìn đôi giày liền nhẹ nhàng nhắc tôi hồi âm.

Tôi viết: “Cảm ơn đôi giày của anh, đẹp lắm, rất hợp với em”. Muốn chọc tức tôi à, không có cửa đâu.

Nhân viên đưa hàng lại chỉ vào cái đĩa VCD và nói: “Người gửi nói cô sẽ thích cái này nhưng không được xem trước mặt mọi người, cô về nhà xem”.

Sắc mặt người đưa hàng trở nên vô cùng thần bí, giống như mấy gã đêm khuya nấp trong bóng tối dưới gốc cây bên đường, thấy có người đi qua là nhảy ra trầm giọng nói: “Thích phim gì? Âu? Mỹ? Nhật Bản? Đảm bảo hài lòng!”

Tôi đang suy nghĩ lung tung thì người đưa hàng nói tiếp: “Hê hê, tạm biệt” cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

Đến lúc hắn đi rồi tôi mới phản ứng lại, tức đỏ cả mặt. Về mặt kiểu gì thế?

Về tới nhà tôi không nén được sự tò mò nên khóa trái cửa lại rồi nhét VCD vào ổ đĩa máy tính, căng thẳng chờ xem bên trong có nội dung gì.

Hồi học đại học mấy con bạn cùng phòng rất thích xem phim xéc, dùng lời của bọn nó thì: “Phước Sinh, đến thời đại của chúng ta thì không thể không hiểu khoa học”.

Ngay cả như thế tôi vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Có lẽ đây là sự khác nhau giữa con trai và con gái.

Hình ảnh hiện lên, tôi vô cùng ngạc nhiên. Trên màn hình là hình ảnh một con ngựa đen tuyền, từ đầu tới chân không lẫn một sợi lông màu gì khác. Có thể thấy người quay là Hạ Trường Ninh, tôi nghe thấy giọng hắn, tên con ngựa đó là Đả Quý.

Hạ Trường Ninh quay rất nhiều rồi cắt ghép biên tập thành nhật ký trường thành của Đả Quý. Đả Quý lớn lên từng ngày, lông bờm cũng dần dần mọc dài phủ sang hai bên cổ. Nó có một đôi mắt sáng như pha lê tuyệt đẹp. Nó thong thả bước đi trong khu nuôi ngựa, lúc tăng tốc độ lông của nó bay bay trong gió giống như mái tóc dài của các cô gái.

Trong ống kính còn có cảnh Hạ Trường Ninh đi cùng bạn, bạn hắn quay hắn và Đả Quý. Hắn cầm xèng xúc phân cho Đả Quý, vừa làm miệng vừa lẩm bẩm “Trước đây tao nuôi lợn, lợn sạch sẽ đáng yêu lắm, còn tự biết đi vệ sinh nữa, còn mày thì sao? Cứ đại tiện tiện khắp nơi”.

Đả Quý ngạo mạn quay lại nhìn hắn một cái rồi lại ngẩng đầu lên.

Tôi bật cười ha ha.

Lúc sắp hết đĩa Hạ Trường Ninh thò đầu vào ống kính và rướn lông mày: “Đả Quý đáng yêu không? Có muốn đi xem nó không? Nếu muốn đi thì mười giờ sáng ngày kia anh đợi em ở cổng Phú Viên”.

Đả Quý đáng yêu. Tôi thờ dãi lấy đĩa ra, hắn coi tôi là đứa không có óc chắc? Làm sao tôi có thể đi cơ chứ.

Ngày mai đã được nghỉ đông rồi.

Tôi và Đình Việt đã mua vé máy bay ngày kia đi Lệ Giang chơi.

Tôi đã từng tới Lệ Giang, trong blog của tôi cũng có ảnh tôi và bạn bè vui chơi ở đó. Nhưng tôi không hề nói cho Đình Việt biết, tôi không muốn anh biết, nếu anh biết tôi đã đến Lệ Giang rồi thì sẽ không còn niềm vui khi được làm chủ nhà.

Bố mẹ tôi chấp nhận cả Đình Việt lẫn Hạ Trường Ninh. Tôi lựa chọn Đình Việt họ cũng không có ý kiến gì.

Tôi nghĩ chắc vì tôi đã đi làm rồi nên họ cũng từ từ để tôi tự lập.

Tháng một, Lệ Giang như được tắm trong ánh nắng mặt trời, núi tuyết Ngọc Long xa xa ẩn hiện trong mây mù. Du khách tứ phương đông như trẩy hội, tôi bất giác mỉm cười.

Tới Lệ Giang Đình Việt liên hoạt bát hơn hẳn, anh dẫn tôi đi ăn các món ăn vặt của người Nạp Tây, còn xem một buổi biểu diễn nhạc cổ Nạp Tây nữa.

“Phước Sinh, Lệ Giang thực ra là sau này mới được xây dựng. Có điều không khí buồn bán ở đây và du khách tới từ bốn phương khiến người ta có cảm giác nó giống như chốn đảo nguyên ngoài thế giới. Không vài vì cảnh đẹp, mà vì ở đây người ta có thể thả lỏng chính mình”. Đình Việt nhìn đám người đang nhảy theo vòng tròn rồi cười ha ha nhìn tôi.

“Nhà anh thì sao? Lương Hà như thế nào?” Tôi tò mò.

“Đó là một nơi rất lạc hậu, cũng rất giản dị. Có thể vào rừng mưa nhiệt đới. Anh sẽ dẫn em vào rừng mưa nhiệt đới để ngắm thác nước lớn, thác nước giữa rừng sâu”.

Tôi bị lây cảm xúc của anh đối với rừng mưa nhiệt đới Lương Hà, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Đêm xuống, những chiếc đèn lồng năm màu kéo dài suốt con phố nhỏ. Chúng tôi ngồi bên ngoài quán bar đón gió đêm lạnh, nghe tiếng nhạc phiêu đảng trong không trung, trong lòng vô cùng bình yên.

Đình Việt nhìn tôi, gương mặt đẹp trai của anh càng lộ rõ vẻ triu mến dưới ánh đèn, đôi mắt anh như ly rượu trong tay tôi, có thể làm người ta say đắm.

“Phước Sinh, em không tin anh thích em sao?”

Tôi cười, không biết nên trả lời anh như thế nào.

“Em có thích nơi này không?”

“Thích!”

Đình Việt Cười ha ha và nói: “Nếu chúng ta mở một cửa hàng nhỏ ở đây, nhỏ như quán rượu Anh Đào kia thôi, sống cả đời ở đây cũng được lắm”.

Đúng thế, được lắm chứ!

“Mỗi người tới Lệ Giang cũng đều nghĩ như thế, nhưng cuối cùng vẫn rời đi. Ở đây lâu quá sẽ nhớ sự phồn hoa và tấp nập của những đô thị sầm uất”. Đinh Việt thờ dài.

“Đinh Việt, anh có ước mơ gì không? Ví dụ như sau này sống cuộc sống thế nào, hoặc muốn làm gì đó chẳng hạn”.

Đinh Việt nói với tôi, ước mơ của anh là làm một người tự do thoải mái.

“Thế nhưng anh không có khả năng kinh tế để làm thế, bình thường người dân nào cũng phải lo toan chuyện cơm áo gạo tiền”.

Tôi thấy anh nói rất đúng, nếu không vì cơm áo gạo tiền tôi sẽ có thể cứ ở nhà đọc tiểu thuyết, chơi đùa với bạn bè đến hết cuộc đời này.

“Anh muốn ra nước ngoài, tới một thành phố sạch sẽ, có thể một tháng không cần đánh giày”.

“Ha ha”. Tôi bị anh chọc cho bật cười. Tôi nói với anh tôi không muốn đi nước ngoài, nếu như cả đời không được ăn cơm nữa mà phải ăn bánh mì thì tôi phát điên lên mất.

Đinh Việt cười nhạo việc không muốn ra nước ngoài chỉ vì tham ăn của tôi. Anh hỏi tôi: “Phước Sinh, em từng có ước mơ gì không?”

“Không có”.

Tôi không có lý tưởng, cũng không có chí hướng to lớn gì, tôi chỉ muốn sống cuộc sống bình thường, có chút tiền, không phải ngày đêm lo nghĩ kiếm tiền là được rồi. Ăn ngon mặc đẹp, chỉ thế mà thôi.

Anh ngạc nhiên nhìn tôi: “Em không có mong muốn gì đặc biệt sao?”

Tôi nghĩ một hồi lâu, mong muốn đặc biệt à, dường như chỉ có trong tiểu thuyết. Chẳng hạn như cầm súng săn cười trên lưng một con ngựa giống như Đá Quý đi săn cáo trong những ngày cuối thu. Chẳng hạn như mùa đông được ngâm mình dưới suối nước nóng, nằm dài trên thảm trắng ở biệt thự bên hồ, sưởi ấm bằng gỗ thông và đọc tiểu thuyết. Lại chẳng hạn như mỗi bữa đều có thể thưởng thức hơn một trăm món ngon đủ hương vị giống Từ Hy thái hậu.

Ánh mắt tôi càng lúc càng trở nên mơ màng. Đinh Việt dịu dàng nhìn tôi, anh mắt khuyến khích tôi kể về ước mơ của mình.

“Đinh Việt, lưỡi vẹt xào và lưỡi vẹt muối ăn có mùi vị giống nhau không?” Sau khi hàng loạt ước mơ hiện lên trong đầu, tôi mới mở miệng hỏi.

Ánh mắt dịu dàng của Đinh Việt dần dần trở nên tỉnh táo. Anh kéo đầu tôi lại rồi nhin cười nói: “Thế lưỡi em với lưỡi vẹt có mùi vị giống nhau không?”

Gương mặt tôi nóng bừng, tôi đẩy anh ra rồi cúi đầu: “Ồ đây nhiều người lắm”.

Anh buồn bã buông một câu cực kì phá hỏng bầu không khí: “Em và Nguyệt Nhi thực sự khác nhau”.

Lời đã nói ra chẳng thể nào thu lại được. Anh ngây người, tôi cũng ngây người.

Ánh mắt tôi nhìn về đám người đang vui vẻ, cười đùa sau lưng anh ấy, đây là Lệ Giang, đúng thế. Ở đây cho dù có hôn nhau trước mặt mọi người thì cũng chẳng có ai để ý, càng chẳng có ai cảm thấy nó có ảnh hưởng tới thuần phong mỹ tục.

Ngũ Nguyệt Vi giống như loại gạo cay đặc sản của Vân Nam, cô ta có thể làm người khác rực cháy.

“Phước Sinh”. Đinh Việt gọi tôi, dường như muốn xin lỗi nhưng rồi lại không nói gì.

Tôi uống một ngụm bia rồi nói với anh: “Không sao, em biết, Ngũ Nguyệt Vi có thể làm đàn ông phát điên”.

Đinh Việt nhìn tôi đầy cảm kích, ôm tôi vào lòng và nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi Phước Sinh. Không phải anh so sánh, anh cảm thấy chúng ta không cần phải cố kị gì cả. Anh muốn em nhiệt tình hơn”.

Tôi nhắm mắt lại. Tôi nhiệt tình? Tại sao tôi không nhiệt tình?

“O! Phước Sinh?”

Tôi mở mắt ra thấy Đinh Việt đang nhàu mày, trong đôi mắt ấy như có ngọn lửa đang bùng cháy. Tôi cũng không muốn đứng lúc lằng mằng, đứng lúc đang chưa trị bầu không khí này lại nghe thấy tiếng Hạ Trường Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đình Việt Muốn Chia Tay

Trong lòng tôi tràn ngập câu hỏi, tại sao Hạ Trường Ninh lại xuất hiện ở Lệ Giang? Nếu như nói là ngẫu nhiên thì đánh chết tôi cũng không tin. Hẳn vốn hẹn tôi ngày mai đi xem Đá Quý cơ mà. Cho dù hẳn muốn đuổi theo đi nữa thì cũng phải đến ngày mai thấy tôi không tới điểm hẹn, lúc đó hẳn đi tra danh sách các chuyến bay mới biết được chứ.

Đình Việt lạnh lùng liếc nhìn tôi. Tôi vội vàng giải thích: “Em không hề nói gì, thật mà”.

Anh khẽ cười: “Anh biết, anh không có ý đó. Anh đang nghĩ, Phước Sinh, em và Hạ Trường Ninh rốt cuộc có quan hệ thế nào mà lại khiến hẳn quần lầy em không rời thế?”

Tôi sững người.

Tôi có thể hiểu được nhưng vẫn cảm thấy vô cùng tủi thân.

Hạ Trường Ninh rảo bước về phía chúng tôi, tươi cười rạng rỡ. Đến gần hẳn nói: “Hai người cũng ở Lệ Giang à, trùng hợp quá! Giới thiệu với hai người, đây là bạn tôi, Hạ Đạt”.

Bây giờ tôi mới để ý đến cô gái đi sau hẳn. Một cô gái có mái tóc đen dài, mặt mũi thanh tú, thân hình cân đối, mặc áo lông quần jean, giống như một học sinh ngoan ngoãn.

Đi tới bên người Hạ Trường Ninh, cô gái đưa tay khoác tay hẳn.

Tôi lập tức yên lòng. Không phải vì tôi, không phải vì tôi, tốt quá! Tôi không cảm lòng được nợ nần cười, rồi thoải mái chào hỏi họ: “Đúng thế, hai người cũng tới Lệ Giang chơi à?”

Dường như Đình Việt cũng hiểu ra điều này nên anh nói rất lịch sự: “Ồ đây buổi tôi khó tìm chỗ đẹp lắm, có muốn cùng ngồi xuống đây không?” Hạ Trường Ninh nhìn quanh rồi khẽ hỏi Hạ Đạt. Có vẻ Hạ Đạt còn muốn đi dạo nữa nên lắc đầu. Hạ Trường Ninh cười: “Bây giờ còn sớm, tôi và Hạ Đạt đi dạo một lát đã, nếu lúc quay lại hai người còn ngồi đây thì chúng ta cùng uống mấy chén nhé!”

Cực kì bình thường!

Sau khi hẳn và Hạ Đạt rời khỏi, tôi và Đình Việt dường như đã quên mất khoảng cách và sự khó xử ban nãy vì sự xuất hiện của hẳn nên lại bắt đầu cười đùa vui vẻ.

Đình Việt kể cho tôi nghe về ngọc, anh nói các loại ngọc vốn đều là đá rất bình thường, những viên đá có màu sắc và độ trong suốt phải trải qua nhiều lần gia công mới trở thành những viên ngọc sáng lấp lánh được bày bán trong các cửa hàng.

Lương Hà cách Đằng Xung rất gần, Đằng Xung và Myanmar đều nằm trên một mạch khoáng nên gia đình Đình Việt cũng làm những công việc liên quan tới đá và ngọc như rất nhiều gia đình khác. Bố anh là một thợ làm ngọc có tay nghề rất giỏi.

Anh rất tình cảm khi kể cho tôi nghe chuyện ngày nhỏ nhìn thấy bố mình mài khắc ngọc thế nào. Anh nói ước mơ lớn nhất ngày bé đó là thỉnh thoảng tới xung quanh vỉa khoáng và nhặt được một khối ngọc đẹp tuyệt thế, sau đó cả gia đình sẽ chuyển tới thành phố lớn, không cần phải sống cuộc sống giản đơn trong căn nhà cũ nát đó nữa.

Cũng do sự phát triển kinh tế biên giới nên Đình Việt đã học ngành thương mại quốc tế. Anh nói: “Phước Sinh này, trước đây anh đã từng nghĩ sau khi học xong sẽ về quê làm một thương nhân. Sau đó mới thấy không hề dễ dàng, thêm nữa bố mẹ anh tư tưởng bảo thủ, họ muốn anh có một công việc ổn định, có thể diện, vì vậy anh cũng theo xu thế chung, không mạo hiểm nữa. Nếu mạo hiểm từ bỏ công việc thì không biết có thể làm nên một sự nghiệp của riêng mình không”.

Đương nhiên là tôi hiểu. Chẳng phải rất nhiều người cũng thế này sao? Khi đi học có rất nhiều ước mơ, sau này sẽ làm gì, đợi đến cuối cùng khi đã có công việc ổn định lại do dự, cuối cùng lựa chọn sự ổn định.

“Như thế này cũng chẳng có gì không tốt, không phải ai làm kinh doanh cũng thành công, cũng không phải tất cả những người làm kinh doanh đều thành triệu phú, tiểu thương nhiều lắm”.

Đình Việt lắc đầu nói: “Em không hiểu đâu, em chưa trải qua cuộc sống của người có tiền. Không phải có tiền là ghê gớm lắm mà anh cảm thấy là chỉ cần cố gắng thì cũng sẽ được sống trong môi trường như thế mà thôi. Giống như cuộc sống bình thường vô lo vô nghĩ bây giờ nhìn cũng có thể biết được về già thế nào, anh cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh còn trẻ, anh đã biết cuộc sống ổn định bây giờ như thế nào, cho nên anh muốn thử sống cuộc sống khác, nếu không được anh lại tiếp tục sống cuộc sống phẳng lặng này”.

Tôi vẫn gật đầu đồng ý: “Đúng thế, có thể cố gắng thử xem, ít nhất cuối cùng cũng vẫn có thể sống như hiện tại, vậy tại sao lại không thử cơ chứ? Rất tốt mà”.

Đình Việt cười nói: “Phước Sinh, sao kiểu gì em cũng thấy tốt thế?”

Tôi có chút mơ hồ, bản thân mình cảm thấy cả hai cách sống đều được, đều có lý cả.

“Em thấy đấy, đi siêu thị mua quần áo, Nguyệt Nhi có thể mua liền mấy bộ, còn em mua một cái đã thấy xót, mua rồi còn không dám mặc. Chỉ là mấy bộ quần áo mà thôi, vậy mà cô ta có thể tùy ý chà đạp lòng tự trọng của người khác”.

“Vâng, nhưng anh Việt này, nếu như chúng ta không tới nơi đó thì cũng đâu có gặp cô ta? Trên đời này nhiều thứ đắt đỏ lắm, lẽ nào thứ gì cũng phải mua thì mới vui hay sao?”

“Ngốc ạ, anh chỉ ví dụ thế thôi. Ý anh là, có lúc ngay cả lòng tự tôn cũng có thể mua được bằng tiền”. Đình Việt gõ nhẹ lên đầu tôi rồi thở dài.

Tôi vẫn không hiểu mục đích của anh ấy khi nói nhiều đạo lý như vậy để làm gì, có phải tôi ngốc quá không?

Đình Việt thấy tôi khịt mũi liền thanh toán rồi đưa tôi về: “Mùa đông ngồi bên ngoài lạnh lắm, nhìn thì có vẻ lãng mạn nhưng thực chất chính là chịu khổ”.

Câu này nói thật đúng tâm trạng tôi. Lúc mới ngồi xuống thì cảm thấy thú vị lắm, hứng gió một buổi tối lại cảm thấy không khác gì chịu tội cả.

“Thôi, Phước Sinh này, chúng ta không ở trong phố cổ nữa. Phòng ở đó thì đẹp nhưng không có điều hòa, anh sợ đêm em ngủ không ngon. Chúng ta ở khách sạn trong nội thành nhé”.

Tôi gật đầu. Buổi tối tôi rất sợ lạnh, mờ trên người ít quá. Nhưng tôi lại không nở, lại mất không tiền thuê phòng à? “Có trả phòng được không?”

Đình Việt không nhịn được cười: “Em đúng là đồ ham tiền. Thôi mà, một đêm hai trăm rưỡi, hai phòng mới có năm trăm ngàn”.

Tôi cười hi hi rồi bắt xe tới khách sạn trong nội thành.

Đang đặt phòng trong khách sạn thì Hạ Trường Ninh và Hạ Đạt bước vào. Họ đi rất vội, Hạ Đạt còn đang thở gấp. Tôi nghe thấy tiếng Hạ Trường Ninh gọi: “Phước Sinh, hai người cũng định ở đây à?”

Trùng hợp thế sao? Đình Việt và tôi quay đầu lại, Hạ Trường Ninh cười ha ha: “Đừng đặt phòng nữa, tôi và Hạ Đạt đã đặt hai phòng rồi. Vừa khéo, tôi với Đình Việt ở một phòng, Phước Sinh với Hạ Đạt ở một phòng, tiết kiệm tiền thuê”.

Đình Việt đang định từ chối, ánh mắt Hạ Trường Ninh liếc nhìn tôi rồi làm vẻ đã hiểu ra: “A, xin lỗi, ngại quá, coi như tôi chưa nói gì cả”.

Tôi bị ánh mắt của hắn khiêu khích, thấy Hạ Đạt che miệng cười tôi lập tức hiểu ý của Hạ Trường Ninh nên vội vàng nói: “Đình Việt, anh đặt một phòng thôi”.

Ý của tôi là, tôi và Hạ Đạt một phòng, Đình Việt chỉ cần đặt một phòng cho anh mà thôi.

Ai ngờ, Đình Việt liền cười rạng rỡ quay đi đăng ký, Hạ Trường Ninh ngoảnh đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ khinh thường. Hắn không nói gì nữa mà kéo Hạ Đạt về phòng.

Tôi liếc nhìn Đình Việt rồi lại nhìn bóng lưng Hạ Trường Ninh và Hạ Đạt, lắp bắp hỏi: “Hạ Đạt, cô ở phòng số mấy? Lát nữa tôi tới tìm cô”.

Hạ Đạt quay đầu lại trả lời: “Phòng 417”.

Hạ Trường Ninh không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục cười nói với Hạ Đạt.

Đình Việt đặt phòng xong nghe thấy vậy liền cười nói: “Cũng được, tiết kiệm tiền phòng. Vốn định đặt hai phòng”.

Tôi chợt cảm thấy mình thật ngốc, làm chuyện gì cũng không suy nghĩ. Đặt hai phòng là được rồi, tại sao cứ phải ở cùng phòng với Hạ Đạt theo suy nghĩ của Hạ Trường Ninh chứ?

Tôi ngại ngần đáp: “Có thể đặt thêm một phòng nữa không? Đỡ phải làm phiền bọn họ”.

Đình Việt cười lắc đầu: “Hay là em ngủ cùng phòng với anh, xem anh có ăn thịt em không?”

Tôi biết là anh đang giễu cợt tôi, đúng là tôi không suy nghĩ thấu đáo. Nhưng tôi chưa bao giờ ở cùng phòng với người đàn ông nào. Sáng mai Hạ Trường Ninh nhìn thấy, hẳn về nói với bố mẹ tôi thì tôi biết giải thích thế nào?

Tôi kéo kéo góc áo Đình Việt, anh nhìn không nhịn được cười: “Phước Sinh, em chỉ biết mỗi một cách làm nũng nịu này à?”

Tôi đỏ mặt, cúi đầu không nói gì nữa.

Đình Việt nói tiếp: “Được, đặt thêm một phòng nữa, lát nữa em qua bảo người ta một tiếng không người ta lại đợi”.

“Anh thật tốt”.

Đình Việt nghiêm túc hỏi lại tôi: “Phước Sinh, là vì anh tốt với em hay vì em thấy anh là người tốt?”

Tôi cười hi hi: “Đều tốt”.

“Nếu không tốt thì sao?”

“Anh sẽ đối xử không tốt với em sao?”

Đình Việt thở phào rồi ôm tôi đi lên tầng, vừa đi vừa nói: “Không, anh sẽ mãi tốt với em”.

Như thế này chẳng phải thật tốt sao!

Chúng tôi đến khu phố cổ chơi đến mười một giờ đêm mới về, cũng không quần lầy nhau nữa mà chỉ nói mấy câu rồi ai về phòng nấy.

Vừa tắm xong thì có tiếng người gõ cửa. Tôi nghĩ là Đình Việt nên vừa lau tóc vừa ra mở cửa.

Không đợi tôi có phản ứng gì Hạ Trường Ninh đã lách người vào trong phòng, động tác nhanh nhạy như mấy con chuột ở trong bếp vừa nghe tiếng bước chân đã chạy mất tích.

“Muộn lắm rồi, anh muốn làm gì?” Đây là khách sạn, hấn mà làm gì là tôi có thể gào to kêu cứu.

Hạ Trường Ninh khoanh tay đứng chặn cửa: “Phước Sinh, thương lượng một chuyện nhé!”

“Chuyện gì?”

“Hạ Đạt muốn đi Lương Hà xem di tích nha môn Thổ Ti, chúng ta có thể đi cùng nhau được không?”

Tôi và Đình Việt đi Lương Hà là vì anh muốn dẫn tôi về thăm bố mẹ anh. Đi cùng với bọn họ chẳng phải mất hết hứng thú sao? Huống hồ Hạ Trường Ninh và chúng tôi còn có xích mích nữa!

“Hai người tự bắt xe đi không được sao? Địa điểm dễ tìm lắm”.

“Đừng nhỏ nhen như thế chứ, quê Đình Việt không phải ở Lương Hà sao? Làm hướng dẫn viên cho bọn anh cũng được mà”.

“Sao anh biết quê Đình Việt ở Lương Hà?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Hạ Trường Ninh không trả lời tôi, hấn thông thả nói: “Nghe nói Vi tới Vân Nam rồi, anh đi cùng em để tránh cô ta không được sao? Mà theo em liệu cô ta có tìm tới nhà Đình Việt không? Nếu như đến thì em có cần anh dõ phỏ giúp không?”

Tôi nói: “Hạ Trường Ninh muốn từ chối Ngũ Nguyệt Vĩ, muốn tránh cô ta? Đừng lừa em, em về nhà Đình Việt thăm bố mẹ anh ấy, anh đừng phá đám nữa”.

“Ồ, sao tự nhiên lại hết ngốc rồi?” Hạ Trường Ninh nhú mảy.

Tôi tức giận: “Ai ngốc? Anh ăn nói kiểu gì thế?”

Lúc này lại có tiếng gõ cửa: “Phước Sinh, em ngủ chưa?”

Là Đình Việt, tôi vội đi ra mở cửa. Hạ Trường Ninh cười rồi bước lên một bước chặn tôi lại. Tôi thấy cửa không khóa, Hạ Trường Ninh vừa tiến lên không còn dựa lưng vào cửa nữa thì Đình Việt đã đẩy cửa vào.

Tôi thấy cửa vừa mới hé ra Hạ Trường Ninh đã giật cái khăn tắm tôi dùng lau tóc, lấ lấ mấy cái rồi lại nhét vào tay tôi.

Tôi cầm khăn không hiểu chuyện gì xảy ra, Đình Việt tỏ ra ngạc nhiên nói: “Hạ tiên sinh?”

Hạ Trường Ninh cười hi hi: “Đình Việt, tôi cũng đang tìm anh nhờ anh làm hướng dẫn viên. Hạ Đạt muốn đi thăm nha môn Thổ Ti, được không?”

Đình Việt nhìn hấn, hai người nhìn nhau chăm chăm mấy giây. Đình Việt cũng cười lại và đáp: “Được thôi, bốn người có thể thuê xe đi, Campuchia, tiết kiệm được một chút”.

“Tốt quá, tôi đi nói với Hạ Đạt. Có người bán địa như anh thì không sợ bị lái xe cắt cổ nữa rồi”. Hạ Trường Ninh cười rồi đi về, trước khi đi còn đóng cửa lại nữa.

“Sao anh lại nhận lời hấn? Em không muốn đi cùng hấn”. Tôi oán trách nói với Đình Việt.

Đình Việt lấy khăn tắm trong tay tôi rồi lau tóc cho tôi, anh thờ dãi nói: “Phước Sinh, sau này em đừng để hấn lau tóc cho em nữa. Những cử chỉ mập mờ này sẽ khiến hấn hiểu lầm”.

Tôi nháy dựng lên giải thích với Đình Việt: “Không phải! Là hấn giặt khăn của em rồi lại nhét vào tay em, em đương nhiên không thể để hấn lau tóc cho em”.

“Được rồi, không phải thì không phải”.

“Thực sự không phải”.

Đình Việt đưa tay ôm lấy tôi và nói: “Phước Sinh, Hạ Trường Ninh sẽ không từ bỏ em đâu, nhìn thấy hấn anh lại thấy mệt mỏi trong lòng”.

Tôi cảm thấy hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn anh: “Đình Việt, em và hấn chẳng có gì cả. Thật mà”.

Đình Việt buông tôi ra, im lặng một hồi và nói: “Phước Sinh, em rất hợp với anh, anh cũng rất thích em. Nhưng mà, anh không có cảm xúc, dù cố gắng thế nào anh vẫn không cảm nhận được cảm xúc đó. Chúng ta chia tay nhé!”

Tôi lao đảo lùi lại phía sau, nước mắt từ từ chảy ra. Đã như vậy thì đâu cần tốt với tôi, dịu dàng với tôi làm gì? Cần gì làm cho tôi tưởng rằng anh thực sự yêu tôi, có thể kiên định đứng về phía tôi, không để ý đến Hạ Trường Ninh? Vừa rồi anh còn nói anh sẽ mãi tốt với tôi.

“Bởi vì anh nhìn thấy hấn trong phòng em, còn cầm khăn lau tóc của em?”

Đình Việt im lặng một hồi lâu rồi mới nói: “Một nửa thôi, từ lúc tối nhìn thấy hấn trong lòng anh đã cảm thấy không thoải mái. Phước Sinh, anh biết em không sai, có lẽ người sai là anh, anh suy nghĩ đơn giản quá. Ở bên em quá mệt mỏi, lúc nào cũng phải lo lắng có chuyện xảy ra”.

“Đù rồi, anh về đi. Ngày mai anh dẫn Hạ Trường Ninh và Hạ Đạt đi Lương Hà, em về nhà”. Tôi không muốn nghe Đình Việt nói tiếp nữa.

Anh sẽ nhắc tới Ngũ Nguyệt Vi, Hạ Trường Ninh xuất hiện như ôn dịch khiến Đình Việt càng cảm thấy không có cảm xúc với tôi.

Cho dù nói thế nào thì Đình Việt cũng xuất hiện trong cuộc sống của tôi đầy bất ngờ, sau đó làm tôi bất ngờ cảm thấy như nhặt được bảo vật. Sao anh có thể yêu tôi thực lòng? Sao anh có thể thực sự yêu một Ninh Phước Sinh tầm thường được?

“Thực ra chưa chắc là do Hạ Trường Ninh. Có lẽ anh không quên được Nguyệt Nhi. Anh muốn yên bình, muốn tìm bạn gái và kết hôn bình thường nhưng vẫn không quên được cô ấy. Xin lỗi em, Phước Sinh”.

Một khi đã mở đầu thì nói chuyện sẽ rất xuôi chèo mát mái. Ban nãy nói chia tay, bây giờ đã có thể thẳng thắn nói vẫn còn yêu Ngũ Nguyệt Vi. Tôi còn nhớ rõ ràng Đình Việt đã từng nói, khi gặp lại Ngũ Nguyệt Vi, trái tim anh đã bình tâm trở lại rồi. Anh cũng đã từng nói, anh đã dứt bỏ được tình cảm với Ngũ Nguyệt Vi, anh còn nói...

Còn có sự tấn công nào lớn hơn việc đối phương nói không yêu bạn? Đó là việc người đó nói yêu người khác ngay trước mặt bạn.

Tôi có thể hiểu nhưng không thể tha thứ được.

Tại sao anh không thể đợi đến lúc quên được cô ta rồi mới tới tìm tôi? Tại sao trong lòng anh có cô gái khác rồi nhưng vẫn tốt với tôi?

Tuy nhiên còn quá đáng hơn là Đình Việt nói tiếp: “Phước Sinh, em có thể trả lại anh cái áo khoác không?”

Tôi cảm thấy thật may mắn là vì định tới gặp bố mẹ anh nên tôi mang rất nhiều quần áo đi, đi đâu tôi cũng mang chiếc áo đó theo để làm anh vui. May mắn hơn nữa là Đình Việt chỉ mua áo khoác cho tôi, nếu như anh mua quần hay cả đồ lót thì lẽ nào khi chia tay tôi phải cõng hết trả anh?

Tôi gấp áo trả lại cho anh, không nói gì cả. Tôi không nói ra lời, chỉ muốn anh mau chóng rời khỏi đây để tôi có thể vùi đầu vào trong chăn mà khóc.

“Phước Sinh, em rất tốt, xứng đáng tìm một người tốt hơn”.

“Ra ngoài”. Tôi không chịu nổi nữa hét lên.

Đình Việt lặng lẽ nhìn tôi, qua đôi mắt đẫm nước tôi có thể cảm nhận được nỗi đau được kìm nén dưới gương mặt đẹp trai của anh. Hình như anh nghiền răng chặt quá khiến cơ hai bên gò má co rút lại.

Tôi quay lưng lại, nước mắt đã chảy xuống như mưa. Nghe thấy tiếng khép cửa nhẹ nhàng, tôi không nhìn được nữa lao lên giường ôm gối khóc. Không ngừng tự nói với mình, điều kiện của Đình Việt quá tốt, anh không coi trọng tôi là chuyện rất bình thường, rất bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cảnh Sát Tới Nhà

Trái tim như bị dao cắt, tôi phải nằm sấp xuống dùng tay ép mạnh vào tim mới có thể hít thở bình thường được. Tôi bị tấn công đến mức đầu óc không thể vận động được nữa rồi.

Quá, quá, quá kì lạ, quá ngoài dự tính của tôi. Một ngày, không, không phải một ngày, chỉ là trong nháy mắt Thượng đế đã nhẹ nhàng khép lại cánh cửa tình yêu, nhưng lại quên không mở một cánh cửa khác cho tôi, để tôi không hít thở được không khí tươi mới trong căn phòng tối tăm ấy, đau đớn tới mức sắp nghẹt thở.

Khóc cũng khóc mệt rồi, tôi đi tắm một cái. Lau qua tấm gương bị mờ hơi nước, tôi vẫn thấy mắt mình đỏ hoe. Trong gương thấy mình không xấu, chỉ hơi gầy một chút, nhìn qua cũng rất cân đối. Tôi nghiêng người, vẫn có hình chữ S với độ cong không lớn lắm. Tôi khẽ hừ một tiếng, quyết định ngày mai không đi nữa, đằng nào cũng đến rồi thì kiểu gì cũng phải chơi vui vẻ. Lệ Giang cũng đi rồi, ngày mai một mình đi Đại Lý.

Mặc áo ngủ vào, tôi vào tắm gương bị phủ một lớp hơi nước nói: “Sau này mình không thể tiếp tục làm thực nữ nữa”. Miệng kéo sang hai bên, những cơ thịt trên mặt bị tôi ép thành một nụ cười.

Ngủ một giấc tỉnh dậy vẫn chưa đến tám giờ, bình thường đã quen dậy sớm đi làm rồi. Tôi nhanh chóng rửa mặt chải đầu trang điểm, thu dọn hành lý. Muốn đi phải đi sớm, tôi không muốn đối mặt với Hạ Trường Ninh và Đinh Việt nữa.

Lấy áo lông trong ba lô raba lô đã trở nên nhẹ hơn nhiều, tôi không cảm được mím cười. Đinh Việt tốt lắm, cái áo ấy nếu không mặc lên người thì để trong ba lô cũng nặng lắm.

Nghĩ tới đây cảm giác khó chịu lại dâng lên. Tôi hít sâu để bản thân mình không nghĩ tới chuyện đó nữa, cố gắng mím cười. Mở cửa bước ra ngoài, tôi tự nói với mình: Ninh Phước Sinh, mày có thể vui chơi một mình, rất vui, rất vui.

Tôi không nhìn thấy Đinh Việt, cũng không thấy Hạ Trường Ninh và Hạ Đạt, không biết bọn họ có còn ở trong phòng không. Như thế này cũng được, nếu mà gặp mặt lại phải nói vài lời.

Tôi bắt taxi đến bến xe mua vé đi Đại Lý. Khi xe khách nổ máy rời bến, tự nhiên tôi cảm thấy vô cùng cô đơn và buồn bã. Tôi nghĩ, mọi thứ nhất định sẽ mau qua đi.

Buổi tối đi dạo trên khu phố nổi tiếng ở Đại Lý, hát cả một đêm với những người không quen biết. Hôm sau đi xem suối Hồ Diệp giờ đã chẳng còn cánh bướm nào.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, tôi nhàn nhã muốn đi đâu thì đi, chẳng có gương mặt đáng ghét quen thuộc nào xuất hiện.

Kì nghỉ đông còn dài, còn lâu mới tới tết. Tôi không về nhà mà mua vé máy bay trở về thị trấn nơi tôi sống hồi nhỏ. Khi gọi điện thoại cho mẹ yên tâm, tôi đã ngồi trong sân nhà bà nội để xay bột làm bánh giúp bà rồi.

“Phước Sinh, con không về nhà Đinh Việt mà đi đâu đấy?”

Tôi nghĩ, chắc chắn là Hạ Trường Ninh nói với mẹ. Tôi bình tĩnh nói: “Mẹ à, con và Đinh Việt chia tay rồi, con đang ở...”

Mẹ thờ dãi cất lời: “Người được giới thiệu vẫn tốt hơn, biết rõ ngọn nguồn...”

Tôi ngắt lời mẹ: “Mẹ, sau này con không muốn ai giới thiệu cho con nữa. Con không thích Hạ Trường Ninh và không muốn qua lại với hắn. Con quyết định thi nghiên cứu sinh. Con còn nhỏ, muốn học nhiều một chút...”

Mẹ nghe tôi nói xong chột sững lại: “Ôi, Phước Sinh, con gái thì học nhiều mà làm gì! Bây giờ con đi làm rồi, tìm một người yêu hai năm rồi cưới, kết hôn xong sáu tháng một năm sinh con là xong. Nếu con muốn thi nghiên cứu sinh, dù thi đỗ ngay thì lúc tốt nghiệp cũng hai lăm hai sáu tuổi rồi, lớn tuổi quá không tốt”.

Tôi hiểu dự định của bố mẹ nhưng tôi muốn bước trên con đường của mình. Mẹ tôi vẫn càu nhàu trên điện thoại, tôi đưa máy ra xa, giọng nói gấp gáp của mẹ loáng thoáng trong gió. Không thấy tiếng gì nữa, tôi đưa điện thoại lại gần, mỉm cười và nói: “Con quyết định rồi mẹ ạ!”

“Vừa rồi mẹ nói con có nghe không? Phước Sinh, sao con đi làm lại trở thành một người khác hoàn toàn, không nghe lời bố mẹ nữa thế? Sao con không suy nghĩ cho bố mẹ, bố mẹ vất vả nuôi con học xong đi làm, sao con lại muốn học tiếp? Không muốn bố mẹ vất vả và đứng không?”

Tôi hơi đau lòng. Bố mẹ lúc nào cũng thế, họ luôn suy nghĩ vì mình, còn mình phải chấp nhận nếu không sẽ làm họ đau lòng, sẽ làm họ khó xử. Quỹ đạo cuộc đời trong mắt họ không phải là thứ tôi muốn. Tôi muốn đi học nghiên cứu sinh, muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi vòng tay bố mẹ, muốn làm chủ cuộc sống của mình. Làm con gái ngoan quá mệt, tôi không muốn làm nữa.

“Con nói gì đi chứ? Bây giờ con đang ở đâu? Mau về nhà đi”. Giọng mẹ tôi tỏ ra sốt ruột.

“Trước Tết con sẽ về, con đang ở nhà bạn học”.

“Bạn học gì? Đứa nào?”

“Có nói mẹ cũng không biết. Nói chung con lớn rồi, con biết cách tự chăm sóc cho mình, rất an toàn”. Tôi không muốn nói cho mẹ biết tôi đang ở nhà bà nội, tôi không muốn Hạ Trường Ninh có thể tìm thấy tôi thông qua mẹ tôi. Bây giờ tôi thực sự thấy chán ghét khi phải gặp hắn.

Mẹ hít sâu một hơi và nói với tôi bằng giọng điệu rất nặng nề: “Phước Sinh, sao con lại ăn nói với mẹ như thế?”

Tôi khò sở trong lòng, nhẹ nhàng nói với mẹ: “Được rồi, con nói với mẹ. C nhà bà nội. Con muốn nghỉ đông ở đây. Mẹ, con mong mẹ đừng nói với Hạ Trường Ninh. Bởi vì, thứ tốt trong mắt bố mẹ chưa chắc đã là thứ con muốn”.

Tôi tắt máy.

Bà bung một bát lòng đỏ trứng đánh với đường cho tôi, cười nói với tôi: “Ăn đi, Phước Sinh”.

Tôi bung bát ngồi ăn trên cái ghế nhỏ, đang ăn thì nước mắt đã rơi xuống.

Bà lo lắng cầm tay tôi: “Phước Sinh ngoan, có chuyện gì thế?”

Tôi làm nũng với bà: “Di giới thiệu một người cho cháu, tên là Hạ Trường Ninh, bố mẹ thích, cháu ghét hắn. Hắn cứ bám lấy cháu, hắn là lưu manh”.

Từ nhỏ bà đã rất chiều tôi, bao che tôi, bà nghe xong liền tức giận: “Sao lại thế chứ! Cứ mặc kệ đi, cháu không thích là không được rồi”.

Tôi cười như nâng thành chỉ, vui vẻ ăn trứng đánh đường.

Tuy nhiên, chỉ một ngày sau, tiếng gõ cửa đã vang lên. Bà ra mở cửa, tôi nghe thấy tiếng của Hạ Trường Ninh:

“Cháu chào bà, Phước Sinh có đây không ạ?”

Tôi giật mình, sao hắn lại tìm tới đây? Mẹ tôi lại nói với hắn sao?

Tôi chưa kịp suy nghĩ nên ứng phó thế nào, bà đã nổi bão rồi, bà hỏi hắn bằng giọng của một giáo viên: “Cậu là ai?”

“Cháu chào bà, cháu tên là Hạ Trường Ninh, cháu là...”

“Cậu chính là tên lưu manh cứ bám theo Phước Sinh nhà tôi hả? Phước Sinh đang ở đây nhưng tôi không bao giờ để nó gặp mặt một tên lưu manh đâu, cậu đi đi”. Bà nghe thấy tên Hạ Trường Ninh một cái liền lạnh mặt lại.

Tôi nấp sau cánh cửa sổ vén rèm nhìn ra ngoài. Ha ha! Bà giống như một con gà chọi đang xù lông chuẩn bị chiến đấu, Hạ Trường Ninh tỏ ra rất khó xử. Tôi không nhịn được vui vẻ cười. Bà đúng là tuyệt vời!

Hạ Trường Ninh gượng cười không biết phải nói gì với bà, về mặt hắn khiến tôi rất hả hê! Hắn cười gượng một lúc rồi lễ phép hỏi bà: “Phước Sinh không sao chứ ạ?”

Bà nghi ngờ nhìn anh ra: “Phước Sinh nhà tôi thì có chuyện gì chứ? Có chuyện cũng không cần cậu quan tâm”.

Hạ Trường Ninh gật đầu: “Xin lỗi đã làm phiền, chào bà”. Hắn xoay người bước đi, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Bạn trai Phước Sinh phạm tội, Phước Sinh lại không sao? lạ thật...”

Tôi tức điên! Hắn lẩm bẩm nhưng âm thanh to đến mức tôi ở trong nhà còn nghe rõ ràng. Hắn lại định chơi trò gì, cầu trời bà đừng có mắc lừa hắn.

Tôi đang định ra ngoài thì bà sớm đã phát hoảng, bà tiến lên trước giữ hắn lại: “Hạ tiên sinh, cậu vừa nói cái gì? Phước Sinh nhà tôi làm sao?”

Xong rồi!

Hạ Trường Ninh lập tức được bà kéo tay mời vào nhà, hắn ngồi ngoài phòng khách thờ vắn than dài.

Bà lo lắng hỏi hắn: “Cậu nói nói bạn trai của Phước Sinh à? Nó có bạn trai từ bao giờ? Phạm tội gì?”

Tôi lạnh lùng đứng dựa cửa, nhìn hắn nói: “Đừng giả vờ nữa, nói đi, có chuyện gì?” Hạ Trường Ninh cười đứng dậy nhìn tôi sau đó nói với bà: “Chuyện không liên quan tới Phước Sinh, cô ấy không sao là được rồi. Cháu chỉ tới thăm cô ấy. Chuyện này không thể tiết lộ bí mật được bà ạ! Cháu xin cáo từ”.

Bà nghe thấy mấy chữ “không thể tiết lộ bí mật” lại càng hoảng, thấy Hạ Trường Ninh cũng không có động tĩnh gì, liền nhìn tôi và nói: “Phước Sinh, cháu ra tiễn Hạ tiên sinh”.

Nhìn ánh mắt bà, có lẽ bà muốn tôi đi nghe ngóng xem sao. Có gì nghe ngóng chứ, cái tên lưu manh này có cơ nào mà không tìm được? Đợi tôi tiễn ra ngoài cửa hắn chắc chắn lại nói chỉ là thuận mồm bịa ra mà thôi.

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng tôi vô cùng tò mò và nghi ngờ thái độ thay đổi quá nhanh của Đình Việt. Tại sao anh lại đột ngột đòi chia tay? Sao anh lại muốn đòi lại cái áo khoác? Sao anh lại thay đổi thành một người hoàn toàn khác?

Tiền Hạ Trường Ninh ra ngoài cửa, tôi đứng lại: “Nói đi, có chuyện gì?”

Hạ Trường Ninh đứng nhìn tôi rồi chột hất hơi: “Bên ngoài lạnh quá, lên xe ngồi nói chuyện?”

“Tôi không muốn biết nữa, tạm biệt”. Dựa vào cái gì mà hắn đòi dắt mũi tôi chứ, tôi hừ một tiếng, tôi sẽ không còn làm cô gái Phước Sinh ngoan ngoãn như trước đây nữa, tại sao tôi phải ngoan ngoãn chứ?

Hạ Trường Ninh không ngăn tôi lại. Khi tôi đóng cổng, hắn đột nhiên nói: “Phước Sinh, thất tình... cũng chẳng phải việc gì to tát”.

Hắn đến để cười nhạo tôi, hay là đến để đợi tôi nhào vào lòng hắn khóc lóc? Tôi nhìn hắn và cười: “Cảm ơn”. Sau đó đóng cửa.

Bà lo lắng nhìn tôi, tôi bức tức nói: “Hắn là tên lưu manh, trắng có thể nói thành đen, để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn nào cả. Bà, bà đừng tin hắn, không có chuyện gì đâu ạ”.

Tôi lại nghe thấy tiếng gõ cửa, quay vào nói với bà: “Bà thấy chưa, một kẻ thất bại cái tên mặt dày lại tới rồi! Hắn là loại lưu manh không biết xấu hổ”.

Bà như hiểu ra định nghĩa lưu manh về Hạ Trường Ninh. Bà ra ngoài mở cửa, còn nói với tôi: “Dám quay lại à, xem bà cảm chổi đánh nó này”.

Cửa mở, bên ngoài là một viên cảnh sát và hai người mặc thường phục. Bọn họ nhìn vào sân thăm dò một lúc, thấy tôi đứng ở cửa liền hỏi bà: “Ninh Phước Sinh có ở đây không?”

Bà sợ quá quay lại nhìn tôi, không biết làm thế nào.

“Bà đừng lo, chỉ có chút chuyện cần cô ấy hợp tác điều tra thôi ạ”. Một người mặc thường phục hòa nhã nói với bà.

Trong lòng tôi rối như tơ vò, tôi hỏi bọn họ: “Là tôi, có chuyện gì không?”

“Chúng tôi thuộc đội điều tra tội phạm kinh tế, có việc cần cô hợp tác điều tra”.

Tôi nhớ đến Đinh Việt. Anh thực sự phạm tội sao? Hạ Trường Ninh đang rảo bước về phía tôi. Tôi nghe thấy hắn bắt chuyện với bọn họ: “Trình, sao các cậu lại ở đây?”

“Anh Hạ, lâu lắm không gặp, bọn em làm việc”. Người mặc thường phục họ Trình thân thiết đấm Hạ Trường Ninh một đấm.

“Chuyện gì thế, Phước Sinh là bạn gái anh”. Hắn còn quay sang nháy mắt với tôi, có ý muốn nhắc tôi đừng bảo tôi không phải bạn gái hắn à?

Hạ Trường Ninh dùng mối quan hệ này để giúp tôi, tôi không phải đũa ngừ. Tôi muốn hét lên nhưng chỉ có thể cầm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phản Kích

Trình chớp chớp mắt rồi kéo Hạ Trường Ninh ra một góc thì thầm, sau đó quay lại nhẹ nhàng nói với tôi: “Anh Hạ và cô Ninh cùng về phòng một chuyến, trả lời vài câu là được rồi”.

Hạ Trường Ninh nửa cười nửa không nhìn tôi, là thái độ đắc ý sau khi ép người ta xong, tôi khao khát cho hắn một cái tát.

Tôi nhin.

Sau khi bọn họ đi, bà nội vội vàng hỏi tôi: “Phước Sinh, đã xảy ra chuyện gì? Hạ tiên sinh, có chuyện gì thế?”

“Không có chuyện gì đâu bà. Một người bạn của Phước Sinh xảy ra chút chuyện, cô ấy cần trợ giúp điều tra, không liên quan tới Phước Sinh đâu”. Hạ Trường Ninh ôn hòa nói với bà: “Bà cứ yên tâm, cháu đi với cô ấy một chuyến rồi đưa cô ấy về nhà”.

Sợ bà nội lo lắng nên tôi cố cười vui vẻ với bà sau đó cầm túi xách theo Hạ Trường Ninh lên xe.

Mấy viên cảnh sát đang đợi chúng tôi ngoài cổng, hai xe cái trước cái sau nối đuôi nhau vào nội thành.

Hạ Trường Ninh nhìn xe cảnh sát phía trước, tôi lo lắng nhìn hắn. Đinh Việt đã xảy ra chuyện gì?

“Đinh Việt vượt biên trái phép bị bắt”.

Những lời hấn nói khiến tôi run rẩy, lắp bắp hỏi lại: “Anh ấy..., sao anh ấy lại phải vượt biên”.

Hạ Trường Ninh cười: “Là anh đập cò động rần, theo bọn em tới Lệ Giang. Tên đó cảm thấy có chuyện nên muốn bỏ chạy”.

Tôi nhắm mắt nhớ lại lần đầu tiên gặp Đình Việt.

Trái tim đập dồn, nụ cười âm ập, gương mặt đẹp trai, vẻ lịch sự của Đình Việt... Anh làm sao vậy? Tại sao anh phải bỏ chạy? Tại sao Hạ Trường Ninh lại nói đập cò động rần? Đình Việt dẫn tôi về Lương Hà không phải vì muốn giới thiệu tôi với bố mẹ anh và ngắm phong cảnh Vân Nam sao?

“Nói thật với em, hấn lợi dụng chức quyền ở phòng ngoại thương để lấy trộm ba mươi tám tờ giấy phép kinh doanh của các công ty vốn nước ngoài sau đó photo và bán cho những tập đoàn buôn lậu. Những tập đoàn này lại tự khắc con dấu để lừa Bộ thương mại nhập khẩu ô tô, báo giá xe thấp để nhập một lượng xe hơi lớn lên tới hai trăm chiếc, số tiền liên quan tới vụ án lên tới hơn một nghìn tỷ”.

“Vi tới đây để điều tra vụ án về Đình Việt, điều tra hấn hơn một năm rồi. Hấn vô cùng cẩn thận, không có dấu hiệu thu chi số tiền lớn nào, không mua xe, không mua nhà, không chi tiêu mạnh tay... Ngoài việc mua chiếc áo khoác hơn sáu mươi triệu cho em và cá cược với anh cả tỷ bạc”.

“Anh đánh động một cái là hấn biến ngay. Sáng hôm sau cả em và hấn đều mất tích. Anh và Hạ Đạt chạy tới Lương Hà mới biết hấn không hề về nhà mà đi thẳng ra biên giới vượt biên”.

Từng lời từng chữ của Hạ Trường Ninh như sét đánh nổ tung bên tai tôi.

Đình Việt đột nhiên nói chia tay, sự kìm nén trong mắt anh, nỗi buồn trên khuôn mặt, cả hành động kì lạ khi đòi lại chiếc áo khoác nữa, tất cả hiện lên trước mắt tôi như những tia chớp.

Tôi nhớ lại có lần Đình Việt nói chuyện ra nước ngoài, nếu thực sự là như thế, anh định đi nước ngoài thật sao? Tôi là cái gì chứ? Là một trò giải trí của anh trước khi đi sao?

Không, không, tôi không tin.

“Anh không tới Lệ Giang thì Đình Việt sẽ không đi, đúng không?”

Tôi thấy giọng nói của tôi quá nhẹ, Hạ Trường Ninh phải ngoảnh đầu sang nhìn tôi: “Phước Sinh, hấn phạm tội, nếu không bị bắt thì chỉ còn cách chạy trốn mà thôi”.

“Ý anh là, nếu anh ấy không mua cái áo khoác đó, không cá cược với anh thì bọn anh sẽ không nghi ngờ anh ấy?”

Nếu như thế thì tôi phải đối mặt với chuyện này thế nào đây?

Tôi biết Hạ Trường Ninh đã nói thế thì có nghĩa là Đình Việt thực sự đã làm chuyện đó. Nhưng tôi thà rằng bị anh ấy chơi đùa còn hơn là vì anh ấy đối xử tốt với tôi mà bị lộ chân tướng.

Hạ Trường Ninh nghiêm mặt nói: “Phước Sinh, chuyện không liên quan tới em thì đừng cố kéo về mình. Đình Việt phạm pháp hấn bị trừng phạt là đúng. Trong tài khoản của hấn có hơn một tỷ tiền mặt là tài sản bình thường. Hấn mua áo khoác hay cá cược thì bọn anh cũng không thể nói hấn điều gì. Nhưng anh vừa đánh động là hấn lập tức vượt biên, chứng tỏ hấn chắc chắn có vấn đề. Còn về chứng cứ, đó không phải là việc anh và em phải lo. Không tìm được chứng cứ cũng là việc của Vi. Anh không phải cảnh sát, Đình Việt chẳng liên quan gì tới anh cả”.

Tôi nhìn Hạ Trường Ninh mà cảm thấy buồn lòng, tôi lặng lẽ nói: “Anh đã làm gì đó với chiếc áo khoác đúng không? Đúng không? Vì thế anh mới tới Lệ Giang nhanh như thế, vì vậy mới khiến Đình Việt cảnh giác, anh ấy mới chia tay... mới lấy lại chiếc áo”.

“Em nhầm rồi, Phước Sinh, anh chẳng làm gì với chiếc áo cả, là do Đình Việt đa nghi mà thôi. Còn anh, anh chỉ vô tình biết một vài thông tin khi nghe trộm điện thoại thôi.. Còn chiếc áo thì anh chỉ xem xem nó có phải hàng nhái giá ba triệu hay không mà thôi”.

Hạ Trường Ninh đột nhiên cười: “Đình Việt là một người quá cẩn thận, cái áo khoác đó đúng là hàng nhái, anh nghĩ do hấn gặp anh và Vi ở siêu thị nên nghĩ mình không nên mua đồ đắt tiền. Còn vụ cá cược có thể cậu ta chỉ muốn chứng minh rằng mình có khả năng mua áo khoác đắt tiền bằng thu nhập bình thường của hấn. Có điều hài quan đã để ý hấn từ một năm trước, Vi đi theo ba ngày rồi rút về là muốn phá toàn bộ đường dây, cho dù hấn làm gì cũng không chạy thoát được”.

Đình Việt đẹp trai, Đình Việt dịu dàng, tâm cơ của anh thực sự sâu vậy sao?

“Anh ấy đòi chia tay, đòi lại áo khoác là vì không muốn liên lụy em, đúng không?” Tôi muốn biết đáp án này đến phát điên. Tôi không rõ có phải lòng hấn của mình đang giờ trò không nhưng tôi vẫn nghĩ Đình Việt thích tôi. Anh thích tôi, không phải là giả. Tình cảm trong hai tháng qua không phải giả dối, không phải anh không quên được Ngũ Nguyệt Vi, không phải.

Hạ Trường Ninh thờ dài và nói: “Đình Việt thực lòng với em. Phước Sinh, đừng bao giờ nghĩ rằng hấn không để ý tới em nên mới bỏ em. Cái tên đó cũng còn chút lương tâm, biết có chuyện nên đã vội chia tay với em”.

Trong lòng trống rỗng, không hề cảm thấy vui vẻ chút nào.

Gương mặt cố kìm nén của Đinh Việt hiện lên trước mắt tôi, không phải đột nhiên anh ấy thay lòng đổi dạ, mà là anh ấy cảm thấy nguy hiểm, là từng bước từng bước của Hạ Trường Ninh đã khiến anh ấy không thể không chia tay, không thể không để tôi ra đi.

“Nhớ kỹ nhé, tới phòng công an phải nói em không hề biết chuyện gì về hấn cả. Cho dù cảnh sát nhắc nhở em điều gì đi nữa em cũng không được nói ra những nghi ngờ mà em nhìn thấy hay nghe thấy. Chỉ một câu mà thôi, em không biết gì cả”.

Miệng tôi khô khốc, tôi vốn không biết gì cả, bảo tôi nói gì bây giờ?

“Ý anh là, nếu họ hỏi em có biết chuyện Đinh Việt có ý định ra nước ngoài không thì em nhất quyết nói em không biết”. Hạ Trường Ninh nhấn mạnh câu này.

“Tại sao?”

Hạ Trường Ninh cười ha ha nói: “Phụ nữ khi ghen rất phiền phức, anh nghĩ em cũng không muốn bị hỏi cung cả đêm ở phòng công an đúng không?”

Ý hấn là Vi sẽ gây khó dễ cho tôi, cố ý làm khó tôi?

Tôi mơ hồ nhìn về phía trước, nhẹ nhàng hỏi Hạ Trường Ninh: “Em có thể gặp anh ấy không?”

“Không được, vụ án còn chưa xét xử, khi nào xét xử xong tính sau”. Hạ Trường Ninh lợi dụng quan hệ đặc biệt để cùng trả lời cảnh sát với tôi. Chỉ là những câu hỏi đơn giản như quen anh ấy từ bao giờ, quen như thế nào, qua lại với anh ấy bao lâu rồi, tình hình gia đình Đinh Việt thế nào...

Tôi rất căng thẳng, cẩn thận trả lời từng câu một.

Hạ Trường Ninh ở bên cạnh không nói tiếng nào, thấy tôi ký tên, lấy dấu vân tay xong mới cười với viên cảnh sát xét hỏi: “Bọn anh đi đây, hôm nào rồi cùng đi ăn cơm”.

Ngũ Nguyệt Vi bước vào, nghiêm mặt nói: “Xin lỗi cô Ninh, vẫn còn có chuyện chưa rõ”.

Viên cảnh sát nhìn cô ta xong quay sang nháy mắt với Hạ Trường Ninh rồi đứng dậy nhường chỗ cho Vi.

Cô ta lạnh mặt chăm chú nhìn biên bản sau đó cầm bút lên viết tiếp, hỏi tôi mà không thèm ngẩng đầu lên: “Cô và Đinh Việt quen nhau bao lâu rồi?”

Tôi dừng lại, Hạ Trường Ninh cười hi hi và nói: “Vừa rồi nói hết rồi”.

“Anh là ai? Ra ngoài!” Ngũ Nguyệt Vi ném bút vỗ tay lên mặt bàn cao giọng quát.

“Vi, có phải là muốn đánh nhau trận nữa không?” Hạ Trường Ninh đáp không nóng không lạnh.

“Anh nên hiểu rõ, đây là phòng công an, tôi đang điều tra người nắm rõ tình hình, mời anh ra ngoài đứng đợi. Ra ngoài!”

Hạ Trường Ninh bật cười: “Giờ trò này với tôi à? Phước Sinh, chúng ta đi”.

“Cô Ninh, là một công dân, cô có nghĩa vụ phối hợp với cảnh sát điều tra”.

Tôi vốn không hiểu gì về những chuyện này cả, bước vào phòng công an chẳng khác gì học sinh bị thầy cô mắng, bảo một nói một, bảo hai nói hai, tôi không biết phải trả lời thế nào.

“Phước Sinh đừng sợ, đợi luật sư tới rồi nói. Cảnh sát tìm Phước Sinh để điều tra, cô ấy có quyền mời luật sư, khi luật sư của cô ấy chưa tới cô ấy chưa có quyền giữ im lặng”. Hạ Trường Ninh bắt đầu gọi điện cho luật sư.

Ngũ Nguyệt Vi ném bút lạnh mặt nhìn tôi: “Cô Ninh, có có thể về được rồi. Sau này cần cô phối hợp chúng tôi sẽ thông báo cho cô”.

Hạ Trường Ninh cũng đang định kéo tay tôi ra ngoài.

Vi nhẹ nhàng nói: “Anh Ninh, anh không được đi. Có một số chuyện anh không thể không nói rõ ràng”.

Hạ Trường Ninh quay lại nhìn cô ta cười rồi dịu dàng nói với tôi: “Phước Sinh, anh và Vi có chút chuyện, em tự về nhà nhé! Chuyện của Đinh Việt không liên quan đến em, đừng sợ”.

“Hạ Trường Ninh!” Ngũ Nguyệt Vi lại sầm mặt lại, bước vài bước tới trước mặt tôi rồi nhìn Hạ Trường Ninh: “Anh ra ngoài, còn cô Ninh có thể đợi luật sư tới rồi mới nói”.

Hạ Trường Ninh bật cười: “Phước Sinh, anh đứng ở bên ngoài. Đợi luật sư tới là chúng ta về. Nhớ kỹ, cô ta động vào một sợi lông tay của em, anh sẽ lập tức mời pháp y kiểm tra thương tích”.

Tôi chớp mắt, đột nhiên rất muốn cười. Tôi chẳng phạm pháp thì sợ cái gì chứ, lẽ nào không còn trời đất gì sao?

Sau khi Hạ Trường Ninh đi, Ngũ Nguyệt Vi ngồi bên bàn làm việc không để ý gì tới tôi. Tôi lấy điện thoại ra chơi game.

“Cô nhớ kỹ, anh ấy là người đàn ông của tôi”.

Tôi chả thèm ngắt đầu lên mà trả lời: “Lấy dây xích mà xích vào, đừng thả ra cắn người lung tung”.

“Chẳng qua là do tôi theo đuổi hơi chặt nên anh ấy mới tìm một đứa con gái chẳng ra gì để chọc tức tôi, tưởng tôi không biết gì à?”

Tôi ngược mắt nhìn cô ra, trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ khinh thường. Tôi thờ dãi: “Nếu cô không ngốc thì cô quá kiêu ngạo, cô làm thế này thì Hạ Trường Ninh sẽ thích cô sao? Nếu hần hồng nào thì may ra”.

“Nói thật với cô, Hạ Trường Ninh tiết lộ tin tức điều tra suýt nữa khiến Đinh Việt chạy trốn, tôi muốn kiện anh ta thì dễ như trở bàn tay”.

“Tốt quá, hần vào tù rồi thì xã hội sẽ bớt đi một mối họa! Những cô gái lương thiện trong sáng như tôi có thể tránh được một kiếp đờ bị hần hạ độc thủ. Cảm ơn cô trừ hại cho dân”.

Ngũ Nguyệt Vi nhìn tôi với ánh mắt khó tin: “Hạ Trường Ninh xấu xa đến mức ấy sao? Anh ta nâng cô lên tận trời cao, còn cô thì dìm anh ta xuống bùn đen”.

“Không phải cô cũng nâng hần lên tận trời cao còn hần lại đạp cô xuống bùn đen sao?”

“Ba ngày không gặp đúng là phải nhìn nhận lại. Cô Ninh, tôi nghĩ tôi và Hạ Trường Ninh đều nhìn nhầm cô rồi”.

“Nói đúng rồi, hần là kẻ gây họa cho dân, phiền cô hãy phát huy tinh thần vì nhân dân phục vụ của cảnh sát để bắt hần lại! Tôi nhất định sẽ tặng cờ thưởng cho đơn vị cô”. Tôi nói xong liền nhìn cô ta, há mồm nhe răng rồi cúi đầu tiếp tục chơi game.

“Phước Sinh, anh quyết định chỉ gây họa cho một mình em thôi”. Giọng nói không nóng không lạnh của Hạ Trường Ninh vang lên ngoài cửa.

Tôi giật mình quay đầu lại nhìn, thấy hần như cười như không.

Quay sang nhìn Ngũ Nguyệt Vi, cô ta đang thu dọn đồ đạc rồi ưỡn ngực bước ra ngoài, tiện tay còn vỗ vai Hạ Trường Ninh: “Anh Ninh nhớ bảo trọng, đây là một con thỏ biết cắn người”.

Tôi có ngu đến mấy cũng biết thừa cô ta và Hạ Trường Ninh đang chơi tôi, tôi ngồi nhìn Hạ Trường Ninh không thèm nói gì.

Đột nhiên hần bắt chước tôi há mồm nhe răng, sau đó chỉ vào bức tường đối diện rồi cười ha ha: “Phước Sinh, em đáng yêu quá, muốn anh đưa về nhà không?”

Tôi cầm túi đi ra cửa, hần đứng dựa cửa cũng không chặn tôi lại.

Tôi quay lại dịu dàng cười với hần: “Nếu em và Đinh Việt kết hôn trong tù, anh đến tham dự nhớ phải mừng phong bì đấy”.

“Tặc tặc, Phước Sinh, em tìm một thanh niên lương thiện tới chọc tức anh ấy! Em chưa yêu Đinh Việt tới mức ấy đâu”.

Tôi cũng học hần tặc lưỡi hai tiếng: “Hạ Trường Ninh, anh thì yêu em đến thăm rồi đúng không?”

Hần đánh giá tôi một lúc rồi nói: “Anh yêu em đến thăm em vẫn đạp anh xuống bùn đen, xong lại còn lấy giày cao gót giẫm giẫm nữa, cảm giác không có tự trọng này đúng là thoải mái”.

Tôi dám cá rằng, mỗi từ hần nói đều giống như vỏ đạn văng ra từ một khẩu súng, rơi xuống đất kêu leng keng. Tôi cười ha ha rồi co chân giẫm lên chân hần, nhìn hần xuyt xoa vì đau tôi mới sung sướng nói: “Đồ lưu manh”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nằm Vùng

Ra khỏi phòng công an, tôi khóc.

Gió đông thổi tới như những lưỡi dao cứa vào mặt tôi, lòng tôi lạnh buốt từng đợt.

Hạ Trường Ninh nói tôi vẫn chưa yêu Đinh Việt tới mức điên cuồng. Tôi biết, trong mắt tôi Đinh Việt quá xuất sắc, tôi cảm thấy anh tốt, tôi thích anh.

Nhưng qua hai tháng hẹn hò tôi vẫn chưa yêu anh tới mức bất chấp tất cả.

Trong đầu tôi cứ hiện lên cảnh chia tay giữa tôi và Đình Việt. Hai má anh co rúm, nổi đau kìm nén trong mắt.

Tôi rất lo lắng cho anh.

Hai tháng, tôi hiểu Đình Việt được bao nhiêu?

Trong mắt tôi Đình Việt đẹp trai, thẳng thắn, dịu dàng và quan tâm tới người khác. Tôi rất khó tưởng tượng anh lại là người coi tiền như mạng.

Khi mua cái áo khoác hơn sáu mươi triệu, anh nói, dù dùng thu nhập cả năm mua quần áo cho Phước Sinh cũng đáng. Anh nói, cho bạn gái ăn mặc đẹp là trách nhiệm của đàn ông. Lời nói thật tuyệt vời.

Anh quyết đấu với Hạ Trường Ninh, anh nói, con gà tức nhua tiengs gáy.

Nhưng Hạ Trường Ninh nói, việc mua áo khoác rồi lại đổi lấy hàng nhái giống hệt là do Đình Việt cảm thấy mình hơi lỗ mắng, còn quyết đấu chỉ là để che đậy.

Tôi hy vọng những tờ giấy phép kinh doanh của các doanh nghiệp không phải do Đình Việt cố tình bán ra ngoài, có lẽ do vô ý nên mới rơi vào tay tập đoàn buồn lậu.

Đình Việt đòi lại chiếc áo có thể vì anh muốn xác nhận xem Hạ Trường Ninh có làm gì với cái áo không, cũng có thể là để tôi thấy chán ghét anh đến cực điểm, để hai người chia tay càng triệt để. Chính tôi cũng nghi ngờ Hạ Trường Ninh đã gắn thiết bị theo dõi trong chiếc áo nên hẳn mới bám theo chúng tôi đến Lệ Giang được mà?

Nói anh vượt biên, ai cũng biết Vân Nam có nhiều nơi chỉ cần không chú ý là đã đi qua biên giới rồi.

Tôi vừa đi về nhà vừa suy nghĩ miên man.

Bố mẹ đang đợi tôi, sắc mặt căng thẳng: “Ôi, Phước Sinh, cuối cùng con cũng đã về, cảnh sát tìm con có việc gì thế?”

Tôi lắc đầu: “Một người bạn con có chút việc, cảnh sát hỏi vài câu thôi, không có gì cả”.

Mẹ đột nhiên giận dữ: “Con học được nói dối rồi à? Rõ ràng là Đình Việt xảy ra chuyện mà con nói không có gì”.

Tôi gạt mình, trong lòng càng đau khổ, mệt mỏi nói với mẹ: “Vẫn còn chưa định tội, có thể anh ấy không sao”.

Bố mẹ tôi thay nhau oanh tạc, đại để là “may mà chia tay rồi” hay là “tự nhiên gặp phải loại người bất hảo”.

Đóng cửa phòng, cuối cùng tôi cũng được yên tĩnh.

Ở nhà buồn bức ba ngày, bố mẹ thấy tâm trạng tôi không tốt, chắc họ cho rằng đã chia tay, tôi không còn dính dáng gì với Đình Việt nữa, vì vậy cũng không nhắc lại chuyện này.

Cả nhà ba người đều ở nhà, người thì đọc sách, người xem TV, tôi thì lên mạng chơi. Cả gia đình đều là giáo viên, đều được nghỉ đông, nhìn bố mẹ tôi lại thấy phiền.

Ngày thứ tư, Hạ Trường Ninh tìm tôi, tôi tự bào chữa là đến lúc ra ngoài hóng gió rồi. Có lẽ là tôi còn muốn biết tin tức của Đình Việt.

Hắn hẹn gặp tôi ở quán của Bầy. Lúc tôi đi vào, Bầy thấy tôi vào liền vội vàng quay người lấy mấy chai rượu vang trên tủ rượu xuống, dùng vải trắng lau chùi, mắt liếc nhìn tôi.

Sợ tôi đập à? Thấy Hạ Trường Ninh đang ngồi trong góc, tôi đi tới quầy bar dịu dàng nói với Bầy: “Rượu này đắt lắm à?”

Bầy cười hề hề đáp: “Không đắt, không đắt chút nào”.

“Sao không dán giá tiền lên? Nếu tôi có đập thì tốt xấu cũng biết giá mà đập”.

Hắn run lên, chai rượu trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Tôi đi vài bước rồi quay lại nói tiếp: “Nếu còn để tôi nhìn thấy các anh đóng cửa không để tôi đi thì... hiểu chứ?”

Hắn gật đầu.

Thực ra tôi cũng không biết hắn hiểu cái gì nữa.

Hạ Trường Ninh nghe thấy liền bật cười, hắn ngã ra sofa, điệu bộ cà lơ phất phơ.

Hạ Trường Ninh gọi đồ sau đó chân thành nói với tôi: “Phước Sinh, anh không được học nhiều, ở bên em anh cảm thấy rất vui, anh chính thức theo đuổi em được không?”

Mọi việc trên đời không có đúng sai, chỉ có nhân quả. Tôi cũng thành khẩn đáp lại hắn: “Nếu như lúc đầu anh thế này thì có lẽ đã khác. Bây giờ đã bắt đầu rồi. Hiện tại em không muốn có bạn trai”.

Hắn thờ dài, giọng nói tỏ ra buồn bã: “Ban đầu ai coi trọng em chứ”.

A a a! Tôi lại bị hắn tấn công rồi! Giọng điệu của tôi trở nên lạnh lùng: “Đúng thế, trọng ngoại tất khinh nội, em cũng không coi trọng anh”.

Hắn nghi hoặc nhìn tôi hỏi lại: “Là sao?”

Tôi nhìn hắn như cười như không, lạnh lùng nói: “Liệt tử, Hoàng đế thiên”.

Ánh mắt hắn chợt trở nên rất sâu, nhìn tôi không chớp, sau đó cao ngạo hất cằm: “Anh đã nói nếu em tới ăn cơm anh sẽ thông báo về tình hình của Đình Việt. Là tin tốt, hắn không phạm tội. Muốn biết nguyên nhân không?”

Tôi lại bị thiên lôi đánh trúng, cảm giác vô cùng vui vẻ. Tôi nghĩ niềm vui và hạnh phúc của tôi đều lộ ra hết trên mặt, Hạ Trường Ninh không đợi tôi trả lời mà nói luôn: “Anh không nói với em, ăn xong em về đi”.

Hắn cúi xuống cắt bớt tết như trút giận, miếng bớt tết vụn vụn trong đĩa.

“Dao này cùn quá”. Tôi cũng không cắt được.

Hắn để dao sang một bên rồi dùng tay cầm cả miếng lên gặm, tỏ ra rất hào phóng mạn đại.

“Trước ở trong rừng đói quá phải ăn cả kiến còn dính đầy đất, thế này là ngon lắm rồi”.

Thấy tôi không động tĩnh gì, hắn lại giở giọng châm chọc: “Những người chưa học hành nhiều đều thế cả”.

Tôi bật cười, lấy con dao nhíp Thụy Sĩ trong túi xách ra cắt bớt tết thành từng miếng nhỏ rồi nhỏ nhả ăn.

Hạ Trường Ninh nói: “Sao em không mang dao phay tới?”

“To quá, không vừa túi”.

“Ninh Phước Sinh, anh là thú dữ hay sao mà đến gặp anh còn phải mang theo dao?”

Tôi nuốt miếng bớt tết trong miệng rồi nói với hắn: “Anh nhầm rồi, em luôn mang theo bên mình, để gọt táo. Đòi phở với lẩu mạnh thì em sẽ gọi 113”.

Hạ Trường Ninh lấy giấy ăn lau tay, không nói thêm câu nào nữa.

Tôi thông thả ăn xong, đặt một triệu lên mặt bàn và nói: “Đừng khách sáo với em, cảm ơn anh đã nói cho em biết tin tức về Đình Việt”.

Hạ Trường Ninh lập tức đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống mặt tôi rồi nói: “Bố ăn cơm với phụ nữ chưa bao giờ để phụ nữ trả tiền! Bây cũng sẽ không nhận! Đi tìm Đình Việt của cô đi”.

Tôi cũng đứng dậy, cắt tiền đi và nói với anh ra: “Vay cảm ơn. Tạm biệt”.

Ra khỏi nhà hàng, tôi run rẩy bấm số gọi Đình Việt, điện thoại tắt máy!

Tôi vội đi tìm Mai và Mai Sơn, họ nói họ cũng không tìm được Đình Việt.

Tôi sốt ruột đến phát điên. Rốt cuộc là chuyện gì?

Từ hôm đó, Hạ Trường Ninh và Đình Việt đồng thời biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Nháy mắt đã đến Tết, vụ buôn lậu này cũng được phá án thành công, đài báo ti vi liên tục đưa tin.

Báo chiều dành nguyên một trang đăng một bài dài và tỉ mỉ về vụ án này.

Tiêu đề và phụ đề đều rất kêu: “Vụ án hơn một ngàn tỉ, trùm buôn lậu sa lưới” - “Người đẹp cảnh sát cải trang điều tra, thanh niên đẹp trai nằm vùng phá án”.

Tôi thần nhiên đọc nội dung bên dưới của bài báo: “Nữ cảnh sát hải quan đã dùng diệu kế thuyết phục nhân viên phòng ngoại thương tiết lộ thông tin, dùng giấy phép kinh doanh của các doanh nghiệp vốn nước ngoài làm mồi, dụ dỗ tập đoàn buôn lậu cắn câu. Sau một năm cũng đã nắm rõ tình tiết vụ án, một mẻ bắt gọn tập đoàn buôn lậu”.

Tay tôi bắt đầu run, run mãi.

Hóa ra ba ngày Ngũ Nguyệt Vi và Đinh Việt ở Thụy Lệ là vì thuyết phục anh làm công việc này. Đinh Việt không phạm tội, anh quả thực là anh hùng, ngay cả Hạ Trường Ninh cũng không biết rõ nội tình.

Nhưng tại sao anh vẫn phải chia tay?

Không phải anh bị bắt, anh đã không còn ở trại tạm giam nữa rồi. Tôi buông tay, tờ báo rơi xuống đất.

Vụ việc này rất âm ỉ, mặc dù đã đổi tên nhưng những ai quen biết Đinh Việt đều biết đó là anh. Những người không quen anh giờ cũng đã biết là anh qua những người quen anh. Đinh Việt đã từ chức ở phòng ngoại thương, nghe nói là về quê cũ làm ăn.

Anh chẳng để lại cho tôi một lời giải thích nào.

Tuy nhiên những đồn đại về anh càng ngày càng nhiều.

Có người nói, những người không bị khép tội tử hình trong tập đoàn buôn lậu tuyên bố sẽ thủ tiêu Đinh Việt nên anh phải thay tên đổi họ trốn đi.

Có người nói, gia đình Đinh Việt vô cùng giàu có, sau khi giúp cảnh sát vụ này sợ bị trả thù nên sớm đã ra nước ngoài.

Còn có người nói Đinh Việt đã yêu nữ cảnh sát hải quan, hai người đã cùng nhau bỏ đi.

Đối với tôi những lời đồn này chỉ có một thông tin, đó là Đinh Việt đã đi, và chẳng để lại cho tôi lấy một lời.

Kì nghỉ đông trôi qua, học kì mới bắt đầu, ánh mắt các thầy cô trong trường nhìn tôi thật kì lạ. Cô Trần khá thân với tôi liền lên hỏi tôi: “Nghe nói Đinh Việt mua cho em cái áo khoác mấy trăm triệu, cả khối ngọc hàng mấy tỉ đúng không?”

Tôi nghiêm túc giờ chiếc vòng ngọc mua mấy trăm ngàn ở Đại Lý ra rồi ra về bí mật nói với cô ta: “Không đến mấy tỉ, chỉ có một tỉ thôi”. Cô Trần nâng tay tôi lên vuốt ve rồi than thở như đang nâng báu vật vậy.

Lúc ngồi chấm bài kiểm tra tôi “không cẩn thận” đánh rơi cái vòng xuống đất, cả văn phòng đều sợ hãi thốt lên.

Tôi tỏ vẻ không quan tâm: “Cái cũ không đi cái mới không đến, cả năm bình an”.

Ánh mắt cô Trần nhìn tôi như muốn bóp chết tôi.

Tôi buồn cười.

Có phải tôi biến thái rồi không nhỉ?

Việc Đinh Việt đột nhiên chia tay, việc anh nằm vùng rồi mất tích một cách bí ẩn, tất cả đều trở thành những khúc mắc trong lòng tôi.

Tôi quyết định thi nghiên cứu sinh, rời xa thành phố này.

Cho dù tôi không yêu anh đến thâm nhưng đây là mối tình đầu của tôi. Đinh Việt là người đàn ông đầu tiên tôi thích. Tôi cần chăm chỉ học hành, mục tiêu là: “Thay đổi môi trường, làm lại từ đầu”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bạn Trà

Lại một năm nữa xuân về hoa nở. Nhớ đến những câu tả cảnh mùa xuân, Giang Nam tháng ba, cỏ cây tươi tốt, đâm chồi nảy lộc, hoa nở chim hót, trong lòng tôi bỗng dựng sinh ra một loại phiền muộn và đau thương mơ hồ.

Mùa đông dần dần bị những ngày xuân ấm áp thay thế, chỉ còn nỗi đau sau do sự ra đi bất ngờ Đinh Việt để lại là vẫn không thể nguôi ngoai.

Mai muốn chọc cho tôi vui nên cố tình nói: “Người ta thường bảo không buồn sao làm được thơ hay, giờ bạn làm thơ đi, kiểu gì cũng hay. Hơn nữa đâu phải lỗi của bạn chứ, bạn có thể buồn lắm liệt, buồn hợp pháp mà!”

Tôi bật cười.

Mẹ đặt tên thật hay. Mai thì không tìm được lí do để buồn, còn tôi thì có lí do để buồn chính đáng, đúng là có phước.

“Phước Sinh, thời tiết dạo này rất tốt, mình đi chơi đi. Cuối tuần tới vườn chè nhé?”

Tôi đồng ý.

Thấy ánh mắt Mai nhìn tôi có phần áy náy, tôi biết nó khó chịu vì đã giới thiệu Đình Việt cho tôi, vì vậy tôi vui vẻ cười nói: “Thực ra cũng quen biết Đình Việt thời gian không dài, tớ thích anh ấy nhưng chưa tới mức chết đi sống lại. Chẳng qua tớ không hiểu nên trong lòng cũng không thoải mái. Mọi chuyện đều sẽ chấm dứt, bây giờ không phải rất tốt sao?”

“Ừ, tớ vốn định giới thiệu một người tốt cho bạn, không ngờ lại phiền phức thế này. Mai Sơn cũng thật là, chơi với Đình Việt thân như thể mà ngay cả tình hình gia đình công việc cũng không rõ. Cuối tuần này hai đứa mình đi, không cho anh ấy đi quấy rầy nữa”. Mai quyết định trừng phạt Mai Sơn vì tội kết bạn không cẩn thận.

Tôi biết cô ấy muốn đi cùng tôi, đang định từ chối thì Mai đã nhún vai: “Ngày nào cũng ở bên Mai Sơn, chán chết được, không muốn cho anh ấy đi cùng”.

“Tình cảm của hai người tốt như thế mà cũng chán sao?”

Mai nghiêm mặt nói với tôi: “Xa thương gần thường, không biết à? Xa nhau rồi gặp lại còn hơn cả tân hôn! Thỉnh thoảng phải tạo ra xa cách mới được”. Nó vừa nói vừa kéo hai bàn tay ra xa nhau để diễn tả khoảng cách.

Tôi cười ha ha rồi nghiêm túc nói: “Hiểu rồi, cả ngày tay trái nắm tay phải thì chẳng làm được việc gì khác cả. Bạn muốn cùng tớ ra ngoài tìm hàng mới à?”

Mai Cười gian nói: “Không phải tớ tìm hàng mới, tớ đưa bạn đi tìm hàng mới đúng”.

Tôi thở dài: “Không tìm kiếm nữa, bây giờ tớ chỉ muốn ôn bài cho tốt để chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Tớ nghĩ tớ không có số đào hoa mà là phải độ kiếp, kiếp đào hoa”.

Theo thứ tự được giới thiệu, Hạ Trường Ninh là tên ưu manh chỉ nghĩ đến mình, Hà Cổ là tên ngốc khiến người ta dở khóc dở cười, Đình Việt là nỗi đau không bao giờ nguôi. Tôi thực sự có tình cảm với Đình Việt, đôi lúc lại hồi tưởng lại sự vui mừng khi mới gặp anh và cảm giác thấp thòm mỗi trước lần hẹn hò.

Giọng anh vẫn vang lên bên tai: “Phước Sinh, anh thật lòng với em”.

“Phước Sinh, em không tin là anh thích em à?”

“Không đâu, anh sẽ mãi mãi tốt với em”.

“Phước Sinh...”

Khi anh gọi tên tôi, tôi cảm thấy hai chữ Phước Sinh như một đóa hoa nở rộ, xinh đẹp và ấm áp.

Nhưng người đàn ông đẹp trai ấy đã khiến tôi chìm đắm trong dịu dàng rồi chia tay một cách khó hiểu, sau đó biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc đời tôi.

Anh là một chương ngại vật mà tôi cần phải vượt qua. Vượt qua rồi quay đầu nhìn lại, phía sau là một tấm ảnh cũ ố vàng mà không phải một vết thương trong đáy lòng. Tôi có thể cảm khái, có thể hồi tưởng, nhưng không thể tiếp tục đau đớn.

Dịp Thanh minh, vườn chè có rất nhiều du khách.

Chè ở chỗ chúng tôi nổi tiếng cả nước. Độ cao một ngàn năm trăm mét so với mực nước biển, đủ ánh mặt trời, lượng mưa cũng dồi dào. Trên núi bốn mùa xanh tốt, mười lần đi thì có chín lần gặp mưa. Lưng chừng núi mưa bụi lất phất. Ánh nắng vừa khuất sương mù đã tụ lại. Theo gió mà đến. Theo gió mà đi. Ngọn núi tỏ ra cực kì tươi mát.

Du khách từ bốn phương tám hướng đến đây du ngoạn núi sông, sau đó sẽ tới vườn chè để mua chè. Tôi và Mai là người địa phương, không nhớ nổi đã lên núi chơi bao nhiêu lần rồi. Mai nói cuối tuần đi vườn chè là muốn tự mình hái chè. Những búp chè non hái xuống sẽ được các sư phụ ở vườn chè hướng dẫn, vườn chè sẽ cung cấp chảo cho du khách tự sao chè, chè tự mình sao sẽ có cảm giác thành công và thích thú hơn. Ngoài ra có thể hái rau dại dưới gốc chè, vì vậy lần nào đi cũng rất vui.

Thứ bảy chúng tôi tới vườn chè, nhận gửi rồi vào vườn.

Vừa đúng lúc những cô gái hái chè trong vườn đang hát những bài dân ca. Tôi và Mai nghe cũng thấy vui lây, hi hi ha ha hái chè hay tìm rau dại.

Tâm tình vui vẻ như mặt trời lộ ra khỏi đám mây mù, vô cùng rực rỡ.

“Mai, năm nay nhất định tớ phải thi đỗ”. Tôi cao giọng nói với Mai.

“Được đó, thi đỗ đi, tới đại học Chiết Giang học là tốt nhất”.

“Tại sao?”

“Nếu kết hôn, tớ và Mai Sơn nhất định sẽ tới Giang Nam du lịch tuần trăng mật, bạn là chủ nhà bạn mời khách”.

Tôi tức giận cầm gùi đuôi đánh.

Ánh mặt trời bắt đầu chiếu lên núi, hai chúng tôi đuôi nhau trên vườn chè kiểu ruộng bậc thang, tôi nghĩ ai nhìn thấy cũng sẽ mỉm cười. Đây đúng là một hình ảnh thanh xuân vô cùng sống động.

Khi hai chúng tôi tới chỗ sao chè thì bên cạnh cũng có một người trung niên đang sao. Hắn nhìn hai chúng tôi và cười: “Hai em chắc là người địa phương?”

Mai gật đầu vui vẻ nói: “Vâng, anh cũng thế?”

Người đàn ông trung niên sao chè rất điêu luyện, thấy chúng tôi cầm chảo mà như chơi đùa liền hướng dẫn hai chúng tôi, chỉ một lát đã thành thạo rồi.

Hắn tên là Từ Thành Lượng, mở một quán trà trong thành phố. Sao chè xong, hắn có đưa danh thiếp cho chúng tôi, mời chúng tôi khi nào có thời gian thì ghé qua đó chơi.

Cũng trùng hợp, quán trà của hắn cách trường tôi không xa. Có hôm hết giờ làm trên đường về nhà tôi nhìn thấy quán trà Du Tâm Trai của Từ Thành Lượng. Trước cửa có một hồ nước nhân tạo nhỏ, trên hồ là hòn giả sơn có vòi phun nước, dưới hồ là mấy con cá bơi lội tung tăng. Trên bờ hồ được xếp rất nhiều chiếc bát nhỏ, bên trong có trồng một loại cây bé xíu xanh mon mơn, kết hợp với lớp rêu trên núi giả làm cả hồ nước càng xanh biếc hơn.

Tôi nhìn xuyên qua lớp cửa kính. Chỉ một bước chân là có thể bước vào một không gian cổ điển với mùi thơm của trà tỏa ra xung quanh như rời xa thế tục. Nếu như trong cuộc đời cũng có một nơi như thế này, bước một bước là có thể được an bình và thanh thản thì tốt biết bao.

Tôi vô thức đẩy cửa kính bước vào.

Từ Thành Lượng mặc đồ kiểu Tàu đang ngồi bên chiếc bàn bát tiên kiểu cổ. Ngước lên nhìn thấy tôi mắt hắn chợt sáng lên: “A, là em à, Phước Sinh hái chè. Ha ha”.

Tôi đỏ bừng mặt. Hôm đó khi tôi giới thiệu tên mình, hắn liền nói: “Ồ, tên em hay quá, Phước Sinh Phước Sinh, cả đời có phúc”.

“Em đi qua đây, nhân tiện ghé vào thăm”. Tôi đáp lại.

Từ Thành Lượng nói: “Lại đây ngồi, anh pha chè mời em uống”.

Tay hắn rất gầy, các khớp xương nhô lên, trên cổ tay đeo chuỗi vòng gỗ màu nâu đen. Khi rót nước chè cánh tay rất ổn định, nước chè màu đỏ đậm từ ấm trà màu trắng có hoa văn rót vào hai chiếc tách nhỏ.

“Thử đi”.

Tôi cầm tách lên, cảm thấy không chỉ có chè thơm mà tất cả mọi thứ ở nơi đây, từ cá, rêu, hồ nước, giả sơn cho tới bộ đồ trà tinh xảo đã cùng tạo nên hương vị của chè. Chè ở đây ngon hơn chè ở nhà vô số lần.

“Thơm lắm!”

Hắn cười ha ha và nói: “Thường trà phải xem tâm cảnh, đạo của trà là để thanh thản tâm hồn”.

Cũng chính câu nói này đã khiến tôi yêu chè.

Hầu như tuần nào tôi cũng tới Du Tâm Trai của Thành Lượng thưởng trà đôi ba lần, khi thì hết giờ làm, lúc thì giờ nghỉ trưa, dần dần chúng tôi thân thiết hơn. Tôi gọi hắn là anh Từ, hắn gọi tôi là Phước Sinh.

Trong mắt tôi hắn là người rất uyên bác, tôi coi hắn như anh trai. Nhưng tôi chưa bao giờ suy nghĩ lung tung cho tới một buổi tối tôi nhận được điện thoại của hắn.

Rõ ràng hắn đang say rượu, giọng nói cũng khác với bình thường. Hắn nói: “Phước Sinh, anh biết anh không xứng với em. Anh đã ba mươi tám, lại là người đã ly hôn. Anh thích em, em có thích anh không?”

Tôi ngần ngừ đáp: “Anh Từ uống say rồi, anh nghỉ sớm đi”.

“Không không, Phước Sinh, em đừng cúp máy. Mỗi lần em ngồi lặng lẽ trong quán uống trà đều rất giống một bức tranh. Anh không xứng với em nhưng anh thích em. Biết không? Biết không?”

Giọng hắn ngày càng lớn, tôi nhỏ giọng: “Anh say rồi, anh Từ. Em không có thứ cảm xúc ấy với anh, sau này em sẽ không tới đó nữa, tạm biệt anh”.

Tôi cúp máy, lắc đầu. Rượu rất hại người. Nó khiến một người đàn ông trưởng thành, điềm đạm trở nên lỗ mãng. Không cần biết là rượu nói hay người nói, sau này tôi đều sẽ không tới Du Tâm Trai nữa.

Nhưng ngày hôm sau tôi nhận được hoa.

Không phải người của cửa hàng hoa mang tới, là Từ Thành Lượng ôm hoa đứng ở cổng trường.

Tôi không nhận.

Hắn mỉm cười nói: “Phước Sinh, cuối cùng thì anh cũng đã nói ra rồi. Cho dù anh không xứng với em nhưng anh vẫn muốn thử một lần”.

“Xin lỗi, em không thể nhận được. Em không thể thích anh, và cũng không muốn tìm bạn trai”. Tôi cúi đầu từ chối.

Anh ấy đột nhiên nắm lấy tay tôi rồi nhét bó hoa vào: “Không có gì phải xin lỗi cả. Chúng ta là bạn, không thể vì anh thích em mà chúng ta không làm bạn được nữa”.

Câu nói này dội thẳng vào tim tôi. Từ ngày tiếp xúc với Từ Thành Lượng, tôi cũng rất yêu thích Du Tâm Trai của hắn. Hắn không miễn cưỡng nên tôi cũng rất vui. Cho dù sau này tôi không tới đó nữa nhưng tôi vẫn quay sang mỉm cười với hắn.

“Có thời gian rồi nhất định phải đến uống chè! À đúng rồi, mai anh nhập một loạt chè thượng hạng về, em tới thưởng thức nhé”. Hắn nói xong đi luôn.

Hôm sau tôi không có ý định đi nhưng hắn gọi điện thoại nói tôi nhất định phải tới.

Không từ chối được tôi đành nhận lời.

Từ Thành Lượng thành thực pha trà và giảng giải cho tôi nghe kiến thức về trà Phổ Nhĩ, cũng không nhắc gì tới chuyện khác cả.

Tôi rất tò mò không hiểu sao hắn tại tình thông về trà tới vậy.

Từ Thành Lượng cho tôi xem một cuốn album, trong đó đều là ảnh hắn tham gia các cuộc thi về trà, còn có ảnh đoạt giải nữa, tôi xem mà vô cùng ngưỡng mộ.

“Muốn học trà nghệ không?” Hắn rửa cốc trà và nhìn tôi với ánh mắt khích lệ.

Tôi học cách dùng ấm nước làm nóng cốc.

Sau đó hắn nắm chặt tay tôi và nói: “Phượng hoàng gập đầu ba lần là thế này!”

Bị một người đàn ông mình không thích nắm tay hóa ra lại khó chịu đến vậy!

Tôi rút tay ra, lắp bắp nói: “Buổi chiều em dạy tiết một, em phải về trường chuẩn bị”.

Hắn ngăn tôi lại và ôn tồn nói: “Phước Sinh, trước đây trong vườn trà em như một chú chim, bây giờ lại giống một con thỏ”.

Hắn đứng rất gần tôi, gần tới mức hơi thở của hắn phả thẳng vào mặt tôi. Đột nhiên tôi có cảm giác sợ hãi, nhưng bên ngoài cửa kính là phố lớn, hắn có thể làm gì được chứ? Tôi định thần lại và nói: “Xin lỗi, anh Từ, em không thể yêu anh được”.

“Anh biết, nhưng chúng ta thế này không phải rất tốt sao? Anh thích pha trà cho em uống, em thích khung cảnh ở đây, không phải sao?”

Khung cảnh thì tôi thích, nhưng hắn thế này tôi không chịu được. Tôi cũng không biết phải nói thế nào, đành đi vòng qua hắn để ra ngoài.

Giọng hắn trầm hẳn xuống: “Phước Sinh, anh không bắt em phải cưới đâu”.

Trời ơi! Hắn đang làm gì thế? Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, không thể tưởng tượng được chuyện này là thế nào.

“Em rất giống vợ cũ của anh, dịu dàng ngồi uống trà anh pha...” Ánh mắt hắn dường như xuyên qua tôi để nhìn về một phương trời xa xăm nào đó, tiêu điểm không dừng lại trên gương mặt tôi.

Tôi sợ hãi cảm túi xách không nói gì chạy vọt ra ngoài.

Sau đó nhiều ngày, mỗi lần tôi đi bộ về nhà hắn đều ngồi bên hồ nước ngoài cửa kính lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi nói chuyện với Mai, nó cũng sợ hãi nói: “Không phải hắn có vấn đề về thần kinh ấy chứ?”

Cô ấy nói như thế càng khiến tôi khiếp sợ hơn.

Sau đó ngày nào đi làm về chỉ cần đi bộ mười phút nhưng tôi đều bắt xe hoặc đi đường vòng.

Hơn một tháng sau, tôi nghĩ không có chuyện gì nữa rồi nên lại đi bộ về nhà. Từ Thành Lượng nhìn thấy tôi liền bước tới.

Trên phố đông người, tôi khó xử đứng trước mặt hắn mà không biết phải nói gì cả.

“Phước Sinh, sao em không tới uống chè nữa?”

Tôi rướn cổ, nhìn xung quanh không thấy người quen nào nên gượng gượng nói: “Em không tới nữa đâu. Anh đừng nhìn em như thế”.

“Chúng ta không phải là bạn sao?”

“Em phải về nhà”.

“Phước Sinh”.

Tôi cắm đầu bước đi thật nhanh, tim đập loạn xạ, tôi thực sự sợ hắn có vấn đề về thần kinh.

Hôm sau tôi ngồi xe đi làm, thấy cửa hàng của Từ Thành Lượng đóng cửa. Chiều đi làm về cũng thấy thế. Mấy hôm liền đều vậy.

Một thời gian dài sau đó Mai mới đột nhiên bảo tôi: “Bạn biết chuyện Du Tâm Trai đóng cửa rồi chứ?”

“Đi qua thấy quán đóng cửa”.

Về mặt Mai vô cùng hưng phấn, nó ra về bí mật nói: “Tớ nghe một người bạn của Mai Sơn nói, hắn mới ở tù ra, có tiền án tiền sự”.

“Hả? Hắn phạm tội gì?”

“Nghe nói vợ cũ của hắn không chịu được bạo lực gia đình nên mới ly hôn. Hắn tìm đến nhà rồi chém bị thương. Bây giờ có người đập quán của hắn, đuổi hắn về quê rồi”.

“Người nhà vợ cũ hắn tìm tới đây à?”

Mai cười hì và nói: “Hạ Trường Ninh làm”.

Cách mấy tháng tôi mới nghe thấy cái tên Hạ Trường Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đến Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đường Ai Nấy Đi

Mai nhìn tôi rồi thờ dãi: “Phước Sinh này, bạn nói xem số bạn may mắn hay bất hạnh? Bạn và Hạ Trường Ninh rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Tôi nhớ lại lần cuối cùng ăn cơm với Hạ Trường Ninh. Hôm đó hắn rất tức giận. Hắn bảo tôi đi tìm Đình Việt, phải nói là tôi và hắn đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Nhưng hắn lại đập quán trà của Từ Thành Lượng, rốt cuộc có chuyện gì đây? Do Thành Lượng biến thái, cứ bám lấy tôi? Tôi lắc đầu loại bỏ ngay ý nghĩ này. Có lẽ, Từ Thành Lượng làm chuyện gì đó chọc phải Hạ Trường Ninh thôi. Tôi không cho rằng mình có sức hấp dẫn lớn thế, cũng không nghĩ rằng Hạ Trường Ninh thật sự không có lòng tự tôn.

Mai cười trêu tôi: “Đừng nghĩ nữa, chắc chắn là vì bạn. Tớ nghe bạn của Mai Sơn nói Từ Thành Lượng nói chuyện với ông chủ ở quán trà Sương Động, nói hắn mới quen một cô bạn gái. Ông chủ quán nghe thấy tên bạn liền sùng sốt và khuyên hắn chớ dây vào phụ nữ của Hạ Trường Ninh. Từ Thành Lượng mắng Hạ Trường Ninh là tên lưu manh dựa vào quyền thế trong nhà, nói kiểu gì bạn cũng không thể thích hắn. Đêm đó Hạ Trường Ninh liền tìm tới tận nhà, không biết hai người đã nói gì, kết quả là quán bị đập”.

Tôi vội cãi: “Thấy chưa, đó là Từ Thành Lượng tự gây chuyện với Hạ Trường Ninh đúng không, chẳng liên quan gì đến tớ”.

“Tớ bảo này Phước Sinh, Bạn đừng lừa mình dối người nữa, sao lại không liên quan chứ?”

Tôi hơi nôn nóng, muốn vạch rõ quan hệ với Hạ Trường Ninh, âm thanh cũng lớn hơn: “Mai, tớ không phải tuyệt thế giai nhân, tớ cũng từ chối Hạ Trường Ninh nhiều lần lắm rồi, thực sự tớ không cách nào tự huỷ hoại là Hạ Trường Ninh chung tình với tớ được. Bạn hiểu chứ? Hơn nữa, nói hắn một câu lưu manh đã đi đập quán người ta, hành vi này là hành vi của lưu manh! Tớ không có hứng với loại người này!”

“Biết người biết mặt không biết lòng. Người đi cùng Hạ Trường Ninh nói, Từ Thành Lượng ăn nói khó nghe quá nên Hạ Trường Ninh mới ra tay”.

Tôi cứng họng, cổ chấp nói: “Hắn xông vào quán của người ta thì Từ Thành Lượng đương nhiên phải tức giận mắng hắn là lưu manh! Nói vài câu mà bị

đập! Hấn đúng là một tên lưu manh”.

Mai cũng cố chấp: “Nếu Hạ Trường Ninh không có lý thì Từ Thành Lượng không biết báo cảnh sát sao?”

“Cũng vì bị hấn đe dọa”.

“Không chịu hiểu lòng người tốt. Phước Sinh, bạn không thể vô lương tâm như thế!”

Sao tôi lại không có lương tâm chứ? Tôi mời hấn đi đập quán sao? Mai nói khiến tôi tức giận!

Mai nhìn tôi mấy lần, định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ nhìn tôi lắc đầu.

Tôi và Mai ngồi uống trà trong sân của quán trà Mây Tím. Cái tên Mây Tím của quán trà thực sự là nghĩa đen, không phải đám mây màu tím mà là có một giàn dây mây tím che mát cả sân, một tấm rèm trúc buông xuống chia thành không gian trong ngoài.

Rèm trúc được vén lên, Mai Sơn cười hi hi bước vào và nháy mắt với tôi: “Phước Sinh, em đừng trách Mai, Hạ Trường Ninh đang ở bên ngoài”.

Tôi bật dậy theo phản xạ, nhìn Mai và Mai Sơn, mặt đỏ bừng.

“Không phải tớ gài bẫy bạn đâu, vì Hạ Trường Ninh đã làm tớ cảm động. Cho hấn một cơ hội đi, người ta là người tốt”. Mai lắc đầu đứng dậy vỗ vỗ vai tôi: “Tớ với Mai Sơn đi đây, bạn và Hạ Trường Ninh cứ nói chuyện cho tử tế nhé”.

Nói cái con tườu ấy! Tôi tức quá bật cười: “Mai, Hạ Trường Ninh làm bạn cảm động thế nào?”

Mai cầm túi và nhún nhún vai: “Anh ấy mất ba tháng để kết bạn với tớ và Mai Sơn. Thật là làm tớ ghen tị với bạn! Có bao nhiêu người đàn ông sẵn sàng làm như thế chứ?”

Tôi không biết nên nói gì cho phải. Đợi tới lúc Mai và Mai Sơn vén rèm bước ra ngoài tôi mới sực tỉnh, muốn khóc mà không có nước mắt, tôi gào lên: “Ê, nhưng mà tớ không thích hấn!”

Âm thanh cà lơ phát phơ của Hạ Trường Ninh vang lên: “Em thích ai? Cái thằng biến thái đó à?”

Tôi sợ đến phát run, vội quay ra ngoài xem. Lá thường xuân xanh tốt bám trên tường bao kết hợp với giàn mây tím tạo thành tấm lưới màu xanh, Nếu tôi biết kinh công, chỉ cần nhún chân một cái đã có thể bay qua tường thì tốt biết mấy!

“Em không thấy anh ấy biến thái, cũng không biết anh và anh ấy ai mới biến thái”.

“Cũng đúng, anh cũng cảm thấy mình biến thái lắm! Anh bỏ ổi đến biến thái”. Hấn chậm chậm nói, giọng điệu không hề gượng gạo chút nào. Gã này chế nhạo chính mình mà cứ như đang chế nhạo người khác ấy.

Anh nằng len qua giàn mây tím chiếu xuống. Những ngày xuân đẹp thế này tại sao tôi phải nói chuyện yêu đương với một con gián? Đã vậy con gián này vẫn luôn phát huy tinh thần không bao giờ chịu từ bỏ của Tiểu Cường nữa.

“Phước Sinh, chúng ta làm lại từ đầu được không?”

Làm lại từ đầu? Anh sẽ không gọi 53 người cũng tới xem mặt, anh sẽ không khiến tôi cảm thấy anh là tên lưu manh... Trong lòng tôi chợt thấy chua xót. Có thể coi như Đinh Việt chưa từng xuất hiện sao?

Tôi quay đầu lại, Hạ Trường Ninh không hề tỏ ra đùa cợt, hấn vẫn đứng yên lặng ở cửa, lặng lẽ nhìn tôi.

Ánh mắt hấn khiến tôi nhớ tới Đinh Việt, sự dịu dàng ấy từ từ giăng xé trái tim tôi. Tôi bỗng không thấy tức giận nữa, trong lòng không có cảm giác gì: “Anh thích gì ở em chứ? Vì em từ chối anh? Em không phải là người xinh đẹp tới mức khiến người khác nhìn thấy là không quay đi được nữa. Quan trọng nhất, Hạ Trường Ninh, chúng ta có tiếng nói chung sao?”

Hấn lắc đầu: “Ồ bên cạnh em, anh có ý nghĩ muốn kết hôn. Anh thích ở cạnh em, nói gì anh cũng thấy vui vẻ. Anh nghĩ anh thích em, hơn nữa anh không thích em ở bên cạnh người khác. Phước Sinh, anh không được học hành nhiều, mới chỉ học hết tiểu học. Anh không nói được anh thích em ở điểm gì, anh chỉ có thể nói với em những điều này mà thôi”.

Hấn rất mạnh, thực sự rất mạnh.

Tôi chỉ có thể trả lời một câu: “Nhưng em không thích anh”.

Hấn im lặng một hồi lâu, tôi tưởng rằng anh ra sẽ quay người bước đi, dù sao từ chối thẳng thừng trước mặt thế này sẽ làm lòng tự tôn thương tổn rất nhiều. Chắc hấn không phải là người thực sự không có thể diện chứ?

Hạ Trường Ninh khẽ cười: “Anh biết! Thế này đi, anh theo đuổi em là việc của anh, đợi tới ngày nào đó anh thấy không thích em nữa thì anh sẽ không theo đuổi nữa vậy”.

“Như thế này tôi cảm thấy rất phiền, hiểu chứ?”

“Tú tài gặp phải lính, có lý nói cũng không nói được, câu này anh hiểu”.

Ý gì? Những lời tôi nói với hắn không khác gì đánh rắm?

“Nói lý với anh không khác gì đánh rắm, hiểu chứ?”

Ha! Tôi... hiểu!

Tôi không nói nữa là được chứ gì? Tôi cầm túi đi ra khỏi quán.

Hắn chặn cửa, không cho đi.

Tôi ngẩng đầu lên lườm: “Chó khôn không cần đường chứ”.

“Phước Sinh à, không phải em cũng thế sao? Em nhất định phải đi, anh không cho em đi, có phải là nếu anh không cho em đi thì em sẽ không đi nữa đúng không?”

Đầu óc tôi bị hắn làm cho quay cuồng rồi.

Tiếng cười của hắn vang lên: “Ý anh là, em không thích anh, anh càng muốn theo đuổi em. Em không muốn anh theo đuổi em thì anh sẽ nghe em”.

À, thì ra là thế!

Tôi lùi lại, ngồi xuống, cầm cốc trà lên sưởi nắng, đếm lá thường xuân. Ý của tôi cũng rất rõ, hắn chặn đường tôi thì tôi không đi nữa. So gan nào! Xem ai chịu được lâu hơn!

Tôi nhắm nghiền mắt hưởng thụ ánh nắng mặt trời, thời gian cứ thế trôi đi. Không khí ngập tràn mùi thơm dịu mát của lá cây, khoáng sản yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy, ánh nắng ấm áp cuối xuân khiến tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Lúc ngủ một giấc tỉnh dậy ánh hoàng hôn vàng đã chiếu khắp sân, những chiếc lá thường xuân lấp lánh ánh sáng. Tôi vươn vai, quay đầu lại thấy Hạ Trường Ninh đang dựa vào ghế trúc ngủ.

Trí nhớ tràn vào não tôi như nước thủy triều. Tôi nhớ lại mỗi câu đối thoại hồi chiều, khe thờ dài rồi nhấc túi đứng dậy rón rén rời khỏi. Ngay cả vén rèm trúc cũng cẩn thận nhẹ nhàng sợ làm hắn tỉnh giấc.

“Cửa cuốn bên ngoài đóng rồi, để anh giúp em kéo lên”.

Tôi đứng sững, từ từ quay đầu lại. Hạ Trường Ninh vươn vai đứng dậy, thoải mái ngáp một cái: “Trộm được nửa ngày kiếp phù du, ánh mặt trời thật là dễ chịu”.

Tôi cau mày không biết phải nói gì.

Khi ra ngoài quán trà, Hạ Trường Ninh nói: “Mai anh sẽ gửi hoa cho em, sau đó mời em đi ăn tối. Nếu em không đi thì thôi. Thành thang đường rộng, đường ai nấy đi”.

A a a! Tôi biết nói gì bây giờ? Tôi triệt để thua hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hoa Hồng Đỏ

Gió ấm khe thổi, tấm rèm màu lam nhạt trong phòng giáo viên khẽ rung động. Các giáo viên đều ướm ngồi chấm bài, thỉnh thoảng quay sang tán dóc chuyện thời trang và ăn uống.

Hoa của Hạ Trường Ninh đưa tới thì tôi phải làm thế nào? Trong đầu tôi chỉ suy nghĩ mỗi vấn đề này.

Không hẳn là không cảm động. Khi hắn nói thích tôi hôm qua, tôi đã tin là thật. Có điều đối với hắn tôi không có cảm giác như đối với Đình Việt. Tin thì tin, tôi vẫn muốn cách hắn xa một chút.

Cho dù Hạ Trường Ninh nghiêm túc thì tôi cũng không có cảm giác. Dường như tôi không hiểu thế nào là rung động. Có lẽ, tôi thực sự không có trái tim.

“Cô Ninh, nghĩ gì mà thờ người ra thế?” Cô Trần gõ gõ bút lên mặt bàn.

Tôi cười ngượng ngùng, không thể nói cho cô ấy biết tôi sắp được một người tặng hoa, đang đau đầu suy nghĩ xem nên giải quyết chuyện này thế nào đúng không? Còn một tiết nữa là hết giờ, tôi xem giờ, thu thập sách vở đứng dậy.

“Còn một tiết nữa thôi, thời tiết này mà được ngủ thì thật tuyệt! Em lên lớp đây”.

Tránh được câu hỏi của cô Trần nhưng tôi vẫn cảm thấy đau đầu. Nếu như hoa được đưa tới phòng giáo viên thì bọn họ lại có chuyện để bàn tán. Hạ Trường Ninh, đường rộng thênh thang, ai đi đường nấy, nói thì dễ nghe nhưng thực hiện thì thật khó.

Tâm trạng tôi bất an suốt thời gian một tiết, tôi giảng hai mươi phút rồi để học sinh tự học. Cố gắng lắm mới xong một tiết, tôi nhẹ nhàng tới ngoài cửa phòng giáo viên nhìn ngó.

Trong phòng giáo viên không có động tĩnh gì. Tôi thờ phào, đẩy cửa bước vào.

“Oa, về rồi về rồi”. Phòng giáo viên lập tức trở nên nhốn nháo.

Tôi nhìn quanh bốn phía tìm hoa của Hạ Trường Ninh, chỉ có chuyện đó mới khiến phòng giáo viên nhộn nhịp thế này. Tôi nhìn mãi mà không thấy, trong lòng khó hiểu. Cô Trần hưng phấn đến nổi đỏ bừng mặt, cô kéo tay tôi đi về phía cửa sổ: “Phước Sinh xem kia. Hoa tặng cô đấy, đẹp quá!”

Từ cửa sổ này có thể nhìn ra cổng trường. Tôi thấy một biển hoa ngoài cổng trường xếp thành một trái tim màu đỏ, đẹp tới mức không đỡ được. Cho dù không phải tặng tôi thì tôi cũng rất thích.

“A, cô Ninh, Đình Việt trở về rồi à?” Trong tâm trí cô Trần thì Đình Việt là một người cực kì giàu có.

“Chơi trội thế này, chắc chắn là cậu ấy về rồi, lãng mạn quá! Mặc dù là đốt tiền nhưng có cô gái nào lại không thích chứ?” Cô Trần tiếp tục than thở.

Các giáo viên tỏ ngữ Văn nhìn tôi: “Ngày vui của cô Ninh sắp đến rồi. Phải khao đi, không được giấu mọi người đấy”.

“Khao đi, khao đi”. Tại sao tôi lại cảm thấy buồn? Tôi nghĩ mình đang cười khổ. Đình Việt, người đàn ông nói chia tay rồi biến mất, người đàn ông từng làm tôi hạnh phúc. Cho dù là anh ấy tặng thì tôi cũng không còn tâm tình như trước nữa rồi.

Tôi ngơ ngác nghĩ, nếu thật sự là Đình Việt tặng thì tôi vẫn sẽ rất ngọt ngào, rất vui vẻ, rất hạnh phúc nhận lấy sao? Trong đầu tôi chợt nhớ lại những ngày mùa đông Đình Việt tới đón tôi về, anh luôn kéo tay tôi đút vào trong túi áo ấm áp của anh. Cảm giác đau xót trong lòng dần dần lan rộng như giọt mực rơi vào tờ giấy thấm.

“Ha ha, Cô Ninh ngây người rồi kia, mau ra đi, ra đi”. Cô Trần giành lấy sách giáo khoa của tôi và đẩy tôi ra ngoài.

Ra khỏi giảng đường, các giáo viên và học sinh đều đứng ở cửa sổ nhìn tôi.

Không biết tại sao tôi đột nhiên có cảm giác rất mệt mỏi, giống như trên lưng vác vật gì đó quá nặng, muốn vứt bỏ mà không được.

Chỉ một ngày, chỉ một lần, tôi không thể đối phó được Hạ Trường Ninh. Hắn luôn vô cùng mạnh mẽ, vô cùng hoành tráng. Còn nửa năm nữa mới tới lúc thi nghiên cứu sinh, tôi hi vọng có thể thi đỗ dễ rồi mau chóng rời khỏi nơi này biết bao.

Tôi chậm chạp bước ra ngoài cổng trường, hoa hồng được xếp thành một trái tim khổng lồ. Tiếp theo sẽ thế nào? Tôi cảm thấy hoàn toàn bất lực, hẳn muốn thế nào cũng được.

“Cô Ninh”. Tôi chớp chớp mắt, à cảnh sát Ngũ Nguyệt Vi xuất hiện hết sức thời trang với quần bò ngắn và giày thấp cổ. Tư thế ngạo nghễ, Vi nhìn tôi với nhan sắc không gì sánh được, thân hình người mẫu và gương mặt luôn ngẩng cao.

“Cô Ngũ, nếu cô thích thì cô mang hết chỗ hoa này đi. Nhân tiện nhờ cô quản chặt Hạ Trường Ninh, tiền nong chú ý một chút không lại táng gia bại sản đấy”. Chắc là do chiến đấu với bọn họ lâu quá rồi nên nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vi là lòng trên người tôi dựng hết cả lên.

“Cô hiểu nhầm rồi. Chỗ hoa này là Đình Việt tặng cô, bây giờ anh ấy không tiện trở về, nhưng anh ấy vẫn muốn thể hiện sự nhớ nhung của mình. Phía cảnh sát có suy nghĩ tới việc anh ấy có công phá án nên cá nhân tôi tự bỏ tiền túi ra mua hoa tặng bạn gái thay anh ấy”. Ngũ Nguyệt Vi ưỡn oai nói.

Đình Việt không tiện trở về, nhờ cô mua hoa tặng bạn gái?

Một cảm giác tê lương tự nhiên sinh ra. Cho dù anh ấy không tiện trở về chẳng nhẽ gọi một cuộc điện thoại cũng không được sao? Tôi luôn luôn là người cuối được biết tình hình của Đình Việt.

Tôi nhìn trái tim hoa hồng trước mặt, cố gắng duy trì điềm tĩnh: “Cô Ngũ vất vả quá. Tôi nghĩ cô không hiểu rõ tình hình, tôi và Đình Việt đã chia tay, thậm chí anh ấy còn đòi lại chiếc áo khoác đã mua cho tôi. Vì thế tôi không thể nhận số hoa này, cũng không dám nhận, tránh sau này phải mua một đồng hoa hồng trả lại. Tạm biệt!”

“Đội đã”.

“Còn việc gì nữa?”

“Cô không thấy làm thế này là tuyệt tình với Đình Việt quá sao?”

Tôi rất muốn cười, nhìn cô ta mà không biết phải nói gì. Tôi tuyệt tình với Đình Việt? Tôi tuyệt tình với anh? Thế giới này đảo lộn hết cả rồi.

“Đây là chuyện giữa tôi và Đình Việt, không liên quan tới cô”.

Lúc này cô Trần và các giáo viên khác cũng đi về, họ cười nói đi tới, nhìn trái tìm hoa hồng tặc lưỡi than thở. Cô Trần huyếch tôi một cái: “Người đâu?”

Ngũ Nguyệt Vi trả lời như đang xem trò cười: “Đình Việt bận làm ăn nên nhờ tôi mang tới”.

“Đúng là Đình Việt! Đẹp trai lại lắm tiền. Ôi, Phước Sinh, thế mà cứ giấu mãi”.

“Đúng thế. Khi nào cậu ấy trở về? Phải mời com đấy”.

Hạ Trường Ninh đâu? Bây giờ tôi mong muốn Hạ Trường Ninh xuất hiện để tiêu diệt con yêu nghiệt Ngũ Nguyệt Vi này xiết bao.

Trước mặt các giảng viên tôi thực sự không muốn tuyên bố tôi và Đình Việt không còn liên quan đến nhau một lần nữa. Đây là chuyện dù có mấy cái miệng cũng không thanh minh được, càng xóa càng đen.

“Hoa đưa đến rồi, ý của Đình Việt tôi cũng chuyển hộ rồi. Tạm biệt”.

Khỏe miệng Ngũ Nguyệt Vi lộ ra nụ cười đắc thắng. Tôi chợt hiểu ra tất cả. Có lẽ Đình Việt nhờ cô ta tới đưa tin, có lẽ Đình Việt cũng nhờ cô ta mang hoa tới thật, nhưng cô ta cố ý làm to chuyện thế này để khiến tôi phải khó xử.

“Đợi đã”. Tôi gọi cô ta lại, bình tĩnh nói: “Nhờ cô chuyển lời tới Đình Việt, tôi và anh ấy đã chia tay, không còn dính dáng gì cả. Số hoa này tôi không thể nhận được”.

Tôi nói xong liền bước dài bỏ đi, để lại đám giáo viên và học sinh đứng xung quanh hóng chuyện.

Cô Trần đứng là một người nhiều chuyện, chạy tới kéo tay tôi lại rồi lo lắng hỏi: “Ôi, Phước Sinh, chia tay thật rồi à? Thật không? Thật chứ?”

Đột nhiên tôi thấy thông cảm với đám học sinh viên lớp cô, có một giáo viên thế này thực sự rất đau khổ.

Chưa kịp đợi tôi tuyên bố lần nữa thì Hạ Trường Ninh đã xuất hiện cứ như đã chờ đợi cơ hội này từ lâu.

Hắn xuất hiện dưới ánh mặt trời ấm áp và rực rỡ của buổi chiều, trên mặt còn mang nụ cười dịu dàng. Thậm chí hắn còn lên tiếng chào hỏi cô Trần: “Chào cô Trần, vân nghe Phước Sinh kể cô và cô ấy rất thân nhau”.

Miệng cô Trần há hốc, chỉ chỉ Hạ Trường Ninh rồi hiểu ra: “A, là giám đốc Hạ!”

Nói xong liền hất tay tôi ra như vẩy nước mũi rồi cười trộm nói: “Không làm phiền hai người nữa, mai gặp lại nhé cô Ninh”.

Tôi không nói gì, quay lại nhìn Ngũ Nguyệt Vi rồi lại nhìn Hạ Trường Ninh: “Đúng là chiến hữu tốt, vở kịch này diễn hay thật”.

Trong tay Hạ Trường Ninh không có bông hoa nào, tôi chợt nghĩ rằng chẳng có hoa nào của Đình Việt cả, đó là Ngũ Nguyệt Vi phối hợp với Hạ Trường Ninh diễn trò.

Hạ Trường Ninh không đáp mà quay sang nói với Ngũ Nguyệt Vi: “Vi, ngày mai em giúp anh tặng hoa Phước Sinh nhé? Em nhiều tiền, tặng hoa cũng sẽ xa xỉ hơn anh nhiều”.

Ngũ Nguyệt Vi lười nhác nhìn hắn rồi đáp lạnh lùng: “Anh Ninh, trên thế giới này đâu chỉ có mình anh là đàn ông tốt. Cô Ninh nói Đình Việt và cô ấy đã chia tay, em nghĩ Đình Việt có thể yên tâm ở bên em rồi”.

Đầu óc tôi chợt ong ong, ở Lệ Giang Đình Việt nói tôi và Ngũ Nguyệt Vi không giống nhau. Trong lòng anh... Tôi chậm rãi hỏi cô ta: “Là cô bảo Đình Việt đòi lại chiếc áo khoác đó? Là cô làm anh ấy ra đi mà không nói lời nào?”

Ngũ Nguyệt Vi kiêu ngạo đi tới bên tôi nói: “Là tôi để Đình Việt và cô yêu nhau đấy. Anh ấy vẫn không quên được ba ngày đó, hiểu chưa?”

Tôi bỗng nhớ lại cảnh tượng tôi và Đình Việt gặp Ngũ Nguyệt Vi trong nhà hàng. Đình Việt không phải loại người như thế, anh nói đã quên rồi, anh nói không yêu Ngũ Nguyệt Vi nữa, anh nói thích tôi... Ngũ Nguyệt Vi quan trọng với anh ấy như vậy sao? Quan trọng tới mức anh ấy phải lừa dối tình cảm của tôi? Từ trước tới giờ tôi chưa bị ai bắt nạt thảm như thế này. Tôi quay đầu bỏ chạy.

“Đủ rồi! Vĩ”. Hạ Trường Ninh hét vào mặt cô ta rồi đuổi theo tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Tán Gái Không Phải Hát Hò Nhảy Nhót

Hạ Trường Ninh túm lấy vai tôi rồi lôi tôi đi về phía trước. Tôi vùng vẫy, chỉ muốn mau chóng rời xa đám người này, được yên tĩnh một mình. Đi đến góc phố, Hạ Trường Ninh ấn tôi vào xe rồi nói: “Muốn mọi người ở trường em xem trò cười à?”

Tôi không nói gì cả, co người ngồi trên ghế và ao ước được vùi mặt vào đầu gối. Tôi biết bây giờ mình rất thê thảm, nước mắt ướt đầm mặt, trong lòng như có một đồng bóng nút chặt.

Xe chạy về phía trước, tôi hoàn toàn không biết hấn lái xe tới nơi nào.

Đội khi dừng lại tôi mới phát hiện ra đã tới bãi tập bắn.

“Muôn bắn súng để phát tiết không?”

Tôi ngồi yên, khịt khịt mũi, đã không còn nước mắt nữa rồi.

Hạ Trường Ninh mở cửa xe rồi châm thuốc hút, cũng không nói gì cả.

Một hồi lâu sau hắn nói: “Em đừng để ý đến Vi, tính cô ấy như thế, từ nhỏ được nuông chiều quen rồi. Thực ra... khi làm việc cô ấy rất nghiêm túc”.

Tôi bật cười. Tôi không dám hứng thú với sự thay đổi giữa cuộc sống và công việc của Ngũ Nguyệt Vi, tôi ghét cái kiểu vênh vác của cô ta khi đập người ta vào chỗ chết. Con nhà nghèo cũng có lòng tự tôn, cô là tiên nữ ăn trên ngồi trước cần gì phải dùng chân đạp mấy con kiến xuống đất không cho chúng ra phơi nắng nữa?

“Chuyện này anh cũng có trách nhiệm, Phước Sinh, xin lỗi em nhé! Cô ấy lên con điên em cũng đừng để ý làm gì, có chuyện gì đợi gặp Đình Việt rồi hỏi thẳng hắn. Cũng không chắc Đình Việt đúng như cô ta nói, một người đàn ông thích một người con gái hay không nhìn là biết ngay”.

Hắn đang an ủi tôi sao? Lạ nhỉ, không phải hắn bá đạo quen rồi, không theo đuổi được thì không bỏ qua sao?

Hạ Trường Ninh cười châm chọc rồi nghiêng đầu nhìn tôi: “Trong lòng em Hạ Trường Ninh này xấu xa thế sao?”

Quả thực trong lòng tôi hắn xấu xa lắm. Nào ngờ vừa nghĩ đến đây tôi đã buột miệng: “Vâng, em luôn cảm thấy anh rất xấu”.

Nói xong tôi mới giật mình. Tôi liếc trộm Hạ Trường Ninh, sợ hắn nổi đóa đánh tôi một trận rồi ném tôi lại vùng ngoại ô này.

Hạ Trường Ninh hít sâu một hơi. Tôi nhìn thấy ngực hắn phập phồng, gân xanh trên bàn tay đang nắm vô lăng nổi rõ như muốn vỡ ra.

Thức thời mới là tuần kiệt, tôi mau chóng bổ sung thêm một câu: “Đó là ẩn tượng từ trước đây”.

“À, thế bây giờ không phải thế à?” Hắn cố dài giọng, lại còn dùng âm mũi, thể hiện rõ đang cực kì bất mãn.

Tôi vội vàng thêm câu nữa: “Anh nói đỡ cho Đình Việt, điều này cho thấy anh rất quang minh lỗi lạc!”

Hắn đưa mắt nhìn tôi đầy nghi ngờ, tôi nhìn lại cố gắng tỏ ra thẳng thắn. Một hồi lâu hắn mới cười: “Người tốt thì làm tới cùng, em có cần anh điều tra rõ chân tướng sự việc này không?”

Tôi tự thấy mình chưa yêu Đình Việt tới mức chết đi sống lại mà chỉ là lòng tự trọng bị tổn thương, rất mất mặt, thế thôi. Nhưng tôi rất muốn biết rõ chuyện này. Tôi nghĩ, ai ở địa vị tôi cũng đều muốn biết chuyện này.

Nhưng Hạ Trường Ninh thực sự chỉ muốn làm người tốt tới cùng không? Hắn không có yêu cầu hay điều kiện gì khác? Tôi chớp chớp mắt thể hiện sự nghi ngờ.

“Đương nhiên, em cũng biết con người anh không phải là loại người tốt đơn thuần chứ. Cho dù có nhận vụ này thì cũng phải có thù lao, nhận thù lao của em thì coi như làm việc công, như thế em cũng yên tâm hơn”.

“Bao nhiêu tiền?”

Những ngón tay của hắn gõ nhẹ lên vô lăng, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Phước Sinh à, con người anh vô cùng cố chấp. Em chưa hề nghe nói tới câu thứ không nhận được là thứ tốt nhất à. Em đồng ý làm bạn gái của anh một năm nhé! Lòng anh thoải mái, mà em cũng đỡ phải khó xử, tốt quá còn gì”

Hắn coi tôi là con cóc chác? Nhận lời hắn khác gì tự chui đầu vào rọ.

“Bố của Vi nói anh là người cố chấp từ trong ra ngoài, anh đã muốn làm việc gì thì nhất định sẽ làm được”. Nói xong hắn quay sang nhìn tôi đầy thâm ý.

Đây là đe dọa! Đe dọa trần trụi! Tôi ngậm chặt miệng!

“Thực ra nói làm bạn gái anh chẳng qua chỉ để khiến trong lòng anh thoải mái một chút thôi. Em càng bướng bỉnh thì anh càng bám sát. Em cho anh một năm, được không?”

“Coi như em không quen biết người nào tên Đinh Việt”. Mặc cho hắn nói thế nào đi nữa, tôi chỉ biết rằng, nhận lời hắn thì sau này hậu họa khôn lường.

“Sao con người em cố chấp vậy nhỉ? Đã nói là em càng tránh anh càng làm tới. Không phải em thích anh cứ lần tới đây chứ?” Hạ Trường Ninh cố ý tỏ vẻ vui mừng.

Sắc mặt hắn giống như nói tôi thích hắn đến mức không biết xấu hổ vậy. Tôi tức quá, mở miệng định chàm chọc hắn một trận.

Hạ Trường Ninh chậm rãi nói: “Vô tham nghiệm nhi tất chi giả, ngu dã; phát năng tất nhi cư chi giả, vu dã”. Em không cần phải nắn nót câu chữ dẫn trích điển tích ra để nói anh là loại lỗ mãng vô văn hóa. Anh chưa học cấp hai nhưng không mù chữ. Em học tiếng Trung, vậy câu này em cũng hiểu chứ? Chưa nghe rõ thì anh nói lại một lần nữa”.

Câu này nghĩa là chưa kiểm tra mà đã đưa ra kết luận là việc vô vùng ngu xuẩn, lấy một việc chưa xác định đúng hay sai ra làm chứng cứ là lừa dối đối phương.

Một người mười ba tuổi đi lính, có bằng tốt nghiệp tiểu học, chưa từng học cấp hai, cấp ba nhưng mở miệng ra là có thể nói được câu này, tôi quả thực thấy khiếp sợ.

Là vì thành kiến mà tôi luôn coi thường Hạ Trường Ninh? Lời hắn nói có hai nghĩa, không chỉ nói tôi coi thường hắn mà còn nói tôi nhìn nhầm hắn.

Tôi học tiếng Trung nhưng câu này ở trong sách nào tôi cũng không biết. Hơn nữa, tôi phải nghĩ mất một phút mới hiểu rõ nghĩa của câu này.

“Sao? Sợ rồi à?” Hắn hỏi đầy khiêu khích, rõ ràng hắn cảm thấy tự đắc khi dùng một câu văn cổ mà có thể đánh ngất một người tốt nghiệp khoa tiếng Trung. Con giận của hắn hôm ăn cơm chắc đã biến mất như mây khói rồi.

Tôi không muốn điều tra chuyện của Đinh Việt nữa nhưng Hạ Trường Ninh không nghe. Tôi không muốn biết cũng không được.

“Hạ Trường Ninh, nói thật, tôi không muốn gay gắt với anh đâu. Chỉ là tôi cảm thấy... anh thích tôi vì cái gì chứ? Như thế thú vị lắm sao?”

“Ha ha, được rồi, anh kể chuyện cho em nghe là em sẽ hiểu ngay”. Hạ Trường Ninh mở cửa xe để ánh nắng mặt trời và không khí tràn vào. Hắn châm thuốc rồi vừa hút vừa nói: “Anh là lính văn công, nhưng chưa bao giờ nhảy múa hay ca hát cả”.

Là sao?

“Cách mạng không phải mời khách ăn cơm, tán gái không phải là hát hò nhảy nhót, ngày xưa thủ trưởng anh nói như thế”.

Không hiểu! Tôi nhìn Hạ Trường Ninh muốn hỏi mà ngại không dám hỏi.

Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, tôi nhìn gương mặt hắn đang lộ ra nụ cười. Tôi biết rõ hắn muốn dụ tôi hỏi. Tôi không thèm hỏi mà ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạ Trường Ninh thờ dài nói: “Người thủ trưởng anh tán là cô gái xinh nhất trong toàn quân. Nhưng có gái đó kiêu lắm, xem thường thủ trưởng, lúc khiêu vũ cô tình khiến thủ trưởng phải xấu mặt. Thủ trưởng nổi giận cho cô ấy một cái tát và nói câu đó. Cứ tưởng sẽ bị phạt gì đó, ai ngờ cô gái đó lại quay sang xin lỗi, sau đó cưới thủ trưởng”. Hắn nhìn tôi không nói gì nữa, gương mặt đầy vẻ chọc tức tôi.

Nhìn tới mức tôi đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Tôi hừ một tiếng rồi nói: “Đừng nói với tôi là sau chuyện đó cô gái cảm thấy thủ trưởng của anh vô cùng nam tính nên mới yêu ông ấy. Hạ Trường Ninh, anh dám động vào một ngón tay tôi...”

Hạ Trường Ninh bật cười thành tiếng: “Trước giờ anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, trừ Vi. Em không được coi cô ấy là phụ nữ”.

Ngũ Nguyệt Vi dù tính khí có nóng nhưng vẫn là mỹ nhân xinh đẹp kiêu cô điển mà.

“Thủ trưởng của anh chính là bố của Vi. Năm mười lăm tuổi anh làm công vụ cho ông ấy, ban đầu không dám động vào cô ấy, có lần cô ấy chọc giận anh, lúc đánh nhau anh đánh ngã cô ấy bầm dập mặt mũi. Cứ nghĩ quả này anh xong đời rồi, kết quả ông ấy lại cười lớn và nói cuối cùng cũng có người trị được cô ấy. Từ đó Vi không dám bắt nạt anh nữa. Sao người với người lại khác nhau đến thế?”

Tôi rất hưng phấn tưởng tượng cảnh Hạ Trường Ninh tàn nhẫn đánh Ngũ Nguyệt Vi, bất giác cảm thấy xấu hổ. Xem ra tôi cũng có máu bạo lực, cũng rất muốn đánh một trận với Ngũ Nguyệt Vi. Không chỉ là Ngũ Nguyệt Vi mà tôi còn muốn tự mình đánh Hạ Trường Ninh, đó chắc là một việc vô cùng sáng khoái.

“Cười gì chứ?”

Tôi vội cúi đầu. Một người tốt như tôi sao lại bị bọn họ làm cho biến thái thế này chứ?

“Lúc anh đi lính mới mười ba tuổi, vào bộ đội muốn ăn ngon ăn no, anh liền chọn làm anh nuôi, ở đó nuôi lợn hai năm. Sau đó làm công vụ hai năm rồi anh không làm nữa. Bố Vì cảm thấy rất ngạc nhiên tại sao anh lại đi làm lính lái xe, làm lính cần vụ của ông ấy anh có tiền đồ hơn so với làm lính lái xe nhiều. Em biết tại sao không?”

Tôi lắc đầu.

“Lính lái xe có tiền. Anh to gan tới mức dám đánh xe tới trạm xăng và bán đi nửa bình xăng. Lúc còn nhỏ nhà nghèo, quần áo anh cả mặc xong tới lượt anh, anh mặc xong tới lượt em trai. Anh trai và em trai anh đều học trường cảnh sát, mười ba tuổi thì anh đi lính để tiết kiệm tiền. Vì thế anh đã thề cả đời này nhất định phải có nhiều tiền, mặc cho bố Vì dùng đạo lý giáo dục anh cũng không nghe. Sau đó nhân dịp anh đạt giải nhất tán thù toàn quân, ông ấy liền điều anh tới bên đặc công”. Hạ Trường Ninh cười và nói tiếp: “Lính đặc công thì sao? Bố đã không làm cảnh sát thì cũng sẽ không làm người nhà nước. Anh dùng cái chết đe dọa để xuất ngũ, nhất định phải mở công ty kiếm tiền”.

Khi nhắc tới chuyện gia đình, giọng hần bỗng trầm xuống, ngay cả không khí bây giờ cũng tràn ngập thương cảm.

Mười ba tuổi, vì muốn tiết kiệm tiền nên mới đi lính, trong quân ngũ hần đã phải chịu bao nhiêu khổ cực! Lúc này tôi cảm thấy Hạ Trường Ninh rất đáng thương.

Giọng nói của Hạ Trường Ninh đột nhiên trở nên dịu dàng: “Phước Sinh, chính là ánh mắt này”.

Ánh mắt nào? Tôi không hiểu.

“Hiểu chưa?”

“Hiểu cái gì?”

“Nguyên nhân anh nhất định phải theo đuổi em”.

Nghe hần kể chuyện rồi kết luận tôi vẫn không hiểu, lờ mờ cảm nhận được điều gì đó nhưng rồi lại không nắm được để nó trôi đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hoa Hồng

Hần cười ha ha và nói: “Thế nào? Một năm được chứ? Nếu em thực sự không thích anh thì anh không bám lấy em nữa, coi như hai ta không có duyên phận”.

“Ba tháng”.

“Xong”. Hần trả lời vô cùng sáng khoái.

Ngay lập tức tôi thấy hối hận. Giống như lúc đi mua quần áo, ông chủ nói cái áo này một triệu, tôi buột miệng “năm trăm còn nghe được”, thực ra chỉ cần một trăm ngàn là mua được rồi, mà điều quan trọng nhất là, tôi còn không định mua cái áo đó.

Nhưng lời đã nói ra thì không nuốt lại được. Hạ Trường Ninh giống như một tên gian thương lập tức kết thúc vấn đề kiểu ván đã đóng thuyền: “Đi thôi, ký thỏa thuận”.

Tôi không hiểu ý hần.

Hạ Trường Ninh thông thả nói: “Anh cảm thấy ký thỏa thuận với em sau đó đi công chứng sẽ hay hơn, dù sao đàn bà và tiểu nhân đều là loại khó nuôi”.

Mặt tôi đỏ bừng. Hai chân run run, tôi sợ rồi.

“Nội dung thỏa thuận rất đơn giản. Anh giúp em điều tra mọi chuyện về Đinh Việt, em làm bạn gái anh ba tháng. Sau ba tháng nếu em không yêu anh và muốn chia tay thì Hạ Trường Ninh quyết không dây dưa em nữa. Giấy trắng mực đen, mỗi người giữ một bản, thế nào? Đương nhiên là em cũng có thể thêm điều kiện khác. Ví dụ như Hạ Trường Ninh không được động vào đầu ngón tay em chẳng hạn, chỉ cần có lợi cho em thì em cứ đề nghị”.

“Không cần đâu”.

“Phước Sinh, anh là người làm ăn, làm ăn phải ra dáng làm ăn chứ”. Tôi bị hần làm cho lơ mơ không hiểu sao chuyện lại tới nước này.

Tôi và Hạ Trường Ninh thực sự ký thỏa thuận đó, giấy trắng mực đen vô cùng rõ ràng, tôi đồng ý làm bạn gái hắn ba tháng, trong thời gian đó hắn không được bắt tôi làm những việc tôi không muốn làm. Sau ba tháng nếu không thể tiếp tục qua lại thì người nào cũng không được dây dưa làm ảnh hưởng đến cuộc sống của đối phương.

Xem ra rất có lợi cho tôi. Điều kiện kèm theo là Hạ Trường Ninh sẽ điều tra chuyện của Đình Việt.

Tôi xem đi xem lại, tới mức Hạ Trường Ninh phải bật cười: “Có cần tìm luật sư tới xem giúp em không?”

Mặt tôi đỏ bừng, tại tôi không dám tin hắn mà. Hơn nữa, trước tới giờ tôi chưa bao giờ ký kiểu thỏa thuận thế này, hợp đồng đi dạy ở trường cũng do bố mẹ tôi ký thay.

“Hôm nay vất vả cả chiều rồi, em đồng ý đi ăn cơm với anh chứ?”

Hạ Trường Ninh lịch sự hỏi tôi.

Tôi nhìn thỏa thuận, đầu óc vẫn còn mơ hồ.

“Theo thỏa thuận, nếu em không muốn ăn cơm tối cùng anh thì anh sẽ đưa em về nhà luôn”.

“Về nhà đi, em mệt rồi”. Tình thế xoay chuyển một trăm tám mươi độ, tôi muốn về nhà suy nghĩ cho rõ ràng.

Hắn không nói hai lời, lái xe đưa tôi về nhà luôn.

Về tới nhà, hắn dừng xe rồi nhẹ nhàng nói: “Đưa thỏa thuận đây”.

Hắn lại muốn làm gì?

Hạ Trường Ninh thờ dài, xé bản thỏa thuận đã ướt mồ hôi trong tay tôi làm hai mảnh: “Xem em căng thẳng chưa kia. Anh giúp em điều tra về Đình Việt, không ép buộc em. Chuyện ba tháng gì đó em đừng coi là thật”.

Hắn lại chơi trò gì thế này?

“Phước Sinh, em là cô gái đơn thuần nhất anh từng gặp. Chắc là do anh lẩn lộn ngoài xã hội lâu rồi, người phụ nữ nào anh quen biết đều đắm chìm xã hội nên mới cảm thấy em tốt. Có điều, phụ nữ còn nhiều lắm, tội gì phải để em và anh đều cảm thấy không thoải mái chứ? Chuyện này anh giúp em, coi như vì quen biết vậy”.

Trước những lời thành khẩn của hắn tôi cảm thấy mình tiểu nhân quá. Hắn giống như nghĩa sĩ trước giờ ra pháp trường hành hình, tôi là loại gió chiều nào nghiêng theo chiều ấy khiến người ta căm ghét, tôi không tự chủ được xấu hổ cúi đầu trước khí khái ngút trời凛冽 chính nghĩa của hắn.

Ngắn người một hồi tôi mới lên tiếng: “Xin lỗi vì không thể làm bạn gái của anh, anh... sẽ tìm được một cô gái rất tốt. Việc đó nếu phiền quá thì thôi, em sẽ coi như không quen biết Đình Việt”.

“Ha ha, có gì đáng phải xin lỗi đâu, chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng”.

Hắn vừa đổi tính đã biết nói tiếng người rồi? Có phải do hôm nay tôi bị Ngũ Nguyệt Vi tấn công quá thảm nên hắn muốn chuộc tội thay cho chiến hữu?

Quả nhiên Hạ Trường Ninh nói: “Chuyện này do Vi đạo diễn, lại còn bắt anh theo dõi giúp cô ấy rất lâu, mà ngay cả anh cũng bị cô ấy bung bít. Anh cũng muốn biết mọi chuyện như thế nào. Về đi, nghỉ sớm một chút”.

Nói chung là việc tốt, đây là lần gặp gỡ hòa bình nhất của chúng tôi từ lúc tôi quen biết Hạ Trường Ninh tới giờ. Nếu là trong phim thì lúc tôi mở cửa xe bước xuống phải một đàn bò câu trắng vỗ cánh bay lên mới hợp.

Mới đi được vài bước hắn đã gọi giật lại: “Phước Sinh, đợi đã”.

Tôi quay đầu lại, hắn ngai ngừng rút một bông hoa hồng từ trong túi áo vét ra. Bông hồng để trong túi áo lâu quá nên nụ hoa đã bị dè bẹp. Hắn vươn người ra ngoài cửa xe với vẻ không quan tâm: “Nghe người bán hàng nói tặng một bông nghĩa là một lòng một dạ, đúng là tiết kiệm. Dù sao cũng mua rồi, tặng em”.

Nụ cười chân thành, đôi mắt trong suốt của hắn và đóa hồng đã héo úa nửa đều khiến tôi xúc động. So với những bông hồng rực rỡ kia thì đóa hồng héo này còn có tác dụng hơn nhiều.

Tôi nhận lấy bông hồng rồi khẽ nói: “Cám ơn”. Khi nói câu này trong lòng tôi có một loại cảm xúc rất lạ lùng cứ xao động không chừng, cuối cùng cũng chỉ thốt lên được hai chữ cảm ơn.

Hắn cười ha ha nói: “Vất vả một ngày anh cũng đói rồi, phải đi ăn tối đã. Em về nghỉ ngơi đi. Hôm nay làm phiền em, anh thay Vi xin lỗi em. Tam biệt! Có kết quả anh sẽ gọi điện cho em”.

Tôi kích động gọi hấn lại: “Hạ Trường Ninh, em... em mời anh ăn tối, coi như là cảm ơn”.

Hấn nghĩ một lát rồi hào phóng mở cửa xe: “Được. Lên xe!”

Tôi ngồi lên, cam tâm tình nguyện mời hấn ăn cơm.

Tôi nghĩ mình là người vừa liễn sẹo đã quên đau rồi. Tôi quên lời Hạ Trường Ninh nói ngày hôm qua: “Mai anh sẽ tặng hoa cho em, sau đó mời em đi ăn tối, em không thích thì thôi! Thênh thang đường rộng, đường ai nấy đi”.

Lúc ăn cơm Hạ Trường Ninh có hỏi tôi học bắn từ khi nào, thế là chủ đề chuyển từ chuyện học bắn súng đến lần hấn méo mặt ở trường bắn.

“Nói thật, lúc đó anh ngạc nhiên lắm. Phước Sinh này, em lợi hại quá đấy, cho anh vào trông lúc nào không hay”. Hạ Trường Ninh lắc đầu thờ dài.

Ai mà chả thích được khen chứ. Tôi cảm thấy vô cùng đắc ý, nhớ lại lần đó trong lòng lại lâng lâng. “Ha ha, là anh tự đưa ra chuyện thi bắn, chỉ là trùng hợp đúng sở trường của em thôi. Em đâu có đưa anh vào trông đâu”.

“Ừ, là do anh.. Ôi”. Hạ Trường Ninh thờ ngắn than dài.

Bữa cơm kết thúc vui vẻ trong sự sung sướng của tôi và sự dịu dàng của Hạ Trường Ninh.

Bước ra ngoài nhà hàng tôi vẫn cười hi hi. Hạ Trường Ninh hoạt bát hơn Đình Việt, nói cũng nhiều hơn, hay nói những câu chuyện cười chọc tôi. Bây giờ tôi cảm thấy ánh mắt mình nhìn hấn đã thay đổi, chỉ ít tôi cảm thấy hấn không phải là loại người vô văn hóa đầu óc ngu si tứ chi phát triển như trước nữa.

Hạ Trường Ninh cũng cười: “Hôm nào đó chúng ta tới trường bắn thi đấu đi. À đúng rồi, không phải Trần Thụ và Mẫn vẫn muốn đấu lại sao?”

Tôi nhớ ra rồi, đúng là có việc này.

“Hê hê, lần này em với anh sẽ bắn thắng bọn họ, họ thua sẽ phải mời cơm”. Hạ Trường Ninh mặt mày hớn hờ.

Tôi cũng hớn hờ. Tôi vốn thích bắn, nghe hấn nói thế tôi gật đầu liên tục.

Đến lúc sắp lên xe đột nhiên có người đi tới, có vẻ vô cùng vội vã: “Anh Hạ, tìm được anh rồi”.

Tôi nghĩ Hạ Trường Ninh có việc gì đó nên lặng lẽ đứng bên cạnh xe chờ đợi.

Người đó quệt mồ hôi và nói: “Anh Hạ, xin lỗi anh, tôi là người của cửa hàng hoa. Tiền hoa hồng chiều này tính nhầm rồi, thiếu mất gần hai triệu”.

Ha ha, đúng là sét giữa trời quang! Người được trời giao trọng trách tất phải được rèn luyện tâm chí. Ninh Phước Sinh tôi mà không làm nên việc lớn thì thực sự có lỗi với ông trời tốn bao công sức rèn luyện tâm chí tôi!

Sắc mặt Hạ Trường Ninh vô cùng dễ coi, hấn giống như một con rồng phun lửa đang trừng mắt nhìn người đòi tiền hoa kia.

Tôi rút bông hoa hồng khiến tôi cảm động ra, đập vào mặt hấn như quất vào mông ngựa: “Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt. Hạ Trường Ninh, anh giỏi lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chân Tướng Rõ Ràng

Tôi tức điên người cất bước bỏ đi, đột nhiên một bàn tay choàng hông tôi giữ lại. Hấn vong tay khóa cả tay lẫn eo tôi. Hai chân tôi vùng vẫy loạn xạ, gào lên nging hấn “Buông tôi ra, đồ lưu manh! Cứu tôi với”.

Hấn mở cửa xe ném tôi vào rồi đè cả người lên người tôi. Chân tay tôi bị hấn ghì chặt. Trán hấn chạm sát xuống trán tôi, tôi không cựa quậy nổi buộc phải nhìn vào đôi mắt đen của hấn, trong mắt là con giận quay cuồng, giận vì thẹn quá!

Một giây sau đôi môi hấn ấn chặt lên môi tôi, những tiếng thét của tôi bị đẩy ngược vào trong.

Chỉ trong nháy mắt hấn đã buông ra, hung tợn nói: “Em còn kêu một tiếng nữa thì anh sẽ tiếp tục”.

Môi tôi run run không dám kêu nữa nhưng cũng không ngăn nổi cơn giận đang dồn lên trong lòng. Tôi và hấn cùng thở hổn hển giống như hai con trâu chọi Đồ Sơn.

Hạ Trường Ninh quát tôi: “Em tốt nghiệp đại học cơ mà, còn là giáo viên nữa. Em không dùng đầu óc mà suy nghĩ à, tại sao người của cửa hàng hoa có thể tìm thấy chúng ta chính xác như thế? Rõ ràng là Vi cố tình báo hấn tôi. Ninh Phước Sinh, em không hề tin tưởng anh một chút nào sao?”

Hắn nói một thôi một hỏi khiến tôi dần bình tâm trở lại. Những lời hắn nói cũng có lý, nhưng dù có phải do Vi báo người ta tới hay không thì chuyện này cũng vẫn do hắn đạo diễn mà?

“Anh nghĩ rằng anh cắt đứt sự nhớ nhung của tôi dành cho Đình Việt là tôi sẽ yêu anh sao! Đừng có mơ!”

Giương mặt Hạ Trường Ninh thoáng qua một nét khó xử nhưng hắn vẫn cứng miệng nói: “Anh đã nói với em từ trước rồi, đường rộng thênh thang, ai thích đi đâu thì đi. Anh thích theo đuổi em thì đã sao nào?”

Được được, thủ đoạn hèn hạ thế này mà hắn cũng nói chính khí凛凛 liệt như vậy được. Tôi mà tin hắn lần nữa thì tôi là con lợn!

“Anh Ninh, tiền anh đưa cho em không đủ”.

Ngũ Nguyệt Vi gõ gõ cửa xe, uể oải cười cợt trên nỗi đau của người khác, cố gắng chứng minh là hai người thông đồng với nhau.

Hạ Trường Ninh vùng dậy lao ra ngoài nhanh như một con báo, tôi cũng vội chui ra khỏi xe như một con thỏ. Bây giờ không đi thì còn đợi bao giờ! Đáng tiếc, Hạ Trường Ninh đã đưa tay giữ tôi lại.

“Buông ra”. Tôi giận dữ.

“Đứng yên”.

MK! Tôi đâu phải là lính của hắn! Tôi cúi đầu cạy ngón tay hắn. Trời ạ! Ngón tay hắn làm bằng cái gì không biết! Tôi nghĩ có lẽ phải dùng dao cắt mới được.

“Vi, chúng ta đã quen biết bao năm rồi? Vậy mà cô còn giờ chiều này ra”.

Hạ Trường Ninh nghiêng răng kèn kẹt. Sự tức giận của hắn toàn bộ biến thành sức mạnh dồn xuống cổ tay tôi! Đồ con lợn!

Ngũ Nguyệt Vi nhún vai: “Trách em làm hỏng việc tốt của anh à? Em đồng ý diễn vở này chẳng phải vì tình nghĩa bao năm của chúng ta sao, nhưng em có đồng ý khi xong chuyện sẽ không cho Ninh tiểu thư biết đâu. Cảnh sát mà, có nghĩa vụ bảo vệ công dân không bị lừa gạt. Hơn nữa, em chưa mua hoa bao giờ nên có biết mấy nghìn bông hồng giá bao nhiêu tiền đâu? Tiền anh đưa cho em rõ ràng không đủ mà”.

Ha ha! Còn gì để nói nữa không? Tôi cố hất tay Hạ Trường Ninh ra và mắng: “Thẹn quá hóa giận phải không? Tính toán thông minh quá phải không? Anh còn không biết xấu hổ mà kéo tay tôi sao? Anh kéo tôi làm gì? Nói anh là lưu manh còn nhẹ đấy!”

“Đừng, tôi là lưu manh, tôi là lưu manh thì sao chứ? Đừng cãi lý với lưu manh”.

Tôi tức quá, thậm chí còn không có tâm tư nghĩ đến chuyện kêu cứu nữa. Ngoảnh đầu nhìn sang hướng khác, tôi nghĩ thầm, mình không hất ra được thì rồi hắn cũng phải buông ra. Thi gan xem, người mất mặt hôm nay không phải là mình!

“Anh Ninh, anh cứ cố theo đuổi một con bé con thế này làm cái gì? Em quen anh bao năm rồi, buổi huấn luyện đặc biệt năm đó nếu em không đỡ đạn giúp anh thì anh đã chết lâu rồi. Anh quên sạch rồi hả? Mười ba tuổi anh vào bộ đội, bố em đối xử không tốt với anh sao? Anh cả anh hai em đối xử với anh không tốt sao?”

Hạ Trường Ninh nhìn cô ta, sự căng thẳng bỗng biến mất, hắn bắt lực nói: “Vi, em đừng như thế. Đường đường một bông hoa nhài như em sao cứ muốn cắm vào bãi phân trâu như anh làm gì. Nhìn lại điều kiện của em đi, tốt thế còn gì. Anh cả anh hai em làm ăn sợ em không có tiền tiêu đã cho em hai mươi phần trăm cổ phần. Em chỉ cần đăng tin tìm bạn đời trên báo chí thì đảm bảo người tham gia sẽ đủ để tổ chức một giải đấu đấy! Anh văn hóa tiểu học, có muốn tham gia cũng không qua được vòng gửi xe đấy!”

Đôi mắt xinh đẹp của Ngũ Nguyệt Vi đã lấp lánh nước, những giọt lệ dưới ánh đèn càng trở nên trong suốt, nhưng lúc này lại bị Hạ Trường Ninh chọc cho bật cười, mới cười được vài tiếng giọng nói lại trở nên oán trách: “Anh Ninh, từ năm mười bốn tuổi em đã chỉ muốn lấy anh. Năm nay em hai mươi sáu, em đã đợi anh mười hai năm rồi”.

Sấp thế thảm không kém gì các bộ phim Hàn Xéng rồi, cứ làm như tôi là người thứ ba vậy! Bãi đỗ xe yên tĩnh, người bán hoa cũng đứng xem kịch cùng tôi. Hắn không đi được là vì một triệu rưỡi, còn tôi không đi được là vì bị Hạ Trường Ninh kéo tay.

Tuy nhiên còn có chuyện để mà vui mừng, hắn thì chắc chắn sẽ có thể đòi lại được triệu rưỡi, còn tôi thì vui mừng vì Đình Việt không phải loại người như vậy.

Người tôi lao đảo, Hạ Trường Ninh kéo tôi tới trước mặt hắn giống như giới thiệu hàng mẫu cho Ngũ Nguyệt Vi: “Người vợ mà Hạ Trường Ninh muốn tìm là như thế này này. Vi, em hiểu cũng tốt mà không hiểu cũng không sao. Thế được chưa! Em chơi anh một vỏ anh nhận, mất mặt anh cũng nhận nốt”.

“Tôi không đồng ý lấy anh!” Đây là vấn đề lập trường, không thể lơ mơ được.

“Im mồm! Anh không cầu hôn em”. Hạ Trường Ninh trừng mắt nhìn tôi.

Có lẽ là cuộc đấu võ mồm này đã làm tổn thương lòng tự trọng của những người đứng xem. Ngũ Nguyệt Vi cười, nụ cười của người bị tổn thương những vẫn phải cố gắng bảo vệ sự tự trọng của mình. Cô ta vênh mặt lên một lúc rồi mới nhìn về phía tôi đánh giá: “Đình Việt chết rồi, chết ở Lương Hà. Ninh Phước Sinh, tôi lấy thân phận cảnh sát chính thức thông báo với cô việc này. Người của tập đoàn buồn lậu đã treo Đình Việt lên. Chắc anh ấy gặp bọn chúng ở Lệ Giang, vì không muốn làm liên lụy cô nên anh ấy mới chia tay cô. Khi Anh Ninh tới thì đã chậm một bước. Vì sự cống hiến của anh ấy với vụ án nên phía cảnh sát tôn trọng ý kiến cá nhân của Đình Việt và không công khai việc này. Di ngôn trước lúc lâm chung của Đình Việt là hy vọng cô không biết tin anh ấy chết. Anh Ninh theo đuổi cô, còn tôi cắt đứt tình cảm của cô với Đình Việt theo mong muốn của anh ấy. Sự việc là như thế. Ninh Phước Sinh, Đình Việt tình sâu nghĩa nặng với cô như thế, cô không cảm thấy nhanh chóng quay sang yêu anh Ninh thế này là phản bội Đình Việt sao?”

Cô ta đang nói gì? Tôi chỉ nghe được đoạn trước.

Đình Việt đột ngột chia tay hóa ra là như vậy sao? Anh ấy đã không còn sống nữa sao?

Tôi hoang mang nhìn Hạ Trường Ninh. Sắc mặt hắn đã thay đổi, đưa tay kéo tôi vào lòng, nâng mặt tôi lên và nói: “Phước Sinh, em đừng như thế”.

Tôi làm sao? Trong đôi mắt đen của hắn tôi chỉ nhìn thấy một điều, đó là sự thật.

“Phước Sinh, anh sẽ nói cho em biết, em đừng xúc động, anh sẽ nói hết cho em”.

Tôi không hề xúc động chút nào. Tôi cứ nhìn Hạ Trường Ninh, cảm thấy cuộc đời đang đùa với tôi, bắt tôi phải cảm nhận được cả lừa dối, tàn khốc, phản bội và đau đớn trong một quãng thời gian cực ngắn.

Đình Việt dịu dàng, Đình Việt đẹp trai.

Cuộn chỉ rối khúc mắc trong lòng bao lâu nay giờ đã không còn, không phải được gỡ ra mà là bị một kéo cắt nát. Không còn khúc mắc, chỉ còn lại từng đoạn từng đoạn đứt vụn.

Ninh Phước Sinh tôi quá may mắn mới nhận được tình cảm của Đình Việt. Nhưng, nhận được thì sao?

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này chính là khoảng cách giữa sự sống và cái chết. Anh ấy trẻ, anh ấy đẹp trai, anh ấy dịu dàng.

“Vi, lúc nhỏ em đã thịt con chó ghê của anh cũng như thế này. Dù sao Đình Việt cũng đã từng yêu em, sao em lại làm thế?” Hạ Trường Ninh rít qua kẽ răng.

Ngũ Nguyệt Vi cũng cảm giận nói: “Anh sẵn sàng chăm sóc bảo vệ một con chó ghê mà không chịu đối xử dịu dàng với em một chút. Em thịt nó đấy, thì sao nào?”

Hạ Trường Ninh và Ngũ Nguyệt Vi trừng mắt nhìn nhau. Trời tối quá, tôi không nhìn rõ ánh mắt của họ, tôi chỉ biết cúi đầu cạy tay Hạ Trường Ninh, hắn đột nhiên nhớ ra rồi lại nắm tay tôi chặt hơn.

Tôi cố gắng đè những suy nghĩ cuộn cuộn xuống, quay sang cười nói với Hạ Trường Ninh: “Đình Việt đánh giá cao bản thân anh ấy quá, tôi chưa yêu anh ấy đến mức chết đi sống lại đâu. Hạ tiên sinh, anh buông tay ra đi, hy vọng cả đời này anh và cô cảnh sát này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Tôi nhắm mắt, đôi mắt ráo hoảnh. Nếu như không có chuyện này xảy ra thì tôi nghĩ tình cảm của tôi dành cho Đình Việt cũng chưa tới mức chết đi sống lại, nhưng cái chết của Đình Việt lại khiến trái tim tôi rung động.

Hạ Trường Ninh vẫn không buông tay mà lại nói rất nhanh: “Phước Sinh, em đừng đau buồn. Đình Việt yêu em, vì vậy em phải sống thật tốt!”

Tôi bỗng xúc động nói lớn: “Anh nói đừng buồn là tôi không được buồn à? Anh dựa vào cái gì mà lấy danh nghĩa Đình Việt lừa tôi? Hai người làm việc có bao giờ suy nghĩ tới cảm giác của người khác không? Từ trước đến giờ hai người đều chỉ suy nghĩ từ lập trường của bản thân mình mà thôi! Anh, Hạ Trường Ninh, anh là kẻ đê tiện nhất mà tôi từng gặp! Còn cô nữa, Ngũ Nguyệt Vi, cô và Hạ Trường Ninh đẹp đôi lắm, xin cô mau chóng ép hẳn lấy cô đi có được không?”

Tôi nói một hơi xong liền co chân đạp hắn. Hạ Trường Ninh buông lỏng tay theo phản xạ có điều kiện khiến tôi đá trượt ngã xuống đất.

Hắn đưa tay kéo tôi lên nhưng tôi lăn lộn dưới đất, chân tay khua khoáng liên hồi, không muốn hắn chạm vào tôi. Kết quả cũng không ngăn được hắn, Hạ Trường Ninh bế tôi lên rồi thở dài: “Anh đưa em về nhà”.

“Biến đi!”

“Không”.

Tôi sững người lại, cánh tay hắn ôm chặt lấy tôi rồi nghiêm túc nói: “Phước Sinh, Đình Việt nói rất cố chấp. Em khóc đi, em khóc ra được thì anh mới yên tâm”.

Tôi... tôi chỉ muốn về nhà, muốn tránh xa bọn họ, muốn được ở một mình mà thôi. Tôi đã cắt Đình Việt vào một góc sâu trong đáy lòng, tôi muốn tới một nơi yên tĩnh để thì thầm nói chuyện với anh ấy.

“Em cứ nhịn khóc sẽ sinh bệnh đấy, cứ khóc to lên đi”.

“Bây giờ tôi không muốn khóc, anh mau bỏ tay ra”. Tôi gằn từng chữ.

Hạ Trường Ninh lo lắng nhìn tôi, vẫn không buông tay.

Chết tiệt! Bây giờ tôi không khóc được! Không những không khóc được mà còn bị hấn làm cho tức quá mà bật cười nữa!

Lúc này Ngũ Nguyệt Vi nhặt bông hoa hồng trên mặt đất lên bước tới, cô ta bứt từng cánh hoa xuống và nói: “Anh Ninh, anh phải toàn tâm toàn ý, tiểu thư Ninh vẫn còn chịu được”.

Con giận của tôi tràn ngập rồi hóa một câu: “Liên quan quái gì đến cô”.

Ngũ Nguyệt Vi nhìn Hạ Trường Ninh hừ một tiếng: “Bảo vệ con chó ghê của anh cho tốt, đừng để rơi vào tay em mà lại bị thịt đấy”.

Hạ Trường Ninh bị cô ta chọc tức đến mức giờ bàn tay lên.

Ngũ Nguyệt Vi hất cằm nói: “Anh đánh đi, anh đánh xong rồi đi mà xin ông già em tha mạng”.

Hạ Trường Ninh tức đến nổi ngực cứ phập phồng. Hấn kéo tôi định lên xe, lúc này người bán hoa mới lí nhí mở miệng: “Anh Hạ, một triệu rưỡi, một trăm mười bốn bông”.

“Tự làm tự chịu, mất mặt chưa, đáng đời!” Tôi không đẩy được hấn ra nên chỉ còn cách chế nhạo hấn.

Hạ Trường Ninh không nói gì cả, hấn rút ví trả tiền cho người bán hoa sau đó kéo tôi lên xe.

Xe chạy khá xa rồi tôi mới ngoái đầu lại nhìn, Ngũ Nguyệt Vi đang ngồi trên mặt đất. Tôi thờ dãi, bây giờ Ngũ Nguyệt Vi mới giống con chó ghê. Cô ta cũng là người có vấn đề, người bình thường ai lại thích Hạ Trường Ninh cơ chứ?

“Anh còn muốn gì nữa?” Tôi không còn hơi sức đấu với hấn, mà có đấu cũng không lại.

Hạ Trường Ninh dừng xe lại bên đường rồi dịu dàng nói với tôi: “Phước Sinh, em khóc đi, khóc được sẽ tốt hơn”.

Tôi chớp chớp mắt, nhưng không có nước mắt.

Đôi mắt hấn cứ lấp lánh nhìn tôi, muốn tôi khóc.

Tôi muốn về nhà, nhất định phải khóc mới được sao? Tôi lại chớp chớp mắt, muốn ép cho hai giọt lệ chảy xuống cho xong nhưng vẫn không có nước mắt. Tôi chỉ muốn cầu xin hấn, tôi không khóc được, tôi chỉ muốn yên tĩnh một lát, không được sao? Giả như có thể trợn mắt ngật xỉu thì hay quá. Nghĩ vậy tôi liền nhắm mắt lại rồi dựa vào thành ghế.

Hạ Trường Ninh lo lắng lắc lắc người tôi: “Phước Sinh, anh đưa em tới bệnh viện nhé!”

Tôi mở mắt, thực sự khóc được rồi. Tôi vừa khóc vừa đánh hấn: “Hạ Trường Ninh, anh ép người quá mức! Anh thật là quá đáng! Thì ra anh muốn đưa tôi tới bệnh viện tâm thần à?”

Hấn vui mừng tới mức không để ý tới việc tôi đánh hấn, ôm tôi thật chặt: “Được rồi được rồi, không sao rồi, bây giờ không sao rồi”.

“Tôi muốn về nhà! Về nhà!”

“Được, anh đưa em về nhà”.

“Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh, cút đi”.

“Đưa em về nhà rồi anh đi”.

“Tôi cần Đình Việt, Đình Việt...”

Hình như lúc này tôi mới biết đau, mới cảm thấy đau đớn. Người đàn ông mang lại mối tình đầu và sự dịu dàng cho tôi, đã mãi mãi biến mất rồi. Anh mang theo bí mật, mang theo nỗi đau của mình để đẩy tôi ra xa, thậm chí anh còn không muốn tôi biết bất cứ điều gì.

Đau đớn nhất là ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ được, chỉ cần nghĩ đến là trái tim đã như bị giằng xé.

Tôi khóc nức lên, cả người run lên từng chập.

Hạ Trường Ninh kiên nhẫn nhìn tôi khóc xong, yên lặng một lúc lâu rồi mới nói: “Sớm muộn gì em cũng sẽ biết. Phước Sinh, kiên cường lên”.

Tôi không nói nữa, Hạ Trường Ninh đưa tôi về nhà, hấn cũng xuống xe theo: “Anh đưa em về”.

“Tôi về đến nhà rồi”.

“Anh đưa em tới cổng”.

“Không cần”.

“Anh chỉ đưa em về lần này, sau này sẽ thực sự không gây phiền hà cho em nữa”.

Đây là câu cửa miệng của hắn sao?

Tôi kinh thường không thêm tin.

Hạ Trường Ninh khẽ thở dài rồi dừng chân, nói: “Được rồi, anh nhìn em đi vào”.

Tôi về nhà, bố mẹ tôi lo lắng đứng dậy.

Mẹ tôi đỏ hoe mắt, kéo tay tôi ngồi xuống sofa, cảm khái nói: “Đừng buồn quá, Phước Sinh. Đã mấy tháng trôi qua rồi, đã là quá khứ rồi”.

Bố mẹ biết cả rồi? Là Hạ Trường Ninh nói?

Tôi cúi đầu, thực sự vẫn rất khó chịu. Họ là người ngoài cuộc đầu hiểu được cảm giác của tôi.

“Mẹ nghĩ sớm muộn con cũng phải biết chuyện này nên đã nhờ Hạ Trường Ninh. Các con đều là thanh niên, nói chuyện sẽ dễ dàng hơn”.

Cái gì? Toàn bộ những gì Hạ Trường Ninh làm đều là ý của bố mẹ tôi sao?

Mẹ tôi vẫn nói tiếp: “Hạ tiên sinh nói sợ con biết sẽ khó chịu, mẹ thấy thằng bé này rất quan tâm đến con đấy”.

Tôi không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngoại Truyện 2 : Đình Việt

“Anh chắc chứ? Làm như vậy hơi quá đáng với cô ấy”. Nguyệt Nhi im lặng một lúc rồi nói.

Tôi bình tĩnh nhìn ngôi trường của Phước Sinh, cảm giác buồn bã trong lòng không nói được thành lời.

Mỗi lần đón Phước Sinh đi làm về, ánh mắt cô ấy nhìn luôn khiến tôi xúc động. Gương mặt cô ấy không giấu được nụ cười, khi thấy tôi nụ cười của cô lập tức như một đóa hoa nở rộ. Vì nụ cười đó, tôi đi đón cô ấy hết lần này tới lần khác.

Tôi tới thành phố này đã bốn năm, cũng nằm vùng đủ bốn năm. Thực ra nằm vùng cũng chẳng có gì là thần bí, chỉ là làm hai việc cùng lúc mà thôi.

Không căng thẳng và hồi hộp như nhiều người nghĩ, phần lớn thời gian tôi đều làm công việc bình thường. Chuyện thực sự xảy ra bắt đầu từ năm ngoái.

Chuyện tôi kể cho Phước Sinh là hoàn toàn ngược lại. Là Nguyệt Nhi cải trang thành hướng dẫn viên du lịch ở Thụy Lệ và đón tôi qua biên giới. Chúng tôi ở bên nhau ba ngày như đôi tình nhân, nhưng thực chất là bàn công việc. Nhiệm vụ của tôi là phối hợp với cô ấy điều tra một vụ buôn lậu.

Tôi làm việc ở thành phố này bốn năm, quen biết Mai Sơn. Cậu ấy cảm thấy ngạc nhiên vì tôi không yêu đương gì, tôi liền bịa ra một câu chuyện, câu chuyện tôi bị bạn gái bỏ.

Mai Sơn là người rất nhiệt tình, cậu ấy quay co lòng vòng giới thiệu Phước Sinh cho tôi.

Lần đầu tiên gặp Phước Sinh tôi biết ngay cô bé này thích tôi.

Phước Sinh xinh xắn lung linh, không xinh đẹp át người như Nguyệt Nhi nhưng gương mặt cô ấy rất thuần khiết, nét thuần khiết ấy in cả vào ánh mắt cô ấy.

Tôi ngồi cạnh cô ấy, không nhìn nhưng cũng biết chốc chốc cô ấy lại nhìn trộm tôi. Nếu như tôi bất chợt quay sang nhìn cô ấy thì ngay lập tức cô ấy nhìn ra chỗ khác.

Cô ấy là cô gái khiến người ta muốn bảo vệ ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lúc đó tôi nghĩ rằng, tôi vẫn có thể tiếp tục hai công việc và sống cuộc sống như bây giờ. Tôi không muốn từ bỏ Phước Sinh. Quen biết thì có rất nhiều người, nhưng gặp được một cô gái có thể khiến tôi cảm thấy mình cần bảo vệ lại rất khó.

Nguyệt Nhi đột nhiên xuất hiện. Lúc nhìn thấy cô ấy tôi thực sự bị chấn động, đã từng nói giữa hai chúng tôi không còn bất cứ mối liên hệ nào nữa, vậy vì sao cô ấy lại xuất hiện?

“Đình Việt, giúp em một việc. Anh nhất định phải ở bên Phước Sinh”.

Cứ tưởng chuyện gì to tát! Đây chỉ là chuyện nhỏ với tôi mà thôi.

Nguyệt Nhi úp úp mở mở kể cho tôi nghe. Tôi thở dài, Hạ Trường Ninh muốn theo đuổi Phước Sinh thật không biết tự lượng sức mình. Phước Sinh sẽ thích loại người như anh ta sao?

Tôi không quen Hạ Trường Ninh nhưng tôi biết anh ta. Trong thành phố này ít nhiều anh ta cũng là người nổi tiếng, quan hệ xã hội rộng, công ty cũng làm ăn rất tốt.

Tôi đợi Phước Sinh ở cửa nhà cô ấy, Hạ Trường Ninh cười chiếc xe Harley lướt qua mặt tôi. Ánh mắt tôi và anh ta chạm nhau, trực giác nói cho tôi biết anh ta không phải người tầm thường.

Lúc không nói chuyện công việc Nguyệt Nhi chẳng khác gì những cô gái bình thường. Cô ấy ghen vì Hạ Trường Ninh, những lời cô ấy nói làm tổn thương lòng tự trọng của Phước Sinh.

Tôi không nhiều tiền nhưng đủ để an ủi Phước Sinh.

Thứ tôi muốn chỉ là cảm giác ấm áp khi ở bên Phước Sinh. Từ khi tốt nghiệp tới lúc đi làm, cô ấy chính là nơi dịu dàng nhất trong trái tim tôi. Hơn hai tháng, trong mùa đông lạnh giá trái tim tôi vẫn ấm áp như được ngâm trong suối nước nóng.

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ của cô ấy, tôi rất hạnh phúc, rất hài lòng.

Lúc vụ án kết thúc cũng là lúc mọi chuyện thay đổi.

Tôi nhận lệnh ra nước ngoài công tác. Trước đây tôi luôn muốn được xuất ngoại, ở mãi trong thành phố này luôn có cảm giác trói chân trói tay. Trước đây điều này là tin tốt với tôi, nhưng bây giờ tôi lại có quá nhiều vướng mắc.

Theo quan sát của tôi, tôi thấy Phước Sinh còn chưa đến mức mê muội tôi. Chẳng có ai yêu một lần là thành công, giữa cô ấy và tôi không có cảm xúc mãnh liệt.

Tôi muốn dẫn Phước Sinh đi du lịch Lệ Giang, tôi ích kỷ muốn lưu lại một hồi ức lãng mạn. Nhưng thực sự tính cách cô ấy và Nguyệt Nhi không giống nhau. Hoặc là, ngay cả bản thân Phước Sinh cũng không biết cô ấy không yêu tôi quá nhiều.

Cũng tốt, nói lời chia tay ở một nơi lãng mạn thế này sẽ khiến cô ấy dứt khoát hơn. Sắc mặt dường như sắp sụp đổ tới nơi của Phước Sinh khiến tôi không nhẫn tâm, tất cả đều là lỗi của tôi.

Tôi lấy lại cái áo khoác vì muốn kiểm tra xem Hạ Trường Ninh có làm gì với nó không. Tôi luôn tò mò về con người anh ta. Theo lý thuyết, với sự từng trải của anh ta thì anh ta không nên mở công ty làm gì. Chắc là do sự nhạy bén nghề nghiệp, Nguyệt Nhi không bao giờ yêu một người làm ăn bình thường cả.

Tôi quyết tâm chia tay, bên cạnh Phước Sinh đã có Hạ Trường Ninh, chắc anh ta sẽ đối xử tốt với cô ấy. Tôi có thể thấy được tình cảm của Hạ Trường Ninh dành cho Phước Sinh thế nào.

Nể tình tôi giúp Nguyệt Nhi phá án nên cô ấy mới nói cho tôi biết tin tức và tình hình của Phước Sinh.

“Hạ Trường Ninh và Phước Sinh bên nhau rồi, còn em thì sao?”.

Nguyệt Nhi chỉ cảm hận: “Em không giành được cũng phải giành, không liên quan đến anh”.

Điểm tuyệt vời nhất của cô ấy đó là tính tình thẳng thắn dứt khoát. Phước Sinh có chuyện gì đều giữ kín trong lòng nhưng Nguyệt Nhi thoải mái hơn nhiều. Thực ra Phước Sinh không phù hợp với tôi, có nhiều việc cô ấy không thể chấp nhận được.

“Nói với cô ấy anh chết rồi, không có khả năng đến với nhau thì dứt khoát nhanh gọn vậy”.

Tôi cảm thấy mình rất lạnh lùng. Nếu Hạ Trường Ninh có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, cô ấy có thể sống cuộc sống bình thường, có thể quên đi hình bóng tôi thì tốt nhất.

“Em thực sự không rõ anh có yêu cô ấy hay không”.

“Em nghĩ anh phải làm thế nào mới là yêu cô ấy? Nếu như biết không có khả năng thì anh sẽ không bắt đầu”. Tôi nói xong liền nhìn Nguyệt Nhi và mỉm cười.

Cô ấy hiểu và không nói thêm gì nữa.

Hai tháng ở bên cạnh Phước Sinh là hạnh phúc mà tôi lấy trộm được. Sau này sẽ không còn có nữa.

Tất cả mọi chuyện đều được sắp đặt rất kỹ càng.

Hạ Trường Ninh đầm tối, tôi nhẹ nhàng né tránh. Anh ta rất ngạc nhiên.

“Nghe nói anh đoạt giải nhất toàn quân môn tán thủ, được đấy”.

Hạ Trường Ninh không động thủ nữa, anh ta chỉ nói một câu: “Nếu như anh còn xuất hiện trước mặt Phước Sinh một lần nữa, tôi sẽ không khách khí với anh”.

Lúc anh ta đi về, tôi mới lên tiếng: “Hy vọng anh thật lòng với Phước Sinh”.

Anh ta trừng mắt lườm tôi: “Bố mạnh hơn mày nhiều”.

Tôi im lặng.

Điều duy nhất không ổn chính là Nguyệt Nhi, cô ấy không thể nào chấp nhận sự thật là Hạ Trường Ninh yêu Phước Sinh, những lời cô ấy nói khiến tôi nghe xong chỉ muốn đánh cho một trận. Chỉ là cho Phước Sinh biết tin thôi, vậy mà khi thực hiện cô ấy lại làm thành ra như thế.

Bao gồm cả sự xuất hiện ngoài ý muốn của nhân viên cửa hàng hoa.

Phụ nữ, cứ đơn giản như Phước Sinh lại hay.

Mà bây giờ tôi chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn mọi chuyện xảy ra.

Tôi nhìn thấy nước mắt của Phước Sinh, tôi quay mặt đi không muốn nhìn thấy cảnh ấy nữa.

Một chuyện vô cùng đơn giản mà Nguyệt Nhi lại khiến nó phức tạp thế này, thực sự vượt ngoài dự tính của tôi.

Tôi nghĩ, Hạ Trường Ninh cũng giống tôi, lúc này chắc cũng đang nghĩ phụ nữ thật phiền phức.

Bãi đỗ xe đêm nay vô cùng yên tĩnh.

Tôi lặng lẽ quan sát mọi việc, giống như đang nhìn những chuyện không liên quan tới mình. Gương mặt Phước Sinh cứ lớn dần lớn dần trước mắt tôi. Tôi khẽ nói xin lỗi cô ấy. Tôi không có cách nào thay đổi, tôi không thể lấy cô ấy, không thể mang lại cho cô ấy một mái ấm, cứ coi như tôi đã chết đi, coi như trên đời không có tôi đi. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả.

Người cũng đi rồi, Nguyệt Nhi quỳ trên mặt đất không giấu giếm sự yếu mềm nhất trong con người cô ấy.

Tôi không xuống xe, đợi cô ấy khóc xong rồi về.

“Em không hiểu Ninh Phước Sinh tốt ở điểm nào mà cả anh và Hạ Trường Ninh đều khẳng khái một mực vì cô ấy”.

“Cô ấy rất thuần khiết”. Tôi nói.

Đối với tôi, Phước Sinh là màu trắng tinh khiết nhất. Có lẽ mọi việc trong lòng tôi quá nhiều nên mới bị hấp dẫn thế. Còn Hạ Trường Ninh thì sao? Anh ta thích Phước Sinh ở điểm nào? Lẽ nào anh ta cũng hiểu cách tán thưởng và nâng niu sự tinh khiết ấy?

“Con gái thuần khiết còn đầy, đâu chỉ mình cô ấy”.

“Gặp được cô ấy thì chính là cô ấy, không phải người khác”.

Đêm đó tôi và cô ấy uống rượu tới khi trời sáng.

“Hạ Trường Ninh là một người rất đặc biệt, đúng không?”.

“Anh ấy rất thông minh, anh ấy hiểu mình phải sống cuộc sống thế nào”.

“Thông minh mà cũng bị em chơi cho một vố?”.

Khi nhắc tới Hạ Trường Ninh, Nguyệt Nhi vẫn bao che: “Anh ấy đã dùng bố mẹ Phước Sinh để che chắn rồi. Trước giờ anh ấy làm việc không bao giờ để lộ điều gì, việc xấu cũng phải tìm lợi ích tốt nhất. Chuyện này có là gì đâu”.

“Nguyệt Nhi, Hạ Trường Ninh không yêu em, em hãy để anh ta và Phước Sinh yên ổn ở bên nhau đi”.

“Dựa vào cái gì chứ? Anh ấy bắt nạt em thế này, cứ để anh ấy đi giải thích với ông già em”. Nguyệt Nhi nghiêng rặng, cô ấy quay sang nhìn tôi: “Đình Việt, sao anh lại bình tĩnh thế?”

Có thể không bình tĩnh sao? Khi làm nghề này tôi đã biết có lẽ mình sẽ sống yên ổn cả đời, cũng có thể sẽ không. Phước Sinh hạnh phúc là được rồi. Lần đầu tiên nghe thấy tên cô ấy tôi đã nghĩ chỉ cần cô ấy hạnh phúc cả đời là được rồi.

Tôi không biết nhiều năm sau nữa liệu mình có còn cơ hội đứng trước mặt Phước Sinh nữa không.

“Phước Sinh...” Tên cô ấy quyen tròn trên đầu lưỡi tôi rồi mới dịu dàng bật ra. Thảng thốt như lần đầu tôi gọi tên em.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Ngoại Truyện: Hạ Trường Ninh (2)

Tôi vẫn cho rằng Vi là người rất rộng lượng. Sự thật chứng minh, chỉ cần dính vào ghen tuông thì người rộng lượng đến mấy cũng sẽ trở nên hẹp hòi. Đã nói rõ là sẽ giúp tôi, đến lúc nhìn thấy tôi và Phước Sinh trở nên thân thiết lại không nhận được chộc gây bánh xe.

Tại Phòng công an, cô ta tìm mọi cách làm khó Phước Sinh, không nghĩ tới Phước Sinh lại lạnh lùng dùng câu chữ bắt bẻ đến mức cô ta không cãi lại được. Tôi đứng ở phòng bên cạnh nhìn hai người đấu võ mồm mà cười đau cả bụng.

Phước Sinh không phải loại người trầm tính. Có lẽ thoát nhìn thì cô ấy rất ngoan ngoãn nhưng thực ra lại không hề khô khan. Cô ấy thường xuyên trêu đùa làm tôi vui, là sự vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

Tôi nghĩ, tôi được thay đổi sách lược. Bây giờ nhìn thấy tôi cô ấy sẽ lập tức cảm thấy chán ghét theo bản năng.

Tôi đã nghĩ rất lâu, cảm thấy chân thành sẽ tốt hơn.

Tôi dự định sẽ qua lại với Phước Sinh một cách rất chân thành.

Tuy nhiên Phước Sinh dùng sự chanh chua của người có học để làm tổn thương tôi.

Cô ấy khinh tôi chỉ tốt nghiệp tiểu học, dùng mấy câu văn cổ trúc trắc để mắng tôi là loại nội tâm rỗng tuếch. Tốt xấu tôi cũng là học viên MBA tại chức ở trường bố cô ấy dạy cơ mà.

Học tiếng Trung đã là tài giỏi sao? Tôi không học tiếng Trung vẫn có thể nói được tiếng Trung Quốc! Nhưng cô ta hiểu về quản lý, hiểu về tài chính không?

Cô ấy thật sự coi bộ đội đều là bọn mù chữ??

Cô ấy không biết kỳ thực tôi cũng cực kì muốn được đi học, đang hoàng học cấp hai cấp ba rồi lên đại học. Hồi đó nếu không phải điều kiện kinh tế trong nhà căng thẳng thì mẹ tôi sao nỡ để tôi đi lính từ năm mười ba tuổi?

Ăn bữa cơm cụt hứng mà về, vừa nhớ tới việc này tôi lại thấy tức giận, mà một khi tức giận thì nhất định tôi phải bắt nạt cô ấy mới được.

Để tôi trực tiếp đi tìm cô ấy sao? Tôi không làm được chuyện mất mặt ấy. Muốn thực hiện được mục đích đành phải thọc sườn từ bên ngoài.

Quan hệ xã hội của Phước Sinh cực kì đơn giản, tôi có một lợi thế là bạn bè bên ngoài rất nhiều, từ đó dễ dàng làm quen được với Mai Sơn. Hắn cũng là bạn tốt của Đình Việt, là một người rất thoải mái. Tôi không tốn bao nhiêu công sức đã có thể kết thân với hắn.

Mục tiêu của tôi đương nhiên không phải Mai Sơn mà là bạn gái hắn, Mai, bạn tốt của Phước Sinh.

Cô bé này rất đáng đá, che chở Phước Sinh không khác gì gà mái trông con. Mất hơn hai tháng tôi mới làm cho Mai tin rằng tôi là người tốt.

Có lúc tôi cũng nghĩ, tại sao tôi lại cố chấp với Ninh Phước Sinh như vậy? Là thật sự si mê cô ấy hay là vì nguyên nhân khác?

Nhưng trong lòng vẫn hạ quyết tâm, không tán được cô ấy là không được. Tôi chẳng muốn phân tích nguyên nhân và mục đích, tính tôi thế, đã xác định rồi thì mặc kệ mọi chuyện khác. Lúc này trong mắt tôi chỉ có Phước Sinh, trong lòng nhận định cô ấy là người của tôi.

Có lần Mai vô tình nói Phước Sinh bị một người chủ quán trà dây dưa. Tôi biết Phước Sinh thường đến Du Tâm Trai uống trà nhưng cũng không để ý

lắm, tôi không muốn can thiệp vào sở thích của cô ấy. Tuy nhiên, nếu Từ Thành Lượng quấy rầy cô ấy thì tôi không thể không can thiệp.

Phước Sinh cũng rất ngoan, tự giác né tránh Từ Thành Lượng.

Tuy nhiên Từ Thành Lượng lại như một thằng bệnh hoạn, tôi không chịu được khi được biết hẳn tuyên bố đã có quan hệ với Phước Sinh, thậm chí còn có cả ảnh khỏa thân của cô ấy.

Phước Sinh nhất định không thể xảy ra quan hệ với hẳn, càng không thể để hẳn chụp ảnh nude. Đây là chuyện gì? Điều tra một chút, thì ra hẳn là loại có tiền án tiền sự.

Buổi tối, tôi mang mấy anh em đến quán trà của Từ Thành Lượng. Tôi làm nghề gì? Vừa nhìn qua đã phát hiện trong cửa hàng của hẳn có lắp camera quay trộm, rồi chỉ một lát là tìm ra được bức ảnh hẳn nói tự tay chụp Phước Sinh.

“Mày ngần này tuổi rồi, cô ấy là cô bé mới ra xã hội, mày không thấy mắt mắt à?” Nhìn thấy bức ảnh, tôi lập tức phát điên.

Thằng cha này còn không chịu thừa nhận là ảnh ghép nữa chứ. Tôi nghi ngờ thằng này có vấn đề về thần kinh.

Đối với hẳn thì cần gì phải khách sáo? Tôi đập cửa hàng của hẳn, đánh hẳn một trận rồi nói với hẳn tốt nhất đừng xuất hiện ở thành phố này nữa. Nếu không gặp hẳn một lần đánh một lần, mở cửa hàng nào đập cửa hàng ấy.

Tôi dặn các anh em đi cùng không để lộ việc này ra. Mặc dù là ảnh ghép nhưng một khi lan ra Phước Sinh vẫn sẽ không chịu nổi.

Mai biết, là tôi có ý để cô ấy biết. Cô ấy đương nhiên sẽ đứng về phía tôi, bật đèn xanh cho tôi theo đuổi Phước Sinh. Nếu cô ấy nói với Phước Sinh cũng không sao, Phước Sinh sẽ biết ơn tôi. Nếu cô ấy không nói ra thì cũng tốt, Phước Sinh sẽ đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Tôi vỗ vai Mai Sơn nói: “Cậu tìm được một cô bạn gái rất tình nghĩa đấy. Chung sống với bạn gái như vậy sẽ không thấy mệt mỏi”.

Mai Sơn tươi cười rạng rỡ, còn Mai lại nghĩa khí hẹn Phước Sinh đến quán trà Mây Tím.

Chiều hôm đó, Phước Sinh ngủ dưới ánh nắng ấm áp tại quán trà Mây Tím.

Khoảnh sân yên tĩnh đến mức gió cũng dừng thổi.

Lần đầu tiên tôi có cơ hội quan sát cô ấy thật kĩ.

Phước Sinh không phải một cô gái rất đẹp, nhưng dưới ánh mặt trời làn da cô ấy cực kì tinh khiết, không có chút tí vết nào. Nước da mềm mại như trứng gà bóc, càng nhìn tôi càng thấy đẹp.

Tôi ngồi bên cạnh nhìn cô ấy ngủ yên bình, nhìn mà thèm thuồng, à không, nhìn mà nuốt nước miếng. Một cô gái thật thanh khiết, quyết định rồi, cô ấy là của tôi!

Sau khi trở về, tôi rào trước đón sau hỏi Vi xem phụ nữ thích hoa gì.

Cô ta rất cảnh giác hỏi lại: “Anh muốn tặng hoa cho Ninh Phước Sinh? Tặng em trước đã!”

“Em thích hoa gì?”

Mắt Vi sáng rực lên: “Hoa hồng, một bông là được, một lòng một dạ”.

“Ồ, anh sẽ tặng Phước Sinh một bông!”

“Hạ Trường Ninh! Anh bắt nạt người quá đáng!”

Tôi thở dài: “Vi, chúng ta không có gì đâu, hiểu chứ?”

Đầu tiên cô ta hung ác nhìn tôi, sau đó nói với tôi ý của Đình Việt, còn nói ra kế hoạch của mình.

Suy nghĩ một lát, tốt, tôi có thể xen vào nhân lúc cô ấy suy sụp, có cơ hội mà không lợi dụng thì phí. Nhìn thấy Đình Việt, lập tức nắm đấm tôi không chịu chủ được đấm tới.

Tôi có thể tưởng tượng ra sự khó chịu của Phước Sinh. Sau này tôi sẽ tốt với cô ấy gấp bội. Tôi hoàn toàn xem thường loại đàn ông xem như thâm tình nhưng lại đẩy Phước Sinh xuống địa ngục như Đình Việt.

Nhưng tôi nghĩ, sớm muộn cô ấy sẽ phải đau lòng một lần, thôi thì một lần cho dứt điểm.

Kế tiếp, tôi vạch ra một loạt kế hoạch, tôi nghĩ Phước Sinh chắc chắn sẽ cảm động. Đi trước kẻ thù về chiến lược, mê hoặc kẻ thù về chiến thuật, tôi cảm thấy không hề sơ hở.

Phước Sinh nhận bông hồng, tỏ ra hết sức cảm động. Tôi rất đặc ý, cố nhìn không dám cười.

Lúc cô ấy chủ động mời tôi đi ăn rồi ngồi lên xe, tôi quay sang nhìn cô ấy. Hôm qua tôi nói gì? Tặng hoa, mời cô ấy đi ăn tối, nói được là làm được mà, ha ha. Xem ra quan hệ giữa nam và nữ cũng không khác đánh trận là mấy, phải dùng đến sách lược.

Mấy cô ả mới gặp lần đầu đã ngoan ngoãn bám lấy tôi trước đây chắc chắn không phải là vì tình cảm thật sự, đó là vì gia cảnh và bản thân Hạ Trường Ninh tôi mà thôi.

Một tương lai tốt đẹp hiện ra trước mắt tôi, mặc dù đã là ban đêm nhưng tôi vẫn nhìn thấy bình minh.

Nhưng tôi quên mất là Vi làm nghề gì. Cô ta biết rõ hành tung của tôi, cuối cùng dùng một chiêu rút cùi đáy nồi làm cho tôi không nói nên lời, mất mặt hết cỡ.

Hận nhất là cô ta mượn cơ hội đó rồi nói ra tất cả.

Phước Sinh không có nước mắt. Cô ấy nhìn tôi với vẻ mặt rất bình tĩnh.

Ánh mắt đó còn đáng thương hơn cả con chó ghè của tôi ngày trước. Dường như cô ấy đã mất cảm giác, tôi biết nếu như không khóc được thì có thể cô ấy sẽ sinh bệnh. Lúc này làm sao tôi có thể để cô ấy đi được, bất kể cô ấy nghĩ tôi thế nào cũng được. Tôi chỉ có một ý nghĩ, tôi phải trông coi cô ấy!

Tôi muốn làm cô ấy khóc. Phước Sinh chớp chớp mắt, một giọt nước mắt cũng không có. Vẻ mặt nhìn qua bình thường nhưng lại trắng bệch đáng sợ, đôi mắt như không hề chuyển động nhìn tôi chằm chằm.

Tôi chợt nhớ tới những người bị sốc, bị kích thích quá độ dẫn tới tinh thần phân liệt. Tôi sợ lắm, cô ấy mà còn không khóc được là tôi sẽ lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện.

Không nghĩ tới những lời này lại làm cô ấy khóc nức nở. Tôi thở phào, cô ấy không sợ đau tay thì cứ đánh thoải mái.

Đưa Phước Sinh về nhà, tôi sợ về đến nơi cô ấy lại đi đâu tiếp. Phước Sinh hoài nghi tôi có ý đồ khác, tôi nghĩ, trải qua việc này Phước Sinh sẽ càng bài xích tôi.

Có điều nhìn cô ấy về nhà tôi lại không nhìn được cười. Tôi đã nói với bố mẹ cô ấy tuc trước rồi, mẹ cô ấy nhất định sẽ nói với cô ấy, tôi không lo lắng chút nào. Hơn nữa tôi đã tra rõ chuyện Đinh Việt giúp cô ấy, bản thỏa thuận của cô ấy đã bị xé nhưng bản tôi cầm thì vẫn còn, dù thế nào cô ấy cũng phải làm bạn gái tôi ba tháng.

Ba tháng còn không hạ được một cô gái đơn thuần?

Buổi tối, đại ca của Vi gọi điện thoại đến hùng hổ nói: “Hạ Trường Ninh, mày mất gốc rồi à? Mày đã quên lúc đầu mở công ty ai giúp đỡ mày à? Mày đối xử với Vi như vậy mà được à?”

“Em không yêu nó, có phải anh không biết đâu!”

Đại ca của Vi thờ dài nói: “Ninh này, ông già biết rồi đấy. Mày cũng biết ông ấy chiều con Vi nhất, ông ấy muốn gặp bạn gái mày, mày dẫn đến cho ông ấy xem mặt. Là anh cả, anh nhắc mày một tiếng thế”.

Xem cái gì mà xem, làm sao mà phải thế? Ông già vốn nóng tính mà lại hay tự bênh vực, giờ thì mình mệt rồi đây. Sao dám dẫn Phước Sinh tới cho ông ấy nhìn chứ?

Mà kể cả có dám cũng phải làm sao cho Phước Sinh gật đầu mới được.

Ánh mắt tôi lại nhìn vào tờ thỏa thuận đó, không nhìn được cười. Giờ phải dựa vào nó rồi!

Mình phải nghĩ cách, làm thế nào để Phước Sinh chủ động mới được. Tốt nhất để cô ấy chủ động đề nghị, mình chỉ việc đồng ý, mọi sự mới êm đẹp được. Đây không phải nói đùa sao? Làm sao cô ấy lại đề nghị được cơ chứ?

Nghĩ tới đây, tôi lại thầm gọi tên Phước Sinh, lại có cảm giác thèm được cắn một miếng.

Cô ấy là một miếng đậu phụ cắn không đứt nấu không nát, nhưng tôi vẫn cứ muốn ăn mới lạ!

Có lúc nghe mọi người nói vô quyết dày có móng tay nhọn, mình muốn ăn miếng đậu này thì ít nhất cũng phải cho được nó vào trong mồm mới được. Nhưng tình hình lại khác với suy tính, tôi chưa kịp đi tìm Phước Sinh thì cô ấy đã đi mất rồi.

Cô ấy đã rời khỏi thành phố này, bố mẹ Phước Sinh thờ vắn than dài cho biết, cô ấy đã có bóng ma tâm lý, giờ muốn đổi một môi trường để giải tỏa. Cô ấy đến nhà ông chú ở đồng bắc, nghe nói chỗ đó có rất nhiều rừng bạch dương, mùa đông có tuyết rơi trắng rừng. Đục một lỗ băng ra là cá sông sẽ tự động nhảy lên.

Ánh mắt bố mẹ Phước Sinh lấp lánh, tỏ ra rất có lỗi với tôi, không ngừng trách Phước Sinh học nhiều quá làm gì, hơn nữa còn dùng giọng điệu đặc trưng của phần tử trí thức khách sáo nói: “Trước giờ Phước Sinh may mắn nhận được sự chăm sóc của anh, làm cha mẹ, chúng tôi thấy vô cùng cảm kích”.

Dù nói như thế nhưng trong giọng điệu lại mang vẻ bất đắc dĩ và khẩn cầu. Họ yêu Phước Sinh, Phước Sinh nhất quyết không chịu yêu tôi thì họ chắc chắn cũng phải đứng về phe cô ấy.

Chính tôi nói với họ tin Đình Việt đã chết, nghe vậy họ nhờ tôi xử lý việc này cho thích đáng. Khi đó có thể họ đã xem tôi như cọng rơm cứu mạng của Phước Sinh, hi vọng tôi có thể ở bên Phước Sinh làm cho cô ấy quên Đình Việt. Không nghĩ tới kết quả là Phước Sinh lại đi mất.

Tôi không ngờ Phước Sinh đi dứt khoát như thế. Cô ấy không quên được Đình Việt hay là muốn né tránh tôi? Tôi hi vọng là đáp án thứ hai. Dù sao né tránh tôi thì cũng tốt hơn nhiều so với tưởng nhớ Đình Việt.

Trong lòng tôi rất không hài lòng với việc cô ấy lâm trận bỏ chạy, tôi đã nghĩ đến nhiều ý tưởng hay như vậy mà còn chưa kịp thực hành cô ấy đã chạy mất, đúng là phí phạm tâm huyết của tôi mà.

Việc Phước Sinh rời khỏi như một thùng nước lạnh dội lên đầu tôi trong ngày hè nóng nực làm cái đầu nóng của tôi tỉnh táo lại.

Giây phút nghe tin này tôi cảm thấy rất mất mát, trong lòng trống rỗng, không còn chút tinh thần nào. Tôi rất không thích loại cảm giác này, cho nên tôi nhất định sẽ tìm được cô ấy.

”Phước Sinh đến nhà chú cho khuây khỏa cũng tốt. Cô ấy định làm nghiên cứu sinh ở đâu?”

Bố mẹ Phước Sinh đã không nói chú cô ấy ở đâu thì tôi cũng không hỏi nữa. Việc này rất đơn giản, bố Phước Sinh chỉ có một em trai, nhờ bạn tra giúp là được ngay thôi mà.

Tôi mỉm cười lễ phép hỏi, bố mẹ Phước Sinh vội trả lời câu hỏi không quan trọng này của tôi: “Cô chú bảo nó học ở đâu cũng được, không biết nó có thi đỗ không nữa”.

Tôi hàn huyên vài câu rồi đi về. Câu trả lời không ra trả lời này làm tôi rõ ràng tâm tình của người làm cha làm mẹ. Chắc là Phước Sinh đã chém đinh chặt sắt rằng cô ấy tuyệt đối không thích tôi, Hạ Trường Ninh, nếu không làm sao bố mẹ cô ấy giấu kỹ như vậy?

Đi ra khỏi khu nhà, tôi dừng một lát dưới tán cây ngô đồng. Đã mấy lần tôi đưa Phước Sinh về nhà, nhìn bóng lưng cô ấy, tóc đuôi ngựa lắc lư, rộn ràng như một chú chim sẻ. Cô ấy chưa từng quay đầu lại nhìn tôi lấy một lần, sau này cô ấy có quay lại nhìn không nhỉ?

Tôi gọi điện thoại cho Mai, không phải tôi muốn hỏi làm thế nào liên lạc với Phước Sinh, cũng không phải muốn hỏi cô ấy đến thành phố nào. Tôi chỉ muốn xác nhận một việc, cô ấy có quay lại không?

”Đừng hỏi em, em đang đau lòng gần chết đây. Hóa ra nhờ anh em mới được biết nó đi đấy!” Mai thờ hờn hển.

”Anh cũng đau lòng gần chết, tối nay em với Mai Sơn đi uống rượu với anh đi!”

Ngay cả Mai mà cô ấy cũng không nói, đúng là quyết đoán. Cô ấy không quay đầu lại thì tôi đuổi theo cô ấy là được.

Đi xa đến mấy thì nơi này cũng là thành phố cô ấy lớn lên từ nhỏ. Đi dứt khoát đến mấy thì nơi này cũng còn có bố mẹ và bạn bè cô ấy. Có câu nói thế nào nhỉ? Hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được.

Mình phải dặt lại tấm lưới ở đây cho chắc chắn một chút.

Thành công hẹn được Mai và Mai Sơn đến để hai người bọn họ nhìn thấy cảnh tôi thất vọng. Có lẽ khi Mai liên lạc được với cô ấy thì Mai sẽ nói với cô ấy, ngày a tháng b năm c, sau khi mây đi, người nào đó đã đau lòng gần chết, say quên ngày tháng. Có lẽ, một ngày nào đó trong tương lai đây sẽ là một chuyện nhỏ làm cho Phước Sinh cảm động mềm lòng.

”Anh, Hạ Trường Ninh, có điểm gì không xứng với cô ấy?” Tôi không rõ.

Mai cảm chén cười, bàn tay cũng run run: “Ai bảo lúc đầu anh để cô ấy cảm thấy anh chính là loại người đầu óc ngu si tứ chi phát triển, một thằng lưu manh thích chơi khăm chứ?”

Tôi nhớ tới Đình Việt, hừ một tiếng hừ một tiếng. Cao hơn tôi một chút, đẹp trai hơn tôi một chút thì sẽ không phải lưu manh?

”Anh đợi cô ấy!”

Tôi nói lời này chỉ để hi vọng có thể đến được tai Phước Sinh. Nhưng lời nói ra miệng, tôi lại cảm thấy mình thực sự nghĩ thế.

Về nhà, tôi đứng trên ban công tầng 33, gió từ bốn phương tám hướng thổi tới, sao trời hôm nay rất sáng, rất gần tôi. Xe hơi dưới đường nhiều như một đám gián nhanh chóng bò khắp nơi.

Đêm khuya trong thành phố cực kì yên tĩnh, gương mặt Phước Sinh hiện lên vô cùng rõ ràng. Tôi nhớ lại lúc cô ấy nhận bông hồng, khẽ cắn môi, trên mặt tràn ngập cảm động và dịu dàng. Nói tôi là lưu manh? Bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy lần nữa tôi nhất định sẽ là quân tử, ngay quân tử! Chỉ cần cô ấy thích!

Trong phòng sách toàn là sách quân sự và chuyên ngành. Tôi kéo ngăn kéo, lấy ra một quyển sổ bìa đen.

”Phàm trọng ngoại tất vụng nội. Trích 'Liệt tử - Hoàng Đế', nghĩa là người coi trọng bề ngoài thì nội tâm nhất định sẽ rất đơn giản“.

”Chưa nghiệm mà tất, ngu dã, chưa tất mà cứ, vu dã. Trích 'Hàn Phi Tử - Hiên Học', ý là chưa trải qua nghiệm chứng đã khẳng định thì là thắng ngu, chưa thể khẳng định chắc chắn đã lấy làm căn cứ thì là lừa gạt người khác“.

”Tiếng thanh mà liền thể, ngoại tú mà nội huệ. Trích 'Hàn Dũ - Đưa Lý Nguyên về bàn cốc tự'. Có thể dùng ca ngợi đối phương thân thể nhẹ nhàng, ngoại hình thanh tú, lại là người thông minh“.

”Đã thấy biển thì không trọng nước, đã thấy Vu sơn không trọng mây, thấy nhiều hoa coi thường phong cảnh, nửa duyên tu đạo nửa duyên quân. Trích 'Nguyên Chấn - Ly Tử', ý là trong lòng không ai có thể so với cô ấy, thấy nhiều người đẹp hơn nữa cũng không hứng thú“.

Tôi còn ghi chép rất nhiều, sau khi Phước Sinh chăm chọc tôi vô văn hóa tôi đã học vẹt những câu này, muốn kiểm lại một chút thể diện trước mặt cô ấy.

Tôi nhớ lại hôm đó lưu loát đọc được một câu làm Phước Sinh kinh ngạc, không nhận được lại bật cười. Không được học nhiều nhưng cũng phải biết chữ, ai sinh ra đã có thể nhớ hết mấy câu loãng ngoằng này chứ?

Tôi mở quyển Đường Tống thì từ đại toàn ra, lật bừa một trang, đột nhiên nhìn thấy một câu trong “Vọng Giang Đông” của Hoàng Đình Kiên: “Trước đèn viết văn chương vô số, tiếc không có một người truyền nghiệp”, trong lòng lại xuất hiện một tia phiến muộn khó hiểu.

Ném quyển sổ vào ngăn kéo, tôi châm một điếu thuốc, hung hăng tự nói với mình: “Hạ Trường Ninh, mày còn sợ chưa đủ mất mặt à? Không tán được cô ta thì mày còn xứng đáng là một thằng bộ đội nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ánh Mặt Trời Nơi Cực Đông

Mặt trời dần lên cao, tôi nhắm mắt lại trong cơn gió nhẹ sáng sớm cảm nhận sự ấm áp của những tia nắng đầu tiên trong ngày. Nắng và gió tràn qua thân thể tôi rồi dần trôi về phương tây.

Tôi chậm rãi mở hai tay ra. Không biết đã từng có ai làm như vậy chưa, dang rộng cánh tay lúc mặt trời vừa lên sẽ khiến mình thả lỏng như được dung nhập vào trời đất. Nhìn những đường chỉ tay trong lòng bàn tay, đường tình của tôi không hề phức tạp. Nắm chặt tay, người để lại một dấu vết sâu sắc trên đường tình của tôi kia đã đi đến thiên đường.

Nheo mắt đón ánh sáng rực rỡ, Đình Việt, ở trên trời anh đang nhìn em hạnh phúc, đúng không?

Không phải mỗi một người đều có trải nghiệm như tôi, tuy nhiên trải nghiệm như vậy không phải lý do tôi đắm chìm trong đau buồn. n Ai mà không vất vả làm việc, vất vả sống dưới ánh mặt trời chứ? Tôi Ninh Phước Sinh chỉ là một con người tầm thường trong vô số chúng sinh, tôi không thể là ngoại lệ.

Tôi cố ý đến đây, bởi vì nơi này có thể nhìn thấy mặt trời sớm nhất. Đây là điểm cực đông trên bản đồ Trung Quốc. Mặt trời đến sớm nhất định có thể xua tan tất cả bóng tối và saud muộn trong lòng tôi.

”Chị, về ăn sáng thôi!” Bảo Lâm nhẹ nhàng gọi tôi.

Tôi mỉm cười, lớn tiếng trả lời: “Về đây!”

Cùng với âm thanh vang dội, tôi nhận ra bóng dáng cô gái Phước Sinh nho nhĩ trước kia đang nhạt dần, cách tôi càng ngày càng xa.

Thím tôi là người dân tộc Hách Triết, nước da thím đỏ hồng vì gió lạnh mùa đông, cần lao chất phác. Có điều bây giờ dân tộc Hách Triết không bắt cá săn thú, chủ tôi kinh doanh rau xanh trồng trong nhà tránh gió. Tôi nghĩ đây cũng là một cách thích nghi chứ không biết bắt cá, vì vậy chuyển nghề trồng rau sạch cũng là một lựa chọn tốt.

Nhưng thằng Bảo Lâm con trai chú thím lại giống hệt tất cả mọi người dân tộc Hách Triết, bản cung cực tốt, vào rừng đặt bẫy, chèo thuyền bắt cá không gì không giỏi, chỉ mỗi tội không thích học hành.

Mới đến đây, tôi thấy thứ gì cũng mới mẻ, theo nó đi chơi không biết mệt. Nói cũng kỳ quái, chú thím không hề có ý kiến gì mà để Bảo Lâm kéo tôi đi chơi khắp nơi.

Có lúc cùng Bảo Lâm đạp xe đạp đến rừng bạch dương, đào mấy củ khoai lang rồi cun lá rừng cành khô nướng trên bãi đất trống cạnh rừng, vừa thơm vừa ngọt, ăn chỉ sợ ngẹn.

Bảo Lâm thường cười tôi: “Chị, phía nam không có củ lang à?”

Không để ý đến miếng khoai còn đang nghẹn trong miệng, tôi cãi lại: “Nhà chị gọi là khoai lang! Khoai lang! Biết chưa? Vì sao lại gọi là củ lang? Mỗi gốc một vài củ mới gọi là củ lang, vừa bé vừa đỏ, giống như vết lằn lúc mày bị thím đánh ấy, ha ha!”

Tôi vừa nói vừa ra dấu, Bảo Lâm hay nghịch ngợm, hôm kia mới bị mẹ nó tụt quần lấy cán chổi đánh cho gào khóc thảm thiết.

Nói xong tôi cười to, cố nuốt hết miếng khoai rồi ợ to một cái, cả người co rúm, nhìn thảm hại hết sức. Rất lâu rồi không được cười to thoải mái như vậy, tiếng cười lan ra rất xa trong gió, cuộc sống vốn nên như vậy, thoải mái cười to, không có gì phiền muộn.

Bảo Lâm nhếch miệng, nó biết tôi cười nó nhà quê, thấy tôi có vẻ nghẹn, nó đành lấy cho tôi một bát nước sôi rồi rất không tình nguyện đấm lưng cho tôi.

“Bảo Lâm, mày ngoan với chị như vậy là có ý đồ gì?”

“Chị, chị nói cho em nghe một chút đi, loại hành to như cây rừng kia trồng kiểu gì mới được?” Bảo Lâm rón rén hỏi tôi.

Tôi không nhịn được cười, cười đến mức lăn lộn trên mặt đất, cỏ khô và lá cây dưới đất bám đầy người đầy đầu, đúng là thoải mái.

Có lúc Bảo Lâm ranh như khỉ, có lúc lại khờ như chuột chù. Một ngày nay cứ đến lúc nó tan học hoặc đến cuối tuần tôi lại rủ nó đi khắp nơi. Đi cùng với nó gần như không có lúc nào tôi không cười.

Lúc mới tới nhà nó tôi không chịu ăn hành, nó cười trừ, tôi lấy tấm ảnh chuoj cạnh biển ra cho nó xem, chỉ cây dừa nói với nó: “Ở phía nam hành không phải dùng để ăn mà dùng để làm cảnh”. Bảo Lâm vẫn tin là thật, nói với thím rằng sau này lớn lên nó phải trồng loại hành dùng kia ở cạnh rừng bạch dương, chắc chắn kiếm được nhiều tiền hơn trồng rau trong nhà nhiều. Thím dùng đầu ngón tay ấn thẳng vào trán nó mắng, nó mà không chịu khó học hành thì chỉ có nước trồng rau cả đời.

“Chị ơi, đọc sách có gì tốt mà thấy chị đọc sách cả ngày thế?”

Học hết tiểu học, lên tựa như Bảo Lâm giống như một con ngựa hoang, bất kể chú thím có mắng thế nào nó cũng chỉ cúi đầu giả điếc, vừa ra cửa thần thái lại sáng láng. Tôi đến nhà chú thím, thím nhờ tôi chú ý đến Bảo Lâm, nhân tiện dạy kèm cho nó một chút.

Cười một rồi, tôi nằm trên thảm cỏ mềm mại nhìn trời xanh suy nghĩ, ai nói nhất định phải học chứ? Hạ Trường Ninh cũng chỉ tốt nghiệp tiểu học mà người ta còn nói được cổ văn dọa cho người tốt nghiệp đại học khoa tiếng Trung như mình sững sờ cơ mà.

“Bảo Lâm, lớn lên em muốn làm gì?”

“Em phải mở một cửa hàng thật lớn, một viên trứng cá bán năm đô la Mỹ”.

Tôi cười phì: “Trứng cá mà bán từng quả một à? Mà em học toán không tốt thì có đếm nổi không?”

“Chị, trứng cá Tamaha đắt lắm, em muốn kiếm thật nhiều tiền, sau này có một cái xe thật tốt. Em không trồng rau bán nữa, chỉ ăn rau người khác trồng thôi”.

“Kiếm tiền là chuyện tốt, nhưng Bảo Lâm này, người có văn hóa sẽ kiếm được nhiều hơn người không có văn hóa đấy!”

“Em biết kiếm tiền là được rồi. Em thấy chị đọc mấy cái chỉ, hồ, hề gì gì đó mà chả hiểu mô tê gì. Làm ăn không cần dựa vào mấy cái đó”.

Tôi trừng mắt: “Em cũng phải biết tiếng Nga, tiếng Anh. Trứng cá phải bán cho người nước ngoài mới kiếm được tiền!”

“Đúng! Em sẽ học hai tiếng này, sau đó sẽ kiếm tiền!” Mắt Bảo Lâm càng sáng hơn.

Trong lòng vẫn nghĩ đến nhờ vả của chú thím, tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Bảo Lâm, chị biết một người làm ăn, anh ta chỉ có văn hóa tiểu học nhưng làm ăn rất không tồi”.

Bảo Lâm lập tức thấy hứng thú, một người không học nhiều giống như nó làm ăn kiếm tiền như thế nào?

Tôi nói chậm rãi: “Mới đầu anh ta làm ăn không tồi, có điều cứ ra cửa là người khác lại cười trừ anh ta là... A Đầu”.

“A Đầu là sao?”

Tôi nhìn cười thần nhiên nói với Bảo Lâm: “Bởi vì anh ta quá nhiều tiền, không biết dùng mấy đếm tiền nên phải dùng đầu để đong. Hiểu chưa?”

Bảo Lâm nhìn tôi hoài nghi: “Anh ta không biết dùng mấy đếm tiền thì thuê người đếm giúp có sao? Anh ta ngốc thật! Mà chị có lừa em không đấy?”

Tôi lại cười lăn lộn, Bảo Lâm được lắm, Hạ Trường Ninh ngốc thật đấy! Ở đây tôi có thể chế nhạo hần mà không kiêng nể gì, dù sao hần cũng không nghe thấy. “Anh ta là một tên trọc phú, vừa ngốc vừa yêu tiền, không tin được người khác!”

Bảo Lâm liền thở dài nói: “Đúng là ngốc quá, em cũng biết cách dùng máy đếm tiền!”

Tôi nhếch miệng: “Ngay cả cây dừa phía nam em cũng không biết mà lại biết dùng máy đếm tiền?”

“Cây dừa là cây gì?”

“Chính là... cây hành tây em muốn trồng để bán ấy!” Tròi ạ, Bảo Lâm đúng là một thằng nhóc làm mình vui chết mất, ha ha!

Cười xong tôi mới phát hiện, kỳ thực tôi rất bội phục Hạ Trường Ninh. Một người tốt nghiệp tiểu học có thể học thuộc cổ văn, còn có thể mở công ty làm ăn.

Khúc mắc trong lòng tiêu tan rất nhiều. Ở nơi cực đông của tổ quốc này, bên cạnh Bảo Lâm đơn thuần, dưới rừng bạch dương xào xạc, tấm lòng tôi mở rộng hơn trước nhiều.

“Chị, chị cười còn đẹp hơn cả Trinh Trân Trân!” Bảo Lâm đột nhiên nói.

Tôi không nhận được trêu nó: “Nó là bạn nữ em thích đúng không?”

Mặt nó liền đỏ bừng, hai má đỏ mọng như cà chua làm đôi mắt đen láy càng trở nên rõ ràng, khờ khạo ngốc nghếch như chú gấu Pooh.

“Nói đi, chị không nói với thím đâu”.

Bảo Lâm xoay đầu, buồn bực nói: “Nhà bạn ấy nhiều tiền lắm. Bố bạn ấy buôn bán qua biên giới”.

Tôi vui quá, Bảo Lâm mới mười lăm tuổi mà đã muốn kiếm tiền vì một cô gái. Tôi nghiêm mặt: “Không phải đâu, con gái không chỉ thích tiền của con trai đâu”.

“Vậy thích cái gì nữa?”

Cảm giác đau đớn chợt lan lên ngực, nụ cười như rừng bạch dương này của Đình Việt hiện ra. Tôi thì thảo trả lời nó: “Phải tốt với cô ấy, rất tốt, rất tốt”.

“Thế nào mới gọi là tốt?”

“Chính là... nếu cô ấy ngã xuống nước, cho dù em không biết bơi cũng nhảy xuống cứu cô ấy không chút nghĩ ngợi”.

“Chị, có người nào đã cứu chị như thế chưa?”

Có chứ, anh ấy đã chia tay chị vì an toàn của chị, anh ấy là người như vậy... Nước mắt cứ trào ra, từ khóe mắt chảy xuống thái dương rồi chảy vào trong tai...

Trong phim “Đông Tà Tây Độc” có một câu thoại rất kinh điển, đại để là “Muốn quên, kỳ thực chính là không thể nào quên được”.

“Chị, tại sao chị lại khóc?”

Tôi xoay người ngồi dậy, tròn mắt nhìn Bảo Lâm hung dữ nói: “Nếu em không học hành cho tử tế thì chị sẽ đánh nát mông đấy!”

Bảo Lâm ngăn người rồi vui vẻ nhảy dựng lên chạy vào trong rừng cây: “Em đi nói với bố, chị Phước Sinh khóc vì bạn trai...”

Tôi hết sức tức giận, nhìn thấy súng cao su của nó bên cạnh liền cầm lên bắn một hòn đá vào mông nó: “Ninh Bảo Lâm, tối nay nếu mày không học thuộc được ‘Tỷ Ông Đình ký’ thì chị sẽ nói với thím là mày yêu rồi”.

Bảo Lâm lộ mặt ra từ sau một thân cây, cò kè mặc cả: “Em với chị đều không nói, được không?”

“Lại đây, ngoéo tay nào!”

Bảo Lâm cười hê hê chạy tới ngoéo tay ước định với tôi, xong lại hỏi: “Không cần học thuộc có được không?”

“Bảo Lâm, bạn gái em thích có kết quả học tập tốt chứ?”

“Đúng đầu lớp!” Bảo Lâm tự hào giống như hán mới là người đứng đầu lớp vậy.

“Nếu sau này nó lên học cấp ba, thành tích vẫn tốt, sau đó nữa lại đến thành phố lớn học đại học thì em làm thế nào?” Rốt cục tôi nghĩ ra chiêu này.

Bảo Lâm gãi đầu, hiển nhiên không nghĩ tới chuyện xa như vậy. Một hồi lâu nó mới rầu rĩ nói: “Bạn ấy thích thằng đứng thứ hai trong lớp”.

Tôi thở phào một hơi, hoàn thành nhiệm vụ thím giao một cách hoàn hảo: “Bảo Lâm, thì ra em là một thằng ăn hại. Nếu em trở thành đứa đứng đầu lớp thì nó cũng chỉ có thể xếp sau em. Còn thằng thứ hai kia thì chỉ còn nước đứng sau mông em thôi”.

Bảo Lâm suy tư hồi lâu, rốt cục gật đầu: “Em phải xếp đầu lớp!”

Tôi cố nhịn cười, dùng ánh mắt rất sùng bái nhìn nó: “Bảo Lâm, lúc này trông em đẹp trai lắm!”

Đôi mắt đen láy của Bảo Lâm lập tức lấp lánh như đá quý.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Người Phía Sau

Mùa thu ngày càng rõ ràng hơn, những cơn gió thổi qua cửa sổ dần dần mang theo hơi lạnh. Tôi ngồi trên giường ôn bài chuẩn bị cho kì thi.

“Phước Sinh, gọi điện về nhà chưa? Hôm nay cuối tuần rồi đấy!” Thím nói vọng vào từ gian ngoài.

Tôi vội gọi điện thoại về nhà.

Đầu bên kia điện thoại rất náo nhiệt, mẹ nghe điện mà vẫn còn đang cười: “Phước Sinh, con nên về rồi đấy, sắp thi rồi!”

“Mấy hôm nữa con về. Bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ? Con béo lên rồi, món cá gỏi rau thơm của thím làm ăn ngon lắm! Mẹ, nhà mình có khách hay sao mà ầm ĩ thế?”

Tôi cười hi hi nói chuyện với mẹ, nói đến chuyện về nhà lại nhớ đến cơm mẹ nấu. Chú thím đã cố nấu thật ngon cho tôi ăn nhưng vẫn không bằng được những món tôi đã ăn quen từ nhỏ được.

Mẹ do dự một lát rồi nói: “Phước Sinh, học sinh của bố con đến thăm!”

Tôi thăm dò: “Hạ Trường Ninh à?”

Trong tiếng ồn ào bên kia điện thoại tôi nghe thấy tiếng cười của Hạ Trường Ninh. Âm thanh loáng thoáng, không nghe rõ họ đang nói cười cái gì. Tuy nhiên nửa năm đã qua, tôi không cho rằng Hạ Trường Ninh vẫn si tình đợi tôi. Cho dù hắn còn chưa từ bỏ ý định thì cũng chỉ vì con cá mất là con cá to thôi.

“Ồ, con nói chuyện với bố này!”

“Phước Sinh, béo lên rồi à? Về sớm một chút, còn phải đổi xe mới tới được sân bay đấy. Nhớ thông báo số hiệu chuyến bay cho bố, bố sẽ ra sân bay đón!”

“Con biết rồi, thôi con gác máy đây!”

“Đợi chút đã”. Bố tôi che loa nói, bên kia lập tức yên lặng, tôi chờ đợi trong buồn bực. Lúc bố bỏ tay ra, tiếng cười trong nhà lại vang lên, âm thanh của Hạ Trường Ninh xuất hiện trong điện thoại: “Phước Sinh, em ôn thi tốt rồi chứ?”

“Cũng tốt”.

“Có nhớ đồ ăn ở nhà không? Lúc nào về anh mời em ăn một bữa thật ngon”. Trong âm thanh của hắn mang theo ý cười mơ hồ, rất nhã nhặn, rất lịch sự. Tôi nghĩ chắc tại đang ở nhà tôi cho nên hắn mới thu lại vẻ lưu manh của mình.

“Nhớ, chỉ cần nghĩ tới món ốc nhồi xào xả ớt đã chảy nước miếng rồi. Ở đây không có gạo cay!” Tôi tiếp nhận đề tài của hắn rất tự nhiên.

Trước khi gác máy Hạ Trường Ninh đột nhiên thấp giọng nói: “Phước Sinh, tại sao em không sợ anh nữa?”

Tôi ngẩn ngơ, đúng vậy, vì sao tôi có thể nói chuyện với Hạ Trường Ninh bình tĩnh như vậy? Trước kia ghét hắn, nhìn thấy hắn đã thấy ghét. Vì tôi đã học được sự giả dối và dối trá hay là lòng dạ tôi đã trở nên rộng lớn như không trung, một cánh chim bay qua không để lại dấu vết nào?

Tôi cảm sách tiếp tục ôn bài. Đọc được vài trang rồi không sao học được nữa.

Sáng sớm, tôi và Bảo Lâm vào lều hái rau, đây là công việc tôi rất thích. Những cây rau mập mạp mềm mại, dùng móng tay bấm xuống, xếp thành mớ đều tăm tắp, nhìn đã chảy nước miếng.

Bảo Lâm lặng lẽ tránh ra xa bố mẹ nó, đến gần bên cạnh tôi nhẹ giọng nói: “Chị, ngày mai cuối tuần, em phải đi kiếm ít tiền”.

“Em còn bé như vậy, kiếm tiền kiểu gì chứ?”

"Trên huyện lỵ có người hỏi đường, nói muốn đến đảo Bolshoi Ussuriisk. Người ta thuê bọn em làm hướng dẫn viên. Chỗ đó em biết rõ, em vẫn thường đi chơi với bạn học mà".

Tôi nhìn nó với vẻ hoài nghi: "Bao nhiêu tiền?"

"Triệu hai!" Hai mắt Bảo Lâm tỏa sáng.

"Tại sao người ta lại thuê một thằng bé làm hướng dẫn viên? Hay là người xấu? Một mình em đi thì chị lo lắm".

"Yên tâm đi, em đi cùng thằng bạn, người ta chỉ có một mình, không có chuyện gì đâu. Em đã nhận sáu trăm tiền đặt cọc rồi. Hay là chị cùng đi với bọn em?"

Tôi do dự một lúc lâu rồi cuối cùng vẫn quyết định không đi: "Ở nhà còn nhiều việc lắm, chị ở nhà giúp chú thím hái rau. Chú ý an toàn nhé!"

Bảo Lâm cười hề hề.

Nơi này cách đảo Bolshoi Ussuriisk ở khu vực biên giới với Nga không xa, chỉ có vài chục cây số, thường có du khách đến tham quan. Lúc tôi vừa tới Bảo Lâm cũng đã dẫn tôi đi. Tôi thật sự không đành lòng bắt Bảo Lâm từ bỏ số tiền làm hướng dẫn viên này, nó đi với bạn học chắc không có vấn đề gì.

"Nhớ giấu mẹ giúp em nhé! Lúc về em mua đồ ăn cho chị, không chừng còn câu được mấy con cá nữa".

Hôm sau Bảo Lâm về rất muộn, lại bị thím mắng một trận. Bảo Lâm và bạn học mỗi người kiếm được chín trăm ngàn, nó nói khách thấy bọn nó có hai người nên cho thêm sáu trăm ngàn. Nó nộp sáu trăm cho thím, thím mắng nó vài câu rồi không nói gì thêm, còn Bảo Lâm thì giấu được ba trăm ngàn, gương mặt đỏ bừng.

Buổi tối, nó chạy tới phòng tôi, bắt chúc thần sắc và tư thế của khách nói: "Chị, khách hàng của em hôm nay cũng đến từ phía nam. Anh ấy rất nhiều tiền, mua đồ đúng là sáng khoái. Cái này, cái này, cả cái này nữa, mua hết!"

"Em học hành cho tử tế, tương lai mới có thể oách như vậy được, biết chưa?" Tôi cúi đầu đọc sách. Từ nhỏ đã chỉ nghĩ đến kiếm tiền không phải là chuyện tốt.

Bảo Lâm nằm trên giường, không biết nghĩ gì mà thấy nó yên lặng.

Rất lâu sau tôi quay lại nhìn nó, hai mắt nó vẫn mở to. Tôi gấp sách vào đập nó: "Thằng nhóc, đang nghĩ cái gì thế?"

"Hề hề, không nói với chị".

Từ hôm đó, liên tục vài ngày Bảo Lâm đều về nhà rất muộn, trên người dính đầy lá cây với bùn đất khiến thím phải cầm cán chổi đuổi theo đánh nó. Tôi nhìn Bảo Lâm chạy khắp sân mà không ngừng cười khanh khách.

Cuộc sống tốt đẹp biết bao, chú tôi là người rất thành thật, thím là một phụ nữ nhiệt tình. Họ trồng rau, kiếm tiền, nuôi con trên mảnh đất này, có lúc tôi nghĩ bản chất của cuộc sống chính là như vậy, chỉ có môi trường là bất đồng. Có người ở thành phố, có người ở nông thôn, nhưng tất cả đều sinh tồn dưới một bầu trời xanh.

Hết tháng này tôi sẽ phải về thì, còn có vài ngày, phải cố hưởng thụ sự yên bình ở đây mới được. Mặc dù thích phong cảnh điền viên và cuộc sống giản dị nhưng nếu bắt tôi ở đây cả đời thì tôi vẫn không muốn.

Bảo Lâm đến bên cạnh tôi nói nhỏ: "Chị, thần sắc chị trông tốt hơn nhiều rồi. Em nghe mẹ nói bạn trai chị chết bất ngờ nên chị đến nhà em cho khuấy khoà".

Tôi run run, gương mặt cứng đờ. Đã bao lâu tôi không nhớ tới Đình Việt rồi? Bóng dáng anh tựa hồ đang từ từ mờ nhạt. Tôi xót xa nghĩ, nếu Đình Việt biết tôi đang cố gắng quên anh thì anh sẽ khó chịu thế nào? Đau khổ cười cười, bố mẹ lo lắng cho tôi nên mới cho tôi bỏ việc để đến đông bắc. Chú thím biết cho nên bắt Bảo Lâm phải chơi cùng với tôi. Tôi là người khiến họ phải lo lắng như vậy sao?

"Mẹ em bảo em đi theo chị, đến đâu cũng theo, sợ chị làm chuyện dại dột".

"Nói liên thiên!"

Bảo Lâm cười hề hề: "Bây giờ thì hết rồi, lúc đó chị mới đến thì cứ là lạ, cũng không nhiều lời, em cứ nghĩ không biết có phải chị đọc nhiều sách quá nên ngốc rồi không nữa".

Tôi thở dài, Bảo Lâm mới bao lớn? Mười lăm tuổi, nó biết cái gì?

"Chị, đừng khinh em nhỏ, em biết hết đấy. Chị còn nhớ anh ấy không?"

Hoàng hôn buông xuống, cảnh vật xung quanh đều bị bao phủ trong một màu xám trầm lắng. Mùa đông năm ngoái bên người tôi có nụ cười ấm áp của

Đình Việt. Một năm, anh đã đi xa một năm rồi, còn tôi thì đang cố tìm cách quên anh.

Tôi chông chênh nhìn về một nơi rất xa, chậm rãi nói với Bảo Lâm: “Nếu như em không thể ở bên một cô gái cả đời thì nhất định không được theo đuổi cô ấy, cũng không được đối xử tốt với cô ấy. Em hiểu ý chị chứ?”

“Em hiểu, bạn Lan học cùng lớp em rất tốt với em, có điều trên mặt có nhiều tàn nhang, không đẹp bằng Trinh Trân Trân. Em vẫn phớt lờ bạn ấy”.

Tôi nghiêm túc nhìn Bảo Lâm chăm chăm: “Tốt với em thì có gì sai? Chỉ vì nó không đẹp à? Chị kể cho em nghe chuyện Giản Ái nhé!”

Bảo Lâm thờ dãi nói: “Cái cô Giản Ái kia thì có gì tốt? Nhất định phải chờ đến lúc lão La tàn phế rồi mới chịu ở bên ông ấy, em không thích loại phụ nữ này, quá ương ngạnh”.

Một người phụ nữ theo đuổi tình yêu bình đẳng kinh điển như vậy mà Bảo Lâm lại thấy là đầu óc có chuyện. Suy nghĩ tí mĩ, tôi cảm thấy cũng không phải không có lí. Giản Ái đúng là cực đoan. Thằng nhóc này, nói chuyện với nó hình như tư duy của tôi luôn không theo kịp ấy.

Nó đi đến trước mặt tôi nói nhỏ: “Chị là người tốt, học vấn cao, chắc chắn có nhiều người thích. Chị, chị nhất định phải tìm một anh rể nhiều tiền cho em nhé!”

Tôi cười: “Thằng ranh, tiền tự mình kiếm mới chắc ăn, đừng có suốt ngày mong bắt được tiền từ trên trời rơi xuống. Bảo Lâm, ngày kia chị đi, em phải học hành đàng hoàng mới được”.

Bảo Lâm nói đắc ý: “Đương nhiên em phải học hành đàng hoàng, sau này thi vào trường cảnh sát, làm một người có bản lĩnh!”

Tôi kì lạ liếc nó một cái, sao thằng nhóc này lại đột nhiên đổi tính rồi, từ bán trứng cá kiếm đồ la biến thành thi trường cảnh sát?

Bảo Lâm le lưỡi, nhảy dựng lên nói phải làm bài tập rồi chạy về phòng nhanh chur chớp.

Sau đó tôi hỏi nó mấy lần nhưng nó vẫn giả ngu làm cho tôi càng nghi hoặc.

Lúc đi, chú và Bảo Lâm đưa tôi ra bắt xe đến Giai Mộc Tư, thừa dịp chú đi xếp hành lý đột nhiên tôi hỏi Bảo Lâm: “Có phải vị khách của em đó cắt đầu đình, trông giống một tên lưu manh không?”

“Đầu đình thì đúng, có điều trông không giống lưu manh. Đúng rồi, anh ấy biết võ, rất lợi hại. Em với bạn em hai thằng cùng lên mà không chạm nổi vào fgoacs áo anh ấy”.

“Biết anh ta họ gì không?”

“Họ Hạ, anh ấy với chị cùng đến từ một nơi. Biết chị cũng đến từ chỗ anh ấy nên anh ấy ở lại huyện mấy ngày dạy bọn em võ”.

Tôi rất muốn kéo tai Bảo Lâm nói với nó, nó là một thằng ngốc bị người ta bán rồi còn đếm tiền giúp người ta. Tôi trợn mắt nhìn Bảo Lâm, bắt đắc dĩ nghĩ, Hạ Trường Ninh lại tìm được nhà chú tôi, còn không để tôi biết gì nữa. Không phải là bố mẹ nói với hần, nếu không kiểu gì bố mẹ chả nói với tôi. Bố tôi chỉ có một anh em, nếu hần muốn tra thì cũng không khó, nhưng hần tới làm cái gì? Thật là đến đảo Bolshoi Ussuriisk du lịch à? Nhưng chẳng lẽ lại trùng hợp tìm được Bảo Lâm làm người dẫn đường? Hần muốn biết cái gì từ Bảo Lâm?

Chú đi xếp hành lý cho tôi xong liền quay lại cười ha ha nói: “Phước Sinh, đến Giai Mộc Tư thì gọi điện cho chú, trước lúc lên máy bay cũng phải gọi”.

Tôi dạ một tiếng, nhìn Bảo Lâm nhưng không có thời gian hỏi thêm nữa, ôm một bụng nghi vấn lên xe khách. Lúc xe chuyển bánh, Bảo Lâm đột nhiên lớn tiếng kêu: “Chị, anh Hạ nói anh ấy biết cái anh A Đầu kia!”

Trời ạ! Thằng ranh con này lại hỏi hần chuyện đó! Tôi cảm tức muốn kêu xe dừng lại chạy xuống đánh cho nó một trận. Đột nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề, Hạ Trường Ninh đã đi chưa? Hần đang ở đâu?

Chú lấy một chỗ ở hàng trước cho tôi, tôi lập tức đứng dậy quay lại nhìn quanh, sợ hần đang ngồi đâu đó phía sau lưng.

“Có chuyện gì vậy em?” Tài xế xe rất hảo tâm hỏi tôi.

Nhìn lướt qua, không có, tôi ngượng ngừng ngồi xuống, cười ngây ngô trả lời: “Không có việc gì, xem xem chú em đã về chưa thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bỏ Hần Mà Đi

Suốt dọc đường tôi liên tục nhớ lại hình ảnh của Hạ Trường Ninh. Ngoài bộ âu phục, cái đầu đỉnh và sở thích chơi khăm ra, tôi không thể nhớ được mặt mũi hấn ra sao.

Hạ Trường Ninh đã tới đây, vậy bây giờ hấn ở đâu? Tôi không thể đoán được tâm tư của hấn. Tại sao hấn không xuất hiện. Lòng tôi cứ thấp thỏm đoán liệu Hạ Trường Ninh có trùng hợp xuất hiện ở bến xe rồi ngồi cùng chuyến máy bay với tôi không?

Có nghĩ nữa cũng chẳng có tác dụng gì, bình đến tướng cản, nước đến đất ngăn. Tôi ngủ trên xe một lát, lúc thức dậy đã là buổi chiều.

Chú thám bắt tôi mang nhiều đặc sản về quá, tôi mệt mỏi kéo hành lý đi ra ngoài bến xe. Vé máy bay đặt ngày mai nên tôi phải tìm khách sạn ở một đêm.

“Phước Sinh, trùng hợp quá!”

Hạ Trường Ninh rõ ràng đứng đợi tôi ở cổng bến xe, khoan thai nhàn nhã, trong tay không có hành lý, vậy mà dám nói trùng hợp không biết xấu hổ? Vừa đứng như dự tính lại vừa ngoài dự tính. Tôi nhìn Hạ Trường Ninh và từ từ mỉm cười. Nếu là nửa năm trước thì tôi sẽ tỏ vẻ khó chịu trước mặt hấn, nhưng bây giờ thì không. Sự xuất hiện của hấn khiến tôi tràn đầy sức chiến đấu.

“Ha ha, đúng là trùng hợp quá! Sao anh lại ở đây? Đến đón bạn à?” Nói xong câu này tôi tự cảm thấy bản thân mình thật giả tạo.

Hạ Trường Ninh cười chân thành và lắc đầu: “Anh nói trùng hợp vì anh mới tới được mười phút thì em đã tới rồi. Anh đến để đón em”.

“Thật à. Thế thì ngại quá!” Tôi cười rất tươi, rất tự nhiên.

Ánh mắt Hạ Trường Ninh nhìn tôi có mấy phần thăm dò, đôi mắt này không đẹp bằng đôi mắt Đình Việt nhưng rất có thần thái, giống như tia X quang có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ. Ba ngày không gặp đã phải nhìn nhận lại, Hạ Trường Ninh không biết tư tưởng của tôi đã có sự chuyển biến.

Tôi đưa hành lý cho hấn một cách tự nhiên và nói: “Tốt quá, hành lý nặng, xách hộ em với”.

Hấn không chỉ xách chiếc túi du lịch mà tay còn lại cũng xách luôn chiếc ba lô to dùng cho tôi. Hai tay rảnh rồi, tôi nhẹ nhàng đi sau hấn.

Xem ra là nụ cười của tôi đã lây sang hấn, gương mặt Hạ Trường Ninh cũng rạng rỡ: “Sợ ảnh hưởng tới việc ôn tập của em nên anh không tìm em. Anh đặt khách sạn rồi, ngày mai mình cùng về”.

“Ồ, anh biết em đi chuyến bay nào sao?”

Hạ Trường Ninh cười gian như cáo, hấn quay đầu lại bảo: “Cái này có khó gì đâu, Phước Sinh. Chuyến bay lúc mười hai giờ mười phút trưa mai đúng không?”

MK! Đúng là không khó thật! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, được, cứ tiếp tục diễn đi! Tôi ngẩng mặt vui vẻ đáp: “Ồi, em còn sợ không cùng chuyến bay cơ đây. Em đặt vé máy bay trước một tuần mà”.

“Không cần lo lắng, lúc Bảo Lâm dẫn anh đi chơi ở đảo Bolshoi Ussuriisk anh đã biết rồi. Hình như em rất vui khi anh tới đón em?”

“Đúng thế, đặt khách sạn đồng hương, nơi tha hương mà có bạn bè tất nhiên sẽ tốt hơn”.

Hấn khá hài lòng với câu trả lời này, chăm chú nghe tới mức ánh mắt cũng lấp lánh niềm vui: “Xem ra anh đến là đúng, Phước Sinh, em bị anh làm cảm động rồi đúng không?”

Hấn nói chuyện rất thẳng thắn. Hấn có thể bỏ công sức vượt ngàn dặm xa xôi tới đây để đi về một đoạn cùng tôi, tấm lòng này thực sự không phải ai cũng có.

“Thực sự cảm động quá, tối nay tôi mời anh ăn các món đặc sản ở đây”.

Hạ Trường Ninh lại tỏ vẻ không tin, hấn nhìn tôi thăm do mấy giây dường như đang xem tôi nói có thật lòng hay không.

Tôi坦然 nhìn lại hấn, cho tới khi Hạ Trường Ninh xách hành lý đi về phía trước với vẻ mặt vẫn hoàn nghi.

Tôi ưỡ ỏi đi theo sau lưng hấn. Dáng vẻ Hạ Trường Ninh khi đi bộ rất thẳng. Tôi cảm thấy hấn như một cây tùng, còn tôi là ngọn cỏ đuôi chó héo rũ. Ý chí chiến đấu của hấn đang sục sôi, còn tôi ngoài mặt sục sôi nhưng trong lòng lại ỉu rũ. Nửa năm trôi qua, tôi vẫn không thể đấu lại hấn, khỏi phải nói tôi buồn bã thế nào.

Tới khách sạn, hấn giành trước lên quầy lễ tân đặt phòng. Tôi muốn trả tiền nhưng hấn từ chối: “Đừng khách sáo”.

Ồ, thì không khách sáo!

Buổi tối tôi và Hạ Trường Ninh đi ăn một bữa miến thịt lợn dưa chua, ăn nhiều đến phát ngấy. Trong bữa cơm tôi kể chuyện Đông Bắc cho Hạ nghe, không khí rất thoải mái.

Ăn no uống say rồi về phòng, Hạ Trường Ninh lịch sự hỏi ý kiến tôi: “Vẫn còn sớm, có muốn nói chuyện một lúc không?”

Tôi lắc đầu: “Hôm nay ngồi xe mệt lắm, em muốn đi tắm rồi đi ngủ”.

Hắn không có ý kiến gì nữa.

Tôi đợi một lúc sau không thấy có động tĩnh gì bèn nhẹ nhàng mở cửa chạy thẳng xuống trung tâm phục vụ của khách sạn. Tôi muốn đổi vé máy bay!

Cho dù hắn khiến tôi cảm động nhưng tôi không muốn hắn đắc ý.

Thời gian chờ đợi thật khó chịu, tôi liên tục nhìn ra bên ngoài, sợ bị Hạ Trường Ninh phát hiện. Lúc đổi được vé xong tôi sung sướng nói với nhân viên: “Các bạn đã mang lại cho tôi một chuyến du lịch vô cùng vui vẻ, cảm ơn!”

Tôi mang nụ cười hài lòng về phòng, lúc đi qua phòng Hạ Trường Ninh thì cửa phòng đột nhiên bật mở, Hạ Trường Ninh mặc một chiếc áo len mỏng nhìn tôi thăm dò rồi nói: “Không phải em nói mệt nên muốn đi nghỉ sớm sao?”

Tôi lúng túng trả lời không chút tự nhiên: “Đi mua chút đồ thôi”.

Hạ Trường Ninh ngăn ra rồi dịu dàng nói: “Về về nghỉ sớm đi”.

Tôi về phòng thành công, phi ngay lên giường rồi ôm gối cười. Chắc chắn hắn nghĩ tôi ra ngoài mua đồ vệ sinh. Ha ha, Hạ Trường Ninh, người cũng có ngày hôm nay!

Sáng sớm hôm sau, Hạ Trường Ninh gọi điện thoại nội bộ của khách sạn đánh thức tôi dậy, cùng nhau ăn sáng rồi đi ra sân bay.

Ánh nắng mặt trời vẫn ấm áp, thỉnh thoảng Hạ Trường Ninh lại quay sang nói cười với tôi.

“Phước Sinh này, để anh kể em nghe một câu chuyện cười. Có người chuyển nhà mới nên mời bạn bè tới ăn cơm. Có chuông cửa, hắn ra mở. Bạn bè được mời hầu như đều đã tới hết. Thấy thiếu mấy người hắn liền nói: “Mấy người nên tới mà chưa thấy tới nhỉ”. Bạn bè nghe vậy liền nghĩ, hóa ra mình là người không nên tới, thế là đã bỏ về một phần ba. Hắn lúng cuống mở miệng nói: “Ồ, không nên về sao lại về hết thế này?” Một nửa số còn lại nghe vậy liền bỏ về vì nghĩ mình mới nên về. Quýnh lên, chủ nhà kêu to: “Không phải, tôi có nói các bạn đâu chứ?” Thế là số còn lại bỏ về nốt”.

Tôi cười ha ha rồi nhìn hắn bóng gió nói: “Đúng thế, không nên tới mà lại tới rồi”. Hạ Trường Ninh cười đáp: “Em không nên về cùng anh thì lại về cùng rồi”.

Kể chuyện cười cũng phải vòng vo thế sao? Tôi chớp chớp mắt nói với hắn: “Tôi không thèm về cùng anh”.

Ánh mắt tôi bắt gặp ánh mắt hắn, giây phút ấy tôi mới phát hiện ra nếu như hắn tươi cười khi nhìn người khác thì ánh mắt hắn vô cùng dịu dàng. Da Hạ Trường Ninh khá sẫm màu nhưng răng thì rất trắng. Ánh mặt trời thoáng qua, răng hắn lấp lánh.

Đáng tiếc, tôi không muốn làm miếng thịt nhảy vào miệng hắn.

Hạ Trường Ninh quay mặt đi, tôi nhìn nhìn nghiêng vẫn thấy nụ cười còn đọng trên mặt hắn.

Tôi bấu môi phía sau hắn, chờ mong giây phút sắc mặt hắn đại biến.

Nhận thẻ lên máy bay, qua kiểm tra an ninh, chúng tôi ngồi đợi máy bay trong phòng chờ. Tôi hỏi hắn: “Sao anh đến rồi mà không tới tìm em? Do dự không phải là tính cách của anh mà”.

Chắc do thái độ của tôi rất tốt nên Hạ Trường Ninh lơ là cảnh giác, hắn cười nói: “Sợ em không thích anh thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, có thể đón em cùng về là được rồi”.

Hắn tới đón tôi, không phải tôi không cảm động, chỉ là, tôi ghét sự bá đạo của hắn.

Mười một giờ năm mươi, chuẩn bị lên máy bay, tôi xách hành lý, chậm rãi nói trước ánh mắt ngạc nhiên của Hạ Trường Ninh: “Cảm ơn anh đã tới đón em, em rất cảm động. Có điều em đổi chuyến bay rồi. Tạm biệt”.

Khóe miệng Hạ Trường Ninh động đậy, hắn nghiêng răng tóm lấy cổ tay tôi: “Giời lắm, nửa năm không gặp bản lĩnh của em tăng lên khá nhiều đấy”.

Tôi hớn hờ: “Quá khen, anh mà không bỏ tay ra là tôi kêu anh sàm sỡ đấy”.

Hạ Trường Ninh buông tay tôi rồi dựa vào thành ghế, vẻ lưu manh đã quay lại: “Nói với cảnh sát là tên trọc phú này trêu ghẹo dân nữ à?”

Tôi đỏ bừng mặt, dù sao nói xấu hắn sau lưng rồi lại bị hắn vạch trần trước mặt cũng rất khó xử. Trong lòng vừa hận Bảo Lâm mau mồm mau miệng lại vừa hận Hạ Trường Ninh tổn công tổn sức. Tôi nghiêng đầu nói với hắn một câu: “AQ lần nào cũng thắng”. Nói xong tôi đi tới xếp hàng lên máy bay.

Kiểm tra vé xong tôi quay lại nhìn hắn, Hạ Trường Ninh nhìn tôi không chớp mắt, khóe miệng mím chặt, không biết hắn đang tức giận hay đang nghĩ gì.

Tâm tình tốt đẹp, tôi nhìn hắn nói rất to: “Tạm biệt A Đầu!”

Chương 34: Đón Người

Xuống máy bay, vừa xách hành lý ra ngoài tôi đã thấy bố mẹ tôi đứng ở đó. Tôi vui sướng vẫy tay với họ.

Đón hành lý từ tay tôi, không đợi tôi nói chuyện mẹ tôi đã bắt đầu trách tôi: “Cái con bé này, đổi chuyến bay mà không nói với bố mẹ một tiếng”.

Tôi cười, lúc đó tôi chỉ nghĩ tới việc đổi phó Hạ Trường Ninh, hai chuyến bay cách nhau cũng không lâu, tôi biết bố mẹ tôi có thói quen tới sớm, kiểu gì cũng sẽ đón được tôi nên tôi cũng không gọi điện thông báo cho họ... Đợi đã, tôi giật mình, tôi không nói sao bố mẹ biết tôi đã đổi chuyến bay?

“Sao con lại đối xử với người ta như thế chứ? Trường Ninh có lòng mới đi đón con, sao con đổi chuyến bay để nó lại một mình? Nó còn tốt bụng gọi điện thông báo cho bố mẹ”. Mẹ tôi ngay lập tức tiết lộ chân tướng sự việc.

Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn mách lẻo? Tôi ghét cái kiểu hằn cứa thích làm chủ mọi chuyện, chuyện gì cũng phải theo kế hoạch của hấn.

“Phước Sinh, Trường Ninh thực sự có lòng, làm cha làm mẹ nhưng bố mẹ cũng không nói được gì. Nó tới đón con, lo lắng con gái một thân một mình bên ngoài không an toàn. Người ta có lòng như vậy con không cảm kích thì thôi lại còn vứt người ta lại, con thấy có được không?”

Một trận răn dạy đổ ập xuống đầu tôi, không hề nghĩ tới việc tôi đã xa nhà nửa năm. Tôi đứng ở cửa sân bay thầm oán: Hấn có phải đàn ông không, nhỏ nhen! Lại còn chuyên chặn đường lui của người ta!

“Bố mẹ về trước, con ở lại đợi Hạ Trường Ninh rồi mời người ta về nhà ăn cơm”. Mẹ tôi lại đưa ra quyết định như vậy!

“Mẹ, con mệt lắm, con vừa xuống máy bay đây!”

“Cứ thế đi”. Mẹ chỉ huy bố tôi mang hành lý ra ngoài sân bay, trước khi đi còn lườm tôi một cái: “Không đón được thì đừng về nhà”.

Tôi dứt tay vào túi không nói gì.

Chỉ cần nghĩ tới việc đứng đây đợi Hạ Trường Ninh, lại còn phải ngon ngọt mời hấn về nhà ăn cơm nữa là tôi lại hận không mua được miếng đậu đũa đầu vào chết quách cho xong.

Trong lòng đang đấu tranh tư tưởng, tôi nên đến nhà Mai ở vài ngày không về nữa hay là đứng đây đợi Hạ Trường Ninh? Cuối cùng ý nghĩ sợ mẹ mắng đã chiếm ưu thế, tôi uể oải đứng ở cửa sân bay đợi người.

Hạ Trường Ninh thấy tôi đứng ở cổng đợi hấn liền cười như một con cáo, gương mặt hấn đầy vẻ đắc ý: “Phước Sinh, vẫn chờ anh à? Coi như em có lương tâm”.

“Mẹ em bắt em, em không tốt bụng thế đâu”.

Hạ Trường Ninh cười gian, nói: “Phước Sinh, anh chỉ bảo bố mẹ em đến sớm một chút kéo không đón được em mà thôi”.

Tôi tức điên: “Họ có đón được em hay không thì cũng liên quan gì đến anh?”

“Thực ra anh cũng có thể không nói, nhưng ai bảo em ném anh lại chứ? Phước Sinh, ngồi máy bay mệt quá hay sao mà sắc mặt em có vẻ không tốt. Lúc em lên máy bay còn vui vẻ lắm cơ mà?”

Tôi bị hấn chọc cho tức tới mức nắm chặt nắm đấm, trong lòng bức bối hết cỡ. Bây giờ tôi còn phản chấn được sao? Chắc thấy gương mặt tôi càng khó chịu thì hấn càng vui.

Hạ Trường Ninh vui vẻ trả lời thay tôi: “Anh biết, muốn trốn mà không trốn được lại còn phải đứng đây đợi anh nên ức chế đúng không?”

Hừ, cứ đắc ý đi! Chân tôi di di như dưới chân có con gián, giẫm, giẫm chết mày đi! Tôi ngẩng đầu nhìn hấn: “Hạ Trường Ninh, anh đúng là một tên vô lại”.

“Phước Sinh, em đừng nhắc lại những gì ai cũng biết nữa, nói chuyện gì mới mẻ hơn đi?”

Tôi nhanh chóng động não rồi chân thành đáp: “Vốn em cũng cảm động, cũng nghĩ rất khó tìm được một người đàn ông đối xử với em tốt như vậy, cũng đã nghĩ tới chuyện đồng ý đề nghị của anh, để anh làm bạn trai em. Có điều bây giờ...”.

Hạ Trường Ninh nhả nhặn ngắt lời tôi: “Anh chỉ định tới đón em thôi, không nghĩ tới chuyện làm bạn trai em. Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, Phước Sinh à”.

A a a a! Tôi trừng mắt lườm hắn, hai mắt gần như bốc lửa. Tôi lại hiểu lầm ý hắn sao? Còn điều gì đáng cảm hận hơn thế này nữa không! Tôi hít sâu mấy lần liên tiếp sau đó nói với hắn: “Bố mẹ bảo em ở đây đợi anh để cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã tới đón em, vô cùng cảm ơn! Dưới sự hộ tống của vệ sĩ chuyên nghiệp, em đã bình an về tới đây. Để bày tỏ lòng biết ơn, bố mẹ em mời anh tới nhà ăn cơm...”

“Ha ha, Phước Sinh, em đúng là không biết đùa! Đi thôi”.

Hắn không đợi tôi nói hết đã cười thành tiếng sau đó đưa tay ra cầm tay tôi rất tự nhiên. Hạ Trường Ninh nói với tôi như ban on: “Anh rất thích lời đề nghị của em, anh quyết định sẽ đáp ứng đề nghị của em, làm bạn trai em”.

“Em đề nghị bao giờ? Bỏ cái chi trước của anh ra”.

Hạ Trường Ninh kéo nhẹ một cái khiến tôi ngã vào lòng hắn: “Anh cảm thấy đây là một đề nghị rất tốt, em còn có thể tìm được người nào si tình với em như anh không?”

Những lời buồn nôn này thốt ra từ miệng hắn sao đơn giản và tự nhiên như nước chảy trong vòi ra thế? Tôi quay đầu lại nhìn, sân bay khá đông người qua lại, ai đi qua cũng nhìn chúng tôi vài lần. Hạ Trường Ninh coi như không thấy, tay vẫn ôm eo tôi và hưởng thụ cảm giác làm hàng triền lăm trước công chúng này.

Tôi nhìn ngang liếc dọc mấy cái, thấy mấy người đang có ý cười nhạo, có người ngạc nhiên cũng có người ngưỡng mộ. Có phải kiểu thể hiện tình cảm công khai thế này là rất hot không? Tôi nhớ lại có lần ở sân bay thấy có chàng trai cầm hoa đợi bạn gái xuất hiện, tôi cảm thấy rất ngốc nghếch nhưng cũng rất ngưỡng mộ. Có bao nhiêu chàng trai dám làm thế này? Giống như Hạ Trường Ninh đi đón tôi, có bao nhiêu người có tấm lòng như thế?

Nghĩ đến đây sự bức tức trong lòng tôi cũng xẹp đi: “Anh buông tay ra, em không chạy mất đâu”.

Hạ Trường Ninh cúi đầu, tôi giật nảy vội đưa tay bịt miệng, hắn muốn làm khi trong vườn bách thú nhưng tôi thì không! Cơ thể Hạ Trường Ninh khẽ run, hắn nhìn cười và hỏi: “Phước Sinh, em tưởng anh định làm gì?”

Mặt tôi đỏ bừng: “Anh bị hôi miệng!”

Hạ Trường Ninh đột nhiên tái mặt: “Thử thì biết”.

Tôi quay đầu lại, ở đây có bao nhiêu người, tôi không muốn mất mặt.

Giọng hắn vang lên bên tai tôi: “Phước Sinh, anh đã mất nửa năm nhưng vẫn không quên được em...”

Hơi nóng thổi bên tai tôi, giọng nói dịu dàng của hắn bất giác khiến tôi hoảng hốt, dường như rất lâu rất lâu trước kia tôi đã từng có cảm giác này, rất dịu dàng, như ngày hôm qua tái hiện.

“Phước Sinh, hóa ra em thích giọng điệu này à?”

Hắn trêu tôi! Tôi đẩy mạnh hắn ra, dường như hắn đã chuẩn bị trước nên càng ôm chặt hơn. Tôi bị kéo sát vào lồng ngực hắn, hận không thể đập cho hắn một trận trước mặt công chúng.

Hắn buông lỏng tay ra rồi lùi lại một bước, nhìn tôi cực kì nghiêm túc: “Cho anh một cơ hội, một cơ hội để hiểu anh?”

“Dựa vào cái gì chứ?” Tôi tức điên lên, lúc nào cũng bị hắn chiếm thượng phong.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi rồi cười: “Hỏi em là tôn trọng em thôi, em nghĩ anh thực sự cần em cho anh cơ hội sao?”

Một tên tự cao tự đại đáng chết! Chỉ được một lúc đã hiện nguyên hình rồi! Tôi hừ một tiếng rồi đi ra ngoài: “Quỳ xuống cầu xin đi”.

Tôi không quay đầu lại, mong sao hắn nghe thấy câu này sẽ tức xì khói, mặt mày xanh mét.

Tiếng hắn vang lên phía sau: “Em đừng hối hận”.

Tôi hối hận ngay lập tức, hắn mà quỳ xuống thật thì chẳng phải mình sẽ cần bán thân trả nợ hắn cả đời này sao? Tôi quay đầu lại và thấy Hạ Trường Ninh đang cúi xuống thật.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Cảm Động

Tôi nhanh chóng chạy tới giữ hần lại. Da mặt hần dày tới mức này, tôi phục, tâm phục khẩu phục, mặt tôi méo mó tới mức có thể vắt ra nước rồi.

“Anh buộc dây giày mà, kéo anh làm gì, muốn giúp anh à?”

MK, lại chơi tôi! Tôi trợn mắt không nói được gì.

Hạ Trường Ninh cười ha ha, hai tay ôm tôi rồi kéo đầu tôi sát vào ngực hần: “Phước Sinh, thực ra em rất nhát gan, đã vậy lại luôn cố chấp. Bị bố mẹ mắng à? Để anh giải thích thay em”.

Tôi đẩy hần một cái rồi mạnh rồi gần giọng: “Luu manh, anh là đồ luu manh”.

Hần cười ha ha rồi nói: “Làm bạn gái anh để dạy dỗ anh từ luu manh biến thành người lịch thiệp sẽ rất có cảm giác thành công đấy, cô giáo Ninh à!”

“Đừng ôm ấp nữa, buông ra”. Tôi thực sự không chịu nổi sự nhiệt tình của hần, tay hần không có chỗ nào mà để à? Vô đạo đức, vô kỉ luật.

“Em nói xem, giữa bao nhiêu người như thế này, nếu anh hét một câu ‘Tôi yêu Ninh Phước Sinh’ thì sẽ có hiệu quả thế nào? Liệu có lên mục chuyện lạ bốn phương trên báo không? ‘Một chàng trai cầu hôn giữa đám đông, điên cuồng gọi tên bạn gái làm mọi người trợn mắt nhìn’, đại để thế”.

“Em xin anh đấy, đừng giầy vò nữa được không? Em mệt rồi”. Tôi đầu hàng nhận thua, không còn lý lẽ gì để nói với hần.

Hạ Trường Ninh khoác vai tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đồng ý rồi thì không được đổi ý, không được thành kiến chủ quan, không được chơi xấu kiểu trẻ con”.

Cái gì mà đồng ý rồi? Tôi dờ khóc dờ cười, lúc này thực sự có cảm giác “kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay”, không thể tìm được một nơi nào có thể nói lý với hần.

“Phước Sinh, nhớ kỹ nguyên tắc ‘ba không được’ này đấy. Em đồng ý qua lại với anh thì cố mà hiểu anh”.

“Không đồng ý”.

Hạ Trường Ninh dừng bước, neho mắt nhìn tôi cười: “Ở đây nhiều người lắm, chúng ta vẫn chưa ra khỏi phòng chờ đâu đấy. Phước Sinh, em chọn địa điểm tốt đấy”.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Em nói xem”.

Mặt hần áp sát lại gần mặt tôi, tôi cắn răng, nhắm mắt, sẵn sàng hét lên kêu cứu, được ăn cả ngã về mo.

“Phước Sinh, không phải anh quấy rầy em”.

Thế đây không phải quấy rầy thì là cái gì? Tôi mở trừng mắt, lại nhìn thấy đôi mắt hần cực kì chăm chú. Hần bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt vừa lo lắng vừa thương xót giống như ánh mắt của bố tôi lúc vội vàng chạy tới đỡ tôi khi tôi bị ngã ngày còn bé. Hần lo lắng điều gì, sợ tôi phát điên sao?

Tôi mềm mỏng nói: “Đừng gây chuyện nữa, về nhà đi. Bố mẹ em đang chờ”.

Đây là đồng ý hay không đồng ý? Bản thân tôi cũng không rõ nữa. Có điều ánh mắt đó của Hạ Trường Ninh cứ in sâu vào trong đầu tôi, mãi không quên được.

Về tới nhà, bố mẹ tôi rất nhiệt tình với Hạ Trường Ninh. Chắc chắn hần đã tới nhà tôi rất nhiều lần, tôi phát hiện ra hần vào tủ bát lấy bát đĩa mà bố mẹ tôi chẳng hề tỏ vẻ gì khách thờng. Tôi đã từng đọc câu rất có ý nghĩa: Tìm người nhờ vả, phải đi cửa sau. Hạ Trường Ninh đúng là đã làm như vậy. Chỉ có điều, đột nhiên tôi lại nhớ đến một câu khác: Không có cửa đâu, mời chui lỗ chó.

Trời ạ, tôi đang nghĩ cái gì thế này, nhà tôi là chuông chó sao? Tôi lại nghĩ hần xấu đến mức này sao, ngay cả ý nghĩ này mà cũng nghĩ ra được? Tôi chỉ muốn giải quyết chuyện này cho sớm chợ!

Không khí bữa cơm rất thân mật, Hạ Trường Ninh không làm công tác xã hội thì phí quá. Hần nói chuyện về trà với bố, nói chuyện bí quyết muối dưa của nhà hần với mẹ. Còn với tôi, vừa nói chuyện với bố mẹ tôi hần vừa gấp thức ăn cho tôi chuẩn như ném bom. Đã vậy còn liên tục bình luận: “Thầy thỏ Đông Bắc rất tốt, Phước Sinh béo lên rồi, thân sắc cũng khá hơn nhiều”.

Bây giờ bố mẹ tôi ưng Hạ Trường Ninh lắm, hai người nhìn nhau rồi sau đó một người gấp thức ăn cho tôi, một người gấp cho hần, phối hợp nhịp nhàng.

Sau bữa cơm tôi tiễn Hạ Trường Ninh về theo đúng nguyên tắc cần phải lễ phép của mẹ. Đi ra đầu ngõ, hần nói: “Phước Sinh, em nghĩ xem, cả đời này em đã gặp ai chân thành với em hơn anh chưa?”

Cái tên Đinh Việt lập tức xuất hiện trong đầu tôi. Đương nhiên là có, nhưng bây giờ đã không còn nữa. Làm sao tôi có thể so sánh hần với một người đã mất được.

“Hạ Trường Ninh, làm bạn trai của em. Yêu cầu của em không cao, một lòng một dạ là được”.

Tôi nghĩ câu này mình nói rất thành khẩn. Nửa năm trôi qua, Hạ Trường Ninh không từ bỏ, chạy tới nơi xa ngàn dặm đón tôi, hần nói vẫn không quên được tôi, những điều đó đã làm tôi cảm động. Bỏ qua ý nghĩ do dự và mâu thuẫn khi ở sân bay, tôi cảm thấy chấp nhận hần cũng không hề khó khăn gì.

Hạ Trường Ninh lại cực kì thất vọng, hần tức giận nói: “Hóa ra chỉ cần anh một lòng một dạ với em thôi sao? Phước Sinh, chỉ cần một lòng một dạ với em là đủ sao?”

Tôi hơi ngỡ ngàng, còn phải thế nào nữa?

Thấy tôi ngần ra, hần thờ dài, đưa tay nâng cằm tôi lên: “Không có cảm giác vui về ấy? Cảm giác vui về từ đáy lòng, muốn được vui về khi ở bên anh... Vậy bắt đầu từ bây giờ nhé?”

Câu trước của hần chẳng ăn nhập gì với câu sau. Tôi không biết hần nói bắt đầu là có ý gì. Eo tôi bị siết chặt, hần cúi thấp đầu xuống rồi áp đôi môi nóng bỏng của mình lên môi tôi. Hơi thở của hần bao trùm lấy tôi, tôi túm chặt lấy vạt áo hần, cực kì căng thẳng. Tôi ngẩng đầu cảm nhận hơi thở của hần, gần như bị động. Sao tự nhiên đã đến mức này rồi?

Vốn tưởng rằng cuộc sống đã bình ổn lại, vậy mà lại bị phá vỡ vì việc hần không quản ngại đường xa tới đón. Sau đó lại đột nhiên biến thành thế này.

Hạ Trường Ninh chỉ đặt môi lên môi tôi rồi không làm gì nữa. Chỉ một thoáng sau hần nhẹ nhàng rời ra, hơi thở nóng phả vào tai tôi: “Em không chịu tin... Làm bài thi cho tốt, thi xong anh sẽ mời em đi ăn”.

Hần buông tôi ra, mỉm cười lịch thiệp rồi vẫy taxi ra về.

Tôi nhìn theo cho tới khi chiếc xe khuất bóng, ngón tay khẽ đặt lên môi, lạnh buốt, không có hơi ấm. Tôi có cảm giác mơ hồ, không hiểu được tình cảm của hần, cũng không hiểu được suy nghĩ của bản thân mình.

Sao nói chuyện với hần lại mệt thế? Ngay cả bản thân mình cũng không biết mình đang nói cái gì.

Sắp tới kì thi, đây là việc lớn. Tôi lác đác không nghĩ nữa.

Nói thì nói thế nhưng nằm trên giường rồi tôi vẫn suy nghĩ, nghĩ tới mức đau cả đầu. Ngày hôm sau thức dậy đầu óc nặng trĩu. Miền Nam không có lò sưởi, trong nhà cũng không bật điều hòa, tôi nghĩ chắc do mình không mặc áo ấm theo thói quen nửa năm nay nên bị cảm lạnh.

Còn một tuần nữa là thi, tôi uống thuốc cảm xong chỉ còn cách lên giường nằm ngủ.

Mồ hôi chảy như tắm. Đến tối, tôi nghẹt mũi và bắt đầu sốt.

Mẹ sờ trán tôi bảo: “Phước Sinh, đầu nóng quá, còn một tuần nữa là thi rồi, đi truyền nước sẽ khỏi nhanh hơn uống thuốc”.

Tôi “vâng” một tiếng rồi lại ngủ mê man.

Hôm sau mẹ gọi tôi dậy đi truyền nước, tôi thực sự không muốn rời xa chăn ấm một chút nào. Nghĩ tới việc truyền nước sẽ nhanh khỏe hơn tôi miễn cưỡng bò dậy mặc quần áo tới bệnh viện.

Lúc ra khỏi cửa thì điện thoại reo, tôi kệt. Mẹ nghe giúp tôi, sau đó vui vẻ nói: “Trường Ninh nói sẽ đi cùng con, bảo con ở nhà đợi. Cái thằng này đúng là không tồi”.

Đầu óc tôi quay cuồng không thể suy nghĩ gì về lời nhận xét của mẹ đối với hần, tôi vô thức nói: “Không cần đâu, mẹ đi với con là được rồi, cũng đâu phải việc gì to tát”.

Mẹ tôi nghĩ đây là việc Hạ Trường Ninh nên làm cho nên cứ ngồi ở nhà không chịu đi.

Mẹ tôi sợ bất điều hòa không tốt cho sức khỏe. Tôi vừa từ miền Bắc về, mặc quần áo to như con gấu rồi mà vẫn lạnh phát run, khao khát có thể rứt cả đầu cả cổ vào trong đồng áo.

Lúc Hạ Trường Ninh tới tôi đã sắp ngủ trên sofa. Hần sờ nhẹ lên trán tôi rồi nói với mẹ: “Sốt cao quá, chắc do mới về chưa quen với khí hậu nên Phước Sinh mới bị cảm. Để cháu đưa cô ấy tới bệnh viện”.

Tôi đứng dậy, tay hần đặt lên hông tôi ngay trước mặt mẹ định kéo tôi dựa vào người hần. Tôi đang sốt cao, dù chưa sốt cao tới mức không biết chuyện gì nhưng tôi không còn tinh thần mà đẩy tay hần ra, tới ngoài cửa tôi mới khó chịu nói: “Em tự đi được”.

“Anh biết, em diễn cho mẹ xem chứ gì. Bị cảm thôi mà, đâu phải bệnh gì nặng lắm”. Hạ Trường Ninh nói như thế nhưng tay vẫn dìu tôi.

Định nhân lúc tôi ốm mà lấy mạng tôi sao? Sao nói chuyện cứ khiến tôi tức như bò đá thế?

“Sao không đi nữa, muốn anh bế lên xe à?” Nụ cười của hắn như thể một kẻ hời của lúc cháy nhà.

Tôi cười cười: “Đúng rồi”.

Hắn sững lại, tôi tròn mắt nhìn hắn, biết ngay là hắn cố tình nói thế mà. Nghĩ tôi sợ chắc? Nhưng mà tại sao tôi lại không sợ nhỉ?

Hạ Trường Ninh đưa tay kéo mũ tôi xuống, che cả tai. Lúc hắn làm động tác này tôi khịt khịt mũi, hình như lại cảm nặng hơn, cả người đổ mồ hôi rồi lại bị gió thổi khô, nghẹt mũi cực kì khó chịu.

Hắn thở dài: “Mặt em sốt đỏ như quả táo rồi. Sức đề kháng của em yếu quá, cần phải luyện tập nhiều. Đợi khi nào em thi xong thì sáng sớm chạy bộ cùng anh”.

Tôi không để ý xem nữa câu sau hắn nói gì nữa, chỉ hy vọng truyền nước có thể mau chóng khỏi ốm. Tôi không muốn mình cố gắng bao lâu cuối cùng vì bị cảm mà ảnh hưởng tới kết quả kì thi.

Vào bệnh viện, bác sĩ đo nhiệt độ rồi nói: “Sốt cao nếu vừa truyền nước vừa tiêm sẽ nhanh khỏi hơn. Có thể tiêm penicillin chứ?”

Tôi gật đầu.

“Đi kiểm thử phản ứng đã, nếu tiêm được thì tiêm một mũi trước rồi truyền nước sau”.

“Phước Sinh, em có sợ tiêm không?”

“Không sợ”. Thực ra, tôi rất sợ nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ.

Hạ Trường Ninh nhếch miệng cười, không nói gì.

Kết quả là lúc thử phản ứng nước mắt tôi đã sắp trào ra rồi. Gặp phải một bác sĩ thực tập, đâm hai phát lên tay tôi nhưng vẫn chưa tiêm được. Tôi thực sự không muốn tiêm một chút nào nữa.

“Bệnh viện làm ăn kiểu gì thế? Người nào cũng tiêm cho bệnh nhân được sao? Không có tay nghề thì lấy bệnh nhân ra làm vật thí nghiệm à?” Hạ Trường Ninh sầm mặt quát cô y tá.

Giọng hắn to tới mức có thể làm sập cả phòng bệnh. Bỗng thấy cảm động, tôi nhìn Hạ Trường Ninh, lần đầu tiên cảm thấy hắn còn có chút đáng về đàn ông.

Bác sĩ thực tập nọ bị hắn quát cho sững lại, lúc này có một bác sĩ khác tới cười nói:

“Anh đừng giận, để tôi làm”.

Cuối cùng lần này cũng xong, trên cổ tay sưng lên một bọc nước nhỏ.

Hạ Trường Ninh ngồi cạnh, mắt nhìn cổ tay tôi nhưng mặt vẫn hầm hầm. Tôi sốt tới mức hoa mắt chóng mặt, ngã người dựa vào thành ghế không nói chuyện nữa. Hạ Trường Ninh dịu dàng nói: “Thực ra tiêm không đau lắm đâu, chỉ là vấn đề tâm lý thôi, nhìn thấy mũi tiêm đã bắt đầu tưởng tượng mũi tiêm đâm vào thế nào. Cái này còn nhẹ hơn bị dao đâm nhiều, không có gì đáng ngại”.

“Anh đang an ủi hay đang dọa em thế?”

“Phước Sinh, anh sợ tiêm lắm. Mỗi lần tiêm, chỉ cần bông sát trùng lau lên da là cơ bắp bắt đầu co lại. Thực ra tiêm cũng nhanh lắm, như bị kiến đốt một tí thôi”.

Tôi cảm thấy ngứa mông, bất giác khẽ động đậy.

“Ha ha, ngoan nào, đừng sợ. Một lát là xong ngay mà. Như thế mới nhanh khỏi được”. Hạ Trường Ninh đưa tay ôm tôi rất tự nhiên, gương mặt tươi cười mang vẻ chiều chuộng mà bản thân tôi cũng không nói rõ ràng được.

Sau khi tôi thử phản ứng rồi tiêm xong Hạ Trường Ninh cúi người dùng tay lau khóe mắt tôi rồi dí dỏm nói: “Cuối cùng vẫn cứ khóc!”

Bây giờ nghe thấy giọng hắn giống như từ xa vọng tới, như cách một tấm màn, rất xa xăm. Tôi khó chịu nói: “Hạ Trường Ninh, lại còn giấu đồ bìm leo à?”

Thân thể chợt nhẹ bẫng, hắn bế tôi lên. Đầu tôi nặng nề áp vào ngực hắn, cánh tay hắn ôm tôi rất rắn chắc. Tôi nghe thấy hắn nói: “Muốn ngủ thì ngủ đi”.

Tôi nhìn hắn cười cười, cũng không biết hắn có nhìn thấy không nữa.

Cảm thấy mu bàn tay hơi lạnh lạnh, sau đó tôi ngủ mất.

Ba tiếng sau hắn đánh thức tôi dậy và nói: “Phước Sinh, mình về thôi”.

Tôi mở mắt ra, Hạ Trường Ninh dịu dàng nhìn tôi: “Hạ sốt rồi”.

“Cảm ơn”.

“Muốn ăn gì đó không?”

Tôi không có hứng ăn nhưng lại không muốn từ chối hắn nên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thế Là Bị Đánh Hạ

Hạ Trường Ninh đưa tôi về nhà hắn. Nơi này vẫn bài trí theo phong cách đen trắng, đơn giản và sáng sủa. Cũng may ánh đèn còn có màu ấm, điều hòa là loại lắp giữa trần nhà, rất ấm áp.

“Cởi áo khoác ra rồi ngồi nghỉ một lát đi, anh nấu cơm”.

Tôi ngồi trên sofa xem đĩa, cuối cùng không nén được nên đi vào bếp xem hắn làm.

Hạ Trường Ninh đang thái rau, nghe thấy tiếng động liền quay lại nhìn tôi: “Chắc chắn em không biết nấu ăn”.

“Em biết. Nhà em truyền thống lắm, mẹ em nghĩ con gái phải biết vào bếp. Anh thì sao? Anh học trong bộ đội à?” Nói xong em mới nhớ ra, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi và Hạ Trường Ninh bình tĩnh nói chuyện gia đình, những lần trước tôi đều như con nhím xù lông.

Con dao trong tay hắn chuyển động rất nhanh, vô cùng điêu luyện. “Học trong hai năm nuôi lợn, anh nấu cám lợn giỏi lắm! Dùng dao điêu nghệ không? Băm rau cho lợn học được đấy”.

Tôi tròn mắt, hắn nói cái gì chứ? Coi tôi là lợn chắc?

“Ha ha, anh nói thật, không phải nói em đâu”.

Tôi nghi ngờ hắn có mắt đằng sau nên mới nhìn rõ thế.

“Trong tủ có đồ uống đấy, em tự lấy đi”.

“Em có thể tham quan nhà anh được không?”

“Thoải mái”.

Tôi thấy có mấy pha cà phê nên pha một ly cà phê nóng rồi cầm trên tay lướt khắp nhà.

Nhà Hạ Trường Ninh trang trí dựa trên tông màu trắng đen chủ đạo, các đường nét khá cứng. Đồ trang trí trong nhà phần lớn là đồ sứ hoặc đồ ngọc, tôi nghi ngờ hắn mua đồ cổ rửa tiền. Đột nhiên tôi giật mình, tại sao tôi luôn nghĩ về hắn theo chiều hướng xấu như thế? Hắn không tốt với tôi sao? Tôi lắc đầu loại bỏ ngay ý nghĩ lung tung này. Tiếp tục xem chiếc bình bày trên giá đồ cổ, nhớ lần trước tôi nhà hắn đập đồ hắn nói chiếc bình này đắt tiền, tôi cẩn thận nâng trên tay nhìn đi nhìn lại, không thấy điểm gì khác biệt cả.

Phòng ngủ của hắn rất gọn gàng, chăn được gấp vuông vắn. Thôi buổi này còn ai gấp chăn cẩn thận như thế chứ? Thói quen thời đi lính của hắn vẫn không thay đổi.

Tôi rất thích thú khi bước vào phòng sách. Xem một người đọc loại sách gì là có thể thấy được sở thích và thói quen của hắn. Phòng sách của Hạ Trường Ninh có rất nhiều sách, giá sách che kín một bức tường. Sách quân sự chiếm nhiều nhất, sách cơ khí điện tử và sách quản lý tài chính cũng tương đối nhiều. Hắn cũng không phải không có học vấn, chỉ là không giống tôi. Giá sách của tôi phần lớn là tiểu thuyết và tản văn.

Trên bàn có một chồng sách, có Ba trăm bài thơ Đường, Ba trăm bài Tống từ, Thơ từ Đường Tống toàn tập, Những câu cách ngôn nổi tiếng, còn có một cuốn Tuyển tập tình hoa thơ hiện đại nữa. Cái tên này! Bất giác tôi cảm thấy vui vẻ. Tận tay lật mấy trang của cuốn sổ bìa đen đặt trên cùng, tôi sửng sốt.

Không ngờ Hạ Trường Ninh lại viết chữ đẹp thế! Chữ viết bằng của tôi còn không sắc nét bằng chữ của hắn. Ngón tay lướt qua mấy câu hắn viết, bất chợt nhớ lại lúc hắn nói câu văn cổ làm tôi sửng sốt lần trước, tôi giật mình sửng sốt.

Hắn đi vào vội vã rất sốt ruột, sai bước đi tới giằng lấy cuốn sổ trên tay tôi, luống cuống nói: “Viết chơi thôi. Đừng chê cười”.

Cảm giác dịu dàng dâng lên trong lòng, tôi nhẹ nhàng đáp: “Em không có ý chê cười anh, ai bảo anh nói không coi trọng em...”

Mặt tôi bị nâng lên, hắn không nói gì mà cúi xuống hôn tôi.

Tôi đỏ bừng đẩy hắn ra: “Em bị cảm, ngạt mũi...”

“Phước Sinh”. Hắn véo má tôi và nói: “Anh nín thở rồi, không lấy bệnh em đâu...”

Tôi tức quá phì cười. Sao hắn lại làm hông không khí thế chứ? Những nhân vật nam trong tiểu thuyết đều nói: “Anh không sợ, anh sẽ cùng ốm với em, chia cho anh một nửa, em sẽ đỡ được một nửa”.

“Anh đi nấu cơm đây, tối nay ăn xương sườn hầm”. Hắn cười hê hê rồi đi ra ngoài.

Tôi nghi ngờ hỏi lại: “Hạ Trường Ninh, bình thường anh đều về nhà nấu cơm à?”

“Ít lắm, vốn định nấu cơm cho em ăn nên anh đã mua đồ từ trước rồi”.

Tôi tiếp tục tham quan, trên giá sách có khác nhiều ảnh, phần lớn là ảnh Hạ Trường Ninh, còn có ảnh hắn và Ngũ Nguyệt Vi nữa. Tôi rất thích một bức ảnh của hắn, là bức hắn đang đá úp mu khi tập tán thủ, vô cùng phóng khoáng, tôi có thể cảm nhận được cả sức mạnh của hắn.

Một người đàn ông có thể học thơ văn cổ vì mình, mua thức ăn nấu cơm cho mình, quan tâm mình khi mình trong bệnh viện, liệu có thể không cảm động được không?

Giống như hắn đã từng nói: Chưa nghiệm mà tất, ngu đã, tôi chưa hiểu hắn mà đã đưa ra kết luận, quả thực là phiến diện. Bây giờ tôi đang chấp nhận Hạ Trường Ninh và lại tràn ngập hiếu kỳ đối với hắn.

Tôi cảm tấm ảnh hắn và Ngũ Nguyệt Vi lên xem. Hai người đều mặc quân phục, cười tươi như hai quả táo. Lúc đó trên mặt Hạ Trường Ninh vẫn còn chút ngây thơ, nhưng bây giờ đã không còn nữa.

Trên giá sách còn một tấm ảnh gia đình của Hạ Trường Ninh. Hắn và em trai rất giống nhau, cũng rất giống bố hắn. Tôi xem từng trang một, khi còn bé Hạ Trường Ninh rất đáng yêu.

Lướt qua hàng khung ảnh trên giá sách, tôi nhìn thấy ảnh của một cô gái. Cô ấy mặc áo đen, váy dài in hoa, đeo ba lô đi trên đường phố. Kỹ thuật chụp ảnh rất tốt, phong hình mờ ảo, chỉ làm nổi bật một mình cô gái. Ngoại hình thanh tú, tóc suôn thẳng, hơi gầy, nụ cười rất hồn nhiên.

Trong tất cả các khung ảnh của Hạ Trường Ninh chỉ có một tấm duy nhất này là chụp một cô gái đứng một mình. Tôi vô thức cảm khung ảnh lên, khung ảnh làm bằng thủy tinh trong suốt, lật mặt sau thì thấy một dòng chữ: Yêu anh, Dật Trần, Thẩm Quyển, mùa đông năm 2003.

Tôi đặt khung ảnh về chỗ cũ, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Sao bạn gái của Hạ Trường Ninh nhiều thế? Một cô Ngũ Nguyệt Vi, người khoác tay hắn ở Lệ Giang - Hạ Đạt, bây giờ lại nhảy ra một cô Dật Trần nữa sao?

“Phước Sinh, ra ăn cơm”.

Tôi bước ra khỏi phòng làm việc, cô gái tên Dật Trần kia khiến tôi có cảm giác rất kì lạ. Tôi vào nhà vệ sinh rửa tay, nhìn vào gương rồi bỗng dừng lại. Trong gương tôi cũng rất thanh tú, cũng tóc thẳng, cũng gầy. Không phải vì cô gái tên là Dật Trần kia Hạ Trường Ninh mới... Tôi cúi đầu chăm chú rửa tay.

Hắn nấu ăn rất ngon, măng tươi hầm xương sườn, chắc là dùng nồi áp suất hầm thì mới nhanh như thế.

“Tay nghề của anh được chứ?”

“Ừ, anh có thể mở quán ăn được đấy”. Không phải tôi muốn nịnh nọt hắn mà thực sự hắn nấu ăn rất ngon.

Hạ Trường Ninh luôn miệng khuyên tôi ăn nhiều. Tôi nghĩ khi một người nấu cơm cho người khác ăn đều như thế cả, người khác ăn càng nhiều họ càng vui.

Tôi vốn không có hứng ăn nhưng vẫn cố gắng ăn thật nhiều.

“Phước Sinh, em không ăn được nữa thì đừng cố”. Giọng hắn hôm nay mềm như nước, dịu dàng và ấm áp.

Tôi cười rồi buột miệng hỏi: “Anh không nấu cơm cho Ngũ Nguyệt Vi, Hạ Đạt, Dật Trần ăn à?”

Hạ Trường Ninh chỉ do dự một chút rồi đáp: “Họ chưa từng ăn cơm ở nhà”.

Có nghĩa là hắn đã nấu?

Tôi uống một ngụm canh cá cà chua, không ngẩng đầu lên: “Anh theo đuổi em vì em giống Dật Trần?”

Đương nhiên tôi hy vọng hắn trả lời là không, nhưng hắn đáp: “Ồ, anh vẫn thích mẫu con gái như thế”.

Câu trả lời này tốt hay xấu đây? Tôi cũng không biết, nhưng đột nhiên không còn hứng thú nữa.

“Không phải anh tìm người thay thế, là anh thích mẫu người như thế”. Hắn giải thích và nhìn tôi với ý từ sâu xa.

“Em rất vui vì thuộc mẫu người mà anh thích. Thực sự hôm nay em rất cảm động”. Tôi không hiểu ý trong mắt hắn. Buông đĩa, cuối cùng tôi cũng đã hiểu có chuyện gì không đúng rồi: Tôi không hề ghen.

Hôm nay Hạ Trường Ninh tốt hơn bất cứ lúc nào trước kia, không còn điệu bộ lưu manh, không khiến người khác cảm thấy phản cảm. Tôi cảm động, tôi nghĩ làm bạn gái của hắn cũng tốt, khi hắn hôn tôi, tôi cũng cảm thấy rất ấm áp.

Nhưng tôi không hề ghen.

Cho dù tôi biết mấy năm trước hắn đã từng thích một cô gái, cô gái ấy có khí chất tương đồng với tôi, hắn tìm tôi, ít nhiều cũng có hình bóng của Dật Trần, nhưng tôi vẫn không ghen.

Khi không yêu hắn, tôi không thể nào chấp nhận được hắn.

Khi có thể chấp nhận được hắn, tôi phát hiện tôi có thể bị hắn làm cảm động, nhưng không yêu hắn.

Tôi có thể chìm đắm trong sự ấm áp của cảm giác được yêu và làm như yêu hắn sao?

Tôi không thể.

Tôi thở dài, đứng dậy và nói: “Hôm nay cảm ơn sự chăm sóc của anh, em muốn...”.

Hắn đột ngột đứng dậy khiến tôi giật nảy, câu nói “muốn về nhà” chưa kịp thoát ra đã phải nuốt vào bụng.

Hạ Trường Ninh tới bên tôi rồi cúi xuống nói: “Cuốn sổ bìa đen mà em nhìn thấy là do anh cố tình đặt trên bàn. Anh vượt ngàn dặm xa xôi tới đón em vì anh biết làm như thế sẽ có hiệu quả thế nào, mục đích của anh là muốn em cảm động. Nhưng Phước Sinh à, nếu em chỉ vì sự cảm động ấy mà quyết định ở bên anh thì anh không thích! Anh muốn em thật lòng. Em hiểu chứ?”

Giọng hắn rất hung dữ, sự chỉ trích của hắn khiến tôi cảm thấy oan ức. Tôi mời hắn làm thế sao? Tôi cũng bị những hành động của hắn làm cho cảm động, lẽ nào hắn thích tôi thì tôi có thể yêu hắn nhanh chóng thế sao? Tôi đâu phải thần tiên chứ! Ai bảo trước mặt tôi hắn chẳng khác gì một tên lưu manh!

Tôi mím chặt môi không nói lời nào.

Hắn nắm lấy vai tôi, nghiêm túc nhìn tôi và hỏi: “Em hiểu ý anh chứ?”

Tôi không hiểu!

Hắn tức điên lên, sầm mặt lại hỏi: “Anh đặt ảnh bạn gái cũ ở đó để cho em xem, Phước Sinh, lẽ nào em không ghen chút nào sao?”

Tôi mấp máy môi, không còn sức mà phản bác nữa, muốn khóc mà không có nước mắt. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, tôi và Hạ Trường Ninh thành bạn trai bạn gái, hắn còn hôn tôi vài lần, nhưng làm thế nào tôi ghen được, làm sao chỉ trong hai ngày có thể yêu hắn đến mức ghen với người phụ nữ khác được?

“Anh thất vọng lắm”. Hắn buông tay tôi ra.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, đầu óc tôi có cảm giác không phản ứng kịp. Tôi chạy ra cửa cầm áo khoác rồi mở cửa đi về. Tôi và Hạ Trường Ninh không hợp! Tôi chỉ có thể kết luận như thế! Cửa thang máy đóng lại, tôi khịt mũi, chắc chắn là tôi muốn xì mũi.

Về tới nhà thấy nhà cửa ồn ào, có nhiều công nhân ra ra vào vào.

“Về rồi à, thế nào?”

“Mẹ, đang làm gì thế này?”

Mẹ thở dài và đáp: “Trường Ninh nói bất điều hòa không tốt nên tìm người tới lắp hệ thống sưởi. Bố mẹ không muốn nhưng nó nhất định đòi lắp. Mẹ đang tính bàn bạc với bố con trả tiền cậu ấy”.

Tôi quay người chạy vụt ra ngoài, bắt taxi đi thẳng tới nhà Hạ Trường Ninh. Tôi không biết Hạ Trường Ninh lại tỉ mỉ và quan tâm tới tôi như vậy. Lúc này tôi thực sự muốn gặp hắn.

Tôi chạy vào khu nhà, không khí lạnh xộc thẳng vào phổi khiến tôi ho không ngừng. Lúc ấn chuông cửa, tôi vẫn không biết sẽ nói gì khi gặp hắn nữa. Tôi chỉ muốn gặp hắn, bây giờ trong lòng tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bấm chuông chán chê mà không có ai ra mở cửa, hắn đã ra ngoài rồi.

Tôi ngồi thờ hồn hèn ở cầu thang bộ trước cửa nhà hắn. Nước mũi lại chảy ra, tôi xì mũi thật mạnh, định gọi điện thoại cho hắn. Nhưng tôi sẽ nói gì? Tôi cầm điện thoại hồi lâu mà không nghĩ ra.

Thang máy bật mở, có người bước ra, tôi ngược lên nhìn, là Hạ Trường Ninh. Mặt tôi đột nhiên nóng bừng. Tôi sao thế này? Gặp hắn phải nói gì đây? Tôi vô thức rụt đầu vào.

Hắn mở cửa, tôi ngồi ở cầu thang gần đó. Tôi hy vọng hắn mau chóng vào nhà, nếu hắn nhìn thấy tôi quay lại tìm hắn thì tôi xấu hổ chết mất!

Nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách, tôi thờ phào. Tôi khề thò đầu ra nhìn, không ngờ hắn đột nhiên quay đầu lại. Bốn mắt nhìn nhau sừng sốt, tôi a lên một tiếng rồi quay người chạy xuống cầu thang.

Tiếng giày da nện trên bậc thang vang như tiếng trống, giống như tiếng trái tim tôi đang đập bây giờ, nặng và trầm.

Cánh tay bỗng bị tóm lấy, hắn kéo tôi vào lòng, tôi bị kẹp giữa tay vịn cầu thang và cơ thể hắn. Tôi khó xử quay mặt đi không nói gì cả.

“Đồ ngốc”. Hắn cúi xuống nói rồi nâng mặt tôi lên.

Tôi chớp chớp mắt nhìn hắn. Thần sắc của Hạ Trường Ninh rất lạ, đôi mày khề chau lại, nếu như không phải tình cảnh thế này chắc tôi nghĩ hắn đang tức giận.

Những ngón tay hắn nhẹ nhàng trượt trên mặt tôi, tiếng trái tim đập rộn rã vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Đây vốn nên là thời khắc rất lãng mạn nhưng tôi lại khịt mũi thật mạnh, nói hết sức chật vật: “Nước mũi của em lại chảy ra rồi”.

Hạ Trường Ninh mím môi hít sâu sau đó lui lại một chút để tôi lấy khăn giấy. Tôi xấu hổ xì mũi.

Hạ Trường Ninh nói: “Nhìn anh mà chảy máu mũi thì đây, còn nhìn anh mà chảy nước mũi thì chỉ có em”.

Tôi thảm hại hết cỡ, trong tay vẫn cầm cái khăn giấy đã thấm đầy nước mũi mà không biết có nên vứt xuống cầu thang hay không, vậy mà hắn còn cười tôi? Tôi xì mặt nói: “Anh đẹp trai đến thế sao?”

“Đương nhiên, nếu không... tại sao em lại quay lại tìm anh? Lương tâm cắn rứt hay là không nữa rồi?” Hạ Trường Ninh tươi cười nhìn tôi, khỏi cần nói đắc ý thế nào nữa.

“Em... mẹ em bảo em tới hỏi anh xem hệ thống sưởi bao nhiêu tiền? Không thể để anh tặng được”. Tình thế cấp bách quá tôi đành tìm cớ trốn tránh.

Hạ Trường Ninh nháy mắt lật bài tôi: “Anh vừa tới nhà em nói với bố mẹ em đó là công ty của bạn anh nên chỉ lấy giá nhập vào thôi”.

Hai má tôi lập tức đỏ bừng, mắt đảo liên tục nhưng không dám nhìn hắn.

Giọng Hạ Trường Ninh dịu dàng: “Sao lại tới tìm anh? Phước Sinh, em nói thật đi”.

Tôi xấu hổ quá hóa giận liền vội đẩy hắn ra ngoài: “Nhà em không định lắp hệ thống sưởi, giá nhập vào cũng không nhận, không lắp nữa”.

“Em nói một câu ‘em động lòng vì Hạ Trường Ninh’ không được sao? Khó khăn đến thế sao?” Hạ Trường Ninh lắc đầu thờ dãi.

Tôi cuống đến nỗi phát khóc đến nơi rồi, đánh chết tôi cũng không nói được.

“Em phải về nhà rồi”.

“Em nói đi, rồi anh đưa em về nhà. Bị cảm chưa khỏi, không nên ra gió. Nhìn này, nước mũi lại chảy ra kia”.

Tôi xấu hổ, không tìm được lý do khác, lại không nói câu đó được nên chỉ còn cách chơi xấu. Tôi đẩy hắn và gào lên: “Anh là tên lưu manh, lưu manh... anh bắt nạt em! Em ghét anh, ghét anh”.

Hạ Trường Ninh cười lớn rồi ôm chặt lấy tôi, nói cực kì vui vẻ: “Phước Sinh, đây là lần đầu tiên em chủ động tìm anh, đến rồi thì không được đi nữa”.

Tôi vùi đầu vào ngực hắn và thút thít: “Hạ Trường Ninh, anh không được trêu em, không được bắt nạt em, không được vô lại như trước, không được lưu manh, không được quát em”.

“Còn nữa không?”

“Nghĩ ra thì nói tiếp”.

Hạ Trường Ninh véo má tôi và nói: “Anh có thể nín thở dưới nước được ba phút”.

Không đợi tôi phản ứng đôi môi hắn đã đặt lên môi tôi, dịu dàng và mềm mại. Nhưng tôi chỉ kiên trì được mười giây là không chịu được nữa, bởi vì nước mũi của tôi lại chảy ra.

Hạ Trường Ninh đưa tay hất cái khăn giấy đã thấm đầy nước mũi tôi vẫn cầm trong tay xuống đất, sau đó tức giận nói: “Tay em phải ôm anh mới đúng, không biết nên cảm ơn em bị cảm hay ghét nó nữa”.

Hắn dìu tôi lên gác, tôi quay lại nhìn cái cầu thang sạch sẽ, tờ khăn giấy màu trắng thật bắt mắt. Tôi mắng thầm trong lòng: “Hạ Trường Ninh, anh đúng là một người không biết giữ vệ sinh”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hoạt Động Đón Tết

Tôi sắp thi rồi, ngày nào Hạ Trường Ninh đi làm về cũng tới nhà tôi điểm danh. Cái tên này ra về đạo mạo nói chuyện với bố mẹ tôi, nhưng đôi mắt luôn nhìn về phòng tôi, lần nào tôi ngẩng lên cũng thấy, điều này khiến tôi nghĩ rằng hắn nói chuyện với bố mẹ tôi mà mắt thì cứ nhìn về phía phòng tôi.

Hắn thể hiện rõ ràng như vậy nên bố mẹ tôi đành phải đuổi hắn vào phòng tôi. Đã thế Hạ Trường Ninh còn từ chối: “Phước Sinh sắp thi rồi, không nên làm phiền cô ấy”.

Chẳng lẽ tôi còn không rõ tâm tư của bố mẹ tôi? Họ cảm thấy tôi và Hạ Trường Ninh đã yêu nhau thì có học nữa hay không cũng không có vấn đề gì, có thể gả được tôi đi mới là chuyện quan trọng.

Trời rất lạnh, thế mà mẹ tôi còn kéo áo bố tôi nói: “Hôm nay đã hẹn qua nhà di chơi rồi, đi thôi”.

Thế là còn lại Hạ Trường Ninh ngồi mình ngoài phòng khách, chẳng nhẽ hắn không vào phòng sao?

Tôi chăm chú đọc sách, không để ý tới hắn, Hạ Trường Ninh cũng lại gần xem nhưng không nói gì cả. Chốc chốc lại có luồng hơi nóng phả vào cổ, tôi có thể yên ổn mà đọc sách được sao?

Tôi đặt sách sang một bên rồi mắng hắn: “Hoặc là anh cầm sách ngồi bên cạnh mà đọc, hoặc là anh về nhà. Đừng nhìn em như thế, anh làm em mất tập trung đấy, hiểu chứ?”

Hắn liền rút một cuốn tiểu thuyết trên giá sách xuống rồi chăm chú đọc, được một lúc lại xem xét giá sách rồi lại gần tôi hỏi: “Cô giáo Ninh, đoạn này em đọc không hiểu lắm, cô giải thích cho em đi?”

Tôi ngó qua xem, đó là một câu trong tiểu thuyết tình cảm: “Anh có là lưu manh em cũng thích anh”.

Hắn nói tung tung: “Phước Sinh, chắc chắn em hiểu rõ vì sao cô ấy nói như vậy, đúng không?”

Tôi đỏ bừng mặt, quay sang mắng một câu: “Lưu manh!”

Hạ Trường Ninh nhin cười và thì thầm bên tai tôi: “Em cũng thích”.

Tôi thở dài một tiếng, sau đó quay sang nghiêm túc nói với hắn: “Hình như em chưa bao giờ chủ động hôn anh”.

“Không sao, ai chủ động thì kết quả cũng giống nhau cả”.

“Hừ, anh không thích thì thôi”.

Hạ Trường Ninh cười mờ ám: “Thích, anh đợi lâu lắm rồi”.

Tôi cũng cười gian: “Nếu thi đỗ em sẽ chủ động một lần”.

Hắn bắt lực nhìn tôi: “Phước Sinh, em không hiểu à, anh hoàn toàn không muốn em thi đỗ chút nào. Còn học cái gì nữa chứ, hoặc là em thi vào trường ở đây hoặc là em đừng thi nữa”.

Ban đầu khi định thi nghiên cứu sinh tôi muốn rời xa nơi này, tới một môi trường mới để bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng bây giờ tôi và Hạ Trường Ninh đã yêu nhau, tôi bắt đầu do dự.

“Nhưng em xin nghỉ việc rồi, chỉ có thể thi đỗ mà thôi”.

“Chẳng lẽ anh không nuôi nổi em?”

“Không phải việc anh có nuôi nổi hay không... O, mà em vẫn chưa nói sẽ lấy anh mà! Em còn chưa hiểu hết về anh!”

“Nhưng anh không nói đùa đâu, anh yêu là để cưới”. Hạ Trường Ninh nghiêm chỉnh nói.

Nhưng tôi với hắn mới yêu nhau được bao lâu? Đã được một tuần chưa? Hình như hơi nhanh quá!

Hạ Trường Ninh nhìn tôi chăm chăm rồi bật cười: “Thôi, em cứ thi cho tốt, cũng chỉ còn vài hôm nữa, anh sẽ không tới làm phiền em nữa, em thi xong anh sẽ tới”.

Mấy hôm sau hắn quả thực không tới tìm tôi nữa, nhưng tôi nào cũng nhắn tin cho tôi. Tôi bắt đầu có cảm giác bất an, nếu thi đỗ sẽ phải xa nhau ba năm, thi không đỗ thì tìm công việc khác và sống tiếp thế này.

Tôi nghĩ rằng, đã tới nước này rồi, thôi kệ vậy. Thi đỗ thì học, thi trượt thì tôi cũng chẳng có gánh nặng gì.

Lúc thi tôi không hề căng thẳng, làm bài rất thuận lợi.

Hạ Trường Ninh đợi tôi ở ngoài trường thi, thấy tôi cười hớn hờ bước ra liền sầm mặt lại nói: “Xem ra em làm bài không tồi nhỉ, rời khỏi nơi này đi học thi tốt thật”.

“Ừ, em không hề căng thẳng, làm bài rất ổn. Đi nơi khác học cũng tốt mà, đỡ phải nhìn người nào đó ngứa mắt”.

Hắn nhìn ra xa rồi tự nói: “Cũng không sao, nghiên cứu sinh cũng có thể kết hôn, kết hôn rồi học cũng thế cả”.

“Anh nói gì cơ?”

Hạ Trường Ninh cười rồi nói lại một lần nữa. Vừa nói còn nhìn tôi và nhấn mạnh: “Phước Sinh, ý anh là thế”.

Tôi dờ khóc dờ cười. Bây giờ tôi cảm thấy tính cách của hắn như thế này cũng rất hay, mặc dù hơi lẩn át tôi nhưng cũng rất chân thành. Bố mẹ tôi cũng chưa bao giờ dạy tôi coi tình yêu như trò đùa.

Thấy tôi mỉm cười không nói Hạ Trường Ninh bảo: “Đợi đến năm mới, sang năm nếu như em thi đỗ thì tháng bảy tháng tám lấy anh, tháng chín đi học, thế nào?”

“Người ta nói thời gian nồng nàn của tình yêu là mười tám tháng, đợi qua mười tám tháng nếu anh vẫn không thay lòng đổi dạ thì tính tiếp”. Tôi tròn mắt đáp.

“Anh biết em từ năm ngoái, chỉ ít cũng mười hai tháng rồi còn gì? Đến tháng tám năm sau là thừa mười tám tháng rồi”.

“Hạ Trường Ninh, anh cho em cơ hội để tìm hiểu anh! Em còn không hiểu gì về anh cả. Mới được bao nhiêu lâu chứ? Em mặc kệ”.

Hắn cười rồi lập tức chuyển chủ đề: “Vậy anh sẽ cho em cơ hội để hiểu anh. Sắp đến tết rồi, bạn anh lại gọi tụ tập, em đi cùng nhé”.

Ngay lập tức tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp bọn họ đã gọi tôi là đại tẩu, bỗng chốc mặt tôi lại đỏ bừng. Nếu như lần này họ gặp tôi nữa chắc sẽ gọi tôi là chị dâu luôn mất? Tôi không chịu được.

“Phước Sinh này, em có biết lần đầu tiên gặp em anh nhìn cười tới mức đau cả bụng không?”

Tôi tức quá, đáp: “Còn nói? Anh còn dám nói à? Em không đi! Em không muốn chơi cùng với đám bạn bè đằm đúm của anh!”

Tôi không chịu đi Hạ Trường Ninh cũng có vô số biện pháp bắt tôi đi. Ví dụ như đi dạo phố một rồi, hắn nói đi uống trà nghỉ ngơi một chút. Kết quả lại giống như lần đầu tiên, từ hai người biến thành rất nhiều người.

Chỉ có điều lần này hắn không ngồi cách xa tôi mà ngồi sát cạnh tôi, thỉnh thoảng lại nắm tay tôi, trong khi vẫn nói chuyện vui vẻ mà không thay đổi sắc mặt.

Chắc là do hắn đã nói trước với bạn bè rồi nên lần này mọi người không xưng hô như lần trước nữa mà đều gọi tên tôi, tỏ ra vô cùng thân mật.

Lần đầu tiên tôi biết thế giới của Hạ Trường Ninh thần kì thế nào, logic của Hạ Trường Ninh mạnh mẽ ra sao.

Trong bảy, tám người hôm nay tới thì có năm người là nữ, đa số tầm hai mươi tuổi, cũng có người gần ba mươi, chị Trần cũng có mặt.

Nhìn thấy tôi là chị ta cười tí, tỏ ra cực kì thân thiện.

Uống trà vốn chỉ để nói chuyện, Hạ Trường Ninh lại cười hi hi và nói với bọn họ: “Sắp đến Tết rồi, chúng ta cũng nên có hoạt động gì đó để đón tết mới

phải chứ nhỉ?”

Mọi người đều cười và phụ họa: “Anh Hạ nhiều trò lắm mà, năm nay chúng ta chơi trò gì được nhỉ?”

Hạ Trường Ninh chậm rãi đáp: “Bây giờ thi hoa hậu đang thịnh hành, năm nay chúng ta cũng tổ chức một giải, bầu chọn bà chị tốt nhất và em út tốt nhất”.

Tôi tò mò nhìn hắn, không hiểu ý hắn là gì.

Mọi người cười vang: “Hạ Trường Ninh, ý này của anh tôi quá đấy”.

“Sao lại tôi chứ? Không phải chị đang ngọt ngào với một nhóc sinh viên ít hơn chị mười tuổi sao? Còn chị nữa, nhỏ hơn chị bảy tuổi đúng không? Bây giờ tình chị em đang là một, mình bầu chọn bà chị tốt nhất có gì không đúng? Dẫn em của các chị tới đây để ra mắt, thi đấu một trận, yêu các chị không đủ nhiều thì đã luôn”.

Tôi tròn mắt há mồm, lau mồ hôi lạnh, đây là bà chị tốt nhất sao? Vậy còn em út tốt nhất chẳng lẽ là...

“Còn mấy người đang làm bồ nhí, chúng ta thì xem ai sống thoải mái hơn. Bình chọn xem ai ăn ngon hơn, ai mặc đẹp hơn, tiêu tiền hoang phí hơn cả vợ lớn nữa!” Nghe hắn nói vậy tôi vội kéo tay hắn. Sao hắn lại nói những lời đó được? Làm gì có ai làm bồ nhí lại còn không biết xấu hổ mà tuyên truyền với bạn bè chứ?

Hắn không để ý tới tôi mà ánh mắt lại liếc nhìn cô gái ngồi trong góc. Tôi cực kì ngạc nhiên. Cô gái này cũng tầm tuổi tôi, xinh xắn nhưng không quá bắt mắt. Cô ta cũng là bồ nhí?

Nghe lời hắn, cô gái đó chu môi lên nói: “Hắn làm gì có tiền chứ, có mấy đồng lương đều đưa hết cho vợ rồi”.

Hạ Trường Ninh đặt cốc lên bàn rồi nói: “Biết làm bồ nhí là thế nào không? Học Tiểu Diệp đi. Không có tiền à? Không có tiền thì làm bồ nhí cho hắn làm gì?”

Cô gái đó cãi: “Em và hắn tình cảm rất tốt”.

“Vớ vẩn! Tình cảm tốt thì hắn đã ly dị vợ để lấy em, anh sẽ mừng em phong bì một trăm triệu”.

Trời ạ, hắn thẳng thắn khiến người ta phát sợ. Tôi cẩn thận nhìn sắc mặt cô gái ấy, sợ cô ta không vui.

Quả nhiên mắt Tiểu Mỹ đỏ hoe, cô ta vội đứng dậy đáp: “Anh Hạ, anh không hiểu. Em chỉ cần tình cảm của hắn”.

Chị Trần vội kéo cô ta ngồi xuống và nói: “Tiểu Mỹ đừng giận, anh Hạ nói cũng đúng. Làm bồ nhí cho hắn thì phải nói tới tiền, nói tình cảm chỉ là lừa gạt nhau mà thôi, sao hắn còn không ly dị chứ? Ly dị vợ rồi lấy em, các chị sẽ mừng cho em. Hắn vừa nói yêu em lại vừa không muốn cho em tiền, lại còn muốn em thuê nhà. Chuyện này còn ra thể thống gì chứ”.

Hạ Trường Ninh hừ một tiếng: “Anh coi em như em gái. Con người anh có thể nào thì nói thể. Anh nói sai gì sao? Em nhìn Diệp kia kìa, cũng là bồ nhí nhưng đâu có thảm như em? Phụ nữ phải biết cách bảo vệ bản thân. Anh không nghĩ được loại đàn ông ấy, sao nào? Em chuyển nguyên văn lời anh nói tới hắn, không phục thì tới tìm anh”.

Tiểu Mỹ găng co rồi ngồi xuống, lí nhí đáp: “Hắn và vợ đã kết hôn mười mấy năm rồi, con cái cũng có rồi, hắn cũng đâu dễ dàng gì”.

Hạ Trường Ninh tức điên lên. Đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn tức. Hắn đập bàn và chỉ Tiểu Mỹ: “Sau này đừng khóc tìm anh uống rượu giải sầu nữa, anh sẽ không nói gì nữa. Em chấp nhận ăn cám làm bồ nhí thì không ai thêm thương em đâu!”

Tiểu Mỹ nước mắt lưng tròng, lần này thực sự đứng dậy đi về.

Chị Trần thở dài: “Tiểu Mỹ cũng thật là, sau lưng thì khóc thảm mà trước mặt vẫn đối xử tốt với hắn”.

Con giận của Hạ Trường Ninh vẫn chưa nguôi: “Phó giám đốc bệnh viện mà ngay cả tiền thuê nhà cũng không có, lại còn đòi bao bồ nhí? Nghe một câu “Anh yêu em” của đàn ông là không còn đầu óc gì sao? Đi càng tốt, đỡ cho bố nhìn thấy là muốn chửi, nói cũng không nghe”.

Tôi ngồi bên hắn không nói một lời nào. Tôi thực sự muốn hỏi hắn, hắn cũng sòng phẳng chuyện tiền bạc và tình cảm như thế sao?

Mọi người mồm năm miệng mười nói chuyện của Tiểu Mỹ một lúc rồi lại tươi cười.

Cô gái tên là Tiểu Diệp cũng làm bồ nhí được Hạ Trường Ninh tuyên dương ban nãy châm một điếu thuốc rồi thản nhiên nói: “Trước khi cặp với Lưu Sinh cũng có một người đàn ông tìm em, không ly hôn, em nói được. Không có nhiều tiền, em nói cũng không thành vấn đề. Nhưng bảo em móc tiền túi ra thuê phòng mua đồ dùng? Biến nhanh cho khuất mắt! Trên thế giới này, đàn ông chả có mấy người tốt”.

Hạ Trường Ninh bật cười: “Mắng cả anh à?”

Tiểu Diệp nửa cười nửa không và đưa mắt nhìn hắn, sau đó nhìn sang tôi, búng búng tàn thuốc đáp: “Anh khác, anh không dẫn Phước Sinh tới thì bọn

em đều nghĩ anh gay đấy”.

Mọi người ồ lên cười, cười ngặt nghẽo.

Tôi nhớ lại đợt Hạ Trường Ninh tới trường tôi lắp đặt camera giám sát, tôi lừa các giáo viên trong trường hắn là gay, nghĩ lại tôi cũng không nhịn được cười.

Chị Trần đưa cho tôi một điều thuốc và nói: “Phước Sinh dần dần sẽ quen thôi. Đám người bọn chị đều không có văn hóa, chỉ biết thắng thua và nghĩa khí thôi”.

Tôi lắc đầu nói không hút.

Chị ta ra về tiếc nuối và nói tiếp: “Không biết hút à, lâu ngày sẽ biết thôi”.

Lời chị ta nói làm tôi sợ run. Tôi nhìn Hạ Trường Ninh, cho rằng hắn sẽ ngăn cản.

Hạ Trường Ninh vỗ vỗ tay tôi bảo: “Không phải chỉ có lưu manh mới hút thuốc, chẳng qua nghĩ đến vấn đề sức khỏe nên không biết thì đừng có học”.

Tư tưởng của hần hóa ra là thế này sao?

Không chỉ là tư tưởng của hần, mà bạn bè hần, hành vi của hần trước mặt bạn bè, tất cả thể hiện trước mắt tôi một Hạ Trường Ninh hoàn toàn mới. Cuộc sống của hần và tôi hoàn toàn khác nhau. Tôi cứ cảm thấy có gì đó bất ổn, nhưng hình như lời hần nói cũng không sai. Tôi cảm thấy mơ hồ, thôi, tóm lại đây là một cách sống hoàn toàn mới, tôi sẽ phải thích ứng với nó. Nhớ tới câu nói của chị Trần, dần dần rồi sẽ quen, tôi lại cảm thấy sợ hãi. Sau này tôi sẽ uống rượu, hút thuốc, nói tục chửi bậy như đám bọn họ sao? Mà dường như Hạ Trường Ninh không hề để ý đến những chuyện này.

Thế giới của lưu manh hoàn toàn khác của người thường.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Ác Ý Khắp Nơi

Khi chỉ còn lại tôi và hần, tôi vẫn nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay.

Hạ Trường Ninh cầm tay tôi hỏi: “Em sợ rồi à? Cảm thấy thấp kém, vô văn hóa?”

“Không phải. Chỉ là em thấy... chuyện như vậy sao có thể mang ra bàn luận trắng trợn như thế được?” Tôi thực sự không cho rằng đã làm bỏ nhí lại còn mang các điều kiện của mình ra khoe là một chuyện vinh dự gì. Còn chuyện phụ nữ yêu người ít hơn mình dăm bảy tuổi thì là tình yêu hay trò đùa? Vậy mà khi Hạ Trường Ninh đề nghị bình chọn bà chị và em út mọi người lại cười không ngớt, tôi không hiểu nổi.

Hạ Trường Ninh hừ một tiếng: “Những người như em học xong rồi đi làm, mới va chạm với xã hội thì không thể nào hiểu được bọn họ. Ví dụ như chị Trần, bố mẹ chị ấy nghỉ hưu sớm, chị ấy phải nuôi em gái, hai người tốt nghiệp cấp ba xong không thi đại học. Làm gì? Không có quan hệ thì không tìm được công việc tốt, chị ấy đã từng làm nhân viên bán hàng ở cửa hàng đèn điện, từng bán hàng ở chợ đêm, mở quán ăn bên đường, dành dụm được ít tiền thì mở một cửa hàng nhỏ, từng bước đi lên. Em xem, quần áo chị ấy mặc trên người hôm nay đều là hàng hiệu, đều do chị ấy tự mình kiếm tiền mua được. Anh thực sự khâm phục chị ấy”.

Tôi a một tiếng, hình tượng chị Trần lăng ló và đậm mùi xã hội đã thay đổi một chút.

“Ngày đó anh và em trai đi ăn cơm, em trai anh nhận nhiệm vụ cách quán ăn chị Trần không xa. Vốn chị ấy đã mở quán trà tại nhà mình, để thuận tiện cho khách nên mở thêm một cái cửa trên tường bên hông quán, lúc đó bị cường chế xây bịt lại. Cứ có người của bên quản lý thị trường hoặc 113 áp sát là chị ấy lại gào lên “sàm sỡ” rồi lăn lộn dưới đất, đánh đá lăm. Anh thấy chị ấy cũng đâu dễ dàng gì. Số chị ấy cũng không may, tự nhiên có người dân trong tiểu khu khiếu nại. Trong thành phố này có bao nhiêu nhà xây dựng trái phép mà sao cứ phải nhất quyết đòi dỡ quán trà chị ấy vất vả mở ra?”

“Vậy có bị cường chế không?”

Hạ Trường Ninh thở dài: “Phước Sinh, em tiếp xúc quá ít với những mặt tối của xã hội. Về mặt pháp luật mà nói thì phải xây lại bức tường, nhưng về tình lý thì nhà chị ấy không sát mặt đường mà còn ở trong tiểu khu cũ, mặc dù thay đổi kết cấu kiến trúc nhưng bức tường ấy cũng không phải bức tường chịu lực, kì thực mất nhăm nhăm mở cho qua cũng xong. Gia đình chị ấy có ba người không đi làm, cuộc sống không dễ dàng gì. Vì vậy anh mới giúp chị ấy một chút, đội thi hành đã tới, anh bảo chị ấy cứ biên bản chấp nhận xây lại tường, còn xây lúc nào thì cứ kệ nó thôi”.

“Bây giờ thì sao? Quán trà của chị ấy còn mở không?”

“Kéo dài một thời gian, chị ấy kiếm đủ tiền làm việc khác nên đã chủ động xây lại tường. Như vậy không phải xong rồi sao?”

Tôi lại ở một tiếng nữa, nếu là tôi thì tôi chắc chắn không dám đập tường mở quán, càng đừng nói tới chuyện tiếp theo nữa.

“Họ là những người sống ở dưới đáy của xã hội, tình yêu phải xếp sau tiền bạc, ăn không đủ no mặc không đủ ấm mà nói chuyện yêu đương thì có mà cạp đất mà ăn. Đừng coi thường họ, không được coi thường bất cứ ai cả, nhớ chưa?”

Tôi quay sang nhìn Hạ Trường Ninh, những đường nét trên gương mặt nhìn nghiêng của hắn rất rõ ràng, rất cương nghị. Tôi cười ha ha hỏi hắn: “Tại sao anh lại chia tay với Dật Trần? Hồi đó anh ăn không đủ no mặc không đủ ấm nên không dám yêu à?”

Hạ Trường Ninh chỉ thoáng giật mình rồi lại cười: “Anh không phải người bản địa, mới xuất ngũ mở công ty tới Đồng Quan nhập hàng, bố mẹ cô ấy nghĩ anh là một gã ma cà bông không rõ gốc gác nên không đồng ý. Anh cũng không có nhiều tiền để ngày nào cũng bay tới Thẩm Quyển, vì thế đành chia tay”.

“Vì thế anh mới xác định kiếm tiền là trên hết?”

Hắn quay sang nhìn sâu vào mắt tôi, cười đáp: “Còn nhớ những lời ở quán trà không? Đàn ông nói anh yêu em còn không chân thành bằng xếp một đồng tiền trước mặt em”.

Tôi gật đầu: “Em nghe chuyện về mấy chị ấy và rất xúc động, em quyết định không tin lời ngon tiếng ngọt của đám đàn ông nữa”.

“Đó là những người đàn ông khác, không phải anh. Những người cao quý như anh khác hoàn toàn với những kẻ đã bao em út lại còn luôn mồm nhắc tới tình yêu đấy”.

“Tặc tặc, Hạ Trường Ninh, da mặt anh dày quá đấy! Thế nào là người cao quý?”

Hắn cười tủm tỉm đáp: “Tự trọng, tự tôn, không ngừng vươn lên, biết chưa?”

Cái tên này chỉ biết dát vàng lên mặt thôi! Tôi chớp chớp mắt tò mò hỏi hắn: “Ban đầu em cảm thấy anh là tên lưu manh không có văn hóa, anh tức lắm, đúng không? Lòng tự trọng rất bị tổn thương đúng không? Vì thế mới đi học thuộc thơ từ?”

Tôi nói xong liền bật cười thành tiếng.

Hạ Trường Ninh hắng giọng, muốn giữ gìn hình tượng nhưng cuối cùng cũng không nhịn được cười, bàn tay đưa sần ôm em tôi bắt đầu làm loạn.

Đây là kiểu thẹn quá hóa giận điển hình! Tôi cười và vắn vẹo người xin tha. Hắn hừ một tiếng rồi đáp: “Để xem sau này em còn dám cười nhạo anh nữa không”.

Tôi áp tới trước mặt hắn, dưới ánh trăng vẫn có thể thấy vẻ xấu hổ trên gương mặt hắn. Tôi cười lớn rồi vụt chạy: “Hạ Trường Ninh, hóa ra anh xấu hổ! Anh cũng có lúc xấu hổ, ha ha”.

Chắc hẳn chẳng có ai dám nói với hắn như thế, Hạ Trường Ninh tức giận nhìn tôi nghiêng răng kèn kẹt. Bây giờ tôi cảm thấy hạnh phúc và niềm vui đang tràn ngập trong lòng. Tôi chạy vài bước, cười tới mức không kịp thở.

Hạ Trường Ninh thông thả đi tới, tôi chuyển sang tư thế phòng bị. Hắn không sáp tới mà chỉ cười nhìn tôi: “Phước Sinh, lại đây”.

Tôi lắc đầu, sợ hắn bắt nạt.

Hắn nghiêm túc nói: “Anh muốn ôm em”.

Tôi nhìn trái nhìn phải. Con phố yên tĩnh, hai hàng cây bên đường rậm rạp, in bóng tối dưới những ngọn đèn đường. Tôi lại gần vòng tay ôm hắn và cười: “Anh lớn thế này rồi còn chơi trò thể hiện tình cảm trên đường phố, bị người khác nhìn thấy mất mặt lắm”.

Hạ Trường Ninh đặt cầm lên đỉnh đầu tôi và nhẹ nhàng nói: “Phước Sinh, lúc em cười rất đáng yêu”.

Tôi xấu hổ cười trộm.

“Anh đang nghĩ, những lúc em vui vẻ thế này có phải em đã thực sự quên Đình Việt, trong lòng em còn hình bóng của người đó không?”

Khoảnh khắc ấy tôi không hề nhớ tới Đình Việt, anh ấy đã cách tôi quá xa. Tôi ngẩng đầu lên, thẳng thắn nói với hắn: “Có, trong lòng em có anh ấy. Anh ấy là người tốt. Em nghĩ rằng em nên sống thật tốt”.

Đôi mắt Hạ Trường Ninh sáng rực trong đêm tối. Hắn mỉm cười: “Cho dù hắn có sống lại thì cũng không cướp em đi được, đúng không?”

Trong lòng tôi vẫn nhói đau, tôi lườm hắn: “Hai chuyện khác nhau. Đừng nhắc tới anh ấy nữa, em khó chịu. Anh biết chứ? Ngay cả mẹ anh ấy em còn chưa tới, cũng chưa từng hỏi xem ở đâu. Em không muốn nhìn thấy”.

Hạ Trường Ninh ôm chặt tôi vào lòng: “Phước Sinh này, anh cũng biết ghen đấy”.

Người ta đã không còn nữa thì ghen cái gì chứ! Tôi cười và chuyển chủ đề: “Bạn bè anh đủ mọi hạng người, em thấy gia đình nhà Trần Thụ cũng được đây chứ”.

“Ừ, anh giao du tương đối rộng, chỉ có một nguyên tắc đó là đối xử chân thành. Hôm nay Hạ Trường Ninh ra tay giúp người khác thì ngày mai họ cũng sẽ giúp lại anh như thế”.

Một người được bạn bè yêu quý thì tất nhiên sẽ có điểm hơn người. Trước giờ tôi nhìn Hạ Trường Ninh có phần hơi cực đoan.

“Nhưng cũng có điểm không tốt, đó là có lúc cần phải chú ý tới cảm giác của người khác. Có nhiều việc không thể không đối mặt, xử lý, nghĩ cũng đã đau đầu”.

Tôi rất thích nghe Hạ Trường Ninh kể khổ, mỗi lần như thế tôi đều cảm thấy tôi và hắn càng gần gũi hơn. Tôi hào tâm xen vào một câu: “Có việc gì em giúp được em nhất định sẽ giúp anh”.

Anh cười ha ha: “Anh biết mà, Phước Sinh là người con gái tốt nhất”.

Câu nói ấy khiến tôi lằng lằng.

Sau đó Hạ Trường Ninh kể cho tôi nghe một câu chuyện.

Mười ba tuổi hắn đi lính, mười lăm tuổi làm công vụ cho bố Ngũ Nguyệt Vi. Bố cô ta đối xử với hắn rất tốt, dù là lính cần vụ nhưng thực ra lại chăm lo như con cái trong nhà. Hắn không được bỏ một tiết học văn hóa nào, đã vậy còn nhờ gia sư riêng của Ngũ Nguyệt Vi dạy tiếng Anh cho nữa.

“Em có biết nghiêm khắc thế nào không?” Hạ Trường Ninh cảm khái: “Nửa năm, cùng ăn, cùng ở, không được nói một câu tiếng Trung nào. Có lần anh ngủ nói mơ bằng tiếng Trung, thế là ông ấy phạt anh chạy ba mươi vòng xung quanh giảng đường. Lúc đó anh mới mười sáu tuổi, vừa chạy vừa khóc”.

Tôi nghe mà vừa thấy thương vừa thấy tò mò: “Nửa năm đó anh không phải làm công vụ nữa à?”

“Làm chứ, ban ngày làm gì thì vẫn làm thế. Từ lúc ăn cơm tối cho tới mười rưỡi đêm, hai giáo viên người nước ngoài đó rất nghiêm, liên tục tìm anh nói chuyện, không đến mười rưỡi thì miệng không ngừng nói. Ác mộng! Có điều bây giờ nghĩ lại mới thấy bố Vi thực sự rất tốt với anh. Phước Sinh à, bố anh mất sớm nên ông ấy giống như bố anh vậy”.

Tôi đã hiểu vì sao Hạ Trường Ninh luôn nhường nhịn Ngũ Nguyệt Vi rồi. Xem ra vì chuyện này, kể cả Vi có gây chuyện thêm nữa thì Hạ Trường Ninh cũng chỉ có thể nhịn. Tôi kéo áo hắn và nói: “Sau này em không tính toán với Ngũ Nguyệt Vi nữa”.

Hạ Trường Ninh nhăn nhó, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Muốn nói gì thì nói đi?”

“Người nhà Vi hóa ra đều muốn anh và cô ấy thành đôi, anh không đồng ý thì cũng xong thôi. Nhưng anh cả Vi gọi điện tới nói ông già không hài lòng chút nào, muốn anh dẫn em tới gặp ông ấy. Chuyện này không phải làm khó anh sao! Chắc chắn là em không muốn đi rồi, mà anh cũng không muốn em phải trải qua cảnh tượng như thế! Thôi, cùng lắm cho họ nói Hạ Trường Ninh vong ân phụ nghĩa là được”. Hắn lăm lăm quyết định.

Chúng tôi đi bộ về nhà. Tôi đi được vài bước rồi lại quay lại hỏi hắn: “Hạ Trường Ninh, gia đình họ đáng sợ không?”

“Phước Sinh, anh không muốn em đi, ông già cực kì bệnh vực người nhà, anh sợ ông ấy sẽ mắng em, trình độ năng lực của ông ấy là hạng nhất. Để anh giải quyết, em không phải nghĩ đâu”.

Mặc dù hắn nói như thế nhưng tôi vẫn nhìn thấy nụ cười của hắn rất gượng gạo, dường như không có biện pháp nào giải quyết.

Dừng khí của tôi tăng gấp bội: “Không sao, em đi! Em không tin ông ấy ăn thịt được em”.

“Đừng đi, rước cục tức vào người làm gì?”

Tôi chân thành nói với Hạ Trường Ninh: “Ông ấy đối xử tốt với anh như thế, anh không thể tránh cả đời không gặp đúng không? Không sao, em đi cùng anh. Chuyện tình cảm sao có thể miễn cưỡng được chứ? Anh không thích Ngũ Nguyệt Vi, không thể vì ông ấy mình cứ phải âm ức được”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi chăm chú, những ngón tay lướt trên mặt tôi. Hắn nói với vẻ rất cảm động: “Phước Sinh, có em thật tốt. Chúng ta cùng đi chúc tết ông già, nhân tiện thăm nơi anh đã sống tám năm trời”.

Tôi gật đầu rất mạnh, không nhìn thấy nét xảo quyệt thoáng qua trong mắt hắn. Tôi hoàn toàn không biết hắn lại lợi dụng lòng trắc ẩn của tôi một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lại Ngọt Ngào Một Hồi

“Hạ Trường Ninh, anh nói em nghe xem nhà họ có những quy củ gì?”

“Anh nói ông già thích gì? Em tặng trà cho ông ấy có được không?”

“Ngũ Nguyệt Vi có nhà không?”

“Đến nhà ông ấy em mặc kiểu gì được?”

“...”

Tôi căng thẳng.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi như quái vật, tôi đã lải nhải suốt cả ngày rồi.

Lúc này Hạ Trường Ninh đang mặc áo len, xắn cao tay áo nấu com, tôi đứng bên cạnh hỏi liên tục. Cuối cùng hắn đưa con dao trong tay cho tôi: “Em biết làm cá phi lê hầm tiêu xanh không?”

Tôi gật đầu.

Hắn bắt một con cá trong bể ra và nói: “Em lóc cá đi”.

Tôi cầm dao ngăn người nhìn con cá đang vùng vẫy trong tay hắn. Trước giờ nhà tôi ăn cá phi lê đều mua đồ chế biến sẵn ở chợ hải sản. Sao Hạ Trường Ninh nấu com lại đi mua một con cá sống về chứ?

“Muốn làm thì phải làm từ đầu đến cuối, biết lóc cá không?”

“Chết rồi thì biết, còn sống thì không biết”.

“Tránh ra”. Hắn nói đặt con cá lên thớt. Tôi nịnh bợ đưa dao cho hắn, Hạ Trường Ninh nhìn tôi khinh thường, đập một phát, con cá nằm im. Hắn khẽ hát cảm báo tôi: “Lóc đi”.

Hắn làm việc gọn gàng, tư thế thành thạo khiến tôi nhìn mà ngưỡng mộ. Tôi quyết định thi triển công lực toàn thân để lóc con cá thành từng lát thật đẹp, bàn tay run run, con dao bấp lác lư. Đột nhiên Hạ Trường Ninh nắm cổ tay tôi rồi thở dài: “Thôi, để anh lóc cá, em nấu là được rồi”.

“Không cần, để em”.

Tôi hạ quyết tâm nhất định không để ông già nhà Ngũ Nguyệt Vi coi thường tôi. Mẹ tôi đã nói rồi, con gái có xinh hay không không quan trọng, có biết kiếm tiền hay không cũng không quan trọng, nhưng nhất định phải biết vào bếp nấu com. Lúc năm tuổi tôi đã biết phụ bếp giúp mẹ. Lóc cá? Chuyện nhỏ! Ý chí chiến đấu sục sôi, tôi cầm đuôi cá bắt đầu đánh vẩy.

Mới cạo được hai nhát thì Hạ Trường Ninh đã cướp mất con dao. Con dao rơi vào tay hắn lúc nào tôi cũng không hề biết, hắn thực sự đã từng học võ!

Hạ Trường Ninh lướt mấy dao, vẩy cá tung tóe, hắn hừ một tiếng dạy tôi: “Xem em kìa, không tập trung lại bị đứt tay bây giờ, sau này đi mua cá nhất định phải bảo người ta làm sẵn”.

Tôi không phục liền cãi lại: “Em còn chưa động thủ, sao biết sẽ đứt tay chứ? Vội lại, sao anh không mua cá làm sẵn?”

Hạ Trường Ninh quay sang nói chuyện với tôi, tay vẫn không dừng lại: “Muốn để em nhìn thấy vẻ đẹp trai khi đánh vẩy cá của anh chứ sao! Nhắm mắt cũng đánh vẩy được”.

“Cẩn thận tay anh kìa!” Tôi hoảng sợ kêu lên.

Hạ Trường Ninh vô cùng đắc ý với biểu hiện của mình, anh quay lại làm vài đường nữa là đánh xong vẩy cá, lọc sạch, sau đó đưa dao cho tôi: “Việc tắm ướp em tự giải quyết”.

Thế là tôi ra sức rửa cá rồi ướp gia vị. Chưa đầy mười lăm phút sau những lát cá trắng như tuyết đã nổi lên trên nồi canh đỏ tươi. Tôi bắc nồi xuống và múc ra bát, sau đó mới cho tiêu xanh vào. Đại công cáo thành!

Hạ Trường Ninh dựa cửa nhìn tôi bận rộn nấu nướng, mấy lần tôi quay lại đều bắt gặp nụ cười trên môi hắn.

Đợi tới khi món cá thơm lừng bày lên bàn Hạ Trường Ninh cầm đũa ăn một miếng nhưng vẫn nghiêm mặt không nói gì.

Tôi không vui chút nào: “Anh có biết ăn không thể? Tay nghề của em cũng được đấy”.

Hắn bật cười: “Ngon, anh đùa em thôi”.

Tôi cười he he rồi bắt đầu động đũa.

Đợi khi hai chúng tôi ăn no ngồi nghỉ trên ghế, tôi hỏi hấn: “Có hợp khẩu vị của ông già không?”

“Hợp khẩu vị của anh”. Hấn cười vô cùng gian xảo.

Tôi mắng hấn: “Ai muốn hợp khẩu vị của anh chứ? Ý em là nếu ông già bắt em làm món này thì chắc không bắt lỗi được chứ?”

Hạ Trường Ninh liền bật cười thành tiếng: “Ông già là người miền Bắc, ông ấy ăn không quen các món cay đâu! Yên tâm đi, không bắt em phải làm đâu”.

Tôi điên lên: “Hạ Trường Ninh, anh lại trêu em! Sao lại bắt em nấu ăn chứ?”

Hấn thân nhiên đáp: “Anh muốn ăn thôi! Anh có bảo là làm cho ông già đâu”.

“Anh rửa bát!”

Hạ Trường Ninh không động đậy gì cả, khí chất trọc phú lộ ra: “Đàn ông không vào bếp. Anh biết làm nhưng không có nghĩa là anh phải làm! Đây là việc của em”.

Hả, tôi nhìn hấn như nhìn quái vật. Hấn lại còn có tư tưởng gia trưởng thế này sao!

Vốn tôi đi rửa cũng được, nhưng thấy thái độ hấn như thế tôi không làm nữa: “Vậy được thôi, đằng nào cũng là nhà anh, em không dọn thì anh cũng phải dọn, em không rửa”.

Hạ Trường Ninh bước lại sau lưng tôi, ôm vai tôi rồi gục đầu vào người tôi, rầu rĩ nói: “Anh vẫn nghĩ đàn ông bận rộn bên ngoài, về nhà sẽ có bà xã nấu cơm nóng chờ đợi. Khi một mình rời khỏi nhà anh luôn nghĩ, có một ngày anh cũng sẽ có gia đình, có một người vợ rất tốt với anh. Thôi, em còn nhỏ, có thể nấu ăn được là anh ngạc nhiên lắm rồi. Để anh đi rửa bát”.

Nghe hấn nói thế tôi lại nhớ tới hấn mười ba tuổi đã phải rời khỏi nhà, lại thấy mềm lòng. Tôi vội đứng dậy đẩy hấn ra nói: “Anh ngồi đây. Biết gọt hoa quả chứ? Rửa bát xong em muốn ăn hoa quả”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi, nhẹ nhàng gỡ một cái vảy cá vương trên tóc tôi rồi ấn tôi xuống: “Phước Sinh, anh muốn ôm em”.

“Đợi em thu dọn xong đã...”

Hấn cúi đầu hôn tôi, hơi thở nóng bỏng nhảy nhót nơi đầu lưỡi. Tôi đẩy hấn ra: “Vừa ăn cơm xong...”.

Thực tế đã chứng minh, đàn ông là loài động vật mất vệ sinh nhất, chỉ cần đói là sẽ đi săn. Khác với trước đây là cánh tay hấn rất không an phận luôn vào trong áo tôi, cả người tôi run rẩy, sống lưng cứng đờ.

Dường như Hạ Trường Ninh cảm nhận được điều đó, tay hấn đặt trên lưng tôi không lộn xộn nữa. Cuộc tấn công bất ngờ khiến mặt tôi đỏ bừng, tôi nhận ra được sự khác biệt giữa nam và nữ. Thần trí hấn mê muội, không sợ gì cả, còn tôi lại vội cùng tình tảo, tâm trí vẫn tập trung vào bàn tay hấn.

Trong sách có nói, sự thân mật cơ thể sẽ mang lại tiến triển vượt bậc về tình cảm. Nhưng, có nhanh thế này không? Tôi và Hạ Trường Ninh có thể nhanh thế này sao?

Cuối cùng hấn hôn nhẹ lên môi tôi rồi nói một câu khiến tôi tức chết: “Em không có kinh nghiệm, tốt lắm, anh có thể dạy em”.

Còn cần anh dạy? Tôi đỏ mặt đá cho hấn một cái rồi bê bát đĩa vào trong bếp, trong lòng cảm giác rất mất cân bằng.

“Bật nước nóng thế nào?”

“Nước rửa bát ở đâu?”

“Rửa xong rồi cất đâu?”

Tôi không ngừng giả ngu để chỉ huy hấn cùng làm với tôi.

Hạ Trường Ninh không động thủ mà chỉ động khẩu, đợi tôi thu dọn xong hấn mới hỏi: “Phước Sinh, bắt em làm việc nhà, em không thích đúng không?”

Cái tên này nghĩ đi đâu thế? Chẳng qua chỉ là tôi cảm thấy không hài lòng với câu nói tôi không có kinh nghiệm mà thôi. Tôi uể oải đáp: “Không phải là không thích, chỉ là không có kinh nghiệm, đâu có như người ta... em muốn ăn hoa quả, anh ăn gì? Táo hay cam? Em gọt cho anh”.

Nói đến đây mặt tôi lại đỏ bừng. Tôi nghĩ đi đâu thế này chứ, bị hấn cười là đáng đời. Tôi liếc nhìn hấn một cái, hy vọng hấn không chú ý nghe.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh không có gì thay đổi, hấn nói rất tự nhiên: “Ăn cam”.

Tôi bắt đầu gọt hoa quả, sau đó xem đĩa, nói chuyện rồi hẳn đưa tôi về nhà.

Ngày mai chúng tôi đi thăm ông già. Tôi hy vọng bố Ngũ Nguyệt Vi không làm khó tôi quá. Tôi không muốn Hạ Trường Ninh khó xử vì bị kẹp giữa hai bên.

“Phước Sinh, mai anh tới đón em. Đừng lo, không sao đâu. Chỉ có điều, ôi...”

Tôi cười rồi lắc lắc tay anh: “Em có gì mà lo lắng chứ, em không muốn anh khó xử thôi. Không sao, không ăn được em đâu, em mạnh mẽ lắm, anh có thể coi như nhiệm vụ đã hoàn thành”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi chằm chằm, trong mắt thay đổi không ngừng nhưng miệng vẫn mỉm cười.

Tôi cũng cười theo, mấy hôm nay không biết làm sao nữa, tôi thường xuyên cười ngáy ngồ với hắn.

Hắn cốc đầu tôi một cái rồi nói: “Phước Sinh, em ngốc lắm”.

Tôi bắt giắc vò vò đầu rồi nhìn hắn, Hạ Trường Ninh khẽ nhếch môi cười gian nhìn tôi: “Bây giờ nước ta đang xóa mù chữ, những người văn hóa tiểu học như anh hiểu rõ tầm quan trọng của kiến thức trong làn sóng kinh tế thị trường, kiên quyết không làm loại nhà giàu mới phát dùng đầu đông tiền. Vì thế phải xem băng đĩa, phim ảnh, sách báo, tạp chí, kinh nghiệm từ đó mà ra”.

“Lẽ nào anh vẫn là trai tân?” Một câu nói không qua bộ não xử lý đã bật ra khỏi miệng. Tôi kinh ngạc nhìn hắn rồi vội quay người chạy, vừa chạy vừa kêu: “Hạ Trường Ninh, anh mà còn nhắc tới chuyện này thì em sẽ không chơi với anh nữa”.

Sao tôi lại nói những lời này chứ? Tôi chỉ ước gì ngày mai không phải gặp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giá Trị Con Người

Vốn tưởng rằng bố mẹ tôi sẽ phản đối việc tôi theo Hạ Trường Ninh đi thăm thủ trưởng cũ của hắn, nhưng kết quả là họ lại tỏ ra rất bình tĩnh, thậm chí còn rất vui vẻ. Mẹ lấy một cái hộp gắm ra nhét vào trong túi xách của tôi, cười tủm tỉm nói: “Bố Trường Minh mắt sớm, nghe nó bảo thủ trưởng cũ của nó không khác gì bố nó, Phước Sinh, đến nhà ông ấy con phải lễ phép, phải kính trọng ông ấy”.

Tôi nhìn cái hộp, từ khi tôi bé tôi đã thấy cái hộp gắm này ở trong nhà, trong đó là một bánh trà rất quý, do sinh viên của bố tôi biếu. Bố tôi không nỡ uống, tôi nhớ lúc không có việc gì bố tôi vẫn thích mang bánh trà ra xem rồi ngửi ngửi, cuối cùng lại bỏ vào trong hộp. Lúc còn nhỏ không hiểu chuyện, tôi định bắt chước bố pha trà, cầm bánh trà mà không biết làm thế nào nên chạy xuống bếp lấy dao định chặt ra. Kết quả là bố tôi phát hiện kịp thời và nằng cho một trận. Đây là bánh trà bố tôi quý nhất, một bánh trà Phổ Nhị, ít nhất cũng đã giữ hai mươi mấy năm, giờ lại mang đi biếu người khác?

“Nhà ông ấy cũng không thiếu mấy thứ này, chỉ cần có trà mang biếu là được mà. À mà phải để Hạ Trường Ninh tự mình mua mới đúng chứ! Đằng nào anh ấy cũng phải mua quà biếu mà”.

Mẹ tròn mắt nhìn tôi: “Không hiểu chuyện! Nhà ông ấy có là của nhà ông ấy, con không thể không có quà được. Mẹ với bố con đã tính mãi rồi, biếu trà vẫn là tốt nhất. Tốt xấu gì cũng đã cất giữ vài chục năm, trà Phổ Nhị càng lâu càng quý mà!”

Tôi nhìn mẹ, nghĩ thầm, nếu là đến nhà Hạ Trường Ninh thì sợ là ngay cả hộp Thái Bình Hầu Khôi thượng hạng của bố cũng không giữ được nữa. Hộp trà đó cũng là sinh viên của bố biếu, bố không nỡ uống, cũng chưa mở hộp, chỉ lấy hộp Nhất Cực Hầu Khôi ra uống tạm cho đỡ thèm. Tôi rất muốn mua một hộp trà mấy trăm ngàn ngoài chợ mang đi cho xong chuyện.

Tôi nhìn mẹ xếp hành lý, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi nặng nề.

Ngũ Nguyệt Vi mua hàng hiệu không khác gì chọn hàng rong, nhà cô ta không biết giàu đến mức nào. Hạ Trường Ninh cũng vậy.

Tôi đã hỏi Hạ Trường Ninh, sao mùa đông không thấy hắn đi mô tô, hắn nhìn tôi rất kỳ quái, nói mùa lạnh với mùa nóng thì đi mô tô thế nào được. Vậy là chiếc Harley Davidson của hắn chỉ dùng để hóng mát có mấy lần trong năm, mà giá trị của nó là cả tỷ bạc.

Nếu tiếp tục quan hệ với hắn, hàng năm tới nhà hắn chơi mà không muốn mất mặt thì có lẽ kinh tế nhà tôi cũng không chịu nổi.

Hạ Trường Ninh đã tới đón tôi, mẹ lại cười tủm tỉm vỗ vỗ túi xách của tôi dặn dò: “Đi đường phải chú ý an toàn! Trường Ninh này, Phước Sinh nhà cô chưa từng thấy việc đời, cháu nhất định phải chăm sóc nó giúp cô”.

Tôi chưa từng thấy việc đời? Đúng là tức anh ách.

Hạ Trường Ninh đáp: “Cô chú cứ yên tâm, cháu dẫn cô ấy đi thăm nơi cháu đi lính ngày xưa. Hai tám tết chúng cháu nhất định sẽ về”.

“Phước Sinh, con phải nghe lời Trường Ninh đấy, đừng có giờ thói trẻ con”.

“Con biết rồi”.

Mẹ tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ rồi gọi với theo: “Lúc về đi thẳng về nhà bà ngoại đấy!”

“Con biết rồi”.

Trả lời xong tôi mới sực nhớ ra một chuyện. Bố mẹ tôi chắc đã coi Hạ Trường Ninh như con rể rồi. Họ là những người rất truyền thống, một khi Hạ Trường Ninh đã bước vào cửa nhà tôi, được họ âm thầm đồng ý thì thân phận của Hạ Trường Ninh sẽ như là người nhà tôi, điều đó không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Mới được bao lâu cơ chứ! Tôi tự an ủi mình, không phải do tôi dẫn Hạ Trường Ninh về nhà mà do hấn mặt dày tới nhà tôi, không tính.

“Nghĩ gì thế?”

Câu nói của Hạ Trường Ninh đã kéo tôi về hiện tại, tôi cười: “Không có gì”.

Hấn an ủi tôi: “Ông già hiếu lý lẽ hơn Vi nhiều. Cô ấy bị chiều nên sinh hư. Em đừng căng thẳng quá!”

Tôi không căng thẳng, mình có gì mà phải sợ chứ, trong tưởng tượng của tôi, cùng lắm ông ấy cũng chỉ tỏ ra lạnh nhạt, hoặc cho tôi một tờ chi phiếu để yêu cầu tôi không bám lấy Hạ Trường Ninh nữa. Đột nhiên tôi nhớ tới những đoạn kinh điển trong rất nhiều bộ phim truyền hình. “Cô muốn bao nhiêu tiền? Con số này có đủ không? Cô hãy cầm tiền và rời xa cậu ấy”.

Sau đó nữ chính nếu không cầm tờ tiền lên xé tan tành thì sẽ đặt nó trong lòng bàn tay và thổi phù một cái, sau đó kiêu ngạo nói: “Có thể ông nhiều tiền, có thể tôi nghèo, nhưng tiền không phải vạn năng, ông không mua nổi tình yêu đâu”.

“Lại không tập trung rồi, em nghĩ cái gì thế?” Hạ Trường Ninh tò mò hỏi.

Tôi nghiêm túc nói: “Nếu như bố Ngũ Nguyệt Vi đưa cho em một khoản tiền lớn và bảo em tránh xa anh...”

Hấn ngắt lời và cười: “Em sẽ từ chối, sau đó nói giá trị của Hạ Trường Ninh còn lớn hơn con số đó nhiều”.

“A! Sao em không nghĩ tới điều này chứ!”

“Em nghĩ tới cái gì?”

Tôi chớp chớp mắt và nói: “Em nghĩ nếu đưa cho em một khoản tiền lớn em sẽ đồng ý ngay lập tức”.

Hạ Trường Ninh không tin, hấn cười và kéo vai tôi lại gần: “Anh không tin. Chắc chắn mặt em sẽ đỏ bừng, sau đó dùng sự thanh cao của một phần tử trí thức nói với ông ấy, Hạ Trường Ninh không phải là đồ vật, không thể chuyển nhượng”.

“Đúng, em sẽ nói với ông ấy, Hạ Trường Ninh không phải đồ vật, mà là người, vì vậy phải cho em nhiều tiền hơn nữa”.

Tôi cười tới run cả người.

Bạn hấn ngồi trước lái xe nghe thấy cũng không nhịn được cười phá lên.

Hạ Trường Ninh quát: “Tập trung lái xe đi”. Sau đó kéo mạnh tôi vào lòng, hấn một nỗi không bóp chết tôi được.

Lên máy bay, tôi cầm báo đọc. Hạ Trường Ninh giả vờ ngủ, đầu dựa vào đầu tôi rồi nhẹ nhàng hỏi: “Phước Sinh này, nếu như ông già đưa cho em một tờ chi phiếu, em có nhận không? Không phải đóng thuế!”

“Không nhận”.

“Anh biết là em không nhận mà, em nói để chọc tức anh, đúng không?” Hạ Trường Ninh nhắm mắt lăm bằm, nghe giọng nói cũng thấy hấn rất vui.

Bây giờ tôi thực sự không sợ hấn nữa, tôi chăm chú đọc báo và đáp: “Nếu như đưa em tiền mặt thì em lấy, tiền mặt mới là tiền! Chi phiếu em không lấy”.

Hấn nghiêng răng, một câu bật ra qua kẽ răng: “Được lắm! Em nhận đi, anh giúp em xách về nhà”.

“Ồ! Tiền bán thân của anh, anh xách về là hợp nhất. Hơn nữa, em sợ rằng mình đã nhận tiền thì Ngũ Nguyệt Vi sẽ trói anh lại luôn”. Tôi cúi đầu, nhịn cười đau hết cả bụng.

Liếc nhìn sang, đã thấy Hạ Trường Ninh ngồi ngay ngắn, cầm tờ báo đọc chăm chú, giống như chưa từng nói chuyện gì vậy. Tôi lại cảm thấy bất an trong

lòng. Không biết cái tên này lại có ý đồ quái quỷ gì đây nữa?

“Phước Sinh, anh đã nói với ông già rằng em là vợ chưa cưới của anh, đính hôn rồi. Vì thế, họ sẽ sắp xếp cho chúng ta ở chung một phòng”. Hạ Trường Ninh chăm chú lật báo và nhẹ nhàng nói.

Không phải chứ? Ở chung một phòng với Hạ Trường Ninh trong nhà người lạ? Tôi kéo tay hắn nói: “Như thế không lịch sự, ở nhà người khác không thể được. Hơn nữa, nhất định phải ở nhà họ sao?”

“Em nói xem? Vì thế anh mới nói em đừng đi, còn em thì cứ nhất định đòi đi cùng anh. Em nói xem làm thế nào bây giờ?”

Hắn nói chuyện mà không thèm quay đầu sang, tôi sững lại mấy giây rồi bắt đầu lay lay hắn: “Anh trêu em đúng không? Em không sợ”.

Anh phì cười: “Được rồi, là anh trêu em. Nếu em rút lại những lời vừa rồi thì anh sẽ không sắp xếp như thế nữa”.

“Em đáp máy bay về”.

“Lên máy bay và lên thuyền cướp không có gì khác nhau, em đừng nghĩ đến chuyện về nữa”.

Tôi không tin, hắn dám à?

Xuống máy bay, ngồi xe tới nhà Ngũ Nguyệt Vi, Hạ Trường Ninh ghé vào tai tôi thì thầm: “Cơ hội cuối cùng”.

Tôi hừ một tiếng không thêm để ý.

Nghe nói quân nhân thế hệ trước vô cùng truyền thống và bảo thủ, tôi không tin Hạ Trường Ninh có thể giỏi trò gì ở đây.

Đây là một khu biệt thự liền kề, có thể thấy đã xây từ lâu rồi. Đi theo Hạ Trường Ninh vào bên trong, tôi để ý một chút, mọi thứ được bài trí rất bình thường. Ông già rất giản dị.

Trong trí tưởng tượng của tôi thủ trưởng của Hạ Trường Ninh là một ông già râu tóc bạc phơ, không cần giản mà vẫn uy.

Lúc ông ấy bước ra ngoài tôi mới sững lại, cái gì mà ông già chứ? Chỉ trạc tuổi bố tôi, chưa bị phát tướng, nhìn còn rất trẻ, chỉ ngoài năm mươi tuổi là cùng. Không biết có phải do ăn uống điều độ không, Hạ Trường Ninh từng nói ông ấy đã sáu mươi hai tuổi rồi.

“Ông có khỏe không ạ? Đây là Phước Sinh”.

Ông già nhìn tôi một lượt rồi cười ha ha: “Được lắm, cô bé này cũng khá xinh xắn đấy”.

Tôi thờ dãi, hóa ra đơn giản như vậy sao! Tôi vội mở túi lấy hộp trà Phổ Nhĩ của bố tôi ra và đưa bằng hai tay:

“Đây là một chút lòng thành của cháu, mong bác sẽ thích”.

Ông ta không nhận, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Không xinh bằng Vi, nhìn là biết con nhà nghèo. Anh thích gì ở nó chứ? Lại còn không biết xấu hổ mà dẫn tôi đây? Tôi đã nói thế nào? Anh làm Vi đau lòng như thế, sau này đừng bước chân qua cửa nhà tôi nữa”.

Tôi sợ ngây cả người, đã từng gặp người mất lịch sự nhưng chưa thấy ai mất lịch sự như thế này! Tay tôi buông thõng, hộp trà rơi thẳng xuống đất.

Tưởng thế là xong, ông ta còn lườm tôi với ánh mắt khinh bỉ, nói: “Mang bánh trà cám tôi mà đã muốn lấy lòng tôi à?”

Tôi thực sự chỉ muốn cầm hộp trà đập cho ông ta một phát.

“Vi là con gái ông, thế con không phải con trai ông sao?” Hạ Trường Ninh không hề tức giận mà còn hỏi lạnh nhạt.

Ông già hừ một tiếng: “Là con trai tôi thì phải tốt với nó. Vì thích anh bao năm nay rồi sao anh nhẫn tâm làm nó đau lòng chứ? Nếu như tôi gạt đầu đồng ý thì biết ăn nói với nó thế nào?”

Tôi trừng mắt nhìn ông ta mấy giây rồi kéo tay Hạ Trường Ninh: “Hoặc là chúng ta đi, hoặc là anh bán thân cho Ngũ Nguyệt Vi”. Cái gì mà giúp Hạ Trường Ninh qua cửa, cái gì mà không sợ, cái gì mà phải nhịn, phải lễ phép, những ý nghĩ đó tôi đã vứt hết rồi. Người trong gia đình này đúng là không có giáo dục!

Hạ Trường Ninh đứng yên, còn kéo tôi nhìn thẳng vào ông già.

Tôi lườm hắn rồi đứng bên cạnh, đợi tới khi ông ấy trợn đến chảy nước mắt ra thì tôi đi. Ròng sinh rồng, phượng sinh phượng, có con gái như Ngũ Nguyệt Vi thế kia thì sẽ có người bỏ như thế này! Tôi thực sự tức chết mất!

Ông ta nói tôi còn chưa đủ sao mà còn coi thường bánh trà nhà tôi. Bố tôi còn không nỡ uống nữa!

“Nói đi, cô cần bao nhiêu tiền?”

Tôi bị sắc nước miếng tới mức ho khan, ho xong nhìn Hạ Trường Ninh và nói: “Anh trả lời ông ấy”.

Hạ Trường Ninh tươi cười hơn hờ: “Phước Sinh muốn tiền mặt, cô ấy nói tiền mặt mới là tiền. Có điều, phải con số này”. Hạ Trường Ninh giơ hai ngón tay ra.

Ông già nhìn hẩn một hồi lâu, ho nhẹ một cái, một cậu lính công vụ bước vào: “Đi, lấy món đồ ở đầu giường ta ra đây”.

Một lát sau cậu lính đặt gói đồ lên tràng kỉ. Ông già nói với tôi: “Hai trăm triệu tiền mặt, tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, cô cầm đi”.

Hai trăm triệu không làm tôi tức được, cùng lắm chỉ khiến Hạ Trường Ninh tức chết thôi, tôi đoán hẩn nói con số là hai mươi tỷ! Tôi cười hi hi cầm tiền và nói: “Cảm ơn quà gấp mặt của bác. Anh Ninh, chúng ta đi thôi, không làm phiền thủ trưởng nghỉ ngơi nữa”. Tôi cố ý gọi thân thiết như thế đấy, muốn chọc tức tôi à, còn chưa biết ai chọc tức ai đâu.

Hạ Trường Ninh bị hai trăm triệu tiền bán thân chặn họng khiến gương mặt lúc đỏ lúc tái, hẩn giật lấy cái gói trong tay rồi đặt về chỗ cũ, thờ dài một câu: “Còn chuẩn bị cho con thật nữa chứ”.

Tôi nghĩ chắc là quà hơi ít rồi! Hạ Trường Ninh chỉ đáng giá hai trăm triệu thôi sao? Hai ngón tay của hẩn không phải hai mươi tỷ thì cũng là hai tỷ chứ!

“Cô ấy nhận rồi, anh còn lo lắng cái gì nữa? Cầm đi”.

Hạ Trường Ninh nhìn gói tiền rồi đưa tay kéo tôi xuống: “Phước Sinh, quý xuống”.

Cái gì? Tôi tròn mắt, há hốc miệng, cô gắng chống lại: “Em không làm những việc khom lưng khuyu gói như thế! Em cũng không muốn thấy anh làm thế!” Lúc nói những lời này mắt tôi đã đỏ hoe.

“Phước Sinh, em không thể vì anh mà quý xuống cầu xin ông già được sao?” Hạ Trường Ninh lặng lẽ nhìn tôi nói.

Cái lão già đáng ghét còn đứng bên đồ thêm dầu vào lửa: “Nó có tốt với anh như Vi không? Vì con Vi không tiếc cả tính mạng. Anh Ninh, anh đúng là mù mắt rồi”.

Tôi thực sự hận bọn họ! Tôi tức giận nghĩ, tôi thực sự không cùng tầng lớp với họ! Những suy nghĩ trước đây lại nhảy ra: Không phải môn đăng hộ đối thì không được! Lôi cả kiểu cách bố mẹ thời xưa ra rồi.

Hạ Trường Ninh vẫn kéo tay tôi, tôi không giật ra được nên há miệng cắn tay hẩn. Hẩn buông tay một cái tôi liền gào lên: “Anh dừng lại đây! Anh không giải quyết được ông ấy thì đừng đến tìm em”.

Tôi quay người bước đi, ông già liền gầm lên một tiếng: “Dừng lại!”

Tôi đứng sững lại, còn quay lại nhặt hộp trà lên: “Bố cháu cất giữ hộp trà này mấy chục năm rồi, cháu còn không nở tặng bác nữa. Hạ Trường Ninh, bố mẹ em đã dạy em một câu, làm người không có cốt khí cũng không quan trọng, nhưng nhất định phải có ngạo khí. Nếu như anh quý xuống cầu xin ông ấy thì đừng có gặp em nữa! Cảm ơn báo hiếu cũng không được mù quáng”.

Tôi cầm túi bước ra ngoài, Hạ Trường Ninh lại kéo tay tôi lại, thờ dài bất lực nói: “Ông này, ông nhất định phải giày vò con thế sao? Con phải tốn bao nhiêu công sức mới lừa cô ấy tới được, ông đừng đùa nữa! Phước Sinh nói rồi, không giải quyết được ông thì con không được tới tìm cô ấy nữa, đến lúc đó lẽ nào ông phải đích thân ra tay hay sao?”

Tôi bị những lời của hẩn làm cho sững sờ. Chết tiệt, lại diễn kịch! Vì đúng thật là được bố cô ta chân truyền!

Ông già cười đáp: “Sau có nhắc tới chuyện này thì tôi cũng mắng anh một trận rồi, Vi nó cũng không trách tôi được”.

Tôi thực sự dở khóc dở cười, cảm nhận được tấm lòng bố mẹ trong thiên hạ. Ông ấy coi Hạ Trường Ninh như con, lớn lên muốn nhận làm con rể, có nổi giận cũng không trách được. Nổi tức giận trong lòng đã vơi đi một nửa, tôi quay lại nghiêm túc nói với ông già: “Xin lỗi, cháu không biết hai người đang diễn”.

Hạ Trường Ninh nắm tay che miệng khẽ ho khan vài tiếng rồi nháy mắt với tôi: “Diễn cái gì mà diễn...”

Tôi tủi thân: “Lần trước Ngũ Nguyệt Vi và anh cũng diễn một hồi”.

“Ha ha, bác không làm cháu sợ chứ! Phước Sinh, bác thích cái tên này, rất may mắn. Tính cách rất tốt, ngoan ngoãn, hiền lành. Không giận bác nữa chứ?”

Trời ạ, biểu hiện ban nãy của tôi là ngoan ngoãn hiền lành sao? Tôi thực sự muốn biết Ngũ Nguyệt Vi ở nhà như thế nào.

Ông ấy lại hiền từ nói: “Phước Sinh, đến đây, pha cho bác ấm trà, để bác thưởng thức xem trà Phổ Nhĩ bố cháu cất giữ mấy chục năm có hương vị như thế nào”.

Tôi mở hộp trà, ông cầm bánh trà lên rồi ngửi ngửi, sắc mặt tỏ ra rất vui vẻ: “Ninh nói cho cháu biết à? Bác thích uống trà, đặc biệt là thích những loại trà

vị đậm”.

Tôi cười ha ha: “Không phải, bố cháu thích uống trà. Đến chúc Tết cháu cũng không biết nên tặng gì nên chọn tặng trà. Bác thích là được rồi”.

Hạ Trường Ninh mỉm cười và hỏi tôi: “Có nhận tiền nữa không?”

Giờ tôi mới nhớ lại chuyện Hạ Trường Ninh bắt tôi quỳ xuống. Khoản tiền này còn có ý đồ khác sao? Đột nhiên tôi đoán không chừng khoản tiền này chính là khoản tiền ông già mừng đám cưới cho Hạ Trường Ninh. Nhưng tôi đã đồng ý lấy hấn đâu chứ! Tôi cúi đầu dùng kim bẻ bánh trà, nói kiên định: “Không nhận, thanh niên có chân có tay, không cần tiền của người lớn”.

“Con bé này, con trai bác cưới vợ, bác tặng chút quà mừng. Mau nhận lấy!”

Tôi hiểu ra, Hạ Trường Ninh giờ hai ngón tay ra như thế có nghĩa là hấn đòi chừng ấy tiền mừng.

Hạ Trường Ninh lấy cái kim trên tay tôi rồi nghiêm túc quỳ xuống. Hấn quay sang nhìn rồi kéo tôi xuống. Tôi do dự một lúc rồi cũng quỳ theo hấn đập đầu ba cái. Trong lòng còn nghĩ thầm, như thế này là xong rồi sao? Hấn còn chưa cầu hôn tôi mà! Không tính, đây chỉ là kế ứng phó tạm thời, không tính!

Hạ Trường Ninh nói: “Trước đây ông từng nói, có vợ thì chỉ cần khẩu đầu ba cái là xong. Có mời dự lễ cưới ông cũng không tới”.

Ông già cười ha ha và nhận lễ, đưa tay kéo tôi ngồi xuống ghế: “Bác thấy rồi, chỉ cần nghe cháu gằm thẳng Ninh là biết cháu có thể quản được nó. Cái thẳng này nếu phụ nữ không quản chặt là không được”.

“Vợ bác cũng quản bác ạ?”

“Ai nói thế, cái nhà này do bác định đoạt”.

Tôi che miệng cười, xem ra đàn ông đều giống nhau, ngoài miệng sống chết không thừa nhận mình bị vợ quản. Tôi liếc nhìn Hạ Trường Ninh, anh đang cười nhìn tôi, điệu bộ mười phần chắc tới chín phần.

Lúc ra về Hạ Trường Ninh thì thầm bên tai tôi: “Ra giềng anh cưới em nhé?”

Trong lòng tôi có cảm giác do dự, bởi vì quá nhanh, hơn nữa thời gian tôi và Hạ Trường Ninh biết nhau còn quá ngắn ngủi. Tôi còn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn, chấp nhận hấn và lấy hấn là hai chuyện có một quá trình trung gian lâu dài.

Tôi trừng mắt: “Không được”.

Hấn thông thả đáp: “Biết vì sao anh biết rõ ông già sẽ đồng kích nhưng không nói trước cho em không? Lúc tới anh đã cho em cơ hội cuối cùng để em rút lại lời nói sẽ nhận tiền bán anh, nhưng em lại không chịu”. Cái tên này vừa nói còn vừa nghiêng nghiêng nhìn tôi, hết sức ngạo mạn, tôi chỉ muốn đập cho hấn một trận.

Tôi nhất quyết không nhận lời hấn, chỉ hừ một tiếng rồi không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Cuộc Điện Thoại Lạ

Truyền thống của nhà tôi là đón Tết ở nhà ông bà nội. Năm nay có thêm Hạ Trường Ninh nên bố mẹ tôi tính, ba mươi Tết hấn còn phải ăn Tết với gia đình, vì vậy nhà tôi đã đón tết hôm hai chín ở nhà ông bà nội.

Sau khi về, chúng tôi tới thẳng thị trấn, bà nội nhìn thấy Hạ Trường Ninh vẫn có chút phòng bị, chốc chốc lại thì thầm với bố mẹ tôi vài câu. Nhưng biểu hiện của Hạ Trường Ninh rồi cũng khiến gương mặt bà nội lộ ra nụ cười.

Nước ở thị trấn rất ngon, đậu phụ ở đây nổi tiếng gần xa. Lúc đón Tết nhà nào cũng tới giếng bát giác cạnh miếu Thần muối lấy nước về làm đậu phụ.

Trước giờ việc này đều do bố mẹ và tôi làm, lần này Hạ Trường Ninh đến, tự nhiên việc này đến lượt Hạ Trường Ninh làm.

Hạ Trường Ninh mặc âu phục, thấy vậy bà nội bèn lấy một chiếc áo bông bảo hấn thay vào.

Áo bông là bà nội may cho ông tôi, ông nội rất thích mặc chiếc áo bông này, ông luôn nói áo lông mặc không thoải mái. Nhưng áo bà nội may là áo kiểu Tàu thân đối màu xanh đậm, Hạ Trường Ninh vừa khoác lên người là tôi không nhịn được cười. Nếu hấn đi một đôi giày vải mũi tròn vào nữa thì sẽ giống hệt một tên thổ phỉ.

Cái tên này vẫn cười hớn hở, không quên nhin mấy câu: “Thay bộ quần áo này vào vào thoải mái hân, dễ chịu hơn mặc âu phục nhiều! Mặc cũng rất vừa, mềm lăm”.

Bà ngoại lập tức cười tí, còn nói nếu hân thích thì sẽ may cho hân một chiếc khác.

Tôi vô cùng hận bản lĩnh này của hân, hân cũng dựa vào chiêu này để lấy lòng bố mẹ tôi, bây giờ ngay cả sân sau của tôi hân cũng chiếm nốt, thực sự là bụng dạ khó lường. Vì vậy tôi lập tức quát hân gánh thùng đi lấy nước, còn cầm theo một cành liễu khô đi sau quát mông hân nữa. “Hạ Trường Ninh, anh thật thà một chút đi, đừng có nhin nọt nữa”.

“Phước Sinh, mẹ em ở đằng sau kia”. Hạ Trường Ninh nhỏ giọng đáp.

Tôi giật mình ném vội cành liễu đi. Nếu để mẹ tôi nhìn thấy tôi làm thế này, kiểu gì cũng mắng tôi một trận cho mà xem.

Hạ Trường Ninh phì cười rồi gánh hai thùng nước chạy về phía trước.

Tôi biết ngay là lại mắc mưu hân, đuổi theo được vài bước tôi mới phát hiện ra hân gánh nước mà còn chạy nhanh hơn tôi nữa! Tôi thở hân hân rồi kêu hân chạy chậm lại, Hạ Trường Ninh quay đầu lại cười: “Phước Sinh, ăn tết xong sáng dậy sớm chạy bộ với anh nhé”.

Tôi mặc kệ! Đợi khai xuân, bố mẹ đi làm, mình tôi ở nhà ung ung đợi kết quả. Cơ hội ngủ nướng thế này ngàn năm mới gặp.

Giếng bát giác đã lắp thêm máy bơm để lấy nước cho tiện, mái đình bên trên vẫn mang hương vị cổ xưa, tôi liếc Hạ Trường Ninh và nói: “Biết nguồn gốc cái tên giếng này không?”

Hạ Trường Ninh ngẩng đầu nhìn mái đình rồi cười: “Cái đình bát giác chứ sao”.

Tôi sặc: “Mất anh kiểu gì mà nhìn thấy cái đình này là bát giác thế?”

Hạ Trường Ninh cười đáp: “Mấy câu đó này chỉ có trẻ con mới thích. Có điều thấy em ngoan thế này anh sẽ nói cho em đáp án, đình này chỉ có bốn góc, xộng thêm bóng nó dưới giếng không phải thành tám góc sao?”

Cái tên này cả vú lấp miệng em mà cũng không hề đỏ mặt. Tôi thờ dài: “Nghe đây, cô giáo Ninh sẽ lên lớp cho anh. Gọi là giếng bát giác vì thành giếng hình tròn nhưng bên trên có lát tám viên đá xếp thành hình bát giác. Hiểu chưa?”

Hạ Trường Ninh nghi ngờ nhìn tôi: “Thế là nước giếng sẽ ngọt hơn các giếng khác à?” Tôi sững sờ còn hân bật cười thành tiếng và gánh thùng vào trong đình. Tôi tức giận trừng mắt nhìn hân. Mình nghiêm túc nói chuyện với hân thì hân lại nói chuyện cợt nhả, đúng là logic của lưu manh.

Dịp cuối năm có rất nhiều người tới đình lấy nước nên nền đất trong đình ướt nhẹp. Hạ Trường Ninh quay lại dặn tôi: “Em đứng đợi anh bên ngoài”.

“Không sao đâu, năm nào cũng thế”. Tôi nói rồi đi vào trong với hân.

Hân chau mày quát: “Đứng ngoài đợi! Đừng làm vướng chân”.

Tôi đành đứng bên ngoài đợi.

Mặc dù giọng hân không vui nhưng sự quan tâm ấy lại khiến người ta cảm động, tôi nhìn hân và lên cười.

Hạ Trường Ninh cúi xuống nhấn cần bơm nước, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt hân. Tôi luôn cảm thấy khi người đàn ông lao động luôn là lúc họ hấp dẫn nhất, hấp dẫn hơn lúc họ ngồi chém gió trong quán cà phê nhiều.

Hân vừa bơm nước vừa quay sang nhìn tôi: “Háo sắc”.

“Nói bậy! Em đang nhìn xem bao giờ thì mới đầy thùng, có nhìn anh đâu”.

“Vậy có nghĩa là em không thích anh?”

Tôi cứng họng, ngậm chặt miệng.

Hân nhìn ngang nhìn dọc sau đó đi ra rất nhanh, nâng cầm tôi lên hôn một cái rồi tiếp tục bơm nước.

Tôi trừng mắt nhưng không nén được cười.

Khi hân gánh nước về, tôi đi sau túm lấy một góc áo hân, giống hệt một cái đuôi.

“Phước Sinh, em cũng quán người ghém”.

“Không thích ai thì không quán người đấy”.

Nghe câu này xong hắn đứng lại, đặt thùng nước xuống rồi quay lại nói: “Phước Sinh, nói lại một lần nữa, phải nghiêm túc”.

“Nước sánh ra ngoài rồi này”. Cái tên ngốc này, ai không biết xấu hổ mà nói nghiêm túc chứ?

Hắn nhìn tôi, nói với vẻ coi thường: “Bạn gái cũ của anh trước đây lúc nào mở miệng ra cũng nói yêu anh. Nào thì anh yêu, nào là bảo bối, ngọt ối là ngọt, em không so được đâu”.

Tôi nhớ tới Ngũ Nguyệt Vi rồi rùng mình, sét đánh, Ngũ Nguyệt Vi gọi Hạ Trường Ninh là bảo bối?

“Ngũ Nguyệt Vi có gọi anh là darling không?”

Hạ Trường Ninh nghiêm túc nói: “Không phải Vi, là Dật Trần. Cô ấy còn gọi anh là Hạ Hạ, Ninh Ninh...”.

Tôi ôm ngực làm bộ buồn nôn: “Cũng may, em chưa ăn cơm trưa, nếu không nôn hết ra thì phí quá”.

Hạ Trường Ninh cười đầy thâm ý rồi đưa tay vẹo má tôi: “Phước Sinh, chỉ có em, ngay cả gọi thân thiết một chút cũng không chịu, suốt ngày Hạ Trường Ninh, Hạ Trường Ninh”.

“Được rồi, còn hải xem biểu hiện của anh có tốt không nữa. Biểu hiện tốt em sẽ ban cho anh một biệt danh”. Tôi ưỡn ngực đi lên đằng trước, không quên dặn dò hắn: “Gánh cho cẩn thận, đừng để sánh ra ngoài, tối em dạy anh xay đậu”.

Hắn gánh nước còn ra bộ đùng đùng tự lắm bằm sau lưng tôi: “Tối dạy anh xay đậu, xay đậu cũng giống xay thóc, ý kiến này hay đấy”.

“Nói cái gì thế hả?”

Hắn cười hi hi đang định trả lời thì điện thoại reo lên.

“Lấy điện thoại ra giúp anh, anh đang gánh nước”.

Không biết đặt thùng nước xuống mà nghe điện thoại à? Nghĩ thế nhưng tôi vẫn thò tay vào túi quần hắn lấy điện thoại ra, ấn nút nhận cuộc gọi rồi áp vào tai hắn.

Vì đứng rất gần nên tôi cũng nghe thấy tiếng khóc của một phụ nữ vang lên trong điện thoại: “Anh Hạ...”

Hạ Trường Ninh đang cười cười và cố ý vẫn gánh nước để tôi đứng sát hắn, nhưng vừa nghe thấy tiếng khóc này liền đặt thùng nước xuống và cầm điện thoại ra chỗ khác nghe.

Phản xạ trốn tránh có điều kiện này khiến tôi thực sự mất hứng, không vì điều gì khác mà chỉ vì tiếng khóc của cô gái trong điện thoại, lại còn gọi thân thiết như thế nữa. Anh Hạ, Hạ Hạ... tôi giật mình sực tỉnh, người gọi điện thoại tới có phải Dật Trần không?

Tôi đứng bên cạnh, cố ý không nhìn hắn nhưng tai vẫn vểnh lên nghe trộm.

“Anh sẽ đi chuyến bay sớm nhất ngày mai, đợi anh tới rồi nói. Ngoan, đừng khóc”.

Tôi chỉ mới nghe thấy từ “ngoan” trong lòng đã vô cùng khó chịu. Nghĩ tới Dật Trần, hình ảnh cô gái trong bức ảnh lại hiện lên trong đầu tôi.

Hạ Trường Ninh tắt điện thoại rồi nói với tôi: “Bạn bè gặp chuyện rắc rối”.

Tôi ừ một tiếng.

Hắn không nói tiếp, tôi cũng không hỏi.

Hạ Trường Ninh coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ăn cơm trưa còn nói chuyện vô cùng vui vẻ với bố mẹ và ông bà tôi nhưng thỉnh thoảng nhìn trộm tôi vẫn thấy vẻ lo lắng của hắn.

Vốn đã định trưa mai ăn cơm xong Hạ Trường Ninh sẽ dẫn tôi về nhà hắn ăn tất niên. Nhưng vừa ăn xong cơm trưa Hạ trường Ninh đã quyết định đi.

“Anh vẫn phải đi luôn hôm nay”. Hắn nhìn tôi, trong ánh mắt tỏ ra áy náy.

“Ngày mai không được à?”

“Là việc gấp, Phước Sinh”.

Tôi không phải là người không hiểu chuyện, nghĩ tới việc hắn đã từng kể cho tôi nghe chuyện tình cảm giữa hắn và Dật Trần, đoán Dật Trần có chuyện gì đó khó giải quyết lắm, tôi lại mềm lòng.

Hạ Trường Ninh chào người nhà tôi xong liền vội vã kéo hành lý đi.

“Khi nào anh về?”

Hạ Trường Ninh chau mày: “Cũng không chắc nữa, có thể nhanh, cũng có thể kéo dài vài ngày”.

Kì thực tôi rất muốn hắn nói cho tôi nghe rốt cuộc có chuyện gì, nhưng hắn không nói. Tôi muốn hắn nói người gọi tôi là Dật Trần, nhưng hắn cũng không nói.

Ngày hai mươi tám Tết, tiếng pháo trong thị trấn đã bắt đầu lác đác. Tôi nghe nhưng không cảm thấy vui vẻ náo nhiệt mà chỉ cảm thấy yên tĩnh. Lúc này nói chuyện với Hạ Trường Ninh, mọi thứ xung quanh đều trở nên yên tĩnh lạ thường.

“Đi đường cẩn thận”.

“Anh sẽ gọi cho em”.

Tôi gật đầu nhìn hắn đi xa. Không hiểu tại sao, từ giây phút ấy tôi không thể nào vui được nữa.

Ngồi trong sân xay đậu, tôi nghĩ lung tung. Dật Trần quan trọng đến thế sao? Quan trọng tới mức chỉ một cuộc điện thoại là Hạ Trường Ninh đã như ngồi trên đồng than, ở lại thêm một đêm cũng không được?

“Phước Sinh, thêm đậu vào”.

Tôi vội sức tĩnh, đổ thêm đậu đã ngâm trương phồng lên vào trong cối.

Dòng nước đậu màu trắng chảy ra, tôi lại nhớ tới âm thanh sột rột của Hạ Trường Ninh khi nghe điện thoại. Chẳng lẽ nói chuyện với người phụ nữ nào hắn cũng gọi là ngoan sao?

Cảm giác không thoải mái kéo dài tới tận đêm khuya, tôi nằm trên giường nhìn điện thoại di động rồi tức giận tắt nguồn.

Hạ Trường Ninh đến nơi không gọi điện báo bình an, nhưng tôi lại đợi suốt một buổi tối.

Trần trọc cả đêm không ngủ được, tôi lại bật điện thoại, đợi một hồi lâu cũng không thấy có chuông báo.

Dật Trần, cái tên này cứ lẩn quẩn trong đầu tôi, ngay cả lúc nằm mơ tôi cũng mơ thấy cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hắn Muốn Nhiều Hơn

“Thần tiên ơi, hiếm có quá, cuối cùng cũng lộ mặt rồi!” Giọng Mai vô cùng vui vẻ.

Ngón tay lượn vòng trên các phím bấm điện thoại nhưng không thể ấn xuống được. Bây giờ tôi cực kì hâm mộ Ngũ Nguyệt Vi, thích giận là giận, thích chửi là chửi. Tại tôi rụt rè hay là tại trong lòng tôi chưa bao giờ quá coi trọng Hạ Trường Ninh? Nhưng nếu như nói tôi không quan tâm đến hắn thì vì sao tôi luôn luôn nắm điện thoại trong tay như bảo bối, sợ lỡ mất cuộc gọi hay tin nhắn của hắn?

Trong lúc miên man suy nghĩ, tết cũng đã trôi qua. Tại sao tết đã qua rồi mà những suy nghĩ miên man này vẫn còn ở lại? Khi thì oán hận muốn phốt lờ Hạ Trường Ninh, khi thì lại hối hận, nhắn tin hay gọi điện cho hắn từ sớm thì bây giờ có phải đỡ phải khó xử không? Cứ do dự một ngày thì xấu hổ thêm một phần.

Trở về thành phố, tôi nằm nhà, toàn thân chán nản. Mắt nhìn điện thoại di động, tôi vẫn đang nghĩ đến Hạ Trường Ninh. Tôi cảm cái gối ôm lên đập lung tung, phát tiết một trận rồi lại một hồi suy nghĩ, tại sao tôi lại rơi vào tình trạng này? Tại sao lại bị tên lưu manh này hành hạ thảm như vậy?

Bố mẹ tôi đã đi làm, cả căn nhà trống vắng đến mức tôi không biết làm gì. Đột nhiên nhớ ra sau khi trở về vẫn chưa liên lạc với Mai, tôi liền gọi điện thoại cho nó. Có lẽ, có người để nói chuyện cũng tốt.

“Trời ơi, cuối cùng thì mày cũng lộ diện!” Giọng nói của Mai tỏ ra rất vui mừng.

“Về thì bị cảm, sau đó thì bận thi...” Tôi ngại ngần kể cho nó nghe chuyện lằng nhằng giữa tôi và Hạ Trường Ninh mấy ngày qua. Hắn đi tới chỗ Dật Trần đã mười ngày rồi, vẫn không có một dòng tin nhắn hay một cuộc điện thoại, thực sự khiến tôi lạnh lòng.

Hết giờ làm Mai tới thăm tôi, nhìn thấy nó, tôi rất vui vẻ. Đến tây bắc mà không liên lạc với nó, tôi cũng rất áy náy. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt nó.

Người nào chột dạ thì cũng vậy cả, nhưng tôi bỗng nhớ lại, lúc Hạ Trường Ninh nói với tôi hắn phải đến chỗ mới tình đầu của hắn thì ánh mắt hắn tỏ ra

thần nhiên hay là áy náy nhỉ? Tôi không nhớ.

Tôi đang suy nghĩ mông lung thì Mai nói: “Hạ Trường Ninh thật lòng với mày lắm, hồi mày tới đông bắc hấn buồn chán lắm”.

Tôi ưỡ ể oải đáp: “Hấn tới đông bắc đón tao”.

Mai ngẩn ra rồi cười sung sướng: “Tao nói rồi, hấn thực sự không tệ mà”.

Ừ thì không tệ, vốn là rất không tệ, nhưng... khúc mắc mấy ngày gần đây tôi phải nói với Mai thế nào đây? Tôi không nói gì nữa, Mai tiếp lời: “Tao thấy Hạ Trường Ninh cũng được. Hấn có cá tính, khí chất cũng tốt, lại còn nhiều tiền nữa. Hấn cũng thật lòng với mày. Phước Sinh, dứt khoát bắt hấn lại đi”.

“Đừng nhắc tới hấn nữa”.

Mai hiểu nhầm ý tôi nên nói một thôi một hỏi: “Mày đừng có thành kiến nữa. Hạ Trường Ninh có lúc lưu manh một chút nhưng hấn thực sự rất tốt. Mày nghĩ xem, hấn tới tận Đông Bắc đón mày, có bao nhiêu người làm được thế chứ? Đừng nói tới bạn trai, có khi chồng còn chưa chắc đã làm được”.

“Hấn lạ lắm, mấy hôm nay không có tin tức gì cả”. Tôi khó chịu nói. Hạ Trường Ninh trước đây dính tôi như kẹo cao su, bây giờ tới bên cạnh Dật Trần sợ rằng hấn đã sớm quên Phước Sinh rồi. Tôi càng nghĩ càng tức giận.

Mai sững lại rồi cười lớn: “Hóa ra mày và hấn đã thành đôi rồi, làm tao cứ lo lắng suông”.

Tôi vội cãi: “Không phải, hấn...”

Tôi kể lại những chuyện xảy ra mấy ngày qua cho Mai nghe. Nó nghe rất bình thản.

“Hạ Trường Ninh có phải đã dùng chiêu gì đó lừa cả mày và tao không? Lúc đầu chưa chinh phục được thì còn thấy mới mẻ, bây giờ lại không thêm để ý tới tao nữa. Hấn đi tìm Dật Trần đã mười ngày rồi, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có, áo mới tình cũ, Dật Trần quan trọng hơn tao nhiều”. Tôi bức xúc nói.

Mai cười ha ha đáp: “Trước giờ đều là Hạ Trường Ninh chủ động, giờ mày chủ động một lần không được sao? Nhắn tin cho hấn đi”.

Có lẽ tôi vẫn đợi một sự khuyến khích như thế này, tôi nhắn tin cho Hạ Trường Ninh không hề do dự: “Bạn không?”

Mãi lâu sau Hạ Trường Ninh mới trả lời tin nhắn: “Anh về rồi”.

Tôi nhìn tin nhắn mà mọi cảm xúc vô cùng hỗn loạn, là bức, là ngạc nhiên, hay tức giận? Tôi cười lạnh. Hấn đã về rồi cơ đấy! Tôi tròn mắt nhìn điện thoại, mãi lâu sau mới nhắn tin lại: “Về lúc nào?”

“Hôm kia”.

Thế à? Hấn như vậy sao? Chỉ nhắn có mấy chữ, không hề giải thích lấy một lời! Hấn chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi sao? Tôi vừa tức giận vừa tủi thân.

Tại sao khiến tôi cảm động rồi lại lạnh nhạt với tôi?

Tôi không biết con tức từ đâu tới nữa, nói chung trong lòng bây giờ là một cục tức. Tôi không nhắn lại mà ném điện thoại sang một bên.

Cũng không thấy hấn nhắn tin nữa.

Mai nhìn tôi rồi nói: “Biết đâu hấn thật sự đang bận việc gì đó”.

Tôi mím môi không nói gì, không đồng ý với quan điểm này. Chuyện này là sao chứ? Tôi hỏi hận xanh cả ruột. Làm sao tôi phải nhắn tin cho hấn?

Mai đáp đầy nghĩa khí: “Tao đi do thám cho mày, xem xem Hạ Trường Ninh chơi trò gì”.

“Mai, mày nhất định không được để Hạ Trường Ninh biết. Tao không thể mất mặt được”.

Bây giờ tôi muốn giết hấn, thôi, không cặp với hấn nữa cũng tốt! Mới được bao lâu mà đã thế này chứ!

Mai vội vã hứa hẹn sẽ không để Hạ Trường Ninh biết.

Hai hôm sau, Mai gọi tôi đi uống trà. Tôi nhớ tới quá trà Mây Tím nên muốn kéo Mai qua đó. Mai ngăn tôi lại rồi lúng túng nói: “Phước Sinh, chúng ta đến quán cà phê được không?”

“Tại sao lại không tới đó?”

Mai chần chừ một lúc rồi mới nói với tôi: “Hôm qua tao và Mai Sơn tới quán Mây Tím thì thấy Hạ Trường Ninh ngồi cùng một cô gái. Tao hỏi riêng ông chủ thì được biết cô gái ấy là bạn gái Hạ Trường Ninh, mấy hôm nay ngày nào Hạ Trường Ninh cũng tới đó với cô ta”.

Tôi cười gượng, trực giác nói cho tôi biết cô gái đó là Dật Trần. Không cần biết có phải là hiểu nhầm hay thực sự có chuyện gì, nhưng chuyện Hạ Trường Ninh ở bên cạnh cô gái khác, hẳn về mấy hôm nhưng không tới tìm tôi đều là sự thật.

Tôi kéo Mai tới quán cà phê khác.

Nó vẫn lo lắng nhìn tôi. Tôi mỉm cười: “Tớ và Đình Việt ở bên nhau lâu như thế, còn với Hạ Trường Ninh chẳng qua là cảm động nên mới vừa bắt đầu thôi, không có chuyện gì đâu. Như thế này lại hóa hay”.

“Hạ Trường Ninh làm trò gì thế, tao phải đi hỏi cho rõ mới được”.

“Đừng đi, muốn giải thích thì hắn sẽ tự nói. Không nói thì thôi. Hắn đối xử tốt với tao nên tao cảm động thôi, không có gì khác”. Mặc dù nói thế nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Tôi nghĩ nhất định là do đã quen với việc hắn theo đuổi tôi, đối tốt với tôi nên một khi hắn chuyển sang cô gái khác thì tự nhiên tôi sẽ có cảm giác mất mát.

Tôi hy vọng kì thi của tôi nhanh chóng có kết quả, tôi hi vọng mình đỗ. Thi không đỗ thì thất vọng biết bao. Tôi đã nghỉ việc, nếu như không đỗ thì tôi phải mau chóng tìm công việc mới.

Thế giới này quá nhỏ, khi tôi và Mai rời khỏi quán cà phê chuẩn bị đi ăn tối thì lại chạm mặt bọn họ.

Dật Trần vừa nhìn thấy tôi liền khoác tay Hạ Trường Ninh, cô ta nhìn đầy đặn hơn trong ảnh, tuy vậy chỉ cần thoáng nhìn là tôi nhận ra cô ấy ngay. Nhưng ảnh thì không biết nói chuyện, còn Dật Trần trước mặt tôi thì lại sống sờ sờ... hóa ra cô ta trông thoải mái thế này, đặc biệt trên môi luôn nở nụ cười, giống như ánh mặt trời ấm áp giữa mùa đông len lỏi vào tận sâu trong lòng người khác.

Khuôn mặt tôi chắc chắn bị gió lạnh thổi tới mức đỏ ửng rồi nên mới cứng đờ ra như vậy. Mai hých tôi, tôi mới nhìn Trường Ninh cười: “Lâu quá không gặp”.

Hạ Trường Ninh vẫn để Dật Trần khoác tay, cười hi hi nói: “Phước Sinh, giới thiệu với em đây là Dật Trần”.

Cô ta nhìn tôi cười dịu dàng, không có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng rất quyến rũ, có vẻ nữ tính dịu dàng tự nhiên. Cho dù tôi và cô ta đều là những cô gái thanh nhã nhưng tôi lại không có nét nữ tính như thế.

Tôi thực sự muốn gào lên nhưng lại không nói gì cả.

Tìm bạn gái cũ về rồi nên không cần tôi thể thân nữa? Câu Hạ Trường Ninh nói không tìm người thể thân lại vang lên bên tai tôi, nhưng sao bây giờ lại cảm thấy ngứa tai thế?

Vô cùng tức giận, tối hôm đó tôi đã gọi điện cho hắn: “Hạ Trường Ninh, anh đang chơi em đúng không?”

Hắn liền cười, cười rất kiêu ngạo: “Phước Sinh, em đang ghen đúng không? Em có thể tìm một biệt danh cho anh, không cần gọi cả họ tên anh thế đâu. Lấy anh nhé?”

Tôi khó chịu thế này mà hắn lại cười? Bởi vì tôi nói không lấy hắn nên hắn mới giờ trò này để trả thù tôi? Tôi xót xa nói với hắn: “Anh thật là đáng ghét, em ghét nhất là người khác giờ thù đoạn với em, cả đời này em không thèm để ý tới anh nữa. Anh nhớ đấy, Hạ Trường Ninh”. Tôi cúp máy đánh rụp.

Ngày hôm sau Hạ Trường Ninh tới, đứng ngoài phòng khách nói chuyện với bố mẹ tôi. Cho dù mẹ tôi gõ cửa thế nào tôi vẫn nhất quyết không mở.

Tôi ghé sát tai vào cửa, nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài nhỏ dần, sau đó là tiếng đóng cửa, tôi mới thở phào, tưởng rằng bố mẹ và Hạ Trường Ninh đều đi rồi nên tôi mở cửa.

Hắn xuất hiện ở trước cửa phòng với nụ cười đắc ý. Tôi hét lên rồi đóng cửa. Hắn dùng một tay giữ lại, tôi cố hết sức cũng không thể nào đóng vào được.

“Hạ Trường Ninh, anh là đồ lưu manh”.

“Không lưu manh thì làm sao nhìn thấy bộ dạng ghen tuông của em chứ?”

“Em ghét anh! Anh đi đi”. Tôi buông tay rồi nhân tiện cầm gấu bông đập hắn.

Hạ Trường Ninh vung tay túm luôn con gấu bông, tôi còn chưa kịp buông tay thì cả người lẫn gấu đều bị kéo vào lòng hắn. Đầu gấu bông kẹp giữa tôi và Hạ Trường Ninh.

Tôi lúng túng quay mặt đi. Con người này quá đáng ghét, tôi không muốn nhìn thấy mặt hắn.

“Không chủ động gọi cho em cả mười ngày, Phước Sinh, em yên tâm để anh đi tìm bạn gái cũ như thế à? Phước Sinh, công bằng với anh một chút”. Hắn nhẹ nhàng nói rồi ném con gấu ra ngoài và hôn tôi tới tấp, hung hăng bá đạo không cần thương lượng.

Tôi mơ hồ nghĩ, lẽ nào tôi thực sự động lòng rồi sao? Tôi lại thấy giận, tại sao lúc nhìn thấy hắn tôi lại thấy vui hơn là thấy giận? Nghe hắn nói thì hình như hắn có ý làm tôi ghen. Tôi đã ghen, nhưng tôi lại vui, vui vì hắn đã không thay lòng đổi dạ.

“Tập trung một chút”. Hạ Trường Ninh tranh thủ nói vài câu.

Mặt tôi nhất định đang đỏ bừng, tôi có thể cảm thấy mặt tôi đang rất nóng. Tỉnh táo lại, tôi cúi đầu không cho hắn chạm vào nữa.

Hạ Trường Ninh nâng mặt tôi lên ép tôi nhìn hắn, sau đó cười vô cùng dữ tợn: “Nhóc con, còn đấu với anh sao? Bây giờ có lấy không? Nếu không lấy đến lúc hối hận cũng đã muộn”.

Dù thế nào tôi cũng không thể nhượng bộ hắn được: “Không lấy, em không muốn ở bên anh nữa, xem anh làm gì được nào”.

Hắn đưa tay bẹo má tôi, dịu dàng nói: “Tiền dâm hậu sát”.

Tôi bất giác rung mình còn Hạ Trường Ninh cười ha ha. Tôi nắm chặt tay rồi lừa lừa chọc vào sườn hắn, tôi không tin hắn không buồn.

Hạ Trường Ninh không hề nhúc nhích rồi nói với vẻ khinh thường: “Phước Sinh, em có máu buồn, đúng không?”

Tôi sồn gai ốc hét lên một tiếng rồi lui về phía sau: “Không chơi thế”.

“Lại đây”.

Rõ ràng là hắn sai tại sao tôi phải đầu hàng? Đôi chân không nghe lời đã bước tới rồi.

Hạ Trường Ninh dựa vào thành ghế với điệu bộ ngạo mạn vốn có của một tên trọc phú: “Báo cáo tình hình tư tưởng của em đi, trong quãng thời gian qua đã nghĩ những gì?”

Tôi lườm một cái với vẻ khinh thường.

“Không nói à?”

“Chuyện Dật Trần thế nào?” Tôi chuyển chủ đề.

Mắt Hạ Trường Ninh lấp lánh, miệng cười tới tận mang tai, lại còn úp úp mở mở: “Chuyện này à, nói ra dài lắm...”.

Nhìn bộ dạng đắc ý chưa kia! Tôi sầm mặt lại: “Tôi không cần người đàn ông mà người khác đã đụng vào! Anh đi đi”.

Hạ Trường Ninh ung dung đáp: “Anh không đi”.

“Anh ngồi chơi, tôi đi”. Tôi quay người định bỏ đi. Sau lưng vang lên tiếng gió, không có gì bất ngờ, tôi đã bị hắn bắt được. Hắn chỉ cần dùng đầu ngón tay chọc vào eo tôi là tôi đã kêu rống lên như lợn bị chọc tiết.

“Không đấu võ, chỉ đấu văn! Không chơi như vậy”. Tôi hận hắn, hận chết đi được.

Tiếng cười của Hạ Trường Ninh còn chưa dừng lại tôi đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Trời ạ, không được để tôi mất mặt trước bố mẹ, tôi đầu hàng!

Hạ Trường Ninh buông tay. Đầu tóc tôi rối bời, mặt nóng bừng, đã rơi vào tay hắn rồi thì không có cơ hội đòi hỏi nữa sao?

Bố mẹ nhìn nhau cười rồi hỏi: “Hai đứa ăn cơm ở nhà hay ra ngoài ăn?”

“Ăn ở nhà”. Hạ Trường Ninh cười.

“Ra ngoài ăn”. Tôi không thể để bố mẹ thấy trò cãi vã này được.

“Trường Ninh mới về, hôm nay ăn ở nhà đi”.

Tôi tròn mắt nhìn, tại sao hắn có thể từ từ lấn tới dễ dàng như vậy? Tôi tức giận cũng phí công à?

Hắn ghé sát tai tôi nói thầm: “Ăn xong cơm anh sẽ báo cáo tình hình mấy hôm nay cho em. Không được âm ỉ trước mặt bố mẹ!”

Tôi lập tức đồng ý.

Tôi tò mò về hắn, tôi tò mò về quá khứ, tò mò về những mối tình đã qua của hắn. Hạ Trường Ninh ép tôi như vậy khiến tôi nhận ra rằng trong lòng tôi đã có hắn. Tôi thực sự nhớ hắn, ghen vì hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chuyện Dật Trần

Có lẽ mỗi tình đầu của bất kì ai cũng vô cùng đẹp đẽ, khi mất đi rồi nhớ lại luôn chỉ nhớ đến sự ngọt ngào và mộng lung của nó.

Sau khi ra quân Hạ Trường Ninh đã quyết định mở công ty riêng để làm ăn, và hắn đã gặp Dật Trần lúc đi nhập hàng.

Lúc đó Hạ Trường Ninh vẫn còn trẻ, Dật Trần cũng vừa tốt nghiệp đại học đi làm. Dật Trần là một cô gái nho nhã, nói theo lời của Hạ Trường Ninh thì cô ta giống một đóa sen trắng.

“Ngũ Nguyệt Vi là người đẹp cổ điển, nếu cô ta im lặng thì như một nhành lan đẹp trong khe núi. Sao anh không thích cô ta?” Vẫn nghe nói đàn ông yêu bằng mắt, tôi vẫn luôn cảm thấy kì lạ.

Hạ Trường Ninh cười: “Lan trong khe núi? Em thấy hoa lan nào có gai chưa? Nói hai câu không vừa ý là cô ta sẽ động thủ, muốn làm lành thì phải cũng bắt được cô ta đã. Vi thì hãy để người khác hưởng thụ thôi! Cùng lắm là anh làm đại sứ thân thiện, giúp cô ta tìm người đàn ông bị cô ta đánh tới mức muốn bỏ cô ta rồi xách về”.

“Vi mà biết anh nói xấu cô ta thế này chắc sẽ liều mạng với anh”.

Hạ Trường Ninh cười ha ha, trong ánh mắt vẫn có sự ám áp, không biết có phải vì hắn đang nhớ lại lúc nhỏ vô tư không? Hắn cảm khái nói: “Em cũng gặp Dật Trần rồi, cô ta không xinh đẹp bằng Vi nhưng rất nữ tính, là đàn ông thì sẽ muốn bảo vệ cô ta. Lúc đó Vi cũng đàng đàng sát khí nhưng khi gặp Dật Trần cũng chỉ chứng thực một câu nói”.

“Câu nói gì?”

“Sắt luyện trăm lần cũng sẽ mềm như bún”.

Hắn nói như thế lại khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu. Ngay cả một cô gái ương ngạnh như Ngũ Nguyệt Vi đứng trước mặt Dật Trần cũng trở nên dịu dàng, huống hồ là Hạ Trường Ninh? Tôi nhớ lại dáng vẻ Dật Trần khi khoác tay Hạ Trường Ninh, hình dung bằng cụm từ non nớt đáng thương thì vô cùng phù hợp.

Hạ Trường Ninh mỉm cười gõ trán tôi hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Tôi sực tỉnh và ngại ngần đáp: “Nghĩ tới cách anh tã cô ta, xem ra cô ta là người rất dịu dàng. Sao hai người lại chia tay?”

Câu nói này dẫn đến một câu chuyện rất cũ, rất hiện thực. Hạ Trường Ninh lúc đó mới mở công ty, không có tiền, lại là người ngoại tỉnh, bố mẹ Dật Trần không đồng ý cho họ yêu nhau.

Tôi nhớ lại hàng đồng mảnh khỏe bám người của Hạ Trường Ninh. Nếu hắn muốn ở bên Dật Trần chắc chẳng có gì ngăn cản được.

“Dật Trần đề nghị chia tay, bị kẹp giữa anh và gia đình cô ấy thực sự rất mệt mỏi. Lúc đó anh còn quá trẻ, chỉ nghĩ tới việc kiếm tiền mà chưa nghĩ tới chuyện kết hôn. Thực ra, bây giờ nghĩ lại mới thấy thái độ của anh khiến Dật Trần cảm thấy không chắc chắn. Cô ấy cũng không thể bỏ lại công việc mà theo anh được, thế là chia tay nhau thôi”. Hạ Trường Ninh nói nhẹ như mây khói, ánh mắt cũng rất thoải mái.

Tôi cười thừ và nhớ tới một câu chuyện.

Một cô gái hai mươi ba tuổi nói với người bạn trai ba mươi bảy tuổi rằng, chúng ta gặp nhau thật đúng lúc, nếu gặp sớm hơn thì anh vẫn còn là chồng của người khác, mà muộn hơn thì em đã là vợ của người khác rồi.

Không ai nói tình đầu nhất định phải khắc cốt ghi tâm, chấn động lòng người. Gặp đúng người, thời gian không đúng, môi trường không đúng thì cũng không thành đôi được. Chỉ có thể nói, Dật Trần và Hạ Trường Ninh không có duyên phận.

Sau đó Dật Trần lấy chồng, lấy một người giàu có và tới Hồng Kông. Sau khi lấy chồng được hai năm mới liên lạc với Hạ Trường Ninh, quá khứ đã xa rồi nên hai người giống như những người bạn cũ.

“Vẫn có thể làm bạn à? Không phải vẫn nghe nói yêu mà không thành thì cũng không thể làm bạn nữa sao?”

“Tình cảm của con người rất phức tạp, không có gì là tuyệt đối cả. Anh hy vọng cô ấy sống tốt, nghe nói cô ấy đã có một đứa con trai. Không ngờ chồng cô ta lại mới mất”.

Chồng Dật Trần mất, cô ta liền gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh, lúc đó Hạ Trường Ninh mới biết cô ta là vợ kẻ. Chồng Dật Trần có hai đứa con riêng một trai một gái, cả anh em họ hàng ông ta cũng muốn đuổi Dật Trần ra khỏi nhà và phân chia tài sản. Hạ Trường Ninh đi giúp cô ta.

“Không có di chúc sao?”

“Không. Chồng cô ấy chết bất ngờ. Về luật pháp thì cô ấy có thể được chia tài sản nhưng người nhà đó liên kết lại với nhau, hai mẹ con cô ấy rất khó sống. Anh đang tìm bạn bè giúp giải quyết vụ này. Dật Trần sợ, cô ấy sợ xảy ra chuyện, vì thế anh quyết định dẫn cô ấy đi khỏi đó, đợi khi nào mọi chuyện giải quyết êm xuôi thì về”.

“Dật Trần và con trai cô ta đều tới đây à?” Tôi rất thương cảm với Dật Trần, cảm thấy ở tuổi cô ta đã trở thành quả phụ rồi nuôi con thật không dễ dàng chút nào.

“Phước Sinh, em còn giận anh không? Anh làm việc hơi quá đáng một chút. Có điều nếu không làm thế thì sao anh biết được chứ?” Hạ Trường Ninh không trả lời câu hỏi của tôi mà tỏ ra vô cùng đắc ý.

Tôi hừ một tiếng mà không trả lời.

Sự việc không nhẹ nhàng như hắn nói.

Khi tôi gặp Dật Trần ở nhà Hạ Trường Ninh, trực giác mách bảo tôi, chuyện này rất kì quái.

Dật Trần mới mất chồng, tới nhà Hạ Trường Ninh cho khuây khỏa, Hạ Trường Ninh ra mặt giành tài sản cho cô ta, nhưng cô ta lại tới một mình, con trai cô ta không tới. Một đứa trẻ bốn tuổi sao có thể xa mẹ được chứ?

Hơn nữa, tôi cứ cảm thấy hình như Dật Trần coi Hạ Trường Ninh như đối tượng được lựa chọn để tái hôn.

Dật Trần không ở khách sạn mà ở nhà hắn! Không chỉ ở nhà hắn mà tiếp đón tôi cũng không khác gì bà chủ nhà.

Tôi ngồi đối diện với Dật Trần, Hạ Trường Ninh đứng sau lưng cô ta, tay chống lên sofa. Nếu dùng máy ảnh chụp lại thì đây sẽ là một bức ảnh rất đẹp.

Ngay cả khi nói chuyện Dật Trần cũng ngả người về phía Hạ Trường Ninh, lúc nói chuyện đầu nghiêng về phía anh, ánh mắt ngập tràn sự dịu dàng.

MK! Chơi trò hai gái tranh chồng à? Ngũ Nguyệt Vi chạy đâu mất rồi? Sao cô ta không xuất hiện chứ?

“Vẫn nghe anh Hạ nhắc đến em Phước Sinh, tên em rất đặc biệt”. Giọng cô ta khi nói tiếng phổ thông rất ngọt ngào. Tôi thì khác, nói chuyện có dịu dàng đến mấy thì cũng như cãi nhau.

Có điều, Ninh Phước Sinh tôi đã đợi lốt nhả nhận hai mươi ba năm rồi, cũng không kém. Tôi cố gắng để âm lượng của mình nhỏ hơn một chút, ngữ điệu chậm rãi một chút. Tôi mỉm cười và nói: “Tên của chị mới gọi là đẹp, tên của em quê lắm”.

Dật Trần cười dịu dàng, dù uể oải nhưng vẫn quyến rũ: “Anh Hạ, anh đừng bắt nạt Phước Sinh, cô ấy hiền quá”.

Hạ Trường Ninh cười gian như cáo: “Ừ, hiền lắm, lúc lên con ghen mới hiền khủng khiếp”.

Tôi cúi đầu, che giấu đôi mắt tràn đầy sát khí. Lúc tôi ngẩng đầu lên sát khí đã tan thành mây khói: “Em đâu có giống Ngũ Nguyệt Vi, cô ta ghen mới khủng khiếp”.

Tôi thấy Dật Trần chớp chớp mắt, sau đó cô ta lại nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng đáng yêu. Tôi thất vọng vô cùng khi nhớ ra Ngũ Nguyệt Vi cũng bị nụ cười của cô ta làm tan chảy.

Tôi thất vọng khi thấy Hạ Trường Ninh nhíu mày, chỉ một khoảnh khắc hắn đã dịu dàng nói với Dật Trần: “Tính Vi như thế mà”.

Dật Trần cười cười, có vẻ không để ý. Có phải khi cô ta và Hạ Trường Ninh yêu nhau hắn đã che chở cô ta và bỏ mặc Ngũ Nguyệt Vi nên Dật Trần mới không sợ sự đánh đá của Nguyệt Vi? Ừ, suýt nữa thì tôi quên, Hạ Trường Ninh nói Dật Trần lấy một người chồng giàu có, có lẽ sự khinh bỉ và ngạo mạn của Ngũ Nguyệt Vi đối với cô ta không có tác dụng.

Tôi cố ý xem giờ trên điện thoại sau đó đứng dậy nói với bọn họ: “Hạ Trường Ninh, anh nói chuyện với Dật Trần đi. Muộn rồi, em phải về nhà. Dật Trần, chào chị”.

Dật Trần tỏ ra tốt bụng nói: “Dù sao cũng muộn rồi, ở lại ăn tối đi. Anh Hạ đã nấu rất nhiều món rồi”.

Tôi chỉ có thể chửi thầm trong bụng một lần nữa: Hạ Trường Ninh, anh là đồ con lợn!

“Xin lỗi, bố mẹ em dặn em về cùng ăn tối”.

Hạ Trường Ninh cũng không giữ tôi lại, hắn biết tôi đang nói dối và chỉ cảm áo khoác đưa tôi về.

Tôi không từ chối. Tôi có một bụng lửa cần phát tiết!

Về tới nhà, xuống xe, tôi hít thở không khí buổi tối lành lạnh rồi quay sang nói với hắn: “Xử lý hết mối quan hệ lăng nhăng của anh rồi mới được tới tìm em”.

Hạ Trường Ninh chau mày, hần xuống xe đi tới trước mặt tôi: “Phước Sinh, không phải anh đã nói với em rồi sao? Dật Trần tới đây vì nhà cô ấy có chuyện”.

“Tại sao cô ta lại ở nhà anh mà không ở khách sạn?” Tôi rất bất mãn vì điểm này.

“Đừng trẻ con thế, cô nhà ở sao phải ra khách sạn. Nào, hôn một cái”.

Tôi giờ tay đẩy mặt hần ra. Tôi trẻ con à, hừ!

Cả chuyện Dật Trần khoác tay hần theo thói quen, cả chuyện Dật Trần dựa sát vào người hần, tôi không thể chấp nhận được.

Có lẽ giữa Dật Trần và Hạ Trường Ninh có những kỉ niệm mà tôi không biết, có tình yêu mà tôi không hay. Nhưng đã là quá khứ của bốn năm trước, không phải là hiện tại.

Sao tôi lại xui xẻo thế này!

Vốn biết ghen tuông chẳng thoải mái gì, bởi vì đã chấp nhận Hạ Trường Ninh, từ đối tượng theo đuổi trở thành bạn gái của hần là tôi phải thể hiện sự rộng lượng của mình sao? Thà cứ để hần bám lấy tôi như kẹo cao su còn cảm thấy an toàn hơn! Đỡ phải nhọc lòng!

Bất giác lúc này gương mặt Đình Việt lại hiện ra, tôi nhớ tới lúc tôi và anh cùng đi dạo phố, anh đã đối xử với Ngũ Nguyệt Vi thế nào? Tâm trạng tôi lúc này cực kì xấu.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh bỗng trở nên rất nghiêm túc: “Phước Sinh, anh là một người rất nhớ chuyện cũ. Nhưng anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em. Chuyện này em cũng biết mà, Dật Trần chỉ có một mình, rất đáng thương”.

Tôi cũng rất đáng thương! Tôi đáng thương mà còn không thể phát tác được! “Anh không thấy cô ta tình cũ dạt dào với anh sao? Ngay cả con trai cô ta cũng không mang theo, anh không thấy kì lạ sao?”

“Ha ha, con trai cô ấy ở nhà bà ngoại! Cô ấy không muốn ở nhà nên mới tới đây cho khuây khỏa”.

“Hạ Trường Ninh, anh chắc chắn là con trai cô ta không phải con anh chứ? Nó sinh đúng năm anh và cô ta chia tay đấy!” Trong lòng tôi không thoải mái chút nào, mở miệng nói hết những điều đang nghĩ.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh thay đổi, trở nên nặng nề, lông mày co rúm lại.

Tôi cảm thấy sợ hãi, vội giật giạt áo hần xin lỗi: “Em nói bừa thôi, anh đừng coi là thật”.

Hạ Trường Ninh cười đáp: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, về nghỉ ngơi sớm đi”.

Tôi nghe lời, đi được vài bước lại cảm thấy không thoải mái, tôi chạy lại lắc lắc tay hần: “Anh đừng nói với Dật Trần nhé, em chỉ không thích cô ta ở nhà anh thôi”.

“Biết rồi, mấy ngày nữa cô ấy về”. Hạ Trường Ninh bẹo má tôi và hài hước: “Nếu không yên tâm thì chuyển tới nhà anh ở đi. Anh cảm thấy cách này hay đấy”.

Tôi nóng bừng mặt. Mẹ tôi mà biết chắc rằng tôi chết mất, có cho mười lá gan tôi cũng không dám sống thử! Tôi le lưỡi: “Cứ ở đây mà mơ”.

Tôi chạy vào ngõ, quay lại nhìn hần, hần vẫn đứng nhìn theo. Tôi thở dài rồi lại cười. Có lẽ tôi nên học cách tin tưởng hần, chấp nhận hết thầy của hần?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vết Rạn

Vì có Dật Trần nên phần lớn thời gian Hạ Trường Ninh đều dẫn tôi về nhà ăn cơm. Dật Trần vẫn dựa dẫm Hạ Trường Ninh, đối xử với tôi cũng rất khách sáo.

Nghĩ tới những gì cô ta mới trải qua nên tôi quyết định không thêm tính toán với cô ta. Hạ Trường Ninh cũng đã nói rồi, vài hôm nữa là cô ta về. Cô ta còn có bố mẹ, con trai, không thể cứ ở đây mãi được.

Điều duy nhất khiến tôi không thoải mái đó là Hạ Trường Ninh rất chiều cô ta, nhìn lúc ăn cơm là biết. Hạ Trường Ninh không biết tôi thích ăn món gì, cho dù gọi cơm ngoài hay tự nấu nướng hần đều chọn những món ăn mà Dật Trần thích theo thói quen.

Dật Trần rất thông minh, ví dụ như Hạ Trường Ninh nấu cháo gà, cô ta sẽ đứng bên cảm khái rất tự nhiên: “Anh vẫn còn nhớ em không ăn hành à?”

Hạ Trường Ninh lại còn trả lời một câu: “Sao lại không nhớ chứ, ngày trước đi ăn cháo bên ngoài có hành, em còn nhặt từng mẩu một ra cơ mà”.

Coi tôi là người trong suốt sao? Tôi cúi đầu ăn cháo, quyết tâm không ăn bất thứ hai.

Dật Trần dịu dàng khuyên tôi: “Phước Sinh, em gầy quá, ăn nhiều một chút, béo lên một chút nữa mới xinh”.

Tôi không muốn tỏ ra ghen tuông liền đáp: “Người em nó thế, không béo lên được. Đến lúc trung niên cũng không sò sề được, đỡ phải giảm béo”.

Dật Trần và Hạ Trường Ninh cũng chạc tuổi nhau, hai mươi tám rồi, lại từng sinh con nữa. Mặc dù còn chưa vỡ phom nhưng so với trong ảnh thì đây đã hơn nhiều.

Lời nói ra khỏi miệng rồi tôi mới cảm thấy khó xử, từ bao giờ tôi trở nên chua ngoa thế này?

Hạ Trường Ninh liếc nhìn tôi và Dật Trần, sau đó nói giúp cô ta vài câu: “Phước Sinh đúng là gầy quá, hai mươi ba tuổi rồi mà nhìn như học sinh cấp ba, ăn nhiều một chút mới tốt”.

Dật Trần dịu dàng nhìn hân: “Tuổi này không béo được đâu, hồi ấy em cũng gầy, sinh con xong mới béo lên nhiều”.

Tôi bắt được cơ hội hỏi Dật Trần: “Dật Trần, sao chị không đưa cháu tới đây luôn?”

“Đúng thế, anh còn chưa được gặp con nuôi của anh nữa”. Hạ Trường Ninh bồi thêm một câu.

Dật Trần chậm rãi đáp: “Bố mẹ em không muốn xa cháu, cháu cũng quán ông bà. Trước giờ nó vẫn ở Thâm Quyển với ông bà, tuần nào em cũng về thăm cháu”.

Không hiểu sao khi nghe Dật Trần nói vậy tôi lại cảm thấy có một nỗi đau thương tỏa ra từ trên người cô ta.

Tôi chỉ mong Dật Trần mau chóng đi về, mỗi lần thấy Hạ Trường Ninh dịu dàng nói chuyện với cô ta là tôi thấy trong lòng không thoải mái. Nhưng tôi không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, chỉ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Rằm tháng giêng bố mẹ tôi mời Hạ Trường Ninh tới nhà ăn tết Nguyên Tiêu, nhưng câu trả lời của Hạ Trường Ninh khiến tôi không còn gì để nói.

“Mai anh nhất định sẽ đến nhưng sẽ hơi muộn một chút”.

Tôi không vui, chà nhẽ hân bắt cả nhà tôi phải chờ hân?

“Là thế này, Dật Trần ở nhà một mình, cô ấy không thích ăn bên ngoài, anh sắp xếp xong rồi qua đây. Em nói sớm thì anh làm sớm”.

Anh có cần nướng cái bánh đeo lên cổ cô ta nữa không? Tôi kích động muốn ném điện thoại, cúp máy cái rụp. Con tức còn chưa nguôi thì Hạ Trường Ninh lại gọi tôi: “Phước Sinh, sao em lại giận rồi?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Em không giận, em không cần thận ấn nhầm nút”.

“Ha ha, sao trước giờ không phát hiện ra em thích ghen thế nhỉ? Biết sớm thế anh đã không gài bẫy em rồi”. Hân không dễ bị lừa chút nào, chỉ khề cười.

Tôi thở dài, khó chịu nói: “Anh và cô ta ở cùng một nhà, anh nói xem trong lòng em có thể thoải mái được sao?”

“Ngày kia cô ấy về Thâm Quyển rồi, được chưa nào?”

Tôi lại vui lên, đúng là mình có hơi hẹp hòi! Tôi cười nói với hân: “Ngày mai anh cố gắng đến sớm nhé”.

Hôm sau Hạ Trường Ninh đến sớm, còn mang linh kinh quả cáp tới, bố mẹ tôi vui lắm. Tôi biết bố mẹ tôi nghĩ gì, họ cho rằng kết cục của tình yêu là kết hôn, nên đã coi Hạ Trường Ninh như con rể.

Mẹ tôi đã nói mấy lần về chuyện mời mẹ Hạ Trường Ninh tới ăn cơm. Tôi mới nhớ ra, hôm ba mươi Tết hân định dẫn tôi về nhà, nhưng vì Dật Trần nên tới giờ tôi vẫn chưa gặp mẹ hân. Tôi đỏ bừng mặt, sao mình lại sót ruột thế? Không gặp cũng tốt, dù sao bây giờ tôi cũng chưa có ý định kết hôn.

Lúc ăn cơm mọi người nói chuyện rất thoải mái. Tôi cứ nghĩ ngày hôm nay sẽ trôi qua trong vui vẻ, tôi rất thích cảm giác gia đình đầm ấm này.

Kết quả là sau khi ăn xong cơm Hạ Trường Ninh không có ý định ở lại, anh nói với bố mẹ tôi rằng công ty có việc, không ở lại được, khi nào xong việc sẽ tới chơi sau.

Tôi hỏi nhỏ: “Anh vội về nhà với Dật Trần à?”

“Phước Sinh, sao em vẫn không chịu hiểu thế? Một mình cô ấy ở đây, hôm hay lại là rằm, mai cô ấy đi rồi, có một số chuyện phải giải quyết”.

Những lời này khiến tôi bị tổn thương.

Cho dù giữa hấn và Dật Trần có gì mập mờ hay không thì thái độ của hấn cũng đã thể hiện rõ ràng. Ninh Phước Sinh tôi không yêu cầu nhiều, không cần anh quá đẹp trai, cũng không cần anh quá nhiều tiền, nhưng chỉ có thể có một mình tôi.

Tôi đã nói, một lòng một dạ.

Câu nói này đơn giản, nhưng cũng không đơn giản.

Tôi rất thất vọng về Hạ Trường Ninh, tôi biết Dật Trần ngày mai sẽ đi, hôm nay hấn về giúp cô ta sắp xếp hành lý cũng là việc bình thường. Nhưng tôi không kiểm chế được cảm giác buồn bã đang lan rộng trong lòng.

Hạ Trường Ninh ôm tôi vào lòng nói: “Phước Sinh, đừng như thế! Mỗi lần em không nói gì anh lại cảm thấy em rất xa anh. Anh không đi nữa, ăn cơm tối xong rồi mới về. Để anh gọi điện cho Dật Trần”.

Tôi vội ngẩng đầu lên ngăn cản: “Đừng, mai cô ta đi rồi, anh nên về nhà sớm đi”.

Trái tim phụ nữ luôn mềm yếu như thế, khi đàn ông suy nghĩ cho bạn một chút, bạn sẽ hận không thể trao cả trái tim cho hấn.

Hạ Trường Ninh chăm chăm nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói: “Phước Sinh, anh không phải là người ăn ở hai lòng. Em phải học cách tin tưởng anh”.

Không có câu nói nào cảm động hơn câu nói này nữa.

Tôi mỉm cười gật đầu.

Tối hôm đó Hạ Trường Ninh gọi điện cho tôi: “Phước Sinh, mai anh phải đi về cùng với Dật Trần một chuyến, nhà cô ấy có chút rắc rối”.

Tôi thở dài, giúp người thì giúp cho trót: “Biết rồi, anh nhớ về sớm”.

Buổi tối mẹ hỏi tôi: “Hạ Trường Ninh có mời con tới nhà nó không?”

Tôi lắc đầu: “Mẹ, mẹ vội chính thức như thế được không? Con và Hạ Trường Ninh mới tiếp xúc chưa lâu, còn chưa tới mức đó”.

“Cái con này, thế lúc nào mới tới mức đó? Mẹ đang bàn với bố xem lúc nào có thời gian sẽ đi gặp mẹ Trường Ninh nữa”.

“Công ty Hạ Trường Ninh có việc, hôm nay đi công tác rồi, bận tới mức tết cũng không được nghỉ ngơi. Sau này rồi tính”. Tôi bịa.

Rất muộn, hấn gọi điện thoại tới, âm thanh rất mệt mỏi: “Phước Sinh, đã ngủ chưa?”

”Chưa!”

”Anh cố gắng tuần sau sẽ về”.

”Ồ “.

Tôi không nói gì, rất lâu sau mới thấy Hạ Trường Ninh nhẹ giọng nói: “Phước Sinh, anh rất nhớ em”.

Lập tức trong mắt tôi lại có nước mắt.

Hấn đi giúp người yêu cũ, không phải tôi không ghét. Nhưng trong lúc này tôi lại tin tưởng Hạ Trường Ninh vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Một tuần sau Hạ Trường Ninh mới trở về. Trong quãng thời gian này thỉnh thoảng mới thấy hấn nhắn tin. Nhiều khi tôi gọi điện thoại tới thấy hấn luôn rất mệt mỏi. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nên trong lòng rất hoảng loạn.

Hấn tới nhà tìm tôi, hôm đó ánh mặt trời rực rỡ, có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của mùa xuân.

Tôi mỉm cười: “Đi đâu?”

Hắn lái xe đưa tôi tới bãi tập bắn: “Hôm nay muốn tí thí với em”.

Bãi tập bắn hôm nay chỉ có tôi với hắn, không có khách nào khác.

Tôi say mê nhìn hắn, hắn bắn rất giỏi. Nhìn hắn tôi lại nhớ lại cảnh hắn phải uống mấy lít rượu.

Hạ Trường Ninh quay đầu lại, ánh mặt trời ngày đông càng khiến hắn trông rạng rỡ hơn. Hôm nay tôi mới phát hiện ra, hắn rất hợp với màu đen, đầu đinh, răng trắng. Hóa ra Hạ Trường Ninh cũng rất đẹp trai, không phải vẻ tuấn tú như Đinh Việt, vẻ đẹp của Hạ Trường Ninh rất đàn ông.

Tôi ngồi bên chiếc bàn tròn cách đó không xa, cười híp mắt nhìn hắn.

Hạ Trường Ninh bước tới, ngồi trước mặt tôi và dựa đầu lên gối tôi. Tôi chưa bao giờ thấy hắn như thế này, hóa ra đàn ông cũng có lúc làm nũng.

Tôi vuốt nhẹ mái tóc hắn, trong lòng có cảm giác muốn bảo vệ hắn. Tôi cười, mình lại có ý muốn bảo vệ hắn mới buồn cười!

“Phước Sinh, lúc em thắng Mẫn và quay lại cười đắc ý với anh, lúc đó anh đã muốn có em, chỉ muốn có em .

“Ừ, bây giờ thì sao?” Tôi thôi cười, cố ý nghiêm túc hỏi hắn.

Hắn ngẩng đầu lên và nghiêm túc đáp: “Đẳng nào cũng là của anh, không phải muốn nữa”.

Tôi đập nhẹ lên đầu hắn, đáp: “Nói muốn là muốn, nói không muốn là không muốn, đừng có mơ”.

Hắn đứng dậy cầm tay tôi và hỏi: “Phước Sinh, em thích anh thật chứ?”

Tôi ngại ngùng nhìn đi chỗ khác, không đáp.

“Có lúc anh nghĩ, nếu không phải anh cứ bám lấy em thế này thì chắc chắn em sẽ không thích anh”.

“Đương nhiên, em dựa vào cái gì mà phải thích một tên lưu manh?”

Trước giờ khi Hạ Trường Ninh nghe xong câu đó sẽ phản kích ngay, nhưng hôm nay lại yên lặng, hắn chỉ ôm chặt tôi rồi hôn như điên cuồng. Tôi nghe thấy tiếng trái tim hắn đập dồn dập, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng thở dài. Lúc này mọi ý nghĩ đều biến mất, chỉ có hơi thở của hắn quấn chặt lấy tôi.

Tôi mỉm cười ngượng ngùng. Tôi cho rằng chuyện của Dật Trần đã qua đi, nghĩ rằng có thể tiếp tục lưu giữ cảm giác ngọt ngào này.

Cả ngày hôm đó, gương mặt tôi luôn rạng rỡ nụ cười.

Chưa có kết quả thi nhưng tôi đã bắt đầu tìm việc mới, tôi tính cứ đi làm rồi đợi kết quả thi, nếu thi không đỗ thì vẫn phải đi làm mà.

Ý của Hạ Trường Ninh là đợi kết quả đã rồi tính, nhưng tôi quanh quẩn ở nhà nhà rồi không có việc gì làm, hắn không thuyết phục được tôi nên giới thiệu tôi tới làm hành chính ở công ty của Trần Thụ.

Trần Thụ nhìn thấy tôi liền vui vẻ: “Hạ Trường Ninh, anh không phải muốn chơi em đấy chứ? Mang Bò tát tới bắt em thờ cúng à?”

Hạ Trường Ninh ôm tôi và nói khinh thường: “Vốn định thờ cúng ở công ty anh, nhưng Phước Sinh mặt mông nói chỉ cần tìm một cái miếu nhỏ là được rồi”.

Trần Thụ nghiêng răng nhìn hắn.

Tôi cười hi hi và đáp: “Trần Thụ, anh có muốn đem Mẫn tới công ty của Hạ Trường Ninh thờ cúng không? Như thế cũng tiện cho em và Mẫn trao đổi tình báo”.

Trần Thụ gật đầu phối hợp: “Được đấy, cách này khá hay, không ai bị thiệt”.

Chuyện này coi như xong.

Bạn bè là bạn bè, tôi và Mẫn vẫn thực sự tới làm việc ở công ty của hai người họ, nhận lương nhân viên hành chính, thỉnh thoảng còn hẹn nhau đi dạo để trao đổi tình báo.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, một lời đề nghị vô tình của tôi lại trở thành ngọn nguồn khiến tôi chia tay Hạ Trường Ninh.

Mẫn là người rất hoạt bát, ăn mặc rất thời trang, cô ấy không giữ được chuyện gì trong lòng cả. Có hôm tôi với cô ta dạo phố mệt rồi nên ngồi nghỉ uống nước. Mẫn hỏi tôi: “Trước đây có phải Hạ Trường Ninh có bạn gái tên là Dật Trần không?”

Tôi thấy lạ không hiểu sao cô ấy lại biết chuyện này:

“Tình đầu, chuyện từ lâu lắm rồi”.

“Nhưng Phước Sinh này, sao tớ thấy chuyện này không đúng lắm, có phải gần đây Hạ Trường Ninh đi công tác mấy lần không?”

Hắn thường xuyên đi công tác, thì sao chứ?

“Tớ nghe Trần Thụ nói thế, hình như Hạ Trường Ninh có một đứa con trai ở Thâm Quyển”.

Tôi cười ha ha: “Là con nuôi”.

“Phước Sinh, tớ coi bạn như bạn thân nên mới nói. Cho dù là con nuôi nhưng đó là con của bạn gái cũ! Gần đây Hạ Trường Ninh đều tới Thâm Quyển công tác, nhờ đầu tình cũ lại cháy”.

“Không đâu, anh ấy không phải loại người như thế, không bắt cả hai tay đâu. Tớ gặp cô ta rồi”.

Mặc dù nói như thế nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy vướng mắc.

Người gỡ vướng mắc ấy là Ngũ Nguyệt Vi.

Cô ta tới tìm tôi, vẫn nói với dáng vẻ khinh miệt và cao ngạo quen thuộc: “Không phải cũng bị anh Ninh tán đổ rồi sao, tôi tưởng cô thanh cao lắm cơ”.

Đối phó với cô ta, tôi chưa bao giờ hòa nhã. Tôi nói với Ngũ Nguyệt Vi: “Người trước đây Hạ Trường Ninh thích là Dật Trần, bây giờ là tôi, đều không phải cô”.

Không còn câu nói nào có thể làm tổn thương cô ta hơn câu này.

Ánh mắt của Ngũ Nguyệt Vi như bốc lửa, cô ta nhếch môi rồi cười lạnh: “Đúng, trước đây hắn thích Dật Trần, kết quả cô ta không cần hắn. Bây giờ hắn thích cô, kết quả hắn vẫn không cần cô”.

Tôi phát điên: “Ngũ Nguyệt Vi, có phải tâm lý cô biến thái không? Cô ăn không được thì đập đổ, thế mà anh ấy vẫn coi cô là bạn bè! Ông già nhà cô còn không làm khó tôi, cô đừng dùng kế ly gián nữa”.

Ngũ Nguyệt Vi im lặng một lúc rồi thờ hít một hơi dài và đáp: “Phước Sinh, tôi gọi cô như thế cô đừng trách. Anh Ninh không biết tôi tới đây, tôi tới không phải để cãi nhau với cô. Trước đây, tôi luôn nghĩ rằng sau khi hắn chia tay với Dật Trần thì sẽ chấp nhận tôi. Nhưng không, hắn không thích tôi, đến giờ vẫn không thích tôi. Tôi cũng nghĩ rõ ràng rồi, trong thiên hạ đâu chỉ mình hắn là đàn ông, tôi tới đây vì...”.

Trong lúc cô ta cần môi suy nghĩ thì tôi cũng bình tĩnh lại. Cô ta có lòng với Hạ Trường Ninh như thế, tôi thực sự không thể nói cô ta điều gì. Chỉ cần cô ta không phá hoại, không vô lý như trước đây thì tôi sẽ tha thứ cho cô ta.

Đôi mắt Ngũ Nguyệt Vi sáng lên, dường như đã hạ quyết tâm, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tôi đã yêu người đàn ông khác. Tôi hy vọng cô và Hạ Trường Ninh hạnh phúc, hắn đi lính từ nhỏ, thực sự rất vất vả. Cô phải tốt với hắn một chút”.

Có lẽ Ngũ Nguyệt Vi gặp tôi là để chấm dứt tình cảm với Hạ Trường Ninh. Tôi mỉm cười và nói: “Hy vọng cô hạnh phúc. Sau này mong cô đừng dùng thái độ đó nữa, không ai chịu được đâu, cũng mong cô thường xuyên tới chơi”.

Ngũ Nguyệt Vi nhìn tôi chằm chằm hồi lâu rồi mới nói: “Phước Sinh, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao bọn họ đều yêu cô. Cô là một cô gái tốt”.

“Cảm ơn”. Khi cô ta nói bọn họ tôi nghĩ ngay tới Đinh Việt. Tôi nghĩ, người đã mất rồi, Đinh Việt sẽ mong tôi hạnh phúc. Sau chuyện đó tôi còn chưa từng hỏi xem mộ Đinh Việt ở đâu. Tôi chạy trốn không muốn nhìn thấy chuyện này. Có lẽ chỉ như thế mới có thể khiến tôi không tưởng tượng anh chết thế nào. Cho dù tôi hạnh phúc thì anh ở trên trời nhìn là được rồi, tôi không muốn mình và Hạ Trường Ninh thể hiện hạnh phúc trước mặt anh. Đinh Việt không thích Hạ Trường Ninh.

“Anh Ninh và Dật Trần... là chuyện lâu lắm rồi, cô không nên quá bận tâm”. Cô ta hơi do dự khi nói với tôi điều này.

“Tôi biết, anh ấy cũng nói với tôi rồi”. Tôi nghĩ trả lời thế này là rất tốt. Hạ Trường Ninh không giấu tôi, hắn nói hết cho tôi rồi, tôi cũng đã gặp Dật Trần, còn gì phải bận tâm nữa sao.

“Cô... cô không bận tâm chuyện Hạ Trường Ninh và Dật Trần có một đứa con sao? Chuyện này tôi vốn không muốn nói cho cô biết, nhưng tôi hy vọng cô không bận tâm, vui vẻ ở bên Hạ Trường Ninh”.

Tôi sửng sốt. Tôi nhớ lại đã có lần tôi nói với Hạ Trường Ninh rằng, biết đâu con của Dật Trần là con hắn. Lúc đó chỉ vô tình thốt ra thôi, lẽ nào là thật sao?

Nhưng trước giờ Hạ Trường Ninh chưa từng nói điều này, trong lòng tôi rối như mớ bòng bong.

Những lời của Mẫn cứ vang vọng bên tai tôi, hắn tới Thâm Quyển mấy lần. Tôi còn nói đó là con nuôi của Hạ Trường Ninh. Tôi lập tức không nghĩ được gì nữa.

Tôi nhìn Ngũ Nguyệt Vi, cô ta cũng tỏ ra bối rối. Tại sao cô ta đột nhiên lại muốn tôi và Hạ Trường Ninh ở bên nhau? Tại sao lại thay đổi đột ngột như thế?

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô đừng chơi trò vòng vo phá hoại tôi và Hạ Trường Ninh nữa, có việc như thế này thì hẳn sẽ tự nói cho tôi biết. Chào cô”.

Tính cách của Ngũ Nguyệt Vi trước giờ luôn coi mình là nhất, cô ta lại hếch cằm lên, lạnh lùng cười: “Tôi chỉ hy vọng cô không phải là loại con gái lẳng lơ, ở bên Hạ Trường Ninh lại nghĩ tới người đàn ông khác”.

“Liên quan quái gì tới cô!” Không khí hòa thuận vừa xuất hiện lập tức bị đập tan. Tôi vừa tức vừa lo, nhìn ánh mắt Ngũ Nguyệt Vi tôi có thể thấy chuyện này không không phải là bịa. Cô ta cố ý tới đây tìm tôi chính vì muốn nói với tôi chuyện này.

Rời khỏi quán trà tôi gọi điện ngay cho Hạ Trường Ninh, hỏi thẳng luôn: “Con trai Dật Trần là của anh, đúng không? Phải không?”

“Em đang ở đâu?”

Trái tim tôi lạnh buốt. Đúng, chắc chắn là đúng, hẳn không hề dứt khoát phủ nhận. Nhưng tại sao anh không nói với tôi? Tôi hỏi câu này gần như vô thức, đúng hơn là hét lên.

Tôi không biết mình bận tâm vì chuyện hẳn và Dật Trần có con trai hay là vì hẳn không hề nói với tôi chuyện này.

“Phước Sinh, em nghe anh nói...”

Tôi lập tức cúp máy. Tôi thực sự không biết nói gì nữa.

Lúc Hạ Trường Ninh tới nhà bố mẹ tôi đi vắng. Hẳn đứng ở cửa và rất thông minh gọi vào máy bàn. Tôi vừa nhắc máy hẳn nói luôn: “Anh ở ngoài cổng nhà em, em không muốn để hàng xóm xem trò cười đấy chứ?”

Ghét nhất là cái tên này luôn biết cách nắm bắt tâm lý người khác. Tôi mở cửa rồi nhảy sang một bên, chỉ sofa nói: “Anh ngồi yên cho em, cảm động đấy!”

Hẳn nghe lời ngồi xuống, nghiêm túc nói với tôi: “Chuyện này anh muốn xác nhận rõ ràng rồi mới nói cho em biết. Em còn nhỏ, có thể không hiểu được cảm giác của anh”.

“Nhưng anh biết cảm giác của em không? Em là người đợi anh thông báo kết quả sao? Là con trai anh thì sao? Bây giờ Dật Trần có một mình, anh sẽ chịu trách nhiệm vì chuyện nhiều năm trước, sau đó lấy cô ta sao?”

Hạ Trường Ninh thở dài một tiếng, đầu dựa vào thành ghế, nhắm mắt tỏ ra mệt mỏi: “Phước Sinh, nói thật là anh không biết. Đưa Dật Trần về anh mới biết, nguyên nhân chính khiến người nhà chồng cô ấy bài xích cô ấy là vì đứa bé đó không phải con của chồng cô ấy. Anh đã gặp thằng bé ở Thẩm Quyển, bố mẹ Dật Trần gọi nó là Hạ Hạ, tên nó là Trần Hạ. Em có biết cảm xúc của anh như thế nào không? Anh cảm thấy vô cùng mê mẩn. Anh hỏi thì cô ấy lại nói không phải con anh. Anh đòi đi xét nghiệm ADN thì cô ấy nhất quyết không chịu. Mấy ngày qua anh suy nghĩ mãi về vấn đề này. Nếu đúng là con anh thì anh nên làm thế nào?”

Tôi đứng cách hẳn hai mét. Tôi nhìn thấy hẳn nhắm mắt nói như vậy, trong lòng dội lên cảm giác xót xa. Tôi cũng không biết phải làm thế nào.

Nếu như đứa bé thực sự là con của Hạ Trường Ninh thì tôi phải làm thế nào?

Hạ Trường Ninh mở mắt ra đi tới ôm tôi: “Phước Sinh, em có thể thông cảm được cho anh thì tốt, không thể thông cảm cũng không sao, anh thật lòng với em”.

Chấp nhận Hạ Trường Ninh thì lập tức sẽ thành làm mẹ kế? Không hiểu sao trong đầu tôi lại nảy ra ý nghĩ như vậy khiến tôi rùng mình. Tôi thực sự chưa hề chuẩn bị tâm lý.

Với tính cách của Hạ Trường Ninh thì hẳn sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.

“Phước Sinh, cứ bình tĩnh, để anh cũng bình tĩnh. Cho dù kết quả có thế nào chẳng nữa thì anh vẫn thực sự nghiêm túc với em”. Hạ Trường Ninh nghiêm túc nói.

Tôi tin, tôi tin tưởng, nhưng tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Trước mắt tôi hiện lên hình ảnh Dật Trần khoác tay hẳn, dựa vào hẳn.

“Cô ta... có thể thấy cô ta chưa quên tình cảm với anh...”

Hạ Trường Ninh lớn tiếng ngắt lời tôi: “Không phải chuyện đó! Phước Sinh, anh đang đau đầu không phải vì chuyện đó”.

Tôi nhìn anh, một người luôn có chủ kiến, một người đã hiểu hết mọi chuyện như hẳn đang có tâm trạng vô cùng nặng nề.

Nếu như đứa bé là con trai hẳn, vậy thì câu chuyện chia tay năm đó của hẳn và Dật Trần sẽ có phiên bản như thế nào?

“Bình tĩnh đã”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói, hần cầm áo vest rồi ra về.

Đóng cửa lại, tôi nghĩ, có lẽ ông trời đã sắp đặt, tôi không có may mắn ấy.

Hai hôm sau tôi nhận được thông báo trúng tuyển. Tôi không gọi điện báo cho Hạ Trường Ninh, tôi nghĩ nếu hần đã nghĩ kỹ nên giải quyết thế nào thì hần sẽ tới tìm tôi.

Một tuần sau Hạ Trường Ninh nhắn tin cho tôi, hần phải đi Thẩm Quyền một chuyến. Hần còn dặn: Em đợi anh trở về.

Mùa xuân trăm hoa đua nở đã trôi qua. Những cây phượng vĩ đã bắt đầu nở những chùm hoa đỏ rực, dưới ánh mặt trời chói chang cây cối ngày càng trở nên xanh mướt.

Nửa tháng trôi qua, Hạ Trường Ninh chưa trở về, cũng không có tin tức gì.

Thỉnh thoảng có dịp đi qua công ty hần tôi lại không nhận được ngược đầu lên nhìn.

Tôi gọi 1080 hỏi số điện thoại công ty hần rồi nhờ Mai gọi. Nó cúp máy rồi thờ dãi: “Giám đốc Hạ đi vắng, mời bạn để lại lời nhắn”.

“Không sao. Bạn bảo bạn họ Mai, muốn tìm hần để hỏi chút chuyện cũng rất bình thường mà”.

“Phước Sinh, tớ cảm thấy bạn thực sự đã thay đổi. Bạn cẩn thận, suy nghĩ chu đáo. Vì sao bạn không chủ động tìm anh ta hỏi cho rõ?”

Tôi không hề chau mày: “Việc này nên để hần tự giải quyết thì hơn. Nếu hần không tìm tớ thì đó chính là câu trả lời rồi. Tớ muốn bạn gọi điện tới là vì tớ nhớ hần, muốn biết tin về hần. Mai, bạn biết không? Hóa ra cũng có lúc tớ muốn biết nhất cử nhất động của Hạ Trường Ninh”.

Mai nhìn tôi thông cảm: “Hay là bạn gọi điện cho hần?”

Tôi lắc đầu. Tôi chưa bao giờ tin rằng có ai lại bận tới mức không có đủ thời gian để gọi một cuộc điện thoại. Khi tôi và Hạ Trường Ninh đã yêu nhau thì dù không gặp nhau cũng sẽ gọi điện hoặc nhắn tin.

Thực ra chưa ngày nào hần không nhắn tin, chỉ mấy ngày Tết hần có ý không nhắn vì muốn tôi hiểu rõ nội tâm mình hơn. Nhưng bây giờ, một cuộc điện thoại cũng không có, một dòng tin nhắn cũng không.

Tôi nghĩ rằng, đó đã là câu trả lời.

Hạ Trường Ninh nói: “Đợi qua năm nay, năm sau nếu như em thi đỗ thì tháng bảy, tháng tám lấy anh, tháng chín đi học, thế nào?”

Hạ Trường Ninh nói: “Anh không phải người ăn ở hai lòng”.

Hạ Trường Ninh nói với bố Vi: “Trước đây ông từng nói, có vợ thì chỉ cần khẩu đầu ba cái trước ông là xong. Mối cưới cũng ông không tới”.

Mùa hè đã tới, những lời của hần giống như những lời nói mê từ bao năm trước, hoặc đó chỉ là hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Tôi luôn mắng hần là lưu manh, hần cũng luôn trả lời tôi: “Nhưng em thích”. Sau đó sẽ giờ trò lưu manh tới cùng.

Khi ghét hần, tôi chỉ cảm thấy bị hần đeo bám thật phiền phức.

Khi thích hần, nhớ lại những lúc mắng hần là lưu manh đều giống như đang liếc mắt đưa tình.

Chỉ cần nhớ lại là tôi nghĩ ngay tới dáng vẻ lưu manh, bám riết lấy tôi của hần. Có âm thanh chọt phát ra từ đáy lòng: Lỡ mất rồi.

Hoa mây tím đã rụng, chỉ còn những chiếc lá rậm rạp. Tôi đã từng ngủ một buổi chiều dưới ánh nắng ấm áp ở đây, khi mở mắt ra thấy Hạ Trường Ninh cũng đang ngủ, ký ức khi đó bỗng biến thành một cái tát vào mặt tôi, nhắc nhở tôi: Ninh Phước Sinh, mày đã không kịp nói với hần là mày thích hần rồi.

Tôi không khóc, lúc chia tay với Đinh Việt tôi đã khóc tan nát cõi lòng, vậy mà bây giờ không có lấy một giọt nước mắt.

Khi Hạ Trường Ninh ngã mình trên ghế sofa, nhắm mắt nói những nghi ngờ của hần, tôi đã có ý không muốn mang tới cho hần bất cứ áp lực nào. Là con trai của hần, là mối nghiệt duyên giữa hần và Dật Trần nhiều năm trước, là món nợ mà hần nợ cô ta, là hần lựa chọn đi trả, tôi chỉ có thể chúc phúc.

“Một thời gian nữa là đi học rồi. Đi đi, mình đi dạo phố, xem có gì mua được không”. Tôi chuyển chủ đề rồi kéo Mai ra ngoài.

Con người có rất nhiều cách để trưởng thành. Hoàn cảnh gia đình, sự giáo dục của bố mẹ, rèn luyện trong công việc, những sự kiện lớn hay tình cảm nam nữ thay đổi.

Bố mẹ tôi rất ngạc nhiên khi thấy Hạ Trường Ninh biến mất. Tôi nói với họ: “Con và Hạ Trường Ninh chia tay nhau rồi. Đừng hỏi con nguyên nhân, con

lớn rồi, có thể tự giải quyết mọi chuyện của mình. Mong bố mẹ hiểu cho con”.

Mẹ tôi mở miệng định nói theo thói quen nhưng bố tôi đã ngăn lại.

Lời của bố tôi đầy thâm ý sâu xa: “Bố mẹ thích Hạ Trường Ninh bởi vì thấy nó tốt với con. Mặc dù nó không được học nhiều nhưng lại có tinh thần cầu tiến. Trong những học trò bố đã dạy thì không ít người chỉ học với mục đích kiếm tấm bằng, mượn cớ đi học để mở rộng quan hệ cũng khá nhiều, Hạ Trường Ninh là người hiếu học nhất trong số đó. Phước Sinh, con cũng lớn rồi. Bố mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con, bố mẹ không can thiệp vào quyết định của con. Chỉ cần con sống hạnh phúc là bố mẹ vui rồi”.

Buổi nói chuyện này khiến nước mắt tôi tuôn như mưa.

Lúc tôi thu dọn hành lý chuẩn bị rời khỏi đây thì Hạ Trường Ninh trở về.

Hắn mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần Tây, đầu tóc gọn gàng. Nhìn hắn giống như một cây kem giữa trưa hè, ngọt ngào và mát lạnh.

Hạ Trường Ninh bây giờ, dù nhìn thế nào tôi cũng cảm thấy hắn rất đẹp trai.

Hắn ngồi trong xe nhìn về phía nhà tôi, ánh mắt hắn khiến tôi mê đắm. Tôi gỡ đầu máy cái, cảm giác vui sướng dồn lên trong lòng, mọi sự phỏng đoán và bất an bấy giờ tiêu tan như mây khói. Nhìn thấy hắn, tôi chỉ thấy niềm vui tràn ngập.

“Anh về rồi?”

Hạ Trường Ninh mỉm cười rồi mở cửa xe. Tôi lên xe, thắt dây an toàn xong, cười và hỏi anh: “Đi đâu?”

“Bãi tập bắn”.

Hắn nói xong trái tim tôi lại trầm xuống.

Nơi hẹn hò của người khác không phải là quán cà phê, rạp chiếu phim thì cũng là những nơi danh lam thắng cảnh, công viên bờ sông, tôi và Hạ Trường Ninh hình như có tình cảm đặc biệt với bãi tập bắn.

Lần đầu tiên, tôi khiến hắn thua cuộc và uống say rượu.

Lần thứ hai, Hạ Trường Ninh đưa Dật Trần về, rồi yên tĩnh gác đầu trên đùi tôi, hơn nữa, hắn nói lần đầu tiên đến bãi bắn đã muốn có tôi.

Lần này, hắn không nói, còn tôi cũng đã hiểu.

Niềm vui khi nhìn thấy hắn và khi lên xe không thể nào tiếp tục được nữa.

Hắn im lặng lái xe, tôi im lặng nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa xe.

Bãi tập bắn im lặng lạ thường trong buổi trưa hè.

Tôi chuyên tâm cầm súng lên và ngắm thẳng vào bia bắn. Chốc chốc tiếng súng lại vang lên, không phải bắn vào hồng tâm mà giống như bắn vỡ thứ gì đó, giống tiếng đồ sứ rơi xuống đất, tiếng vỡ giòn tan.

“Phước Sinh, em muốn bắn chuẩn hơn thì đừng run tay”. Hắn đi tới nâng tay tôi.

Tôi buông tay, run rẩy.

“Đề anh giúp em, nào, cùng ngắm bắn”. Tay hắn vẫn rất vững. Nghe thấy đoàng một tiếng, dường như tôi lập tức buông súng quay sang ôm hắn.

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc tôi rồi thờ dãi: “Anh chỉ đi có hai tháng thôi mà. Phước Sinh, em ngẩng đầu lên”.

Tôi không muốn.

“Trần Hạ không phải con anh...”

Tôi sững lại, mọi chuyện đều đã không thành vấn đề nữa rồi. Tôi sung sướng ngẩng đầu nhưng lại thấy có điều gì đó sâu xa trong đôi mắt hắn.

Ngón tay hắn lướt trên mặt tôi. Tháng tám nhưng tay hắn không có mồ hôi mà vẫn khô ráo mát lạnh: “...thì tốt biết mấy”.

Đầu óc tôi bỗng trở lên trống rỗng, có nghĩa là con trai của Dật Trần là con hắn? “Anh sẽ giải quyết thế nào?”

“Phước Sinh, em đi học, anh sẽ nghĩ cách giải quyết việc này. Dù sao đó cũng là một việc lớn với anh”. Hạ Trường Ninh nhìn tôi do dự rồi hỏi: “Phước Sinh, nếu Dật Trần đồng ý để anh nuôi Trần Hạ, thì em có chấp nhận nó không?”

Đây chính là một câu hỏi khiến tôi phiền não nhất. Tôi thích Hạ Trường Ninh, nhưng trực giác lại ngăn tôi làm mẹ kế của con trai Hạ Trường Ninh và Dật

Trần. Tôi chỉ là một người bình thường! Tôi mới hai mươi ba tuổi, còn Trần Hạ đã lên bốn, tôi phải làm mẹ nó ư? Ai cho tôi một câu trả lời bây giờ?

Hạ Trường Ninh bật cười, lúc này mà hắn còn cười được: “Phước Sinh, anh tưởng rằng em không bận tâm tới điều đó, chỉ cần ở bên cạnh anh thì không cần để ý tới mọi thứ khác”.

Vì tình yêu mà không nghĩ tới gì khác? Bây giờ tôi mới hiểu, tôi cười khổ nói với hắn: “Hạ Trường Ninh, em xin lỗi, em không biết”.

“Anh biết”. Hắn cười nhạt: “Tình yêu của em dành cho anh vẫn chưa sâu sắc tới mức ấy đâu, Phước Sinh ạ”.

Là hắn yêu cầu quá cao hay tôi thực sự không đủ yêu hắn?

Hạ Trường Ninh nhìn tôi một lúc rồi nói: “Phước Sinh, nếu như anh không tới tìm em thì em sẽ từ bỏ đúng không? Nếu như một khi em biết anh có điều gì đó không tốt với em thì em sẽ phủ định toàn bộ con người anh đúng không? Chúng ta chia tay nhé!”.

Đầu tôi ong lên, bàn tay vô thức nắm lấy vạt áo hắn, miệng mím chặt không muốn nói gì.

Rất lâu sau, Hạ Trường Ninh cười: “Nếu như em đòi chia tay anh sẽ nghĩ mọi cách để giữ em lại. Còn anh nói chia tay em lại không nói gì cả”.

“Anh muốn em nói gì? Em sắp bị thằng con trai đó của anh làm cho chóng mặt rồi. Hạ Trường Ninh, anh bảo em nói gì bây giờ?” Tôi không nói được, tôi cũng không cầu xin hắn ở lại được. Tôi chưa nghĩ đến chuyện khóc lóc chết đi sống lại, ôm chân hắn xin hắn đừng chia tay bao giờ cả.

“Anh đợi em suy nghĩ kỹ càng rồi theo đuổi anh. Cho dù anh lấy Dật Trần rồi thì em cũng theo đuổi anh!”

MK! Còn khuyến khích người khác làm người thứ ba sao?

Tức phát điên lên, tôi buột miệng: “Năm mơ!”

Hạ Trường Ninh không nói gì nữa, hắn lái xe đưa tôi về nhà.

Đứng ở cổng nhà rồi tôi còn nghĩ, có phải tôi đang nằm mơ không?

Dật Trần, con trai cô ta, thần sắc của Hạ Trường Ninh, hắn muốn chia tay... Mọi tâm tình phức tạp lướt qua lòng ngực, kết quả là tôi đóng cửa khóc to một trận.

Tôi vẫn đợi Hạ Trường Ninh gọi điện tới giải thích. Nhưng không có. Cho tới ngày tôi xách va li tới trường nhập học hắn vẫn không tới. Lúc lên máy bay trời rất âm u, bụi mưa lất phất. Trước khi vào máy bay, tôi quay đầu lại lần cuối, quyết định cả đời này sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

“Ninh Phước Sinh, cố lên!”

“Cố lên!”

Tôi không dám mở to miệng, mỗi lần không khí lọt vào đều khiến cổ họng khô rát cực kì khó chịu. Tôi không nhìn rõ gương mặt của những người xung quanh, tất cả đều mơ hồ, trong mắt chỉ có con đường dưới chân, còn phải chạy một vòng nữa, dưới chân là vạch đích màu trắng bắt mắt. Mỗi lần chạy qua vạch đích là tôi đều muốn đặt mông ngồi xuống.

Trời mới biết sao tôi lại tham gia thi chạy ba nghìn mét nữ.

Sau khi vào trường, cảm giác mới mẻ dần biến mất, vô số câu hỏi và nhớ nhung đã nhanh chóng tràn ngập. Có phải Hạ Trường Ninh đã quyết định ở bên Dật Trần rồi không? Có phải Hạ Trường Ninh đã lấy cô ta rồi không?

Tôi hỏi Mai, nó nói không biết. Nhưng thông tin mà nó thăm dò được khiến tôi chán nản cực kì: Hạ Trường Ninh đã tới Thâm Quyển mở chi nhánh!

“Phước Sinh, tớ nghe nói hình như... Dật Trần và con trai cô ta không quen với cuộc sống ở đây, không hợp thủy thổ. Hơn nữa, con trai cô ta quen sống với ông bà nội rồi... Ồ, Phước Sinh, bạn đừng khóc, đừng khóc mà”.

Nghe được tin này tôi mới nhận ra sự thật, Hạ Trường Ninh không phải của tôi nữa rồi. Hắn không còn là kẻ vẫn bám theo sau Ninh Phước Sinh sống chết bắt tôi làm bạn gái nữa. Hắn nói ba năm sau muốn tôi có một câu trả lời, nhưng chưa đến ba năm hắn đã có câu trả lời của mình rồi.

Tối hôm đó gọi điện thoại xong tôi chạy tới ra sân vận động và bắt đầu chạy. Tôi cũng không biết mình đã chạy bao lâu, tóm lại là chạy tới lúc mệt rồi về ký túc ngủ.

Tối hôm sau tôi lại đi chạy tiếp, tôi muốn được ngủ ngon. Mấy hôm sau cảm giác đau nhức biến mất, chỉ còn lại sự thoải mái sau quá trình luyện tập.

Hạ Trường Ninh nói thân thể tôi quá yếu, sau này phải chạy bộ cùng hắn. Nhưng, hắn chưa hề đi chạy với tôi lần nào! Tôi chạy rất khỏe, gió gào rít bên tai, sân vận động yên tĩnh giữa đêm khuya rất phù hợp với tâm trạng cô độc của tôi.

Không ngờ, một hôm có một chàng trai đuổi theo tôi bắt chuyện: “Em học khoa nào?”

Tôi liếc anh ta một cái, đó là một chàng trai tràn đầy sức sống: “Khoa nhân văn”.

“Anh là Mã Đăng Việt, ban thể thao hội sinh viên. Anh xem em chạy lâu lắm rồi. Đúng rồi, em tham gia đại hội thể thao ở trường năm nay nhé?”

Mới mẻ đây! Từ nhỏ tới giờ tôi cũng tham gia nhiều đại hội thể thao, có điều luôn chỉ là một thành viên của đội cổ vũ đứng ngoài sân, chưa bao giờ vào trong sân cả. Không biết vì sao lúc đó tôi chỉ muốn có cảm giác náo nhiệt, muốn tham gia hoạt động, giết thời gian. Thế là tôi nhận lời.

Nghiên cứu sinh từ trước tới giờ vốn không hào hứng lắm với hội thao của trường, tính tích cực cũng không cao, nội dung điền kinh nữ của khoa nhân văn thì càng yếu thế. Tôi là nữ nghiên cứu sinh duy nhất của khoa nhân văn tham gia môn điền kinh, lại còn là chạy ba nghìn mét, tất cả các anh chị em cùng khoa đều tới cổ vũ cho tôi.

Đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác không phải là tôi mà là các nữ sinh khoa nhân văn. Trong trường luôn truyền tai nhau rằng con gái khoa nhân văn rụt rè nhất, kiêu nhất, mấy khi được thấy tất cả con gái cùng tập trung lại hò hét thế này? Những người thuộc học viện khác chắc cảm thấy tên tôi hay nên cũng hô theo. Lập tức ba chữ Ninh Phước Sinh vang khắp sân vận động.

Trong lúc mơ màng tôi nghe thấy Hạ Trường Ninh gọi tôi: “Phước Sinh!”

Khi hắn gọi tôi âm thanh luôn khác với mọi người, chắc là do hắn ở miền bắc tám năm nên chữ “Sinh” luôn đặc sệt giọng miền Bắc, giống như gọi tên một con cún vậy. Tôi nhìn vạch đích mà cảm thấy hoảng hốt.

“A, Phước Sinh! Bạn tuyệt vời quá”. Cô bạn Tranh Đa cùng phòng chạy tới, cẩn thận diu tôi đi chậm chậm, gương mặt không nén được niềm vui: “Phá kỉ lục rồi, Phước Sinh! Khoa nhân văn từ trước đến nay chưa bao giờ có huy chương điền kinh ba nghìn mét, bạn lại giành được vị trí thứ hai! Đúng là tuyệt quá!”

Đi chậm một lúc tôi mới dần dần hồi phục rồi nhấp từng ngụm nước. Mã Đăng Việt cười tí mắt chạy tới khen tôi: “Oa, Phước Sinh, bạn này lãnh đạo khoa em còn khen em nữa. Em giỏi thật đấy, thật không ngờ em gầy thế mà lại chạy được ba nghìn mét”.

Tôi vẫn đang thờ hồn hên, giá có người công tôi về ký túc thì hay biết mấy.

Mã Đăng Việt vừa đi bên cạnh tôi vừa cười: “Nghe anh nói này, anh quan sát em lâu lắm rồi. Ba tháng, mặc gió mưa, mình em chạy trên sân. Anh đã tính rồi, ba nghìn mét chắc chắn em chạy được”.

Tôi nghĩ ngay đến chuyện buổi tối lúc chạy bộ thỉnh thoảng tôi lại ngồi thụp xuống khóc, khóc chán rồi chậm chậm đi về. Mà tên này lại bảo hắn đã quan sát tôi ba tháng trời. Tôi trừng mắt nói: “Sao anh Mã không thi chạy năm nghìn mét nam? Ba tháng trời, mặc gió mưa, năm nghìn mét chắc chắn anh chạy được”.

Mã Đăng Việt cười: “Bóng rỏ, bóng đá còn được chứ chạy năm nghìn mét thì anh chịu. Anh hay ngồi tán gẫu với bạn gái ở sân vận động thôi”.

*** **

Không nói được gì!

Vô cùng hối hận!

Sao tôi lại đồng ý chạy ba nghìn mét cơ chứ?

Sau đại hội thể thao, tên tuổi tôi nổi như cồn, ngay cả Trình Tử Hằng cũng biết tôi. Trình Tử Hằng đang học thạc sĩ luật, nghe nói là nghiên cứu sinh xuất sắc nhất của khoa luật.

Một người từ khi bảy tuổi cho tới hai mươi tám tuổi đều gắn liền với học hành, không cần nghĩ cũng biết người đó thư sinh tới mức nào.

Hắn không chỉ là người hùng biện giỏi nhất khoa luật mà còn là người hùng biện giỏi nhất của trường, nghe nói đã tham gia mấy cuộc thi sinh viên hùng biện toàn quốc. Và tôi quen hắn ở một quán nhỏ cách sân vận động không xa.

Nguyên nhân là một bắp ngô luộc.

Tôi và hắn cùng đồng thanh nói với ông chủ: “Một ngô!”

Theo lẽ thường, tôi đã gọi rồi thì hẳn nên thôi mới đúng. Tôi là con gái, đạo lý này quá rõ ràng.

Nhưng Trình Tử Hằng lại nói: “Ngày nào anh cũng đến vào giờ này, đây là ông chủ để phàn cho anh”.

Tôi nhìn ông chủ, ông chủ cười hê hê không đáp. Xem ra là để phàn cho hẳn thật rồi, nhưng vì thấy tôi là con gái nên mới cười.

Hôm đó tôi không biết lửa giận từ đâu ra, chắc là dồn nén lâu ngày chưa được xả! Tôi cầm bắp ngô lên và nói với Trình Tử Hằng: “Anh trả tiền rồi à?”

Hắn ngẩn ra: “Ngày nào anh cũng tới. Anh chỉ nói với em thế, anh có nói là anh phải mua đâu”.

Mấy chữ sau cùng hẳn nói rất nặng nề, giống như một tiếng thờ dài, thờ dài vì hẳn còn chưa nói xong tôi đã đưa bắp ngô lên cắn một miếng.

“Cảm ơn!” Tôi cười ha ha, sau đó đưa tiền cho ông chủ: “Phiền bác mai vào giờ này cũng để dành cho cháu một bắp nhé”.

“Ninh Phước Sinh, em chẳng giống nghiên cứu sinh chút nào, giống sinh viên mới vào trường đại học hơn”.

Tôi ăn ngô rồi nhìn hẳn kỹ hơn. Trình Tử Hằng không đeo kính, da trắng, dáng người cao gầy, tóc cắt ngắn gọn gàng.

“Anh là ai? Sao lại biết em?”

“Biết chứ, hôm đại hội thể thao ở trường thấy các thầy cô khoa em mặt mày hớn hờ lắm. Nói khoa nhân văn lập kỉ lục giành giải nhì chạy ba nghìn mét nữ. Chắc là em rồi?”

“Anh cũng là người trong khoa à?”

Hắn cười: “Anh tên là Trình Tử Hằng, khoa luật”.

Tôi nói “tạm biệt” xong rồi đi luôn. Tôi không quan tâm xem ai là Trình Tử Hằng tiếng tăm lừng lẫy, mặc dù bạn cùng phòng tôi Tranh Đa cũng là một người sùng bái hẳn.

Bình thường bác bán ngô bán tới tám giờ tối là hết, hôm đó mười rưỡi tối, tôi chạy xong đi qua đó liền bị mùi thơm quyến rũ, nhờ bắp ngô đó mà tôi quen Trình Tử Hằng. Hai hôm sau tôi chạy xong đi mua ngô đều gặp hẳn, sau đó mỗi người một bắp ngô, vừa đi vừa ăn vừa nói chuyện.

Tôi kể với Tranh Đa, nó quyết định tối ngày mai sẽ đi mua ngô.

Tranh Đa học chuyên ngành văn học hiện đương đại Trung Quốc. Nó cầm bắp ngô đã gặm tro lồi về phòng trong trạng thái mơ màng, miệng còn lảng lờ đọc thơ: “Em nghĩ em say rồi, say ngã vào trong hương thơm của anh...”

“Cái sào ấy lại có ma lực thế sao?” Tôi không cho là đúng.

Sau khi đã từng gặp gỡ Đinh Việt đẹp trai lỏng lẻo, Hạ Trường Ninh phong độ hiên ngang, thì Trình Tử Hằng chỉ là một ngọn cỏ đuôi chó dưới vó ngựa trắng mà thôi.

Tranh Đa bằng tuổi tôi, sau khi học xong đại học thì thi thẳng lên cao học. Sự ngưỡng mộ của nó với Trình Tử Hằng nghe nói bắt đầu từ năm đầu đại học.

Nó hào hứng nói với tôi: “Phước Sinh, Trình Tử Hằng tiền đồ vô lượng, cho dù hẳn ở lại trường giảng dạy thì cũng là một người có nhiều tiền! Hẳn cũng không phải là người quá hiền lành, là sự lựa chọn tốt nhất để kết hôn”.

Tôi chẳng mấy may động lòng, tiếp tục viết blog chơi.

Tranh Đa thờ dài: “Tớ không muốn làm Diệt Tuyệt sư thái đâu, đợi tới lúc tớ tốt nghiệp nghiên cứu sinh cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, tớ phải tranh thủ tìm một người tốt trong vòng ba năm tới! Địa điểm yêu đương lý tưởng nhất chính là trường học, ra trường rồi, ở tuổi này chỉ có đi xem mặt thôi, lúc đó thì gặp ai biết người đấy”.

Tôi chợt nhớ lại buổi xem mặt buồn cười ấy, nhớ cả Hạ Trường Ninh nữa. Nổi nhớ lại trào về mãnh liệt, tôi không hề suy nghĩ mà cầm điện thoại nói với Tranh Đa: “Tớ ra ngoài mua đồ, một lúc là về thôi”.

Chạy xuống dưới tầng, tôi đứng dưới gốc cây do dự một hồi, tôi có nên gọi điện cho Hạ Trường Ninh không?

Nếu hẳn đã lấy Dật Trần thì tôi cũng sẽ cắt đứt ý nghĩ này, cố gắng nắm chắc ba năm học tới của mình. Trong lòng bỗng thấy xót xa, tôi hy vọng hẳn đang trêu đùa, đang giờ trò, đang ép tôi phải cúi đầu nói yêu hẳn.

Trong trí nhớ của tôi, Hạ Trường Ninh là tên Tiểu Cường đánh mãi không chết, là tên lưu manh luôn bám theo Ninh Phước Sinh. Hóa ra, thực sự chẳng có ai có thể chờ đợi được ai.

Đang suy nghĩ như vậy nhưng ngón tay đã ấn nút gọi. Tiếng chuông vang lên, tôi hy vọng Hạ Trường Ninh không nghe điện thoại, muốn tiếng chuông cứ kéo dài mãi, mỗi một hồi chuông vang lên tôi lại thấy bình tĩnh hơn.

Giọng hần bất ngờ vang lên: “Phước Sinh? Em khỏe chứ?”

“Cũng khỏe”.

“Có thích ứng được với khí hậu Giang Nam không?”

“Có”.

Hạ Trường Ninh khẽ cười và nói: “Anh còn nghĩ em không thêm làm bạn với anh nữa, hoàn toàn coi anh là người dưng rồi. Nếu anh không gọi điện thoại tới thì em sẽ không chủ động gọi à? Phước Sinh, em nhớ anh đúng không?”

Tôi chân chừ không đáp, bên cạnh chợt vang lên tiếng nói: “Phước Sinh”.

Tôi nhìn về phía phát ra âm thanh, hóa ra là Trình Từ Hằng. Muộn thế này rồi vẫn chưa ăn hết ngô để về ký túc xá à? Bắp ngô của Tranh Đa đã chỉ còn cái lõi, nó sung sướng mang về phòng làm kỉ niệm từ đời nào rồi!

Tôi vội nói với Hạ Trường Ninh: “Ồ, không sao, gọi điện thoại hỏi thăm thôi. Tạm biệt”.

Tôi cắt điện thoại hỏi Trình Từ Hằng: “Có việc gì không?”

“Không, đi qua thấy em nên chào thôi”.

Điện thoại cầm trong tay đã nóng bừng, may mà hần chào tôi nếu không thì tôi biết nói gì với Hạ Trường Ninh? Lẽ nào tôi thực sự có thể nói với Hạ Trường Ninh rằng: “Em nhớ anh, anh đừng lấy Dật Trần, anh đừng để ý đến con trai anh?” Hoặc là nói: “Em nghĩ kỹ rồi, em chỉ cần anh, con của anh chính là con của em! Em yêu anh, em có thể chấp nhận tất cả mọi thứ của anh?”

Cho tới bây giờ, tôi vẫn không nói ra được.

Nhưng giọng điệu của Hạ Trường Ninh sao chẳng giống chồng người khác gì cả? Giống như hần đang chủ động đợi tôi gọi điện thoại tới. Trong lòng tôi lại do dự. Cái tên này lừa tôi quá nhiều lần rồi, tôi không phân biệt được sự thật giả trong những lời hần nói nữa.

“Phước Sinh”. Trình Từ Hằng lại gọi tôi.

Tôi quay lại cười: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, gọi điện thoại cho người nhà nên suýt chút nữa thì em quên khóa cửa. Chào anh”.

Lúc này tôi hoàn toàn không chú ý tới việc Trình Từ Hằng gọi tôi là Phước Sinh chứ không phải Ninh Phước Sinh.

“Chúc ngủ ngon”. Trình Từ Hằng chào rồi đi mất.

Tôi đi vào hành lang đứng ngơ ngác một hồi, sau đó mới gọi điện cho Hạ Trường Ninh.

Hần ngáp một cái rồi dài rồi nói: “Phước Sinh, vẫn chưa ngủ à?”

Tôi khựng lại, mãi lâu sau mới nói: “Ồ, chưa ngủ. Em nghe Mai nói anh đến Thâm Quyển mở chi nhánh công ty. Công ty làm ăn thuận lợi chứ?”

“Phước Sinh, em muốn nói gì thì nói thẳng đi, đừng úp úp mở mở như thế nữa”.

Cái tên này ép người quá đáng, phải mấy tháng rồi tôi mới nể mặt gọi điện thoại cho hần, thế mà còn dùng mấy lời này chọc tức tôi: “Hạ Trường Ninh, em coi anh là bạn nên mới quan tâm anh một tí. Anh lấy Dật Trần chưa?” Tôi hỏi thẳng vấn đề mình muốn hỏi nhất.

Giọng hần mệt mỏi, nhưng rõ ràng tỏ ra tức giận: “Nếu anh nói anh lấy cô ta rồi thì em không phải đợi nữa, đúng không?”

Đương nhiên! Anh lấy người phụ nữ khác rồi thì tôi còn đợi cái gì nữa? Tôi cắn môi, tủi thân không nói nên lời. Tôi gọi điện thoại cho hần là đã thiệt thòi lắm rồi. Đồ con lợn!

Điện thoại đột nhiên bị cắt! A! A! A! Hạ Trường Ninh rõ ràng lại dám cắt điện thoại của tôi? Tôi đứng ngây như phỗng.

Lẽ nào Hạ Trường Ninh nhất định phải ép tôi thích ứng với mọi thứ của hần? Không những phải thích hần mà còn phải yêu tới mức chết đi sống lại, hần và bạn gái cũ có một đứa con trai, tôi phải vui mừng hơn hờ làm mẹ kế của nó sao?

Tôi điên tiết đá vào tường mấy cái, trượt chân suýt nữa thì trượt cả chân: “Lưu manh, Hạ Trường Ninh anh là đồ thổ phỉ! Đồ trọc phú, trọc phú!” Tôi hung ác nằng, hết lần này tới lần khác.

Nói cũng khéo, ngày hôm sau lại có người gọi điện tới ký túc tìm tôi.

Tranh Đa nghe điện thoại, cô ta cầm điện thoại nhìn về phía tôi và nghiêng răng: “Của bạn, anh Trình”.

Tôi nhớ lại chuyện tôi qua, cảm thấy có điều gì không đúng lắm. Thò không ăn cỏ gần hang, nhìn sắc mặt Tranh Đa tôi không muốn gây thù chuốc oán tí nào, liền nói: “Đang bận, hồi hộ tớ xem có việc gì không?”

Tranh Đa chỉ mong được nói chuyện với Trình Từ Hằng: “Anh Trình, Phước Sinh đang cắt móng chân. Anh có việc gì không ạ? Em sẽ chuyển lời cho bạn ấy”.

Tôi tròn mắt, sao nó không nói tôi đang bận ngoáy mũi? Con Cái con ranh này!

Tranh Đa nhìn tôi cười xấu, gương mặt vẫn tràn đầy sắc xuân.

Cúp máy xong nó hăm hăm tới trước mặt tôi nói: “Phước Sinh, anh Trình hẹn cậu ba giờ chiều gặp nhau ở cổng thư viện”.

Tôi tròn mắt nhìn nó: “Tranh Đa, bạn đi đi, nói tớ cắt móng chân cắt luôn vào đầu ngón chân rồi, bị thương không đi được”.

Tranh Đa thờ dãi: “Phước Sinh, Trình Từ Hằng là một người rất ưu tú, bạn đừng buông tha hắn. Tớ là một người hẹp hòi đến thế sao? Tớ chỉ cảm thấy điều kiện của hắn tốt thôi chứ không yêu hắn”.

Nhưng giọng bạn khi nói chuyện với hắn khiến tớ nổi hết da gà đấy!

“Không đi đâu, Tranh Đa, tớ không muốn yêu”.

“Phước Sinh, bạn có người rồi à?”

Mai ở xa tôi, ở đây Tranh Đa có thể coi là người bạn thân nhất. Tôi thật thà kể lại chuyện hẹn hò giữa tôi và Hạ Trường Ninh, kể rồi không kiềm được nước mắt.

“Tranh Đa, trong lòng tớ vô cùng khó chịu, tớ thực sự không yêu hắn nhiều sao?”

Tranh Đa đập bàn đứng dậy: “Sao người đàn ông đó lại ích kỉ thế? Việc tốt hắn làm lại bắt bạn phải thấu hiểu sao? Lẽ nào bạn phải cười vui hơn hờ làm mẹ kế thì hắn mới thỏa lòng? Sao hắn không nghĩ tới cảm xúc của bạn? Nghe lời tớ, bỏ hắn đi! Bạn mới hai ba tuổi, có phải không tìm được bạn trai đâu. Trình Từ Hằng, một người ưu tú đến thế cũng hẹn hò với bạn, sao bạn còn không bỏ xuống được chứ? Nếu bạn sinh con với người đàn ông khác rồi bắt hắn phải vui vẻ chấp nhận, bạn xem hắn có chịu không?”

Từng lời nói đi thẳng vào tim tôi, thực sự khiến tôi cảm thấy được an ủi. Nhưng tôi không buông được Hạ Trường Ninh. Nghĩ tới chuyện chia tay hắn tôi vô cùng khó chịu.

“Phước Sinh, cậu phải tiếp xúc nhiều với đàn ông thì mới dễ chọn. Dựa vào cái gì mà một cô gái trẻ phải làm mẹ kế?”

Không phải việc có chấp nhận Hạ Trường Ninh và Dật Trần hay không mà tôi đang nghĩ, mình có thể vì Hạ Trường Ninh mà làm được đến nước nào? Những lời nói của hắn vẫn vang vọng bên tai tôi: “Em yêu anh còn chưa tới mức đó đâu, Phước Sinh ạ”.

Hạ Trường Ninh để ý đến thái độ do dự của tôi về chuyện hắn và Dật Trần có con hay bạn tâm chuyện tôi chưa yêu hắn tới mức đó? Những lời nói của tên này luôn có một hàm ý khác, khiến tôi không tài nào nhìn thấu được.

“Này, bạn nói gì đi chứ!” Tranh Đa vỗ vỗ vai tôi khiến tôi sực tỉnh.

“Ừ thì gặp, Trình Từ Hằng chắc gì có ý đó. Chẳng qua tự nhiên hẹn tớ nên mới khiến mọi người nghĩ theo chiều hướng đó thôi”.

Có lẽ cuộc điện thoại tôi qua khiến tôi cảm thấy lo lắng, bức bối, khiến tôi tức giận mà đưa ra quyết định.

Ba giờ chiều, tôi tới thư viện gặp Trình Từ Hằng.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần âu sẫm màu, đứng ở cửa thư viện. Nhìn từ xa tôi có cảm giác nhìn thấy bóng dáng Hạ Trường Ninh, bước chân vô tình dừng lại.

Cảm thấy chột dạ, tôi thực sự không chuẩn bị tâm lý cho việc yêu đương lần nữa. Trình Từ Hằng nhìn thấy tôi liền rào bước tới, gương mặt hao gầy nở nụ cười: “Phước Sinh, anh muốn hẹn em đi xem phim”.

Sao hắn lại trực tiếp thế? Tôi có cảm giác trở tay không kịp.

“Nghe Tranh Đa nói chiều nay em được nghỉ học”. Hắn dứt khoát chặn đường lui của tôi.

“Buổi chiều em muốn đi tra một ít số liệu”. Câu này tôi nói thật, có điều không nhất định phải là hôm nay.

Trình Từ Hằng suy nghĩ rồi trả lời: “Cũng được, vốn anh cũng phải tra vài số liệu, xong rồi cùng đi ăn cơm nhé”.

Lẽ nào người này cũng là một tên Tiểu Cương nữa? Tôi chớp chớp mắt rồi cùng hắn đi vào thư viện.

Bất cứ người nào yêu văn học đều biết, một khi bạn đã cầm quyển sách lên thì thời gian không nằm trong phạm vi suy nghĩ của bạn nữa. Không chỉ là thời gian, mà còn cả mọi việc lộn xộn khác nữa. Trong lúc này Hạ Trường Ninh, Trình Tử Hằng đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi, trước mắt tôi chỉ có những tư liệu nghiên cứu của các giáo sư, tiến sĩ về biến văn Đôn Hoàng.

Khi các hòa thượng truyền dạy Phật lý, ban đầu những câu truyện được hát, truyền miệng, sau này được người đời ghi lại bằng ngôn ngữ thông dụng, những tác phẩm văn học lấy nội dung kinh Phật làm đề tài được gọi là biến văn. Những năm cuối triều Thanh, trong nhà đá Đôn Hoàng phát hiện ra rất nhiều quyển tục văn của đời Đường và Ngũ Đại. Những cuốn sách này được gọi là biến văn Đôn Hoàng.

Giáo sư Trần Dân Khắc sớm đã đề xuất luận điểm: Thể loại văn học đàn từ được diễn dịch từ những câu chuyện trong kinh Phật. Sau đó ông viết một loạt luận văn, tiến hành khảo chứng trên nhiều phương diện về sự ra đời, diễn biến và mối quan hệ với kinh Phật của tiểu thuyết và đàn từ.

Pgjong hướng nghiên cứu của tôi là về văn học ngôn ngữ Trung Quốc, hiện giờ đang làm nghiên cứu về ngôn ngữ Đôn Hoàng. Thực ra sự quan tâm với văn học của tôi còn không bằng hứng thú đối với các câu chuyện Phật giáo.

Tôi thích hiểu sự việc theo hướng đơn giản một chút. Những câu chuyện Phật giáo phần lớn đều được tôi hiểu thành những câu chuyện ngụ ngôn, từ đó tôi sẽ thấy được những khuyên bảo về đời người.

Về tình yêu, tôi rất mộng lung. Phật không nói yêu mà nói duyên, duyên khởi duyên diệt. Phật dạy vô trú sinh tâm, không câu nệ ngoại vật, loại trừ gánh nặng tâm linh, giữ cho trái tim tự nhiên.

Tôi và Hạ Trường Ninh là hữu duyên hay vô duyên? Là có duyên rồi lại diệt hay tiếp tục dây dưa? Tôi chấp nhận hấn, thì nên chấp nhận tất cả mọi thứ của hấn, những cái tốt cái xấu của anh, bao gồm cả đứa con trai hấn có với người phụ nữ khác sao?

Tôi vẫn nhìn không thấu, nhìn không rõ, nhìn không ra.

Hạ Trường Ninh nói không sai. Tôi yêu hấn, nhưng chưa đến mức đó! Còn thứ hấn cần là tôi yêu hấn hết lòng, bất chấp mọi khúc mắc.

Là tôi đã sai sao?

Bất giác tôi cảm thấy buồn bã.

Một bàn tay đặt lên trên tập tài liệu của tôi, giọng Trình Tử Hằng vang lên: “Phước Sinh, đừng tập trung quá, thời gian còn nhiều mà”.

Tôi ngẩng đầu lên mới biết trời đã tối như mực từ lúc nào, tôi cười xin lỗi: “Em muốn đọc cho xong, bây giờ vẫn chưa đói, hay là anh đi ăn trước đi”.

Trình Tử Hằng gấp luôn tập tài liệu của tôi vào và nói: “Không được, em ăn xong rồi đọc cũng được”.

Hành động của hấn khiến tôi mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Hạ Trường Ninh. Tôi ngăn người không tức giận, cất sách vở rồi đi ăn cùng hấn.

Ra ngoài thư viện rồi Trình Tử Hằng mới nói với tôi: “Đã tám giờ rồi, em cứ như thế này sẽ không tốt cho dạ dày”.

Thời gian đã trôi qua lâu vậy sao? Tôi bỗng thấy sợ hãi khi thời gian trôi nhanh như thế. Ngồi bên quán ăn nhỏ cạnh trường, những món Trình Tử Hằng gọi đều hợp khẩu vị của tôi. Không nén được tò mò, tôi hỏi: “Anh Trình, anh tìm em có việc gì không?”

Tôi còn chưa ngu tới mức chạy vào rừng mơ bắt con tuông bờ. Trực giác cho biết, không có nhẽ nào Trình Tử Hằng lại rung động trước tôi vì một bắp ngô.

“Thực ra trường học là nơi cô đơn nhất, cuộc sống quá tẻ nhạt, bạn trai bạn gái có lúc cũng chỉ là một người bạn”. Trình Tử Hằng nói.

Là như thế sao? Hóa ra giữa nam và nữ không cần tình yêu mà cũng có thể gọi là bạn trai bạn gái sao? Là do tôi quá nông cạn hay quá bảo thủ? Tôi thừa nhận tôi tới nơi đất khách này học, quả thực rất cô đơn.

Tôi không phải là người hiếu động, bạn bè cũng không nhiều. Phòng ký túc cũng chỉ có hai người ở, không thể nào nhộn nhịp bằng sáu người như trước kia. Cuộc sống hàng ngày nếu không phải đọc sách thì thỉnh thoảng lên lớp dạy vài tiết cho mấy em sinh viên.

Kế hoạch của tôi là học kì đầu tiên phải làm quen và thân thuộc với cuộc sống trong trường, học kì thứ hai bắt đầu đi tìm việc làm.

Mặc dù nghiên cứu sinh tháng nào cũng có học bổng, nhưng chắc chắn là không đủ tiêu, tôi vẫn phải tiêu tiền của bố mẹ. Tìm việc làm vốn nằm trong kế hoạch của tôi, còn bạn trai không nằm trong kế hoạch ấy.

“Phước Sinh, ở trong trường em có thể làm bạn gái của anh không?”

“Tại sao lại là em?”

Tôi cảm thấy rất lạ lùng, theo như Tranh Đa nói thì số học viên nữ hâm mộ Trình Tử Hằng nhiều vô kể, hấn thường xuyên nhận được thư tình hoặc lời hẹn, không thể chỉ vì một bắp ngô được?

Trình Tử Hằng nói: “Anh thấy em một mình chạy trên sân vận động, chắc em cũng cô đơn đúng không?”

Tôi dừng lại.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, truyện xấu lan xa ngàn dặm. Sao hắn cũng nhìn thấy chứ? Buổi tối có bao nhiêu người chạy trên sân vận động? Tôi cứ tưởng là có mỗi mình tôi thôi chứ! Cảm giác khó xử vì bị người ta nhìn thấy hết khiến tôi chỉ hận không có cái khe nào mà chui vào.

“Tại sao lại không thể có một người bạn chứ? Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi học, cả hai cùng quan tâm nhau, chỉ thế thôi”.

Đúng thế, tại sao lại không thể tìm một người bạn trai như thế chứ? Chỉ là bạn thôi mà.

Trình Tử Hằng hóa ra cũng là một người cô độc sao? Trong mắt người khác hắn rất nỏ mảy nỏ mặt, rất được yêu thích, nhưng hắn lại nói hắn rất muốn tìm bạn gái!

Con người thực sự không thể nhìn bề ngoài.

“Chỉ là bạn mà thôi”. Tôi nhìn hắn cười.

Lúc này, tôi nhìn thấy một nụ cười nở trên gương mặt gầy gò của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Trình Tử Hằng là một người bạn trai rất tốt.

Địu dàng như Đinh Việt, quyết đoán như Hạ Trường Ninh.

Quan trọng nhất, tôi đã hiểu rõ thế nào là bạn trai.

Chỉ cần ở trong trường là hắn sẽ không quên nhắn tin cho tôi. Điều đó có nghĩa là chỉ cần tôi nhắn tin hay gọi điện là hắn sẽ tới. Ăn cơm cũng được, tự học cũng được, đi xem phim cũng được.

Lúc mới bắt đầu trong tiếng hâm mộ của Tranh Đa tôi còn tưởng mình đã có người yêu thật rồi. Trên thực tế thì Trình Tử Hằng nói với tôi: “Bạn trai không phải người yêu, chỉ là khi hai người muốn tìm người nói chuyện hoặc không muốn cô đơn thì tìm tới với nhau. Đương nhiên, giữa chúng ta không có bất cứ trách nhiệm và nghĩa vụ gì trước pháp luật, tùy ý thôi”.

Vậy là, tôi bước đi cùng Trình Tử Hằng trong ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tỵ của bao nhiêu người.

Tiếp xúc lâu rồi nói chuyện cũng dễ hơn.

Lý do Trình Tử Hằng chưa yêu rất đơn giản, hắn chưa gặp ai phù hợp. Còn vì sao hắn lại tìm tôi thì vẫn thế: Một người chạy bộ một mình luôn là người cô đơn.

Vì thế, khi ở cạnh tôi hắn giống như người anh trai, người bạn hơn. Không liên quan gì tới chữ tình.

Có lúc Tranh Đa hỏi tôi: “Bạn và anh Trình thực sự đơn giản thế thôi à?”

Tôi cười đau khổ. Tôi cũng muốn không đơn giản, nếu thế tôi có thể quên cái tên trọc phú Hạ Trường Ninh đi rồi. Nhưng mãi vẫn không quên được, tôi không hề động lòng trước một người xuất sắc như Trình Tử Hằng.

Ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy kì lạ. Nếu như nói tôi bị Hạ Trường Ninh làm cho cảm động thì những gì Trình Tử Hằng làm cũng không hề kém hắn. Khi ở bên Trình Tử Hằng, hắn rất dịu dàng với tôi. Cho dù hắn tới văn phòng luật sư giải quyết công việc hoặc đi công tác cũng không quên nhắn tin cho tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy cảm động.

Suy nghĩ này khiến tôi cảm thấy sụp đổ: Lẽ nào tôi phải thất cổ chết trên cái cây Hạ Trường Ninh đó sao?

Có lúc ăn cơm tôi chăm chú nhìn Trình Tử Hằng và nói: “Anh Trình, thực ra chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ, hay là mình yêu nhau luôn đi”.

Trình Tử Hằng ngạc nhiên tới mức rơi cả đĩa xuống đất, xấu hổ cười: “Phước Sinh, đừng đùa nữa, như thế này là được rồi. Anh vẫn chưa có ý định yêu”.

“Anh tìm em làm bạn gái mà không hề sợ em sẽ nghĩ theo hướng đó sao?”

Hắn nghiêm túc trả lời tôi: “Em sẽ không làm thế. Tranh Đa nói với anh, em không quên được người yêu cũ”.

Câu này khiến tôi mắc nghẹn, tôi bức xúc nói: “Em không muốn đi tìm hắn, vì thế, mình yêu nhau đi”.

Trình Tử Hằng bật cười ha ha: “Tình yêu không phải cò kè mặc cả như thế, đó là tình cảm xuất phát từ nội tâm. Phước Sinh, vậy mà em cũng là nghiên cứu sinh khoa nhân văn đấy. Người ta đều nói con gái học nhân văn tình cảm phong phú, sao em lại không thông suốt thế nhỉ?”

Mấy câu của hắn khiến mặt tôi đỏ bừng, xấu hổ vô cùng. Bất giác tôi nhớ lại lúc mình từ chối Hạ Trường Ninh. Hạ Trường Ninh quả thực rất mạnh mẽ, độ dày của da mặt hắn và khả năng chịu đựng của tam lý không biết hơn tôi bao nhiêu lần nữa.

Trình Tử Hằng chậm rãi ăn, đã vậy còn không quên trách tôi: “Pháp luật phải dựa vào chứng cứ. Tình yêu cũng thế, em có chứng cứ chứng minh đối phương không yêu em hoặc em không yêu đối phương không? Nếu không có, vậy thì vụ án tình yêu này em thua rồi”.

Tôi sáng mắt lên nhìn hắn và hỏi: “Nếu muốn thắng thì sao?”

“Đơn giản! Ví dụ nhé, lấy em và bạn trai em làm ví dụ. Hắn yêu em nhiều hơn em yêu hắn, dù có kiện thế nào em cũng không thua! Nếu em yêu hắn nhiều hơn hắn yêu em, thì em cứ chuẩn bị nhận phần thua đi. Thông thường, trừ khi em có thể thoát khỏi cục diện này, nếu không em sẽ thua mãi, không cam lòng cũng không có cách nào, trừ khi em từ bỏ”.

Tôi cá! Tôi cá là Hạ Trường Ninh yêu tôi nhiều hơn tôi yêu hắn. Hắn muốn lật lại thế cờ, tôi không bao giờ từ bỏ! Nhưng nếu hắn không yêu tôi nhiều thế thì sao? Suy nghĩ này bật ra khiến tôi ù rũ.

“Phước Sinh, em tự ti à?”

Tôi khựng lại. Tôi tự ti à? Tại sao tôi phải tự ti? Bởi vì gia đình tôi bình thường, nhan sắc bình thường, không có gì đặc biệt ư? Thậm chí còn chưa bao giờ đoạt giải piano hay violin gì?

Trình Tử Hằng nhẫn nại khuyên bảo tôi: “Tình cảm giữa người và người có lúc không thể nói điều kiện được. Có lúc chúng ta quy cho duyên phận, thực ra cũng chỉ là một thứ cảm giác mà thôi. Nếu như ai cũng dựa vào điều kiện để tìm đối tượng thì chẳng bao giờ có nhiều người ế như thế rồi”.

Mặc dù nói như thế nhưng tôi vẫn không thể buông xuôi lời Hạ Trường Ninh bảo tôi theo đuổi hắn, hắn còn khuyến khích tôi làm người thứ ba, bây giờ tôi lại cảm thấy khá hay. Không hiểu tôi đang nghĩ theo logic gì?

Học kì một sắp kết thúc, thầy giáo hướng dẫn của tôi cho biết một người bạn của thầy nói, ở gần vùng Lan Châu có một người tự xưng là hậu duệ của một hòa thượng hoàn tục từ thời chiến loạn. Mặc dù tài liệu nghiên cứu về biến văn Đôn Hoàng có rất nhiều nhưng cứ đi hỏi thăm một chuyến, biết đâu lại có thu hoạch mới. Thế là tôi đi Đôn Hoàng. Trước khi đi, thầy hướng dẫn còn cười và bảo tôi nhân tiện nên đi cảm nhận một chút về nghệ thuật của hang Mạc Cao, có thể khơi dậy nhiều cảm xúc. Khi con người nhìn thấy sa mạc rộng lớn sẽ có rất nhiều cảm xúc, điều này có lợi cho những người học văn như chúng ta.

Đến Lan Châu, còn chưa đợi tới lúc lên xe đi Đôn Hoàng tôi đã phát hiện ra ví tiền bị lấy cắp rồi. Trong túi tôi chỉ còn mấy chục ngàn tiền lẻ, đứng ở ga tàu hỗn loạn, cảm giác thê lương bỗng chốc dâng lên.

Tôi chạy tới đồn cảnh sát trình báo, cảnh sát chỉ hỏi qua loa rồi thôi.

“Khi nào thì tôi tìm lại được ví tiền?” Tôi hỏi một câu, cảnh sát chỉ nhìn tôi mà không nói gì.

Cũng may chứng minh thư không để trong ví, tôi bất đắc dĩ chạy ra ngân hàng làm thẻ rồi nhắn tin cho Tranh Đa bảo nó gửi cho tôi ba triệu. Kết quả không biết nó đi đâu mà không nhắn lại cho tôi.

Hết cách, tôi đành nhắn tin cho Trình Tử Hằng bảo hắn cho tôi vay tiền.

Vừa nhắn tin xong hắn đã gọi điện lại ngay. Dặn dò một hồi rồi chuyển tiền cho tôi ngay lập tức. Lúc này tôi hết sức thấm thía sự tiện lợi của việc có bạn trai. Bạn trai có thể làm thẻ tín dụng, có thể tiêu trước trả sau.

Trong lúc ngồi đợi ở ngân hàng tôi nhớ Hạ Trường Ninh biết bao. Giờ tôi mới phát hiện ra cảm giác an toàn mà Hạ Trường Ninh mang tới cho tôi còn lớn hơn tưởng tượng.

Nếu như có hắn ở bên thì chắc chắn tôi sẽ chẳng cần phải lo lắng những chuyện này, chắc chắn hắn đối phó với bọn trộm cắp vô cùng chuyên nghiệp. Tôi không có mặt mũi nào gọi điện cho hắn nên đành nhắn tin. “Em bị mất ví tiền, đang ở Lan Châu một mình. Giá có anh ở bên thì tốt”. Soạn xong tin nhắn trong lòng tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng không hề gửi đi, rất buồn bã.

Trình Tử Hằng gửi tiền xong liền nhắn tin: “Một mình phải cẩn thận một chút”.

Tôi rất xúc động, liền nhắn tin lại ngay: “Cảm ơn! Đại ân đại đức khi về sẽ báo, chỉ ít cũng phải mời anh ăn cơm một tuần”.

“Sắp đến tết rồi, trộm cắp nhiều lắm, trời lạnh em chú ý kéo chăn ấm đấy”.

Trong lòng tôi có một cảm giác không nói thành lời, một mình lẻ loi bên ngoài người hỏi thăm ấm áp biết bao. Tôi cảm động rơi nước mắt vì Trình Tử Hằng.

Nhưng điều khiến tôi tức giận vô cùng đó là trên đường tôi khách sạn, tôi bị hai thằng nhóc đi xe máy giật mất túi xách. Tôi chạy theo sau vừa đuổi vừa kêu, chỉ một thoáng chúng đã biến mất. Có người giúp tôi đuổi nhưng cũng chẳng khác gì tôi, chạy được vài bước thì để chúng chạy mất.

Người làm việc nghĩa không thành kia quay lại nhắc nhở tôi: “Sau này đi trên phố phải cẩn thận, bây giờ bọn cướp hay đi xe máy giật túi lắm”.

Lòng tôi hoang mang. Sao số tôi đen đui thế này? Bây giờ thì tốt rồi, trong túi có tiền vừa rút, có máy tính, có điện thoại, chứng minh thư... không tìm được thì làm thế nào? Tôi hoang mang cực độ, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài. Tôi ngồi thụp xuống, một khi cảm giác bị thương trào lên thì không gì ngăn nổi. Tôi ngồi bên lề phố khóc òa lên, cảnh sát và người đi đường vây kín trước mặt. Có người qua đường thông cảm liền kể lại chuyện tôi bị cướp túi cho cảnh sát nghe, cảnh sát cúi xuống hỏi tôi, tôi không nghe thấy gì cả, chỉ biết khóc.

Cảnh sát đưa tay ra kéo tôi dậy: “Đừng khóc nữa, chúng tôi sẽ cố hết sức tìm lại”.

Tôi lau nước mắt, hết sức đáng thương: “Có thể gọi điện thoại cho bạn tôi không?”

“Về đồn rồi gọi”.

Tôi đi theo cảnh sát về đồn, ngồi trên xe cảnh sát rồi mà tôi vẫn còn lau nước mắt. Cảm giác ở bên ngoài không có chỗ dựa thật đáng sợ.

“Cô gái, cô đừng khóc nữa có được không? Ồi”. Anh cảnh sát ngồi bên cạnh không nhận được khuyên tôi.

“Không tìm được túi thì tôi nhảy lầu”. Tôi nhớ tới lúc đi báo mất ví ở ga tàu, cảnh sát không thèm để ý tới tôi nên bây giờ tôi bắt đầu đe dọa.

Tôi đồn cảnh sát, anh cảnh sát cho tôi gọi điện thoại.

Tôi vô thức bấm số, kết quả tổng đài thông báo nhầm số. Tôi sững sốt, sao lại nhầm được chứ? Trình Tử Hằng không đổi số đúng lúc này đấy chứ? Tôi bấm nút redial, màn hình hiển thị dãy số vừa gọi. Tôi vội dập máy. Tôi muốn gọi điện cho Trình Tử Hằng, kết quả những số trước là số của Tử Hằng, còn bốn số cuối là số của Hạ Trường Ninh. Hóa ra tôi lại nhớ hần tới vậy, nhớ hần tới mức không thể kiềm chế sao?

“Gọi được chưa?”

Tôi khịt mũi, nước mắt rơi như mưa. Tôi bấm lại số của Trình Tử Hằng, lần này thì đã gọi được. “A lô, ai đấy?”

“Trình Tử Hằng...”. Tôi òa khóc.

Anh cảnh sát cố nhịn nhưng không được liền cầm điện thoại nói chuyện.

Hắn nói xong, gác máy, sau đó nói với tôi: “Chúng tôi sẽ cố gắng tìm chiếc xe máy đó, xem xem có thể lấy lại túi cho cô không. Bạn cô đã chuyển cho cô mười lăm triệu vào tài khoản của tôi, cô làm chứng minh thư tạm thời để mua vé máy bay về. Đi thôi, tôi đưa cô tới nhà khách của chúng tôi”.

Tôi nức nở: “Cảm ơn anh cảnh sát. Bạn tôi còn nói gì nữa không?”

“Không. Đi thôi”.

“Có thể tìm được người không?”

“Sẽ cố gắng. Tìm được chúng tôi sẽ thông báo cho cô”.

“Tôi có thể ở lại hai ngày không, tôi vẫn còn việc phải làm”.

“Cái này tùy cô”.

Tôi rút tiền, anh cảnh sát này rất tốt, còn cùng tôi đi mua điện thoại, giúp tôi đăng ký tạm trú.

Tôi gọi cho Trình Tử Hằng bằng điện thoại mới, hắn không nghe, tôi nghĩ chắc hắn đang bận.

Không ngờ buổi tối hắn đã xuất hiện, mở cửa phòng, tôi lập tức méo máo muốn khóc.

“Đừng khóc, không sao cả. Lớn thế này rồi sao còn chật vật thế? Được rồi, được rồi, không khóc nữa”. Trình Tử Hằng mới trách một câu đã vội dừng lại không mắng nữa.

Tay hắn nắm vai tôi rất tự nhiên: “Đi thôi, đi ăn gì đó ngon ngon chút”.

“Máy tính của em mất rồi, cả chứng minh thư, thẻ ngân hàng... nghĩ tới mà đau hết cả đầu”. Quan trọng nhất chính là điện thoại. Vì không có chứng minh thư nên khi mua điện thoại mới tôi phải dùng số mới. Nếu tôi không chủ động gọi điện cho Hạ Trường Ninh thì tôi mãi mãi không bao giờ nhận được điện thoại của hắn nữa.

Trình Tử Hằng cười: “Không sao, tài liệu đã copy lại rồi mà, những chuyện khác là chuyện nhỏ. Cái lợi của bạn trai chính là chạy việc”.

Tôi phì cười.

Hắn cũng cười.

Trong lòng tôi không còn cảm thấy buồn nhiều nữa.

Trình Tử Hằng làm việc với cảnh sát địa phương, không biết hắn dựa vào quan hệ gì mà lần này cảnh sát rất coi trọng vụ cướp. Có lẽ là sắp đến tết rồi, cường độ ra quân được tăng cường. Sau ba ngày xem các máy theo dõi ở các giao lộ, chiếc xe máy đó vừa xuất hiện lần nữa đã bị tóm gọn. Tiền trong túi không còn xu nào, nhưng những thứ khác đều tìm lại được.

Cảm giác mất mà tìm lại được khiến tôi vui sướng suốt cả ngày. Điện thoại đã tìm thấy, tôi nhìn một cái rồi tắt máy. Có lẽ, đây là cơ hội tốt nhất để cắt đứt quá khứ.

Mọi việc sau đó đều thuận lợi, tôi tìm được hậu duệ của vị hòa thượng nợ, nghe ông ấy hát một đoạn rồi dùng máy ghi âm ghi lại. Sau đó cùng Trình Tử Hằng tới hang Mạc Cao.

Trời chiều ở đó rất đẹp.

Ngắm những bức họa trên tường với tôi cũng chỉ như cười ngựa xem hoa. Tôi không học mỹ thuật nên chỉ có thể xem màu sắc và đường nét. Nhưng trời chiều trên núi Minh Sa lại khiến tôi muốn khóc. Sóng cát dịu dàng nhưng tàn khốc, những câu chuyện hàng trăm hàng ngàn năm qua như ẩn như hiện ngay trước mắt, cuối cùng chìm vào tôi tận.

Du khách tới rồi đi, bước chân vội vã chỉ dừng lại trong khoảnh khắc. Mỗi người khi nhìn thấy sa mạc và những cồn cát đều sẽ có những cảm xúc khác nhau, với tôi mà nói, cảm xúc ấy mang tên nhớ nhung.

Giây phút này tôi rất nhớ Hạ Trường Ninh, nhớ vòng tay hắn, nhớ nụ cười của hắn, nhớ những lúc hắn thì thầm bên tai: “Phước Sinh...”

Tại sao lại xuất hiện Dật Trần và con trai hắn?

Tại sao sau khi hắn làm tôi yêu hắn rồi lại phải chịu trách nhiệm vì quá khứ của hắn?

Thầy hướng dẫn nói hãy để cảm xúc với sa mạc làm phong phú tình cảm của tôi, và từ bây giờ tôi có thêm một thứ cảm xúc mang tên sự thương cảm mệnh mông.

“Phước Sinh, em có biết tại sao trên sa mạc nghe tiếng lục lạc sẽ du dương hơn không?”

Tôi nhìn Trình Tử Hằng, có thực hắn chỉ là một người bạn thôi không? Là một người bạn tìm tới tôi vì không muốn cô đơn ở trường? Một người bạn bình thường có thể vì tôi mà chạy tới Lan Châu? Giống như lúc đầu tôi cũng bị Hạ Trường Ninh làm cho cảm động khi hắn tới đông bắc đón tôi, Trình Tử Hằng cũng khiến tôi cảm động.

Có điều, chỉ là cảm động.

“Nghĩ gì thế?”

Tôi bật cười: “Em đang nghĩ nếu có ban nhạc rock ‘n roll biểu diễn ở đây thì không biết sẽ có hiệu quả thế nào? Hoặc một ca sĩ nổi tiếng cũng được”.

Trình Tử Hằng liền hát, hát một bài tôi chưa bao giờ nghe.

“Hát một bài hát nhớ quê

Hát một khúc ca dao Đường Sơn

Không đi hết con đường gập ghềnh

Đó là của tổ tông vẫn đi

Ôm chiếc đàn nguyệt cũ

Hai ba tiếng đàn chẳng thành điệu

Tiếng đàn của ca sĩ già vẫn còn đây

Chỉ có mùa xuân vĩnh hằng là không còn nữa

Gió xuống núi, gió ra biển lớn

Sầu nào sẽ tiêu tan

Hát một khúc ca dao Đường Sơn

Hát một bài hát nhớ quê...”

“Chưa nghe bao giờ đúng không, một bài hát cũ của Phí Tường, tên là ‘đàn Nguyệt’. Có lúc hát mấy bài hát cũ rất hay”.

Tôi quả thực chưa từng nghe bài này bao giờ, nhưng khi nghe Trình Tử Hằng hát tôi lại thấy rất xúc động. Giọng hắn là giọng nam trầm, dù không có nhạc đệm nhưng tiếng lục lạc thỉnh thoảng vang lên hòa lẫn với tiếng hát rất hài hòa.

Tôi hỏi hắn: “Anh Trình, thực sự anh chỉ coi em là đối tác hợp tác thôi sao? Vì không muốn cô đơn trong trường? Nhưng anh luôn bận rộn công việc ở phòng luật sư, thời gian ở trường có nhiều đâu?”

Trình Tử Hằng thoáng giật mình rồi cười ha ha: “Bé con ngốc, chẳng lẽ nhất định phải yêu mới được à?”

Tôi đỏ mặt, ngượng ngùng không biết trả lời thế nào.

Trình Tử Hằng nhìn hoàng hôn buông xuống, chậm rãi nói: “Phước Sinh, em xem, như bây giờ thật tốt, một mình ngắm cảnh này sẽ buồn lắm, có một người bên cạnh cùng ngắm cảnh với em sẽ tốt hơn nhiều”.

“Anh Trình, anh đã từng yêu ai chưa?”

“Đương nhiên là có. Có điều không phải mỗi cuộc tình đều có kết quả. Có lẽ, sau này anh sẽ quên cô ấy, có thể anh sẽ gặp một người khiến anh rung động, cũng có thể trong lòng anh chỉ có cô ấy”. Ánh mắt Trình Tử Hằng nhìn về phía tàn dương, vẻ chất đàng lờ ra trên gương mặt.

Sống mãi tôi cay cay, một người ưu tú và kiêu ngạo như hắn hóa ra cũng có một quá khứ đau buồn như thế.

Hắn nắm vai tôi nói: “Phước Sinh, có nhiều lúc tình yêu chỉ cần cố gắng là có thể có được, không khó như tưởng tượng đâu. Sao em lại không gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh?”

Tôi kinh ngạc, sao hắn lại biết chuyện? Là Tranh Đa nói cho hắn biết sao?

“Nào, ngồi đi. Có lẽ hôm nay chúng ta có thể ngắm trời sao mùa đông rồi mới về khách sạn”. Trình Tử Hằng kéo tôi ngồi xuống, gió thổi tới, hắn tiện tay kéo mũ lên cho tôi, hành động vô cùng tự nhiên.

Cuối cùng không nén được sự tò mò, tôi hỏi hắn tại sao lại biết chuyện giữa tôi và Hạ Trường Ninh?

Trình Tử Hằng chỉ ngôi sao sáng nhất bên cạnh mặt trăng và nói: “Nó luôn luôn ở cạnh bên mặt trăng, chưa bao giờ rời xa. Mọi người đều cảm thấy mặt trăng vô cùng xinh đẹp nhưng rất ít người để ý đến ngôi sao này”.

Ngôi sao ấy phát ra ánh sáng màu trắng, mặc dù ở xa nhưng rất sáng, là ngôi sao sáng nhất trên lúc này. Tôi hiểu trong lời hắn có ý khác nên kiên nhẫn nghe hắn nói hết.

“Phước Sinh, đưa điện thoại của em đây”.

Tôi đưa điện thoại cho hắn, hắn bấm một dãy số, ấn nút gọi rồi đưa cho tôi. Tim tôi đập thình thịch.

Điện thoại đổ chuông, tiếng Hạ Trường Ninh thân nhiên vang lên: “A lô”.

Tôi không nói gì cả, tôi quay sang nhìn Trình Tử Hằng, hắn cười rồi quay đầu sang chỗ khác.

“Em đây”.

Hạ Trường Ninh cười: “Đổi số rồi à?”

“Ừ, bị mất điện thoại nên mua một cái khác”. Tôi không biết nói gì cả, nhưng cũng không muốn cúp máy.

“Bao giờ thì nghỉ đông?”

Nghỉ đông? Về nhà gặp hắn biết nói gì? Tôi nhớ lần trước gọi điện thoại cho hắn rồi bị cụt hứng, bây giờ thực sự không biết nói gì cho phải. Nhưng vẫn thốt ra: “Nghỉ đông vẫn ở trường, không về”.

“Thế à? Anh còn tưởng trước khi cưới có thể gặp em một lần nữa cơ”.

Cái gì? Hắn nói cái gì? Tôi đột nhiên nhớ ra, Hạ Trường Ninh đã nói chúng tôi chia tay rồi. Sống mãi cay cay, tôi khịt mũi nói: “Nghỉ đông em không về, có anh khóa trên giới thiệu công việc cho em, em đi làm thêm kiếm tiền”.

Hạ Trường Ninh im lặng một lúc rồi nói: “Em không về nhà ăn tết với bố mẹ à?”

“Không”.

“Khoảng tết anh sẽ kết hôn với Dật Trần, vốn muốn gặp em lần nữa. Phước Sinh, em phải bảo trọng”. Nói xong hắn cúp máy.

Tôi nhìn điện thoại giờ tay định đập nhưng lại không nổi. Trình Tử Hằng thở dài ôm vai tôi. Tôi khịt mũi rồi gục đầu vào ngực hắn khóc: “Hắn sẽ lấy cô ta, sẽ lấy cô ta”.

“Cướp chú rể”.

Sao tôi cướp hắn đi được? Hắn cần con trai, cần lấy Dật Trần, tôi có tư cách gì mà cướp hắn? Tôi nhắm mắt lại, ban đêm ở đây rất lạnh, lạnh tới mức cả người tôi run rẩy.

“Anh Trình, anh làm người yêu em được không? Em có một mình, một mình...” Vô vàn đau khổ mau chóng bao trùm tôi, tôi sợ hãi tới mức run rẩy.

Trình Tử Hằng lại thở dài rồi ôm tôi vào lòng, để tôi khóc òa trong lòng hắn. Hắn vỗ nhẹ vai tôi giống như đang dỗ một đứa trẻ. Hắn càng dỗ tôi càng khóc to hơn, trời mới biết sao tôi lại có nhiều nước mắt đến thế, cảm giác như lau mãi không hết.

Trình Tử Hằng im lặng, khi tiếng khóc của tôi từ mưa rào đã biến thành mưa phùn thì hắn nhẹ nhàng nói: “Phước Sinh, anh nói với em một bí mật! Không phải Tranh Đa nói cho anh biết chuyện đâu, mà là anh quen Hạ Trường Ninh”.

Tôi như bị sét đánh. Hạ Trường Ninh, anh không xong với tôi!

Trình Tử Hằng dùng khăn giấy lau nước mắt cho tôi rồi nói: “Sếp anh giao cho anh một vụ án, đến thành phố của em để giải quyết, vì vậy anh quen Hạ Trường Ninh. Em tới đây học, Hạ Trường Ninh nhờ anh chăm sóc em. Phước Sinh, chưa bao giờ hắn hết yêu em”.

“Hắn... kết hôn là giả?” Tôi cảm phần ngẩng đầu lên, tôi muốn một dao chém chết hắn. Đờ đờ đánh! Câu này dùng vào lúc này thì quá chuẩn xác.

Trình Tử Hằng cười: “Đương nhiên, chuyện của Dật Trần là do anh tới Hồng Kông giải quyết mà. Con trai của Dật Trần không phải của Hạ Trường Ninh. Lúc đó Hạ Trường Ninh và Dật Trần đơn thuần lắm”.

“Sao hắn đáng ghét thế chứ!” tôi nghiêng răng, nhưng trong lòng có cảm giác rất ngọt ngào.

Trình Tử Hằng lắc đầu: “Nhìn em kìa, nhìn em khóc không ra hình người nên anh mới mạo hiểm nói cho em biết. Nếu em không sập bẫy của hắn thì hắn sẽ biết anh tiết lộ bí mật của hắn”.

Tôi đỏ mặt, vô cùng xấu hổ, hồi lâu sau mới nói với Trình Tử Hằng: “Cảm ơn”.

Hắn chậm rãi đáp: “Phước Sinh, em phải thấy rõ. Hạ Trường Ninh chỉ cần em thật lòng. Nếu như hắn kết hôn mà em không quay về tìm hắn thì người nên giận là hắn. Có lúc nhận sai cũng không phải chuyện xấu. Em quay về tìm hắn để thỏa mãn lòng hư vinh của hắn, sau này lấy lý do hắn lừa em để giải quyết hắn không phải càng chính khí lắm liệt sao?”

Tôi kinh ngạc nhìn Trình Tử Hằng. Hắn chỉ nhún vai rồi cười vô hại: “Là một luật sư ưu tú, anh nghĩ mình đứng về bên chính nghĩa sẽ tốt hơn. Ai bảo năm ngoái Hạ Trường Ninh bắt anh ở Hồng Kông không được về nhà ăn tết. Cho rằng trả tiền thuê rồi là có thể làm bók lột thoải mái à? Anh là một luật sư biết cách bảo vệ quyền lợi của mình!”

Tôi cười thành tiếng, ôm Trình Tử Hằng thật chặt.

Hắn cũng ôm chặt vai tôi nói: “Vừa khóc vừa cười mà không thấy xấu hổ. Đi thôi, về lập kế hoạch của em, quay lại trả thù nào”.

Tôi xấu hổ lau mặt, trên đường về khách sạn vẫn không ngừng cười trộm.

Trình Tử Hằng gõ đầu tôi: “Bé con ngốc, sau này không được khóc như thế nữa”.

Câu này khiến tôi có cảm giác vô cùng lạ lùng, tôi hỏi Trình Tử Hằng: “Anh Trình, anh thực sự vì Hạ Trường Ninh nhờ nên mới tìm em?”

Hắn ngẩn người ra rồi dịu dàng cười: “Đương nhiên. Chúc ngủ ngon, Phước Sinh. Nhớ báo thù, anh không chịu nổi chuyện Hạ Trường Ninh thông đồng với Dật Trần”.

Ý là sao? Tôi tròn mắt: “Anh... không lẽ, anh và Dật Trần...”

Về nhà nhận không thay đổi của Trình Tử Hằng bỗng biến mất không còn tăm hơi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh không giúp hắn thì Dật Trần không chịu lấy anh”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

“Mùi đậm hoa mai thơm biến tuyệt, đứng cạnh hoa mai dựa lan can. Phước Sinh, chụp ảnh thế này đẹp không?” Tranh Đa mặc một chiếc áo lông dày đứng dựa vào đỉnh, bàn tay xòe ra như đóa hoa lan, tạo dáng điệu dàng kiêu cung nữ cổ đại.

Tôi cảm máy ảnh cố nhin cười: “Giả như có rèm trúc nữa thì đẹp”.

“Để làm gì?”

“Bên dưới có một công tử đẹp trai nào đó đi qua, tiểu thư Mai cố gắng cắt đứt dây treo, roi trúng vị Tây Môn đại quan nhân”.

Tranh Đa trừng mắt nhìn tôi, lan hoa chỉ đang run run trong gió lạnh: “Chụp ảnh đi, chụp xong tiểu thư này sẽ ném bạn xuống, Tây Môn đại quan nhân thì thôi, roi trúng sư huynh là được rồi”.

Tôi chụp xong cười lớn: “Tranh Đa, có cần tớ làm mỗi, dẫn anh Trình ra vườn hoa phía sau cho bạn gặp không?”

Tranh Đa thành nhiên nói: “Hắn chấp tay đứng giữa rừng hoa mai, ta lặng yên lại gần, sư huynh đột nhiên quay lại, mỉm cười nhìn chăm chú... ta lập tức đẩy hắn ngã xuống đất, hấp luôn”.

Nói xong hai chữ cuối cùng Tranh Đa cũng không nhin được cười phá lên.

Được nghỉ đông nhưng Tranh Đa cũng không định về nhà, hai chúng tôi có người bầu bạn.

Hôm đó Trình Từ Hằng tiết lộ âm mưu của Hạ Trường Ninh, theo tính toán của Từ Hằng tôi nên quay về lá mặt lá trái rồi tìm cách nắm đằng chuôi, sau đó Hạ Trường Ninh sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Tôi vốn định làm theo kế hoạch đó, nhưng nghĩ lại, cứ kệ cho hắn đợi, đến lúc sốt ruột quá sẽ phải vác đá đập chân mình.

Tranh Đa nghe xong liền lắc đầu: “Ông vàng kim sau đít, độc nhất dạ đàn bà. Phước Sinh, bạn còn không thêm vu hời mà nhất định phải ăn tươi nuốt sống hắn à. Như sư huynh Trình thì gọi là gian trá, còn cậu thì độc, quá độc”.

Vì thế tôi mời Tranh Đa cùng đi chơi núi, thưởng mai, nấu rượu. Điều kiện là khi lừa được Hạ Trường Ninh vào vò thì trong vò sẽ có hai con ong vàng.

Tranh Đa trừng mắt nhìn tôi: “Bạn muốn đóng vai yếu đuối? Còn tớ làm người xấu?”

Tôi kéo tay cô ta lắc lắc làm nũng: “Không phải tớ đóng vai yếu đuối mà là đóng vai thỏ trắng, ngây thơ, trong sáng”.

“Nếu như Hạ Trường Ninh không tới trường tìm thì sao?”

Tôi ngẩng cao đầu, hùng hồn nói: “Tớ đang tuổi xuân phơi phới, hai năm tuổi hoa, còn hai năm nữa sự nghiệp học hành mới xong. Bạn xem, trong ngoài trường phong sương thể thể, củi xuống hái bữa chắc cũng được một gốc tiên thảo, đủ để qua ngày no ấm, sao tớ phải vội?”

Tranh Đa thờ dài: “Xem kia, đúng là một cô gái kiêu ngạo. Bạn chắc chắn Hạ lang nhà bạn sẽ giữ thân như ngọc, chung thủy cả đời chứ?”

Tôi hậm hực ngắt một bông mai rồi về nát bét: “Gã này chuyện khác không nói, chỉ có một điểm, không đạt được thì quyết không bỏ qua”.

Thế nhưng, sự thật chứng minh tôi đã đánh giá Hạ Trường Ninh quá thấp.

Suốt kì nghỉ đông tôi và Tranh Đa ở ký túc viết báo kiếm tiền nhuận bút, ngày ngày chờ đợi Hạ Trường Ninh nhón nhác tới tìm. Kết quả tới ba mươi tết vẫn không thấy hắn đâu.

Tôi và Tranh Đa ngồi trong phòng uống rượu vang, ăn lẩu bằng bếp cồn. Hành lang yên tĩnh lạ thường, Tranh Đa thờ dài: “Thật là mẹ nó thê lương! Tớ phải gọi về nhà để cảm nhận tình thân đây”.

Tôi cũng muốn gọi điện thoại.

Bố mẹ, ông bà thay nhau hỏi thăm, tràn đầy quan tâm. Tôi đột nhiên nhớ nhà.

Nhưng đại sự không thể quên, tôi gọi điện cho Mai, sau một vài lời hỏi thăm, chưa đợi tôi hỏi Mai đã vội báo cáo tình hình: “Phước Sinh, Hạ Trường Ninh mừng chín tết cưới, bạn còn không mau về cướp rê đi”.

Cái gì? Tôi bị chấn động choáng váng. Không phải Trình Từ Hằng đã nói..

“Ồ, chúc mừng giúp tớ với nhé, tớ sẽ gửi vào tài khoản của bạn mười lăm triệu, bạn trả lại hân hộ tớ, cho tớ gửi lời cảm ơn”.

Mai sững sốt, thăm dò: “Phước Sinh, bạn thực sự không quan tâm nữa à?”

Tôi cười nhẹ: “Ừ, tớ có bạn trai ở trường rồi?”

“Thật không?”

“Thật, vì thế nghỉ đồng tớ mới không về nhà”.

Mai vô cùng thất vọng: “Phước Sinh, bạn quên Hạ Trường Ninh dễ dàng như vậy à?”

“Tớ cũng quên Đình Việt rất dễ còn gì! Người mà, ai nói một đời chỉ có thể yêu một người? Qua rồi thì thôi. Lẽ nào tớ phải làm mẹ kế của con trai hân thật à?”

Mai không biết nói gì.

Đặt điện thoại xuống, tôi cười mờ ám. Chủ bài vẫn cầm trong tay, tôi sợ cái gì chứ? Còn muốn mua chuộc Mai lừa tôi một lần nữa sao, tôi không tin đâu.

Sáng sớm mừng một Tết, tôi bị điện thoại đánh thức dậy, mơ mơ màng màng nghe điện thoại, là Trình Từ Hằng gọi tôi. Giọng hân cũng rất mệt mỏi: “Phước Sinh, anh giúp em lần cuối, Hạ Trường Ninh tới trường tìm em rồi”.

Tôi sáng khoái tinh thần hân, sung sướng hỏi: “Hân nói thế nào?”

Trình Từ Hằng cười: “Tình rồi chứ? Phước Sinh, em theo hân đi! Anh chưa tỉnh ngủ, đừng làm phiền anh”.

“Này!”

Trình Từ Hằng cúp máy.

Tôi ngẩn ra vài giây, hoan hô một tiếng nhảy lên giường Tranh Đa gọi nó dậy: “Tranh Đa, hân tới rồi, hân tới thật rồi”.

Tranh Đa vẫn say rượu chưa tỉnh, nó đẩy tay tôi ra: “Đi, treo xô máu chó đen trên khung cửa”.

Tôi cười ngây ngô: “Biết rồi, đóng cửa, thả Tranh Đa”.

Tôi quay người nhảy từ trên giường cô ta xuống, nhanh nhẹn mặc quần áo, trang điểm, tâm tình vui vẻ cực kì. Tôi nhớ hân, đúng, rất nhớ. Trong đầu tôi phác họa hình ảnh tôi và hân gặp nhau, hình ảnh này đã diễn thử hàng vạn lần trong đầu tôi, bây giờ kịch hay rốt cục mở màn!

Đột nhiên tôi lại có cảm giác không xác định, tôi vén màn hỏi Tranh Đa: “Tớ thực sự phải bình tĩnh chúc mừng hân sao?”

Tranh Đa bị tôi làm ồn tới mức phát bực, nó mở cặp mắt mông lung nhìn tôi: “Đương nhiên. Không lẽ bạn định lao vào nói nhớ hân à?”

Tôi rùng mình, đối phó với loại người lưu manh như Hạ Trường Ninh thì nhất định phải mạnh tay! Tôi nắm chặt tay!

Ngồi đợi mà đứng ngồi không yên, tôi lại gọi điện thoại cho Trình Từ Hằng: “Sư huynh! Tình chưa? Khi nào Hạ Trường Ninh tới? Hân đã nói gì với anh?”

Trình Từ Hằng bật cười: “Phước Sinh, em cứ làm theo kế hoạch là được rồi mà. Em đã tương kế tựu kế ép hân tới bắt người rồi, chẳng lẽ em vẫn chưa nghĩ ra nên đối phó hân thế nào à?”

Tôi đỏ mặt, lí nhí đáp: “Em định chúc mừng hân”.

Trình Từ Hằng thờ dãi: “Thế thôi à? Anh tưởng em phải bắt hân quỳ xuống nhận tội chứ”.

“Em không nghĩ như vậy”.

“Hạ Trường Ninh chỉ hỏi anh xem đã yêu em chưa thôi”. Trình Từ Hằng chậm rãi nói.

“Anh trả lời thế nào?”

“Anh có thể trả lời thế nào? Anh không chọc vào hân! Hân vốn không nói lý, em không biết à? Anh về nhà rồi, không ở trường. Em cứ xem mà làm! Phước Sinh, nếu anh là em thì anh sẽ tìm một chỗ tránh không gặp cho thỏa đáng. Hạ Trường Ninh đang giận dữ đấy”.

Tôi không tránh! Tôi hừ một tiếng, muốn chơi tôi à, âm mưu bại lộ rồi mà lại còn giận dữ? Lần này mà không ăn được hân thì sau này đừng hòng xoay người nữa.

Tôi không sai, tôi sai chút nào cả.

Tôi kiên định niềm tin lần nữa.

Từ giờ trở đi, tôi ra vào đều rất cẩn thận, đi ra ngoài ăn cơm, đi siêu thị mua đồ cùng Tranh Đa vẫn mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, tuyệt đối không lơ là.

Tôi đã nghĩ vô số lần, hắn sẽ xuất hiện trên đường tôi phải đi qua, hắn sẽ đứng dưới ký túc xá, hắn sẽ gọi điện thoại cho tôi... Tình hình nào tôi cũng đã tính tới và cùng Tranh Đa nghĩ đủ mọi cách ứng phó. Tôi cho rằng khi gặp Hạ Trường Ninh tôi tuyệt đối sẽ không thay đổi sắc mặt.

Nhưng hắn vẫn không xuất hiện.

“Tranh Đa, có phải tớ đã xem thường hắn không? Hắn thực sự không đến! Chắc là hắn không còn quan tâm đến tớ nữa”. Tôi oán trách.

Tranh Đa vỗ vai tôi an ủi: “Không đến thì thôi, dù sao xung quanh phương thảo vẫn thế thế”.

Tôi thở dài nói: “Cò héo hết rồi”.

“Ha ha, thôi, Phước Sinh. Bạn học tớ tổ chức party ở nhà, đi cùng với tớ đi”.

Tôi không muốn đi, hứng thú khi mới bắt đầu kế hoạch đã biến mất sạch.

Tranh Đa mặc kệ, nó vẫn lôi tôi đi cùng.

Chắc Tranh Đa ở ký túc lâu quá đến phát chán rồi, suốt dọc đường nó rất hưng phấn, luôn miệng nói: “Phước Sinh này, từ trước tới giờ tớ chưa thấy ai yêu như bạn đâu, hàng đồng thù đoạn”.

“Đó là vì chúng ta là người bình thường, thế giới của Hạ Trường Ninh khác của chúng ta”.

Nó chớp chớp mắt chờ mong: “Nếu như có thể yêu thế một lần thì đời này cũng đáng”.

Tôi không nhịn được bật cười, chuyện tình yêu này nếu kể cho người khác nghe thì thấy lãng mạn, nhưng chuyện xảy ra với mình thì không. Có lẽ sau này nhìn lại mới thấy lãng mạn.

Tôi nhớ lại lần gặp mặt buồn cười của tôi và Hạ Trường Ninh, nhớ lúc hắn lấy tôi dai như đĩa, nhớ hắn tới đồng bác đón tôi, nhớ những điều nhỏ nhặt khi hai chúng tôi ở bên nhau.

Khi yêu Đinh Việt thì mọi thứ rất bình thường, đi làm về cùng nhau ăn cơm tán gẫu, giống hệt như những người yêu nhau bình thường. Chỉ có yêu Hạ Trường Ninh là không giống.

Tôi nhớ lại chuyện hắn nhờ Trình Từ Hằng chăm nom tôi, trong lòng dù tức giận nhưng không phải không ảm áp.

Tôi không quay về, không muốn hắn đạt được mục đích, hắn thực sự giận tôi sao? Tôi nhớ lại lời hắn nói, hắn muốn tôi thật lòng, anh muốn thấy tôi sót ruột vì hắn. Lẽ ra tôi nên nghe lời Trình Từ Hằng, cúi đầu một lần. Nghĩ tới chuyện hắn tức giận vì tôi không về, trong lòng lại rất thương, tôi thực sự hơi quá đáng với hắn!

“Nghĩ gì thế?”

“Nghĩ... ngày mai tớ về”.

Tranh Đa cực kì hoảng sợ: “Không phải cậu đã lập kế bắt hắn méo mặt sao?”

Tôi cười khò: “Tranh Đa, hắn đối với tớ rất tốt. Hắn không tới tìm tớ chắc là do quá tức giận, nghĩ tớ không coi hắn ra gì. Thực ra, tớ giận hắn vì hắn luôn tính toán tớ thôi. Hắn muốn tớ sót ruột vì hắn thì tớ sẽ biểu diễn cho hắn xem”.

Tranh Đa gật đầu: “Phước Sinh, bạn đã bao giờ nghĩ rằng Hạ Trường Ninh kì thực vẫn không xác định được bạn có thực sự yêu hắn hay không chưa?”

Nhưng viên đá hắn dùng để thử tôi cứng quá, mọc ra đứa con trai mấy năm trước, một cô người yêu cũ, tôi thực sự không thể chấp nhận được. Nếu nói tôi không đủ yêu hắn tôi cũng thừa nhận, nhưng trong lòng luôn có vướng mắc. Tôi không muốn thấy Hạ Trường Ninh tốt với người phụ nữ khác. Nghĩ lại chuyện tết năm ngoái trong lòng tôi lại khó chịu.

Hắn trọng tình nghĩa, còn tôi thì sao? Dật Trần ở lại nhà hắn làm tôi rất bức. Sao hắn không nghĩ tới cảm giác của tôi? Sau đó lại kiếm đâu ra đứa con trai của Dật Trần để thử tôi nữa. Có kiểu thăm dò thế này sao? Tôi chỉ là một người bình thường, tôi cũng rất thực tế, cho dù không nghĩ tới những điều kiện bên ngoài của Hạ Trường Ninh, chỉ cần dựa vào sự do dự của hắn và đứa con của Dật Trần cũng đủ để làm tôi chui vào trong cái vỏ của mình rồi.

“Đừng nghĩ nữa, đi thôi. Sau này có cơ hội gặp hắn thì nói thẳng là được. Đứa con gái nào gặp chuyện thế này mà chẳng do dự?” Tranh Đa kéo tôi lên lầu và bấm chuông.

Hạ Trường Ninh xuất hiện trước mắt tôi, hần lạng lẽ đứng dựa cửa nhìn tôi. @%#&\$OMFG&*!

Tôi nhìn thấy nụ cười thoáng xuất hiện trên môi hần, nụ cười này... tôi khao khát một cuộc đá hần lộn nhào! Cả người tôi bỗng nhiên lao vào lòng hần. Đằng sau, Tranh Đa cười khanh khách: “Tớ đi đây, Phước Sinh”.

“Tranh Đa!” Tôi quay đầu lại gào lên, chỉ nhìn thấy bóng nó dần biến mất.

“Hạ Trường Ninh, anh thật hèn hạ!” Tôi nghiêng răng đá hần. Vô gian đạo, đây mới là vô gian đạo!

Hần nhảy sang một bên tránh, không nhìn được cười: “Kế hoạch thất bại thì cũng không cần phải thế, không phải anh đến rồi sao? Không giống em mong muốn à?”

Hần cười thoải mái nhưng tay không dừng lại, tôi hét một tiếng khi hần nhấc bổng tôi lên. Gương mặt Hạ Trường Ninh ở phía dưới tôi, tôi há miệng nhỏ nước bọt vào hần.

“MK! Loạn hết rồi”. Hạ Trường Ninh chửi một tiếng rồi kẹp tôi vào nách như kẹp tài liệu đi vào nhà, cúi mặt đè tôi xuống sofa.

“Hạ Trường Ninh, anh là con lợn!” Thực nữ cái gì, tôi không làm nữa.

Mông bị hần phết rất mạnh: “Càng ngày càng không đỡ được! Dùng chân đá, còn nhỏ nước bọt. Ninh Phước Sinh, hôm nay mà không giải quyết em thì có ngày em phế anh mất!”

Tôi hận hần, lúc bơi cũng không cần đạp chân mạnh thế! Tay hần vẫn liên tục vỗ xuống, cách một lớp quần len vẫn thấy đau mông. Nhất thời, tất cả những câu chửi tôi biết đều được dùng đến hết.

“Còn ương nữa thì bố không khách khí đâu”. Hạ Trường Ninh gầm lên giận dữ.

Tôi ngẩn ra rồi kêu lên uất hận. Tôi gài bẫy hồi lâu, cuối cùng người thắng vẫn là hần! Mà hần còn chính khí lắm liệt, hần còn hùng hổ được? “Hạ Trường Ninh! Anh dám đánh tôi, tôi không cần anh nữa!”

Hạ Trường Ninh dừng tay, cười lạnh: “Cánh cứng rồi đúng không? Em không cần, anh cần”.

Hần lột áo khoác của tôi ra giống như lột bắp ngô, tay hần cầm áo len rồi lật ngược lên trên.

“Em sai rồi, em sai rồi”. Tôi liên tục nhận sai, co quắp không cho hần cời quần áo.

“Sai rồi?”

“Ừ”.

“Nói to lên!”

Tôi gào to: “Em sai rồi, không chơi nữa”.

“Chơi? Ai chơi với em?”

Tôi nghiêng đầu nhìn hần, thấy mắt hần đăm lệ, đột nhiên đau lòng, mềm giọng hỏi hần: “Anh muốn cưỡng bức em à? Thật à?”

Hạ Trường Ninh thay đổi sắc mặt, tay đặt lên mắt tôi. Hần thấp giọng trả lời: “Phước Sinh, em thực sự không hiểu à?”

Tôi không nói được gì, chỉ biết nước mắt không ngừng chảy ra. Tôi cảm thấy lòng bàn tay hần đã ướt đẫm, giống như một chiếc khăn mặt ướt nóng đặt trên mặt tôi, rất khó chịu, tôi quay đầu.

Hần không cho tôi nhìn hần. Tôi quay lưng lại phía hần, nghe thấy giọng hần mơ hồ vang lên phía sau, nhẹ như khói thuốc.

“Phước Sinh, không phải em lên kế hoạch để anh tới tìm em sao? Anh tới rồi, em tới đây học, anh cũng tới rồi. Còn mua nhà xây tổ ở đây nữa, chỉ vì em học ở đây ba năm. Anh đợi suốt hai tháng, em không hề gọi cho anh một cuộc điện thoại. Anh ở trong trường nhìn em từ xa, nhìn em chạy bộ trên sân vận động, chạy một lúc lại ngồi xuống khóc, trong lòng anh vô cùng khó chịu. Trình Tử Hằng học ở trường này, anh không có thời gian cả ngày bảo vệ em được nên nhờ hần chăm sóc em. Hần nói em lại còn thi chạy ba nghìn mét nữ. Phước Sinh... Anh, anh thực sự rất khó chịu. Khi em chạy nhìn rất giống một chú hươu con, khiến người ta nhìn thấy không nén nổi thương hại. Anh yêu em, em không biết đàn ông nói câu “Anh yêu em” cũng không hề dễ dàng đâu. Nếu em đã có chuyện gì với người đàn ông khác anh cũng vẫn muốn có em. Anh muốn nhận được trọn vẹn tình cảm của em. Anh biết như thế rất bất công với em, anh chỉ muốn... muốn biết anh có thể hay không...”

Hần đột nhiên đứng dậy tránh ra, thấy hần đi ra phía cửa tôi tưởng hần định rời đi, trái tim thất lại, tôi bật dậy khỏi sofa chạy tới ôm hần: “Anh đừng đi... Hạ Trường Ninh, anh đừng bỏ em. Không phải em không yêu anh, chỉ vì trong lòng em không vui, không thoải mái. Vừa nghĩ tới việc anh tốt với Đạt Trần, nghĩ đến anh và cô ta có con, còn muốn cưới cô ta là em lại tức giận. Anh không được đi!”

Hạ Trường Ninh đứng ngẩn ngơ không nói gì cả. Tôi gục mặt vào lưng hần, tay ôm chặt eo hần, trong lòng sợ hãi đến cực điểm, chỉ cần nghĩ tới việc hần

sẽ đi mất là tôi thờ cũng run rẩy.

“Ngày nào em cũng đợi anh tới. Lúc anh Trinh bảo anh bịa em vui lắm, em đợi anh tới, nhưng anh vẫn không tới. Em nghĩ chắc anh giận em lắm, cho rằng em không tốt với anh, không thích anh... Anh muốn em phải thế nào thì anh mới vui? Em không biết phải làm mẹ kế thế nào”. Nói tới chuyện đau lòng, tôi buông tay ngồi xuống vùi mặt vào đầu gối khóc lên.

Nếu con trai Dật Trần là con hán thì tôi thực sự không biết phải làm thế nào. Nhưng không phải tôi không yêu hán, thực sự không phải tôi không yêu hán. Rồi xa hán tôi không dám nhớ hán, ngay cả nhớ cũng không dám, vì tim sẽ nhói đau, tôi thực sự yêu người này mất rồi.

“Phước Sinh, anh sai rồi”. Hán quay lưng về phía tôi, nhẹ nhàng nói. “Lúc đi giúp đỡ Dật Trần anh hoàn toàn có thể nói với em quan hệ giữa Dật Trần và Trinh Từ Hằng. Nhưng trong đầu anh luôn suy nghĩ, có lẽ em chỉ cảm động vì anh thôi, không phải em thực sự yêu anh. Anh nhớ lại gương mặt em khi em ở bên Đình Việt. Khi ở bên anh chúng ta chỉ có cãi nhau, ở bên hán trong mắt em ngập tràn dịu dàng. Anh không dám khẳng định, khẳng định em thực sự yêu anh. Anh luôn nghĩ nếu Đình Việt không ra đi chắc chắn em sẽ không bao giờ ở bên anh. Suy nghĩ ấy không ngừng hiện lên trong đầu anh, khiến anh đã thiết kế vụ Dật Trần một cách cực đoan. Mục đích chính là muốn xem em có vì anh mà bất chấp tất cả hay không? Con người không ai hoàn hảo, có lúc anh sợ mình làm sai, sợ nếu làm sai em sẽ nói “chúng ta không hợp nhau” như thường lệ. Anh chưa học trung học hay đại học, em nghĩ rằng trong lòng anh thực sự không ngưỡng mộ em sao?”

Hạ Trường Ninh quay đầu lại, nụ cười mờ nhạt hiện lên: “Nói cho anh biết đi, Phước Sinh. Nếu sau này em biết anh đã làm sai chuyện gì, em có thể tha thứ cho anh không?”

“Anh còn đi tìm người phụ nữ khác, sinh con với người ta sau đó nói em yêu anh thì phải chấp nhận tất cả của anh à?”

Những lời hán nói khiến trái tim tôi chấn động. Từ trước tới giờ giữa chúng tôi tôi luôn ở thế bị động, chưa bao giờ tôi biết trong cảm nhận của hán, hán luôn nung nấu mối tình này đến vậy. Tôi cúi đầu lí nhí hỏi hán, đây là giới hạn của tôi.

“Trên thế giới này những thứ hấp dẫn đàn ông nhiều lắm, mà đàn ông thì dễ bị mê hoặc. Chẳng có người phụ nữ nào có thể quản chặt đàn ông được đâu. Có điều phải xem người đàn ông đó có biết bảo vệ hay không. Chuyện anh vừa nói không bao gồm chuyện này, nếu có ngày em phát hiện ra anh nói dối em...” Hán thở dài không nói tiếp nữa, xoay người cúi xuống ôm tôi: “Ngốc ạ, anh không đi đâu, anh vào nhà vệ sinh lấy cho em cái khăn mặt nóng mà”.

Tôi gục đầu vào lòng hán, ôm cổ hán, dù hán nói thế nào cũng không buông.

Hạ Trường Ninh ôm tôi tới ghé sofa nhẹ nhàng vỗ lưng tôi: “Phước Sinh, cho dù anh và Dật Trần có con thật thì anh cũng không lấy cô ấy đâu, anh sẽ chăm sóc tốt cho Trần Hạ, nhưng không lấy cô ta. Em hiểu chứ?”

Tôi không nói gì cả, chỉ ôm chặt thêm chút nữa. Tôi chỉ cần hán, những thứ khác tôi mặc kệ.

Gương mặt Hạ Trường Ninh khẽ cọ lên đầu tôi, thậm chí tôi có thể cảm nhận được sự lưu luyến của hán.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, hán hơi động là tôi lại ôm chặt hơn, lưu luyến không muốn rời cảm giác ấm áp này. Hán cũng không động nữa, cứ ôm tôi không nói gì.

Tôi nghĩ, không cần phải nói anh yêu em em yêu anh nữa. Giây phút này, tôi thấy mình và Hạ Trường Ninh đã hoàn toàn hiểu nhau.

Rất lâu sau, lúc tôi đã sắp ngủ thì Hạ Trường Ninh đột nhiên nói: “Thức ăn ở trường cũng được”.

“Ừ, cũng được”.

“Tặng mấy cân?”

“Ba bốn cân, bây giờ em bốn lăm cân rồi”.

“Nếu đặt một bao cát nặng bốn mươi cân lên trên ngực một người trong vòng hai tiếng thì người đó sẽ ngạt thở mà chết”.

“Thật à?”

“Em mà không đứng dậy thì anh chết cho em xem”. Hạ Trường Ninh cố ý giả vờ ngạt thở nói với tôi.

Tôi mở mắt, Hạ Trường Ninh mỉm cười nhìn tôi. Tôi nhếch miệng: “Anh yếu thế à? Em không cần một người không bế nổi em làm...”

“Làm chồng lại là chuyện khác”. Hạ Trường Ninh ngắt lời tôi.

Tôi xấu hổ nhìn hán: “Ai muốn lấy anh chứ?”

“Ban nãy ai khóc, gào, giữ anh không cho anh đi?”

Gã này lúc nào cũng đáng ghét! Tôi hừ một tiếng: “Được rồi, Vương Bảo Xuyên phải đợi mười tám năm, anh đợi hai năm đi. Phải thể hiện cho tốt đấy”.

Hạ Trường Ninh chau mày: “Vương Bảo Xuyên là ai?”

Tôi khựng lại không biết nói gì, suýt nữa thì quên mất gã này trình độ văn hóa tiểu học! Một điển cố hay như thế lại trở thành một câu chuyện cười nhạt nhẽo.

Hắn giãn mặt ra cười: “Không biết là ai cũng không sao, ý của em anh hiểu rồi. Em tốt nghiệp chúng ta sẽ cưới. Có điều, bây giờ phải hưởng thụ đãi ngộ trước đã”.

“Trước khi cưới không được”.

Hắn đã cúi mặt xuống, hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào tai tôi: “Sao lại không được? Dù sao em cũng chỉ có thể lấy anh”.

Tôi đẩy mặt hắn ra: “Đừng đùa nữa, em đi rửa mặt”.

“Anh giúp em”. Nụ hôn của hắn đặt lên mắt tôi rồi di chuyển xuống môi, triền miên dịu dàng.

Ai nói rằng đàn ông lên con còn có thể kiềm chế được? Hắn không thèm nói câu nào mà tay đã lặn vào dưới áo tôi, quen thuộc như vườn hoa nhà mình.

“Đừng...”. Tôi nắm tay hắn, mắt mờ to.

Hắn nhắm mắt ấn tay tôi xuống, nhẹ nhàng cắn vành tai tôi và nói khẽ: “Ngoan!”

Tôi run người. Sao hắn lại cứ nhắm vào điểm yếu của người ta mà ra tay thế không biết?

“Như thế này không tốt”.

Nếu tôi biết lý trí sẽ phản tác dụng như thế thì tôi thà để Hạ Trường Ninh dạo chơi vườn hoa một vòng cho xong. Hiên nhiên Hạ Trường Ninh cũng nghĩ như thế, sóng nước dịu dàng biến thành sóng lớn ngập trời. Tôi cố gắng hít thở không khí và nói: “Em đói rồi, còn chưa ăn cơm. Ăn cơm đã được không?”

“Đợi một lát anh nấu”.

“Mở... nhạc nền được không?”

Trước ngực ngứa ngáy, tôi không nén nổi mà phát ra một tiếng rên khẽ.

“Rất dễ nghe”.

Tôi mong sao khâu được cái miệng lại rồi tìm miếng đậu phụ đâm đầu vào mà chết. Cơ thể buông lỏng, hắn lột áo len của tôi lên gọn gàng như lột da thỏ.

“A!” Tôi vội nhắm chặt mắt, vô thức ôm chặt hắn. Tôi ra sức nép vào lòng hắn. Giữa ban ngày ban mặt sao có thể để hắn nhìn thấy sạch được chứ.

“Không được, bây giờ là ban ngày! Thanh thiên bạch nhật!”

“Nhắm mắt vào sẽ là ban đêm”. Hắn kéo tay tôi ra, tay kia che mắt tôi lại, bờ môi nóng bỏng áp lên ngực tôi. Tôi nắm chặt hai tay, mọi tư duy đều đi theo hành động của hắn. Lý trí của tôi đã sụp đổ tan tành trước sự trêu chọc của hắn, một chút tỉnh táo còn lại đã không cánh mà bay.

“Hạ Trường Ninh...”. Đây là giọng tôi sao, tôi giật nảy.

Ngón tay Hạ Trường Ninh hắn khẽ vẽ lên da tôi rồi rời khỏi. Tôi nghe thấy tiếng hắn cởi quần áo, nhắm chặt mắt không dám nhìn. Làn da bóng loáng của hắn chạm tới người tôi.

Hắn gỡ tay tôi ra rồi đặt lên ngực. Tim hắn đập rất mạnh, thành thịch từng tiếng, tôi cảm giác lòng bàn tay mình cũng rung lên theo nhịp. Tôi từ từ mở mắt, trong đôi mắt Hạ Trường Ninh chỉ có hình bóng của tôi, lấp lánh.

“Em là người phụ nữ của anh”. Hắn khẽ nói câu đó rồi đè người xuống.

Câu nói ấy làm tôi triệt để bị đánh hạ. Hai tay hắn đan vào tay tôi, giây phút này tôi cảm thấy tôi và hắn thực sự rất gần, rất gần.

“Một lát là được mà... Phước Sinh, đừng sợ”.

Sao tôi lại không sợ chứ? Người ta còn hô một hai ba mới bắt đầu chạy, hắn còn chưa nói xong đã lao vào rồi. Hắn nói tôi đừng sợ, còn tôi đau đến nỗi phải kêu lên, nắm chặt lấy tay hắn.

“Hít thở nhẹ nhàng, không sao đâu”.

Tôi mở choàng mắt, đôi mắt đã rom róm: “Đừng động! Anh đừng động!” Hạ Trường Ninh nhẹ nhàng hôn tôi, không nhúc nhích nữa.

Ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, tôi và hắn ôm nhau nằm yên trên ghế sofa. Hắn vẫn chưa ra khỏi người tôi, tay vẫn nắm chặt tay tôi.

Một hồi lâu sau, tôi mở mắt trách móc: “Bảo anh đừng động mà!”

“Anh không động nó động, anh làm thế nào được”.

Lúc đó tôi mới khóc: “Em khó chịu, anh dậy đi, em muốn đi vệ sinh”.

Hạ Trường Ninh như đang nhin cười, đột nhiên động mạnh. Tôi hồn bay phách lạc hét lên: “Không được! Em không muốn”.

Hắn thở dài và không động nữa, cúi đầu hôn lên trán tôi. Tôi thở hồn hển nắm chặt tay hắn.

Hắn tiện tay nhặt quần áo rồi đắp lên người tôi: “Đội anh, anh đi xả nước”.

Tôi nhìn theo bóng lưng hắn mà tặc tặc khen ngợi, Hạ Trường Ninh có một thân hình rất đẹp.

Hắn quay lại cười: “Nhìn cái gì?”

Tôi hét lên: “Không biết xấu hổ! Anh không mặc quần áo”.

Hắn cười to: “Hóa ra em dám nhìn phía sau mà không dám nhìn phía trước”.

Mặt tôi nóng bừng, chân hơi mỏi. Tôi khẽ vén quần áo ra nhìn, chỉ nhìn một cái rồi không dám nhìn nữa, vội cuống cuống mặc quần áo vào.

“Em định mặc quần áo đi tắm?”

Nói chung là tôi không thể trần truồng đi vào nhà tắm trước mặt hắn! Hạ Trường Ninh bật cười rồi bế cả tôi và quần áo rảo bước vào nhà tắm, vừa đi vừa nói: “Tắm một cái sẽ dễ chịu hơn”.

Những lời hắn nói bây giờ càng lúc càng thực tế. Tôi dùng ngón tay chọc cơ ngực hắn: “Thật vô vị”.

“Sẽ thú vị”. Hắn lại cười lớn.

“Không được cười”.

“Không cười! Sao có thể không cười chứ? Ha ha!”

Hắn đặt tôi xuống nước, lại lột quần áo tôi vừa mặc ra như bóc ngô, sau đó hắn cũng bước vào luôn.

“Anh... anh cũng muốn tắm à?” Tôi nép vào một bên bồn tắm, hắn vừa bước vào là nước tràn hết ra ngoài! Không đủ chỗ mà!

Hắn dựa vào thành bên kia, cách tôi một hai gang tay. Tôi khẽ cử động là chạm vào đùi hắn, đành phải co rúm cả người lại. Tôi bất mãn nói với hắn: “Anh đội lát nữa tắm, được không?”

Hạ Trường Ninh nhìn tôi không chớp mắt, hắn đưa tay bẹo má tôi rồi hậm hực nói: “Em có biết suốt nửa thì làm đau chết anh không?”

Ồ? Hắn kêu đau? Hắn còn kêu đau trước tôi? Tôi tròn tròn mắt, chưa nghe thấy thế bao giờ! Tôi đang định trả đũa Hạ Trường Ninh đã quay sang nhẹ nhàng ôm lấy tôi: “Ôm một lát, tắm sẽ dễ chịu hơn”.

Hơi nước khiến căn phòng trở nên mờ ảo, tôi từ từ thả lỏng người dựa sát vào hắn. Hắn ôm tôi, nhẹ nhàng giúp tôi tắm. Ngâm mình trong nước nóng tôi chỉ muốn ngủ.

Tôi đang mơ màng, hắn hôn tôi, thì thầm: “Phước Sinh, em là người phụ nữ của anh”.

Tôi ờ một tiếng.

“Buồn ngủ à?”

“Ờ”.

“Anh bế em vào ngủ”.

“Tóc ướt rồi”.

“Để anh sấy khô cho em”.

“Không cần”.

“Ừ, hôm nay không cần”.

Tôi mở to mắt chống chọi với cơn buồn ngủ, Hạ Trường Ninh nhìn tôi với ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Phước Sinh, em thích không?”

Tôi gật đầu: “Em thích anh nắm chặt tay em, đừng để bàn tay em thừa thãi”.

Hắn nhẹ nhàng cười, hôn lên tay tôi: “Cả đời này, anh sẽ không buông tay ra”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Ngủ một giấc tỉnh dậy, trước mắt là một quảng sáng mờ mờ lung. Tôi giật mình vì nghe thấy tiếng ngày rất nhỏ, lập tức phản ứng lại và nhớ lại chuyện xảy ra lúc ban ngày. Quay sang nhìn hắn, đường nét trên gương mặt nhìn nghiêng của hắn rất dễ coi. Gương mặt hắn xương xương, nhìn nghiêng thấy sống mũi rất thẳng, cảm hơi nhô ra ngoài. Tôi ghé sát lại gần nhìn hắn, lông mi không dày nhưng rất dài. Tôi cố gắng khống chế ngón tay mình, không được làm bậy, bao nhiêu huyết án cũng vì làm bậy mà ra.

Tôi quan sát hắn từ một khoảng cách rất gần, nghĩ đủ mọi cách để báo thù hắn, dùng bút kẻ lông mày hay son môi vẽ gì đó lên mặt hắn, hoặc... tôi len lén xuống giường, lấy áo ngủ của hắn mặc lên người mình.

Tôi quan sát phòng ngủ một lúc, ở đây rất ít quần áo, dường như Hạ Trường Ninh không quen để quá nhiều đồ đạc ở nơi khác. Trong tủ cũng trống không, áo ngủ của hắn cũng là lấy trong va li ra. Tôi cười thầm, rón rén kéo va li của hắn ra ngoài. Đi một bước lại quay đầu nhìn hắn, gã này vẫn đang ngủ như lợn.

Tôi thấy quần áo của mình trong nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại thay đồ, tiện tay nhét áo ngủ của Hạ Trường Ninh vào trong va li. Thu dọn xong xuôi tôi kéo va li ra cửa.

Hạ Trường Ninh sống ở tầng ba của khu nhà này, tôi lên tới tầng bốn liền gọi điện cho hắn.

Giọng ngái ngủ của Hạ Trường Ninh vang lên: “Phước Sinh? Sao em lại đi?”

Tôi không nhịn được bật cười thành tiếng: “Hạ Trường Ninh, cho anh năm phút để đuổi theo em. Đương nhiên, em nghĩ anh cũng chỉ có thể quán chặn mà đi ra thôi. Bên ngoài lạnh lắm, không biết người nào đó không mặc quần áo sẽ bị lạnh đến mức nào”.

Hạ Trường Ninh ngẩn ra rồi cười: “Va li có nặng không? Ở đây không có thang máy, cho anh năm phút, chắc chắn có thể đuổi kịp em”.

“Em không tin anh dám quán chặn ra ngoài!”

“Nếu anh dám thì sao? Phước Sinh, em cá gì?”

“Chắc chắn anh không dám”.

“Anh hỏi em, em cá gì?”

Tôi hừ một tiếng rồi mặt mày hớn hờ nói: “Em cá anh không dám thôi”.

“Đã hai phút trôi qua rồi. Em có cần thò đầu ra nhìn xem có phải anh đang quán chặn đuổi theo em không?”

Tôi thò đầu nhìn xuống cầu thang, Hạ Trường Ninh mặc mỗi quần đùi ngông nghênh đứng ở cửa nhìn tôi cười: “Tự kéo va li về thì anh sẽ bỏ qua”.

Hắn cười hi hi đứng nhìn tôi, tỏ ra không hề lạnh chút nào.

Tôi kéo va li xuống tầng, thế nào là tự vác đá đập chân mình, chính là thế này!

Hắn lên mấy bước cầu thang, xách va li rồi không thèm quay lại nói: “Lần sau đừng làm chuyện ngu ngốc như thế nữa”.

Tôi đá nhẹ vào mông hắn, một trò đùa vui như thế mà kết thúc thế thảm. Có trò đùa nào nhạt hơn thế này không?

Vừa bước vào phòng Hạ Trường Ninh đặt va li ôm tôi, run rẩy: “Ôi, lạnh chết đi được”.

Lạnh thật à? Sao tôi lại cảm thấy hắn run là vì cười thế! Tôi sầm mặt còn chưa tìm được thang để xuống thì tên này lại thêm dầu vào lửa: “Phước Sinh, em không muốn anh mặc quần áo thì cứ nói một câu, làm sao phải gây ra chuyện lớn thế này chứ?”

“Hạ Trường Ninh, em giết anh!” Tôi vận khí đan điền chọc mạnh vào sườn hắn.

Hạ Trường Ninh cười ha ha nhưng không giữ tay tôi lại mà để tôi chạy quanh phòng đuổi theo hắn, đuổi tới lúc tôi mệt hẳn hoi.

Tôi phát hiện ra hắn là khí biến thành, không gian nhỏ thế này mà tôi còn không chạm được vào hắn, tôi dừng lại, ngã xuống giường nói không đùa nữa.

“A, đối rồi!”

Hắn nói thế cũng khiến tôi cảm thấy đối bụng thật, thời gian trôi đi nhanh quá, ánh nắng chiều đã tắt từ bao giờ, ngoài cửa sổ tối om như mực.

“Ăn nào!”

Đang định đứng dậy thì hắn lại đề tôi xuống, lông mày xéch lên: “Anh có bảo ăn cơm đâu, Phước Sinh!”

Tôi hét lên không chịu, Hạ Trường Ninh lại bắt đầu lột quần áo của tôi, miệng không ngừng lảm bảm: “Sắc cũng ăn được, ăn em thì cũng hết đó!”

Tôi giữ tay hắn đau khổ khẩn cầu: “Em gầy thế này, ăn không bỏ dính răng, để em ăn cho béo rồi hầu hạ anh nhé?”

Hạ Trường Ninh vui lắm, nghĩ một lúc rồi nói: “Ngày nào”.

“Ngày gì?”

“Ngày lấy anh”.

“Đây là câu hôn á, không tính”.

“Sao?”

“Không phải đã nói sau khi tốt nghiệp sao”.

Hắn nói không chán chừ: “Sau khi tốt nghiệp là làm đám cưới, bây giờ nói ngày đi đăng ký”.

Chuyện này nhanh quá, tôi không chịu. Đối mặt với ánh mắt lấp lánh của Hạ Trường Ninh, tôi chớp mắt nói: “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi”. Trước khi hắn kịp nói không được tôi đã lập tức xuống nước: “Em không chạy mất đâu, anh luôn có cơ hội đe dọa em mà! Em thực sự đói rồi, còn chưa ăn trưa thì Tranh Đa đã lừa em tới đây rồi”.

Hạ Trường Ninh yên lặng nhìn tôi, tôi nhú mày kêu lên: “Dạ dày khó chịu, hơi đau nữa”.

Ngón tay hắn khẽ lướt trên mặt tôi, nhẹ nhàng nói: “Phước Sinh, em dễ bị anh dọa quá, nhìn em già vờ bị bệnh mà mắt còn lác liên thế này, anh không đành lòng. Đi ăn đi, đừng để đói thật”.

Tôi lại bắt đầu cảm thấy khó chịu. Nghe hắn nói thì tôi vô dụng thế sao?

Mười ngày cuối cùng của kì nghỉ đông, tôi vẫn ở chỗ Hạ Trường Ninh. Tôi luôn muốn moi tin hắn, muốn biết chân tướng sự việc giữa hắn và Dật Trần. Trình Tử Hằng nói cũng không bằng chính miệng Hạ Trường Ninh nói cho tôi biết.

Hạ Trường Ninh cũng lạ, mỗi lần tôi hỏi chuyện này thì hắn đều cười ha ha: “Không phải vì muốn làm em ghen, chạy về cướp anh lại sao”.

Hắn càng nói thoải mái thì tôi càng không tin. Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên thoáng qua trên mặt hắn, tôi bật cười, mưu kế của tôi thoát nhìn tưởng là thất bại nhưng thực ra lại là thắng lợi.

Tôi lấy việc trêu Hạ Trường Ninh làm trò vui, từ đó cũng cố thắng lợi không dễ có được của mình: “Em không về nên anh chán lắm đúng không? Một mình ngồi uống rượu à?”

Hắn hừ một tiếng rồi bật lại: “Bình thường anh cũng uống rượu, hơn nữa còn mời bạn bè uống cùng. Uống mình? Anh sao có thể là loại dờ hơi đấy chứ?”

“Thật không? Vậy anh tới đây chỉ vì muốn làm hài lòng em ư? Như thế thì phải cảm ơn anh rồi!”

Hạ Trường Ninh liếc mắt nhìn tôi: “Phước Sinh, có lẽ em vẫn chưa thực sự hiểu anh”.

“Sao?”

“Đợi lần sau có việc gì em lại gọi điện cho người đàn ông khác thì chẳng bằng để anh trực tiếp đến tìm em cho nhanh”.

Tôi không phản ứng gì. Hắn vỗ vỗ đùi mình rồi bảo: “Lại đây”.

Coi tôi là chó con? Tôi không tới.

“Em không tới thì anh tới, vì thế tốt nhất là em nên tới đây”.

Chân tôi đã bước tới chỗ hắn nhưng trong đầu vẫn đang suy nghĩ xem giết hắn kiểu gì. Tôi đã đánh giá quá thấp khao khát báo thù của gã này, hắn dám dè tôi xuống đánh mông, vừa đánh còn vừa kêu la: “Ồ Lan Châu lại gọi điện cho Trình Tử Hằng, sao không gọi cho anh? Ờ? Đau không, nhớ kỹ chưa?”

Tôi kêu lên rồi che mông, cười ngớ ngẩn: “Hóa ra vì vậy trọc phú lão gia mới tới đây, biết thế thì em và Trình Tử Hằng đã chơi thêm vài ngày nữa. Để cho anh điên cuồng vì ghen luôn, ha ha”.

Hạ Trường Ninh nghe xong càng tức thêm, nhưng hắn không đánh tiếp mà ôm lấy tôi rồi nói buồn bã: “Phước Sinh, em là một cây cỏ mọc trên đỉnh bờ tường, lúc ngã vào trong lúc đổ ra ngoài”.

Giọng nói của hắn vừa trở nên dịu dàng tôi đã bắt đầu thấy thương, hai tay nâng mặt hắn lên: “Không đâu, em không mọc ở trên tường, em chỉ mọc ở sân nhà trọc phú thôi, cùng lắm chỉ thò đầu ra ngoài tường ngắm cảnh”.

Hạ Trường Ninh vui lắm, hắn thom tôi một cái rỗ mạnh rồi nói: “Phước Sinh, anh đã nói sẽ đợi em tốt nghiệp thì tuyệt đối sẽ không đổi ý. Anh không nhìn nhầm người đâu”.

Tôi cũng cười theo, không phải có câu “sống chung cũng bằng cưới thử” sao? Sự thân mật mười ngày qua khiến tôi cảm thấy ở bên hắn rất hạnh phúc, tôi cảm thấy có thể hạnh phúc bên hắn như vậy cả đời này.

Hạ Trường Ninh rất dính tôi, đi đâu cũng thích cầm tay tôi. Buổi tối lúc ngủ hắn thích ôm tôi từ phía sau, kể chuyện của hắn và chuyện của bạn hắn bên tai tôi.

“Phước Sinh, tính em ngang bướng, không phải trắng thì chính là đen. Lúc ghét anh thì ghét như hắt nước đổ đi, chạm cũng không cho chạm vào, lúc đã chấp nhận anh rồi thì chuyện gì cũng có thể buông được”.

“Ồ. Ở nhà em luôn nghe lời bố mẹ. Nhưng trong lòng em nghĩ gì, em muốn làm gì thì nhất định em sẽ làm được”.

“Anh sợ... nếu có ngày anh làm em đau lòng thì em sẽ thế nào?”

Tay hắn ôm chặt eo tôi, tôi nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay hắn tôi thực sự thích đan tay vào tay hắn. Nếu có ngày Hạ Trường Ninh làm tôi đau lòng... Sẽ có chuyện gì làm tôi đau lòng nhỉ? Ý hắn là hắn sẽ thay lòng đổi dạ sao? Phản ứng đầu tiên của tôi chính là chuyện này.

“Anh chưa bao giờ nghiêm túc nói với em vì sao anh lại đối xử với em thế này? Không phải em tự ti, mà là em không hiểu. Em chỉ là một cô gái bình thường, rất bình thường”.

“Ở bên em rất ấm áp, Phước Sinh à. Bên em, anh luôn có cảm giác của gia đình”.

“Bên Dật Trần không có à?”

Hạ Trường Ninh suy nghĩ rồi đáp: “Hồi đó còn trẻ, còn chưa biết rõ cuộc bản thân mình muốn cái gì. Đợi đến khi hiểu rõ thì đã chia tay rồi, bỏ lỡ rồi. Cái gì đã qua thì không quay lại được nữa. Tương lai có thể sẽ gặp lại nhưng cũng không có cách nào khác, vì anh đã có em rồi”.

“Em từ chối anh như thế tại sao anh vẫn không từ bỏ? Nếu như anh từ bỏ rồi thì biết đâu anh lại gặp cô gái khác, không những không từ chối anh mà còn khiến anh rung động”.

“Đúng vậy, sao anh lại không từ bỏ nhỉ? Có lẽ là do tính cách, anh chưa bao giờ dễ dàng từ bỏ thứ mà anh muốn có”.

Kiểm tìm trong biển người mê mông, chẳng ai biết được người mới chỉ gặp mặt một lần bên cạnh mình liệu có trở thành một nửa của mình không. Nhưng người đó sẽ luôn xuất hiện vào một thời điểm thích hợp.

Có lẽ trong quá khứ đã từng có người khiến bạn yêu sâu sắc, có lẽ trong tương lai bạn vẫn còn gặp được một người còn xuất sắc hơn hắn.

Khi bạn đi qua cánh đồng lúa mạch, có thể bông cuối cùng bạn nắm trong tay không phải là bông lúa mạch đẹp nhất, lớn nhất, có thể đã bị sâu bọ ăn. Trước mắt là cả cánh đồng lúa mạch nhấp nhô, nhưng bạn chỉ ngắt nó mà thôi.

Vì Đinh Việt không may, cộng với sự kiên nhẫn của Hạ Trường Ninh, cuối cùng tôi vẫn yêu Hạ Trường Ninh.

“Phước Sinh, em yêu Đinh Việt hơn hay yêu anh hơn?”

Tôi vừa mới nhớ tới Đinh Việt thì Hạ Trường Ninh đã hỏi.

Tôi dịu dàng nói với hắn: “Đinh Việt đã không còn nữa, bây giờ em yêu anh”.

Hạ Trường Ninh không nói gì cả mà lại lật người lại, dùng thân thể của hắn để nói cho tôi biết, hắn và Đinh Việt không giống nhau.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi nghe thấy hắn thì thầm: “Em là người phụ nữ của anh. Phước Sinh, em nhớ kỹ đấy!”

Nhớ kỹ rồi! Khóe môi tôi khẽ mỉm cười.

Trước khi tôi vào học thì Hạ Trường Ninh quay về. Lúc đi hắn giao chìa khóa nhà cho tôi: “Phước Sinh, đây là ngôi nhà đầu tiên của chúng ta”.

Tôi mân mê những vết răng chìa khóa, từng khe từng khe, trên ngón tay còn vương lại dấu ấn nhàn nhạt. Tôi ngừng đầu nói với hắn: “Thật chứ?”

“Ừ”.

Tôi cười gian. Tôi ghét cách thiết kế trong phòng toàn đen với trắng, lạnh lẽo không thoải mái chút nào, tôi định làm cho nó ấm áp hơn, ấm áp hơn nữa.

Trọng tâm cuộc sống của tôi hoàn toàn thay đổi từ giây phút này.

Vào học kì mới tôi cũng đã tìm được việc làm, đó là công việc biên soạn sách do thầy giáo tôi giới thiệu.

Lần đầu tiên tôi biết đến nghề làm ca ta lô, đầu tiên là thu thập hình ảnh, giới thiệu, sắp xếp dàn trang bằng Page Maker, sau đó mang đi in là xong. Việc vất vả nhất là thu thập, phân loại, sắp xếp dữ liệu, nhưng được cái là thu nhập rất cao. Chế bản một quyển ca ta lô có giá ba mươi triệu, toàn bộ thu nhập của tôi sau khi trừ học phí và tiền sinh hoạt thì đều được sử dụng vào trang trí nội thất căn nhà mới.

Tranh Đa thấy tôi cắt vải đủ màu sắc thành những hình tam giác rồi ghép thành những bông hoa hình vuông thì tán thưởng không ngớt. Thực ra đều do bà nội tôi dạy cả. Mặc dù dùng vải vụn nhưng khi ghép lại với nhau thì vẫn rất đẹp.

Trên những chiếc ghế sofa màu đen tôi xếp đầy những chiếc gối dựa hoa này, trên ga giường màu trắng tôi cũng thêu những bông hoa xinh đẹp bằng chỉ màu.

Tôi còn gấp rất nhiều hạc giấy và xâu thành từng chuỗi dính lên tường, dưới ánh đèn màu, những chú hạc giấy in bóng lên tường. Trước đây tôi nghe người ta nói một nghìn con hạc giấy tượng trưng cho tình yêu và sự may mắn. Lúc tôi gấp chúng quả thực tôi đang nhớ hắn.

Hai tháng sau, Hạ Trường Ninh gọi điện cho tôi, giọng hắn rất nghiêm túc, cảm giác vô cùng tức giận: “Em làm cái trò vớ vẩn gì ở nhà thế?”

Tôi giật mình, trong lòng cảm thấy khó chịu: “Anh không thích thì vứt đi”.

“Hừ, cái đồng rác rưởi này, sao mà nhiều thế chứ! Em tự đi mà dọn”.

Rác rưởi? Hắn dám lăng nhăng những thứ tôi vất vả làm ra là rác rưởi? Tôi chạy như bay về nhà dùng chân đạp cửa.

Hạ Trường Ninh mặt mũi hầm hầm mở cửa, khoanh tay dựa cửa nói: “Em nhìn xem, thành cái loại gì thế này? Mới có hai tháng mà đã thành bãi rác rồi”.

Một câu nói của hắn khiến mọi thứ trước mắt tôi tối sầm lại, mắt đỏ hoe, tôi đi thẳng vào trong phòng mà không thèm bỏ giày, giặt những con hạc giấy trên tường xuống: “Hạ Trường Ninh, tôi không thể ở bên anh nữa”.

Hắn đột nhiên ôm eo tôi rồi ấn tôi ngồi lên đùi mình, vung tay đánh vào mông tôi: “Em không biết đùa à? Nói sai một câu đã không ở bên anh nữa. Ninh Phước Sinh, em còn dám nói em không phải là cò trên tường nữa không?”

Trêu tôi? Hắn lại trêu tôi? Tôi tủi thân không thèm nói câu nào.

Hạ Trường Ninh phát hoảng, hắn ôm tôi rồi nâng mặt tôi dỗ dành: “Ai nói là rác thì người đó chắc chắn là con lợn! Không, không phải là lợn, mà phải là con lợn không có mắt. Phước Sinh, em nói xem có phải không?”

“Hừ”.

“Có ai còn khéo tay hơn Phước Sinh chứ? Để anh đi giặt hắn”.

“Hừ”.

“Ồ, tức phát khóc thật à? Phước Sinh nhà ta lúc nào cũng rộng lượng, học hành nhiều, người có văn hóa có khí chất, thấy chết không sờn, không bao giờ nghe người khác nói bậy, không bao giờ chấp vặt! Anh nói đúng không?”

“Anh làm em tổn thương! Mà ‘thấy chết không sờn’ không phải dùng như thế!”

Hắn cười hề hề: “Sao anh lại làm em tổn thương? Anh vừa bước vào phòng liền kêu lên ‘Hóng rồi’. Có cô dâu khéo tay thế này để người khác phát hiện ra thì anh phải làm thế nào? Anh mới tốt nghiệp tiểu học làm sao mà tranh giành với người ta được? Anh thả coi những thứ Phước Sinh làm là rác, như thế sẽ an toàn hơn nhiều”

Tôi bật cười, rất vui vẻ, cũng hết giận. Tôi mở to mắt hy vọng hắn khen tôi thêm mấy câu nữa, nhưng hắn lại ôm tôi vào lòng và cười lớn: “Phước Sinh, anh rất thích, sau này việc trang trí nhà mới giao cho em. Em muốn có căn nhà như thế nào?”

“Có cửa sổ thật to, rất sáng, ánh sáng mặt trời có thể chiếu vào. Có một vườn hoa nhỏ, bốn mùa đều có hoa nở. Phải có ghế sofa thật êm, ngồi xuống là không muốn đứng lên nữa, không được đen trắng, phải nhiều màu, ấm áp. Nuôi một con chó nữa, phải thật béo, không được rụng lông. Phải có phòng

sách, một chiếc bàn sách thật to”. Sự tham lam lóe lên trong mắt tôi, gương mặt tôi hơn hớn.

“Anh chỉ cần giường, một chiếc giường lớn bằng cả căn phòng”. Hạ Trường Ninh cũng cười.

Tôi trách hấn: “Đàn ông đúng là động vật! Anh chính là con lợn!”

Hấn nhìn tôi với vẻ không vui lắm: “Đây đều là những lời chân thành nhất. Một ngày hai mươi tư tiếng thì có một nửa thời gian là buổi tối, đề nghị của anh hoàn toàn thực dụng!”

“Thực dụng thì cũng phải đợi sau khi em tốt nghiệp”. Tôi chính thức tuyên bố quyết định, kỳ thực tôi sợ lỡ có em bé.

Hạ Trường Ninh nghe xong khẽ sùng sốt rồi lại thờ ơ như không: “Nếu như có em bé thì nghỉ học”.

“Không được!” Tôi kiên quyết phản đối.

“Học nhiều để làm gì chứ? Sau này anh cũng không muốn em đi làm”.

Vấn đề lại trở về điểm xuất phát.

Hạ Trường Ninh rất gia trưởng, hấn muốn tìm một người vợ hiền mẹ tốt. Hấn làm ăn bên ngoài, về nhà nuôi vợ, chiều vợ, hấn vui.

Nhưng tôi hiểu, một người dù có yêu một người nhiều đến mấy thì vẫn cần không gian riêng và những mối quan hệ xã giao của mình. Tôi và hấn đã thảo luận vấn đề này rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều không có kết quả gì.

Vẫn còn hơn một năm nữa nên tôi cũng không vội lắm. Chắc chắn rồi sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Từ nhỏ tới giờ vấn đề giáo dục gia đình và các quan niệm tôi được dạy dỗ đều rất truyền thống, tư tưởng tôi bảo thủ nhưng trình độ văn hóa của tôi khiến tôi hiểu rằng, phụ nữ cũng cần có không gian và sự nghiệp của mình. Không phải là tôi nhất định phải làm một người phụ nữ mạnh mẽ, tuy nhiên việc có những thứ thuộc về riêng mình sẽ khiến tôi thoải mái hơn.

Hạ Trường Ninh nghe xong chỉ im lặng, hấn rất chiều tôi, nghĩ một hồi lâu sau hấn mới lên tiếng: “Thứ em muốn không chỉ là một công việc bình thường. Phước Sinh, rốt cuộc em thích cái gì? Lấy ví dụ thể này nhé, anh thích kiếm tiền. Kiếm thật nhiều tiền có thể có nhiều không gian và tự do hơn, có thể khiến người nhà sống tốt hơn, có thể có căn phòng sáng sủa, có vườn hoa nhỏ, có thể nuôi một con chó to, có thể cho vợ ăn ngon mặc đẹp. Còn em thì sao? Em thích gì? Em thực sự thích chuyên ngành hiện nay em đang học, nghiên cứu về văn học?”

“Em thích du lịch và viết tản văn”. Tôi thản nhiên nhìn Hạ Trường Ninh: “Những thứ em thích đều không kiếm được nhiều tiền”.

Nét dịu dàng hiện lên qua ánh mắt Hạ Trường Ninh. Hấn hôn khẽ lên cổ tôi và nói: “Phước Sinh này, em xem hai chúng ta hợp nhau thế còn gì. Anh thích kiếm tiền, hơn nữa còn thích em dùng tiền anh kiếm để đi làm những việc mà em thích”.

“Em còn chưa nghĩ kỹ xem có nên dùng tiền của anh không nữa”.

“Dùng đi, xin em cứ dùng đi, dùng càng nhiều càng tốt”.

“Tại sao thế? Làm gì có ai cầu xin người khác dùng tiền của mình chứ”.

“Dùng càng nhiều thì em càng không trả được, không trả được... thì lấy thân báo đáp! Bây giờ phải lấy lãi trước đã”. Hấn bật cười thành tiếng, đắc ý ôm tôi hôn tới tấp.

“Trọc phú, anh là đồ trọc phú”. Tôi thì thảo mắng.

Hạ Trường Ninh nghiêm túc nói: “Nếu như là trước kia thì chắc chắn em là một kẻ phản bội! Còn anh, làm trọc phú chẳng có gì không tốt cả, tốt xấu cũng có thể mua được em. Hay là em viết tờ khế ước bán thân cho anh?”

“Năm mơ”.

“Được rồi, anh mơ giấc mơ xuân, bây giờ mơ luôn”.

Tôi đẩy hắn ra nói: “Không được! Thời gian kiểm tra nghị lực và sự nhẫn nại của anh tới rồi”.

Hạ Trường Ninh khóc thét rồi nằm vật ra sofa, thở dài rất giả tạo: “Quân tử báo thù hai năm không muộn. Ninh Phước Sinh, hai năm sau em chết chắc rồi”.

Tôi bật cười ha ha.

Cười một lúc lâu, tôi thấy Hạ Trường Ninh nhìn tôi không chớp mắt, trong đôi mắt hắn tràn ngập sự vui vẻ. Giây phút ấy tôi quyết định sẽ lấy hắn, cả đời này không rời xa hắn.

Thời gian trôi nhanh như chó chạy qua cầu, cuối cùng bố mẹ tôi cũng gặp người nhà Hạ Trường Ninh. Trong vòng một tuần sau khi tôi tốt nghiệp, Hạ Trường Ninh dốc sức xúc tiến buổi gặp mặt cấp cao của phụ huynh hai bên.

Thời gian bắt tay của mẹ tôi và mẹ hắn kéo dài một phút, thể hiện rõ ràng sự ngưỡng mộ đã lâu của hai bên. Anh trai và em trai Hạ Trường Ninh cũng có mặt.

Em trai hắn Hạ Trường Sinh có ngoại hình rất giống hắn, trên mặt luôn nở nụ cười. Lấy biểu hiện của Hạ Trường Ninh làm thước đo, tôi phong ban cho Hạ Trường Sinh cái tên “hồ mặt cười”. Còn anh trai hắn lại rất nghiêm túc, rất ít nói, thỉnh thoảng lại nheo mắt tập trung lắng nghe, tôi lập tức tặng danh hiệu “Đạo sĩ cho hắn”.

Hạ Trường Ninh ở giữa, tập trung điểm mạnh của cả hai người, tâm tư sâu sắc, luôn cười hi hi nhưng lại như trong bóng giấu kim. Trước mặt mọi người gã này tuyệt không tỏ thái độ nhĩ nữ tình trường với tôi.

Vì vậy tôi cảm thấy bữa cơm này chỉ nên dành cho phụ huynh. Còn tôi, ăn một lát rồi ngồi sang bên cạnh xem ti vi đợi nghe kết quả.

“Trường phòng Vương, Phước Sinh nhà tôi kén ăn lắm, lưng bát cơm là không chịu ăn nữa. Cái con bé này...”

Mẹ tôi không hổ là giáo viên, ngay cả trách móc cũng kèm theo nhắc nhở, nói vòng nói vo ý muốn mẹ Hạ Trường Ninh bao dung cho tôi.

“Cô Lưu, thằng Ninh mười ba tuổi đã đi lính, từ nhỏ đã vất vả, ăn gì cũng thấy ngon, Phước Sinh nên học tập nó là được”.

Ha ha! Mẹ Hạ Trường Ninh cũng nói giọt nước không lọt, vừa đánh vừa xoa muốn mẹ tôi yêu thương Hạ Trường Ninh nữa.

Có điều nghe xong mấy lời xã giao của hai bà mẹ có vẻ như chuyện đã được quyết định. Tôi vẫn muốn Hạ Trường Ninh có một màn cầu hôn độc đáo, nhưng xem ra tình hình này chỉ có thể hy vọng một đám cưới lãng mạn thôi.

Phụ nữ thường thích nhà hơn. Hạ Trường Ninh không lo chuyện này trước mà đợi tôi cùng đi xem, gần như phải chạy khắp cả thành phố cuối cùng mới mua được một căn hộ chung cư cao tầng rộng một trăm sáu mươi mét vuông. Nhưng hắn cảm thấy căn hộ cao tầng hơn một trăm mét vuông này cũng không có bao nhiêu khoảng không, còn không bằng mua căn biệt thự cho rộng.

Từ bây giờ số lần tôi dạy dỗ Hạ Trường Ninh ngày càng nhiều. Tôi bắt đầu kể các lý do ra cho hắn nghe: “Phòng quá rộng sẽ phải thuê ô sin, anh có thích trong nhà cả ngày có người lạ lượn qua lượn lại không?”

“Lẽ nào nhỏ hơn mấy chục mét thì không cần thuê ô sin dọn dẹp?”

“Chỉ cần thuê giúp việc bán thời gian là được. Hơn nữa nhà rộng quá cũng trống trải lắm”.

Hạ Trường Ninh bật cười: “Sinh con và nuôi con chó nữa là được”.

Tôi đá cho hắn một phát, quyết định mua nhà.

Tiếp đến là việc trang trí. Mẹ tôi cho ba trăm triệu, dặn đi dặn lại: “Phước Sinh, nhà thì Trường Ninh mua rồi, nhưng không thể cái gì cũng để nó lo hết được, bố mẹ cho con ba trăm triệu tiền mua nội thất, con đừng để nó bỏ tiền nữa”.

Lòng tự trọng của phần tử tri thức không chịu được tổn thương, nhưng lại khiến Hạ Trường Ninh bốc lửa.

Tiền công trả cho công ty lắp đặt là gần hai trăm triệu, tiền nguyên liệu còn chưa tính. Hạ Trường Ninh nhất quyết không dùng đồ chất lượng kém, toàn bộ đều phải là đồ xịn, nếu tính cả đồ nội thất và đồ điện thì chỉ ít cũng phải gần tỷ bạc. Tôi thì kiên quyết nói tiền trang trí do nhà tôi lo, Hạ Trường Ninh điển tiết trợn mắt nhìn tôi: “Làm sao cứ phải phân chia rạch ròi thế hả?”

“Bởi vì em còn chưa tìm được việc làm, để ý đến lòng tự trọng của em một chút được không?”

Hắn cố gắng thuyết phục tôi: “Thế này được không? Cứ lắp xong đã rồi em trả anh sau?”

“Không được! Anh nghĩ xem, có bao nhiêu người trẻ tuổi kết hôn tùy tiện ném ra cả tỷ được? Nếu như không có tiền thì chúng ta thuê phòng ở vậy, không làm cái gì nữa!”

Hạ Trường Ninh nghiêng răng, âm thầm chấp nhận.

Vì muốn chi tiêu trong giới hạn ba trăm triệu, Hạ Trường Ninh vắt và suy nghĩ tìm mọi cách. Ván sàn mua của công ty bạn hắn, chỉ lấy giá gốc. Thiết bị phòng tắm mua cũng ở cửa hàng của người bạn khác, giảm giá một nửa. Tôi thờ dài, đưa ba trăm triệu cho Hạ Trường Ninh: “Anh cầm đi trả lại bố mẹ em, cứ nói là anh bao ăn bao ở bao chi tiêu còn cho em cả tiền tiêu vặt nữa”.

Hạ Trường Ninh lập tức cười hơn hở, không nói hai lời chạy đi nhìn bố mẹ tôi.

Kết quả mẹ kéo tôi lại, rom róm nước mắt: “Trường Ninh nói, mẹ chỉ có một đứa con gái con, sau này sẽ có thêm thằng con trai nữa là nó. Mẹ không thể bỏ ra một xu nào. Phước Sinh, gặp được Trường Ninh là may mắn của con. Mười ba tuổi nó đã phải xa nhà, con phải chăm sóc nó đấy, nhớ chưa?”

Suýt nữa thì tôi ngã ngửa, một câu đơn giản như thế là có thể xoa dịu được lòng tự trọng của bố mẹ tôi sao? Tôi còn tưởng bố mẹ tôi sẽ kiên quyết từ chối bằng một đồng lí lẽ chứ!

Có điều tôi phải thừa nhận rằng, từ lúc chỉ cần đứng chỉ tay năm ngón thì tốc độ và chất lượng lắp đặt đều được đảm bảo, không phải mệt mỏi chút nào. Thế là tôi quyết định sau này ở nhà tôi sẽ làm sắp, không làm nhân viên.

Về đám cưới, Hạ Trường Ninh không để tôi làm gì hết, hắn dùng một câu nói vô cùng đáng chờ mong để gạt tôi ra: “Anh muốn tạo sự bất ngờ cho em. Em nhất định không được thăm dò trước làm gì, như thế chán lắm”.

Tôi không hỏi hắn nhưng lại đi hỏi Mai. Mai đặc ý nói: “Đúng là bất ngờ. Có điều có thể tiết lộ cho bạn một chút, đừng nói cho Hạ Trường Ninh biết đấy, hắn thực lòng muốn bạn vui mừng”.

Tôi gật đầu, trong lòng vô cùng háo hức.

“Hắn muốn một trăm bàn tiệc”.

“Hắn chuẩn bị mấy chục chiếc xe siêu sang đi đón dâu”.

“Phong bì cảm ơn khách ít nhất là năm trăm ngàn”.

Tôi nhảy dựng lên: “Đồ phá gia chi tử, bất ngờ cái gì chứ, để tớ gọi điện cho hắn! Trăm bàn tiệc thì được, hai mực sau hủy hết!”

Mai cười chỉ vào tôi và kêu: “Ninh Phước Sinh, thế là tớ đã hiểu rõ bạn rồi, hóa ra bạn tham tiền như vậy!”

Tôi trừng mắt nhìn nó: “Đúng thế, ai cưới lại tặng phong bì đáp lễ nhiều thế chứ? Hay là, lúc đón dâu bạn đứng chặn cửa, không nhận được mấy chục cái phong bì thì không cho hắn vào, sau đó chúng ta chia năm mười năm mười?”

Nói xong tôi cười ngất, trong lịch sử cô dâu và phù dâu thông đồng với nhau ăn chia tiền của chú rể e rằng chỉ có mình tôi mất!

Mai cũng bật cười ha ha: “Sau này Mai Sơn lấy tớ chúng ta cũng chia đôi nhĩ?”

Hai đứa cười nghiêng ngả mà không chú ý giữ hình tượng. Một lúc sau tôi mới thôi cười và thờ dài: “Đúng là con lợn không có văn hóa! Thế này là gọi là bất ngờ sao? Cuối cùng thì tớ cũng đã hiểu nhà giàu mới nổi là thế nào rồi. Những việc huênh hoang thế này thì e rằng có đốt bao nhiêu tiền thì cũng vẫn mất mặt. Mai, nghĩ cách gì thay đổi xem? Bạn bè hắn nhiều, người thân cũng nhiều, đã mời nhiều người tới rồi thì thôi, chứ đoàn xe đón dâu thì bỏ đi”.

“Thì cũng phải có vài xe để mà ngồi chứ”.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn quyết định gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh.

Hắn cười và hỏi tôi: “Cảm thấy quê à?”

“Quá quê!”

“Có ý kiến gì không?”

“Hạ Trường Ninh, có thể không đón dâu được không?”

“Không được”.

“Thôi, coi như em chưa nói. Đón người nhà tới khách sạn là được rồi, anh đừng bày vẽ lắm xe thế làm gì”. Yêu cầu thấp nhất của tôi rồi.

Thôi, bây giờ thì đám cưới cũng đừng mong lãng mạn nữa, chỉ cần náo nhiệt để Hạ Trường Ninh công bố đã lấy được Ninh Phước Sinh là xong. Chỉ ít thì bây giờ tôi nghĩ thế.

Thế nhưng tới hôm cưới tôi vẫn bị hắn làm cảm động.

Hạ Trường Ninh bế tôi từ trên gác xuống, dưới tầng có một con ngựa, chính là con Đá Quý của hắn. Con Đá Quý màu đen kiêu hãnh đứng đó, chớp chớp đôi mắt to đen lánh như đá quý, trên đầu buộc một bông hoa đỏ rất lớn, mặc dù bông hoa đã bị nó lắc lệch sang một bên nhưng vẫn không che

được về đẹp của nó.

“Mỗi một công chúa đều hy vọng chàng hoàng tử của mình sẽ cưỡi ngựa tới đón mình. Phước Sinh, anh sẵn sàng thỏa mãn mong muốn của em”. Hạ Trường Ninh đã nói với tôi câu ấy trước mặt tất cả mọi người. Hóa ra những lời nói buồn nôn đến mấy nếu được nói ra một cách chân thành thì vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Không phải anh đã bảo...” Tôi nhìn hắn, nước mắt bỗng trào ra. Không phải vì hắn có thể làm thế này, mà vì hắn sẵn sàng vì tôi mà làm thế này.

“Thực sự coi anh là tên nhà giàu mới nổi vô văn hóa sao?” Hắn nghiêng răng thì thầm bên tai tôi, sau đó lại nói đắc ý: “Hiệu quả không tồi, anh còn lo em hét ầm lên làm ngựa sợ đấy”.

Tất cả mọi người có mặt cùng cười ầm lên.

Tôi đỏ bừng mặt, nín khóc bật cười, rồi lo lắng hỏi hắn: “Cưỡi ngựa tới khách sạn thật à? Trên đường ngựa sợ thì sao?”

Hạ Trường Ninh nghĩ rồi trêu đùa: “Điều này anh chưa nghĩ tới, xem ra anh chỉ có thể dắt ngựa cho em rồi”.

Hắn thực sự ngẩng cao đầu dắt ngựa đi tới khách sạn.

Tôi cưỡi ngựa, bao người nhìn theo.

Hạ Trường Ninh thật sự không chuẩn bị xe hoa, khách sạn cách nhà tôi rất gần, đi bộ mười phút là tới. Tất cả mọi người đều đi bộ. Tôi nhìn bóng lưng hắn, nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra trong mấy năm qua, cảm xúc trong lòng khó diễn tả bằng lời.

Gió thổi vấy cưới phấp phới, tôi ngẩng đầu lên nhìn trời cao. Nếu Đinh Việt nhìn thấy thì anh có vui mừng cho tôi không?

Người ta nói có thần giao cách cảm, lúc ngồi trên ngựa tôi nhìn thấy xa xa có một bóng người quen thuộc ở góc phố đối diện tránh vào nấp sau gốc cây. Tôi run lên, nhìn gốc cây ấy, tới khi lại gần thấy chỉ là một người lạ, tôi không khỏi thở phào. Tâm trí ngẩn ngơ, lúc tới khách sạn rồi Hạ Trường Ninh đưa tay đón tôi cũng không nhận ra.

“Cô dâu vui quá ngẩn ngơ rồi à?” Mai cười khanh khách gọi tôi.

Tôi cúi đầu thấy tay Hạ Trường Ninh liền vội vàng đưa tay cho hắn bế xuống ngựa.

Tiếng cười và tiếng bóng bay nổ vang kéo thần trí tôi về. Tôi cố gắng xóa bỏ hình bóng rất giống Đinh Việt mà tôi vừa nhìn thấy, khoác tay Hạ Trường Ninh đi vào.

Khách mời rất đông, chẳng có gì khác so với những đám cưới khác. MC cố gắng duy trì không khí náo nhiệt, tôi nghĩ Bảo Thạch mới là niềm vui bất ngờ mà Hạ Trường Ninh dành cho tôi.

Trước khi bắt đầu bữa tiệc tôi nghe thấy MC nói, chú rể sẽ tặng cô dâu hai món quà. Món quà đầu tiên là chiếc nhẫn có khắc chữ “Phước”. Lúc đeo nhẫn cho tôi Hạ Trường Ninh hóm hỉnh nói: “Bà ngoại đã biết trước đời này tôi sẽ gặp Phước Sinh, nên đã khắc tên cô ấy lên nhẫn. Đây gọi là số trời đã định”.

Tất cả mọi người bên dưới cười to vỗ tay.

Tôi háo hức chờ đợi món quà thứ hai của hắn, Hạ Trường Ninh hơi ngại ngùng, hắn ho nhẹ một tiếng rồi quay mặt sang một bên.

Trên màn hình dần dần xuất hiện một đoạn clip. Đây là clip Hạ Trường Ninh tự mình lòng tiếng, còn có hiệu ứng âm thanh, trên màn hình là ảnh của hắn và tôi.

“Khi gặp Phước Sinh, tôi luôn có cảm giác trâu già gặm cỏ non...”

Bên dưới cười ồ, tôi vừa buồn cười vừa tức tối nhìn hắn. Mặt hắn cứng ngắc không nhìn tôi.

“Cô ấy chưa từng đề ý tới tôi, là tôi mất dạy sống chết bám theo, một lòng một dạ mong cô ta cảm động. Gái ngoan cũng sợ kẻ chai mặt, khó gặp người có lòng. Tôi tin rằng chỉ chân thành thì sẽ thành công...”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, tôi nhớ lại quãng thời gian ấy, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tiếng nhạc thay đổi, cảm giác vô cùng thê lương, giọng Hạ Trường Ninh cũng trầm xuống: “Tôi tới Đông Bắc đón cô ấy, quanh quẩn trước cổng nhà chú cô ấy, kết quả suýt nữa bị cảm lạnh, đi lấy lòng bạn thân cô ấy thì suýt nữa bị đánh, để lấy lòng bố vợ tôi đã gian lận mua đề thi để đạt kết quả cao”.

Hắn đúng là đồ quý hiếm! Tôi vừa cười vừa tức nhìn bố tôi đứng ở hàng đầu tiên, thấy ông lắc đầu.

Âm nhạc lại thay đổi, lần này giai điệu trở nên sục sôi: “Đề theo đuổi Phước Sinh, tôi đã dùng khổ nhục kế, mỹ nam kế, vô gian kế, phản gián kế, tôi dễ dàng lừa sao?”

Tiếng rì rầm, tiếng hét, tiếng vỗ tay, tiếng cười lẫn lộn.

Trên màn hình hiện lên gương mặt Hạ Trường Ninh, hấn nhìn tôi, nói từng câu từng chữ: “Phước Sinh, anh đảm bảo cả đời này sẽ tốt với em, nếu anh có làm sai chuyện gì, em có thể tha thứ cho anh không?”

Cả gian phòng im lặng vài giây, có người lẩm chuyện hét lên: “Tha thứ, quỳ vô mít một tôi là tha thứ ngay”.

Trong tiếng cười của mọi người tôi nghe thấy tiếng của Mai: “Làm hết việc nhà thì tha thứ! Tiền riêng đưa hết thì tha thứ!”

Tôi không biết tại sao Hạ Trường Ninh lại hỏi câu này, tôi nhớ mang máng hấn đã từng nói những câu như thế này nhưng bây giờ không sao nhớ ra nổi.

Lúc này Hạ Trường Ninh đã đi tới bên tôi và nhẹ nhàng hỏi: “Phước Sinh, anh là một người thô lỗ không văn hóa, em thì học nhiều. Nếu sau này anh làm sai chuyện gì em có tha thứ cho anh không? Sẽ không nói không cần anh nữa, không ở bên anh nữa chứ?”

MC nói xen vào rất đúng lúc: “Vợ chồng phải cùng chung hoạn nạn, không rời không bỏ, thấu hiểu lẫn nhau, cùng nhau động viên. Mọi người nói có đúng không?”

Bên dưới lại là tiếng vỗ tay rào rào.

Tôi luôn có một cảm giác rất lạ, tại sao Hạ Trường Ninh cứ cố chấp bắt tôi hứa vào đúng ngày cưới? Tôi kéo áo hấn, căng thẳng hỏi: “Anh đừng nói với em là anh đã có người phụ nữ khác và có con ở bên ngoài là được”.

Hạ Trường Ninh kinh ngạc nhìn tôi, hấn nhin cười tới mức cơ mặt co giật: “Nếu anh đã từng nói dối thì em có tha thứ cho anh không?”

Tôi trừng mắt nhìn hấn rồi hạ giọng nói: “Sau này đừng làm vậy nữa”.

Giọng tôi đột nhiên to hấn lên, hóa ra MC đã đưa micro tới trước mặt tôi.

Hạ Trường Ninh nhin cười và nói: “Anh đảm bảo sẽ không làm vậy”.

Bên dưới lại cười vang.

Tôi đỏ bừng mặt đứng giậm chân, Hạ Trường Ninh vội nói: “Em đã đồng ý rồi nhé, nếu anh làm sai chuyện gì em phạt sao cũng được, chỉ cần không được nói đi là đi luôn”.

Tôi vội vã nhìn những gương mặt đang vui cười bên dưới, bức quá, trò cười trong đám cưới thế này, sau này tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa chứ?

MC cũng tử tế, ngay lập tức nói một loạt lời chúc mừng rồi tuyên bố bắt đầu bữa tiệc.

Tối hôm đó chính vì câu nói “Đảm bảo không làm vậy” của Hạ Trường Ninh nên hấn đã bị bạn bè chuốc say, mục đích để tối nay hấn không thể làm vậy!

Hậu quả là anh và em trai hấn đưa hấn về nhà, tôi ở nhà truyền một chai đường cho hấn để hôm sau đỡ mệt.

Bốn giờ sáng Hạ Trường Ninh mới truyền nước xong, tôi nghe lời dặn của y tá dùng bông ấn xuống rút kim ra. Hạ Trường Ninh tỉnh dậy: “Đề anh”.

Hấn đưa tay rút đầu kim ra rồi dùng bông xoa xoa mấy cái, thành thạo và gọn gàng. Tôi không nhin được tò mò: “Anh không say à?”

“Say rồi, nhưng tỉnh rồi”.

Trên mặt hấn toàn là ý cười, hấn dang rộng hai tay nói: “Lại đây, anh ôm”.

Tôi cũng mệt rồi, thấy hấn truyền nước xong không có vấn đề gì nên lên giường và chui vào lòng hấn: “Cưới mệt thật”.

“Ngủ đi, sáng mai ngủ chán thì dậy”.

Một lúc sau, tôi đã bắt đầu mơ màng thì Hạ Trường Ninh gọi tôi: “Phước Sinh, em là vợ anh rồi. Sáng mai anh muốn ăn bữa sáng em nấu”.

“Trọc phú! Vừa nói ngủ chán thì dậy!”

“Trọc đâu mà trọc!”

“Trọc phú, trọc phú!”

Tôi đã tỉnh, vui vẻ chôn đầu vào trong lòng hấn.

Hạ Trường Ninh lật người đè lên trên tôi, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến tôi vô cùng khó chịu. Cái tên này mới tỉnh táo được một chút cũng

không biết người mình hỏi thế nào nữa, còn vui sướng nói: “Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Phước Sinh, em đừng ngủ”.

“Lão gia, em buồn ngủ lắm, chưa đến sáu giờ sáng mai đã phải dậy rồi”.

“Ừ, em ngủ đi”.

Miệng thì nói thế nhưng cái tay hấn lại không chịu nằm yên.

Tôi mở to mắt, trợn lên cho hấn thấy: “Nhìn thấy chưa? Đồ hoe rồi. Toàn là tia máu. Là vợ anh rồi không bay được đâu, nghỉ một chút đi”.

Hấn tiếc nuối nằm xuống, giọng đầy bất mãn: “Dù sao thì anh cũng đợi em bốn, năm năm rồi, Phước Sinh à”.

Hấn nói tôi mới nhớ, tôi và hấn cũng quen biết nhau đã năm năm. Hai mươi một tuổi tôi và hấn gặp nhau, năm nay tôi cũng hai mươi sáu tuổi rồi.

Tôi quay sang vuốt ve gương mặt hấn, nhớ lại Hạ Trường Ninh lúc mới quen, tôi không còn nhớ rõ hấn ngày xưa và bây giờ khác nhau như thế nào nữa. Nhớ lại sự hốt hoảng hôm nay trên đường đi, tôi nhẹ nhàng nói với hấn: “Anh biết không, hôm nay lúc trên ngựa em đang nghĩ nếu Đinh Việt ở trên trời cao nhìn thấy chắc chắn anh ấy sẽ mừng cho em. Đột nhiên em ngẩng đầu lên thì hình như thấy anh ấy thật”.

Hạ Trường Ninh giật mình, đôi mắt nheo lại.

Tôi tưởng hấn ngạc nhiên nên cười: “Hóa ra đó là một người lạ, khiến em giật cả mình”.

Hấn đưa tay ôm chặt tôi vào lòng, thì thầm: “Có lúc anh thực sự sợ hãi, sợ trong lòng em yêu hấn. Phước Sinh, em có biết lúc em và Đinh Việt ở bên nhau, anh chỉ muốn đánh bay nụ cười trên môi em đi không?”

Tôi mỉm cười nép vào ngực hấn mà không nói gì.

“Phước Sinh, nếu như Đinh Việt còn sống, em có chọn hấn không?”

Tôi tưởng Hạ Trường Ninh đang ghen nên cố tình trêu: “Đương nhiên là chọn hấn rồi, Đinh Việt đẹp trai hơn anh, dịu dàng hơn anh, có văn hóa hơn anh, hơn anh...”.

“Nói gì cũng vô ích, bây giờ em là vợ anh rồi”. Hạ Trường Ninh ngồi dậy và đi vào nhà vệ sinh. Tôi nhìn hấn qua cửa kính, hơi nước bốc lên che mờ bóng hấn. Bên ngoài cửa sổ, màn đêm càng lúc càng mờ dần, chẳng mấy chốc trời sẽ sáng hấn. Tôi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mãi Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Tôi cứ nghĩ ông già đã mừng chúng tôi hai trăm triệu thì hôm cưới chắc chắn ông sẽ không tới, và Ngũ Nguyệt Vi cũng không đến. Nhưng đúng lúc tôi và Hạ Trường Ninh chuẩn bị đi trăng mật thì Ngũ Nguyệt Vi tới.

Thấy cô ta tôi lại cảnh giác theo thói quen.

Ngũ Nguyệt Vi mặc một chiếc lụa tay rộng màu lục nhạt, làm nổi bật làn da trắng như ngọc. Tôi nhìn vào tay Hạ Trường Ninh chăm chăm. Lúc mở cửa nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vi, hấn vỗ vai cô ta và cười to: “Vi, anh tưởng em không tới thật chứ”.

Ngũ Nguyệt Vi trừng mắt nhìn, hất tay hấn ra rất hợp ý tôi: “Đã lấy vợ rồi, đừng tùy tiện thế, cẩn thận không Phước Sinh ghen đấy”.

“Cô ấy ghen mới tốt! Không ghen tức là không để ý tới anh. Đúng không Phước Sinh?”

Tôi gương cười mời Ngũ Nguyệt Vi vào nhà rồi vội vàng đi pha trà, trong lúc đó vẫn vênh tai lên nghe động tĩnh ngoài phòng khách.

“Cái gì? Em... được rồi, cứ như thế đi!”

Hấn đang nói gì thế?

Tôi mang trà vào phòng khách coi như không có chuyện gì. Ngũ Nguyệt Vi nhìn tôi vui vẻ nói: “Cảm ơn”, không hề có ý ghen tị hay không vui gì. Đột nhiên tôi nhớ lại lần Ngũ Nguyệt Vi nói với tôi, cô ta đã yêu người đàn ông khác.

Tôi lén lút thở phào nhẹ nhõm. Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn người đàn ông đã hy sinh thân mình để thu nhận Ngũ Nguyệt Vi.

Tôi tò mò hỏi cô ta: “Sao cô không dẫn bạn trai tới?”

Cô ta chớp chớp mắt nhìn tôi: “Anh Ninh không muốn gặp hấn, gặp hấn không chừng còn đánh nữa”.

Tôi trừng mắt lườm Hạ Trường Ninh, khó khăn lắm mới có một người đàn ông xử lý được Ngũ Nguyệt Vi, sao hấn lại không muốn gặp?

Hạ Trường Ninh nheo mắt, hấn dựa vào thành sofa rồi lạnh lùng tiễn khách: “Quà mừng nhận rồi, lời của anh cả, anh hai cũng nhận rồi, trà của vợ anh em cũng uống rồi, về đi!”

Tôi vội lau mồ hôi. Có chủ nhà nào thế này không? Tôi đang định lên tiếng thì Hạ Trường Ninh trừng mắt nhìn tôi, nghĩ tới những lần Ngũ Nguyệt Vi ức hiếp tôi nên đành ngậm miệng không nói câu nào.

Ngũ Nguyệt Vi không hề tức giận mà còn vui vẻ đứng dậy, nhìn ngắm ngôi nhà một lượt rồi nói: “Cũng phải để em xem nhà anh một chút rồi mới đi chứ”.

“Có phải em đến đây ở đâu, xem phòng khách là được rồi”.

Tôi không nhịn được nữa nói: “Để tôi dẫn cô đi xem”.

Hạ Trường Ninh cũng vội đứng dậy, khoác vai tôi: “Bọn anh sẽ dẫn em đi xem”.

Ngũ Nguyệt Vi bấu môi rồi ngắc đầu đi lên lầu.

Hạ Trường Ninh thì thầm bên tai tôi: “Đừng tiếp xúc với cô ta một mình, cô ta thường xuyên phát bệnh!”

Tôi suyt nữa thì bật cười thành tiếng, may mà mím chặt môi kiềm chế được.

Lên tầng dạo một vòng, cô ta đứng ở cửa phòng ngủ lâu nhất. Đến lúc xuống tầng một dạo vòng nữa Ngũ Nguyệt Vi quả nhiên đã phát bệnh: “Ngoài cái giường còn được một tí... Anh Ninh, con mắt của anh thực sự khiến em không dám khen”.

MK! Ngoài chiếc giường do Hạ Trường Ninh kiên quyết chọn ga trải giường loại không phủ trùm xuống sát đất ra thì những thứ khác đều là tôi chọn.

“Con mắt chọn đàn ông của em, anh cũng không thể nào mà khen được. Anh nói rồi, tốt nhất cả đời này đừng xuất hiện trước mặt anh, anh gặp một lần là đánh một lần”.

Cái gì thế này? Sao lại đánh người ta chứ? Tôi kéo tay áo Hạ Trường Ninh, gương mặt tươi cười nói với Ngũ Nguyệt Vi: “Mấy hôm nay anh ấy vẫn say chưa tỉnh, về nhà thì cho chúng tôi gửi lời hỏi thăm ông già. À, đợi đã, chúng tôi có quà gửi cho ông già”.

Tôi liếc mắt ra hiệu cho Hạ Trường Ninh, dù sao Ngũ Nguyệt Vi cũng mang quà và những lời chúc phúc của hai anh cô ta tới đây, người ta sắp đi rồi sao hấn cứ phải tỏ ra khó chịu với người ta thế chứ? Tôi còn lo lắng Ngũ Nguyệt Vi bị tấn công rồi đột nhiên hỏi tâm chuyển ý quay lại bám dính lấy Hạ Trường Ninh. Với trình độ biến thái của cô ta thì tôi dám khẳng định, cô ta chẳng hề để ý đến thân phận trai có vợ của Hạ Trường Ninh chút nào.

Tôi chạy vào phòng sách tìm mấy món quà, cầm trong tay rồi lại thay đổi ý kiến, tôi không vội vàng chạy ra mà rón rén đi tới cửa nghe trộm. Tuyệt đối là vô thức, tôi cũng không biết vì sao tôi lại làm thế này nữa.

Tôi nghe thấy Hạ Trường Ninh nói: “Anh hi vọng dừng ở đây, anh và Phước Sinh rất hạnh phúc...”

“Từ nhỏ tới giờ đã khi nào anh chú ý tới em chưa?”

Âm thanh im bật. Tôi cố gắng mím cười rồi bước vào. Ngũ Nguyệt Vi nhận quà rồi nhìn tôi nói: “Phước Sinh, thay mặt bố tôi cảm ơn cô, chúc hai người... đầu bạc răng long”.

“Đây là tấm lòng của Trường Ninh và tôi. Cảm ơn!”

Ngũ Nguyệt Vi ra về. Tôi thu dọn ấm chén, không quay lại mà nằng Hạ Trường Ninh: “Chẳng mấy khi thấy cô ta thay đổi tính nết, anh đừng chọc tức cô ta nữa có được không?”

Hạ Trường Ninh ôm tôi từ phía sau, cầm đặt trên vai tôi, không nói gì cả. Tôi rửa ấm chén, cắt xong xuôi rồi mà hấn vẫn bám dính trên lưng tôi như gấu túi.

Sao tôi chưa bao giờ thấy hấn thế này nhỉ? Vừa bực vừa buồn cười, tôi vỗ tay hấn, nói: “Được rồi, bàn xem đi đâu nghỉ trăng mật nào”.

“Đi Tahiti”.

“Không đi, em sợ cháy nắng”.

“Em muốn đi đâu?”

Tôi muốn mang bó hoa đi viếng mộ Đình Việt, nhân tiện nói với anh tôi đã lấy Hạ Trường Ninh. Tôi do dự một hồi, dù sao cũng là trăng mặt, ít nhiều cũng phải để ý tới cảm xúc của Hạ Trường Ninh nữa.

Cầm Hạ Trường Ninh đặt bên cổ tôi cứ cọt cọt, rất ngứa. Tôi đẩy hắn ra, hắn thì thầm: “Cuối cùng em cũng không gọi anh là Hạ Trường Ninh nữa rồi. Phước Sinh, lần đầu tiên nghe thấy em gọi anh như thế này. Em là vợ anh!”

Tôi quay đầu lại nhìn hắn. Hắn hôn tôi rất cuồng nhiệt. Tôi ôm cổ hắn rất phối hợp, trong lòng cảm thấy áy náy, có phải tôi đối xử với Hạ Trường Ninh quá tệ không? Chẳng qua chỉ gọi hắn là Trường Ninh trước mặt Ngũ Nguyệt Vi mà thôi, thế mà hắn đã cảm kích tới mức này rồi.

Tôi cũng quên chuyện đi thăm mộ Đình Việt. Nơi nghỉ tuần trăng mật cũng do Hạ Trường Ninh chọn, hắn chọn đi đảo Bolshoi Ussuriisk ở đông bắc. Vì hắn nói: “Đó chính là đất lành của anh, nếu anh không đi đông bắc lần đó thì chắc chắn em sẽ không chấp nhận anh”.

“Anh nói thật với em đi, sao lần đó anh lại đi?”

Hạ Trường Ninh chỉ cười, gian xảo nói: “Lúc đó anh đã quyết tâm, nếu anh đi xa như thế mà vẫn không làm em cảm động được thì anh sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

Hắn nhếch môi cười gian không đáp.

Tôi xoa tay, hà hơi uy hiếp hắn: “Có nói không? Không nói em bức cung!”

Hắn đột nhiên túm lấy tay tôi rồi bẻ quặt lại, khinh thường nói: “Muốn đánh nhau với anh à, không biết lượng sức mình!”

Tôi giằng co một hồi mà vẫn không rút tay ra được, trong lòng phát bực, cái tên này dựa vào tư chi phát triển để bắt nạt tôi. Tôi hừ một tiếng nói: “Chẳng thú vị gì cả, anh chỉ biết dùng chân tay. Em với anh không cùng một đẳng cấp”.

Hắn buông tôi ra rồi cười: “Ngoan, em hiểu thế là tốt”.

“Lại còn nói, Vì khó khăn lắm mới có bạn trai, anh lại nói gắp lần nào đánh lần ấy, anh mong cô ta không lấy được ai để bám lấy anh sao?”

Hạ Trường Ninh đột nhiên cau có dấm mạnh xuống sofa một cái khiến tôi giật cả mình. Tôi càng tò mò hơn: “Cô ta yêu ai mà anh lại bực bội thế?”

“Một người anh quen trước đây, anh không thích. Cô ta thích thì đi ra chỗ khác mà yêu đương, đừng có dẫn tới đây là được rồi. Không biết cô ta có bị hỏng não không nữa, anh đã không thích mà cô ta còn dẫn tới, không phải muốn chọc tức anh sao?” Hắn sầm mặt lại.

Tôi nhún vai, hóa ra là thế. Dù sao cũng chẳng liên quan tới tôi, tôi cũng không hỏi tiếp làm gì.

Trước khi đi đông bắc, Hạ Trường Ninh vẫn đi làm như bình thường. Tôi dự tính nghỉ trăng mật về xong sẽ ở nhà viết lách, không chừng cũng là một giải pháp. Mấy hôm nay rảnh rỗi, tôi dạo phố mua ít quà cho Bảo Lâm và chú thím.

Lúc đi qua cầu Bắc tôi thấy Ngũ Nguyệt Vi và một người đàn ông đang mua đồ trước một sạp hàng nhỏ nên nhìn họ một lát.

Cầu Bắc là nơi bày bán các loại quà dân tộc. Cây cầu này được xây dựng vào đời Tống, bên bờ sông đều là những cửa hàng và nhà dân theo phong cách cổ, người ngoại tỉnh tới đây đều thích tới nơi này để mua đặc sản hoặc đồ kỉ niệm về làm quà. Ngũ Nguyệt Vi và người đàn ông ấy đều đeo ba lô, chắc là tới đây mua đồ trước khi lên xe về.

Tay Ngũ Nguyệt Vi cầm một chiếc trống lắc, nói chuyện với người đàn ông đang cúi đầu xem hàng. Đây là người Hạ Trường Ninh vô cùng căm ghét sao? Hai quả cầu nhỏ trên chiếc trống cứ lắc qua lắc lại, người đàn ông đứng thẳng dậy rồi quay mặt lại.

Cách xa như vậy nhưng trái tim tôi vẫn quạ cầu trên trống lắc đập trùng. Tôi vịn vào thành cầu, hai chân mềm nhũn, cả người tụt dần xuống đất. Tôi không còn nhớ có phải mình đã há miệng kêu to hay không mà Ngũ Nguyệt Vi và người đàn ông ấy đều nhìn lên cầu.

Máu trong người dường như đông cứng lại trong nháy mắt. Cả người tôi rùng mình, lạnh toát. Một người đã chết cách đây năm năm giờ sống lại, đúng là gắp ma giữa ban ngày!

Dưới ánh nắng chói chang, gương mặt tuần tú của Đình Việt rõ ràng như một bức tranh trước mặt tôi. Tôi có thể nhìn thấy rõ sự hoảng loạn trên mặt anh.

Tôi lao đảo lui lại và va vào một người, người đó không nghĩ là tôi lại lùi lại đưa tay đẩy, tôi liền ngã lăn xuống đất, cảm giác đau nhói dội vào tay. Tôi lăn lộn rồi lồm cồm bò dậy, không có dũng khí để quay lại phía sau nhìn, tôi ra sức chạy xuống dưới cầu.

Du khách rất đông, tôi bị va phải mấy lần, chạy tới phố đi bộ đúng lúc nhìn thấy một chiếc taxi, tôi vẫy xe định rời khỏi đây. Lúc chạy ra xe tôi quên không nhìn những hướng khác, có một chiếc xe điện lao về phía tôi, tôi nhắm chặt mắt, cả người run rẩy, đầu óc trống rỗng... Cả người đột nhiên bay lên, một đôi tay ôm lấy tôi tránh sang một bên.

Tim đập loạn xạ, tôi cúi đầu nhìn đôi tay đó, chiếc đồng hồ trên tay vô cùng quen thuộc. Trên tay anh vẫn còn sợi dây ngũ sắc may mắn do chính tay tôi tết, chắc do đeo lâu rồi nên màu sắc đã cũ, nhưng rõ ràng chính là sợi dây đó.

Tôi kêu to rồi giãy giụa, cổ đau nhói, mọi cảnh vật trước mắt đều trở nên tối sầm, tôi hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm trên chiếc giường ở nhà. Mở mắt ra nhìn thấy Hạ Trường Ninh, tôi dờ dẫm túm lấy con gối ôm rồi đập tới: “Cút! Anh cút đi cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh! Hạ Trường Ninh, chúng ta ly hôn!”

Hạ Trường Ninh sầm mặt lại, hất ném con gối ôm đi rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi: “Em có trái tim không hả? Em thấy Đình Việt là lập tức biến thành thế này?”

Tôi mặc kệ, chỉ cần nghĩ tới chuyện đó là tim như dao cắt. Tại sao tất cả mọi người đều lừa tôi?

Trường Ninh muốn tôi tha thứ chính là vì chuyện này sao? Cái gì hắn cũng biết, hắn lấy tôi rồi nhưng cũng không cho tôi biết sự thật. Tôi thực sự... hận!

Tôi đưa tay lấy những chai lọ thủy tinh trông dây leo trên bậc cửa sổ ném hắn, vừa ném vừa khóc: “Hạ Trường Ninh, anh không phải là người, anh lừa tôi, anh lại lừa tôi thế này! Cút đi!”

Lọ hoa ném xuống đất vỡ tan. Căn phòng trở nên yên tĩnh. Hạ Trường Ninh hô hấp nặng nề, hiển nhiên đã giận dữ cực điểm.

Tôi hét lên một tiếng, nhảy xuống giường chạy ra phía cửa. Eo tôi bị giật lại, hắn quăng tôi ngã xuống giường.

“Cô nằm yên cho tôi!” Hạ Trường Ninh quát.

“Đừng hòng!” Tôi quát cường gào lên.

Hắn nghiêng răng rồi gờ nắm đấm lên đấm mạnh xuống giường, trừng mắt nhìn tôi: “Cô muốn đi đâu? Cô còn muốn đi cùng Đình Việt sao? Cô là người phụ nữ của tôi!”

“Đừng, tôi muốn đi cùng anh ấy, tôi không muốn ở bên anh nữa”. Tôi tức đến mức nói mà không nghĩ ngợi gì.

Hạ Trường Ninh đứng dậy đóng cửa đi ra ngoài, không thèm ngoái đầu lại.

Tôi sững người, nhảy vội từ trên giường xuống chạy ra cửa, chân giẫm phải một mảnh thủy tinh vỡ, đau đớn thét lên. Cửa bật mở, Hạ Trường Ninh tối mặt chạy vào ôm lấy tôi. Tôi khóc nức nở, không màng gì cả.

Hắn cầm cổ chân tôi rồi lặng lẽ rút mảnh thủy tinh ra. Tôi đau run người, đấm mạnh lên lưng hắn, vừa khóc vừa mắng: “Cút, tôi chết cũng không cần anh lo! Anh biến đi!”

Mặc kệ tôi vùng vẫy, hắn ôm tôi vào nhà vệ sinh rồi đặt tôi vào bồn tắm, chỉ có hai chân gác lên thành bồn. Cả người tôi nằm yên không còn sức lực. Tôi cố gắng vùng dậy nhưng hắn chỉ cần ấn nhẹ một cái là tôi lại nằm xuống, tôi bị giày vò tới mức chỉ còn biết nằm thờ.

Hạ Trường Ninh ngồi bên thành bồn tắm cầm vòi nước phun vào chỗ đau, sau đó rửa ô xi già, tôi đau đớn gào lên.

“Nằm yên!” Hắn lấy băng gạc quấn quanh chân tôi, quần xong còn nhân tiện buộc luôn hai cổ chân tôi vào nhau.

Tôi giận dữ: “Anh làm gì?”

Hắn nhìn tôi: “Lắm chuyện!”

Hai tay tôi chống xuống để ngồi dậy, hắn đưa tay giữ chắc tay tôi, nhìn vết thương rồi lại cảm lo ô xi già đổ lên, cảm giác đau đớn bỏng rát khiến tôi lại òa khóc.

Hạ Trường Ninh đỏ xong liền đặt lọ ô xi già xuống, hắn thở dài rồi ôm lấy tôi: “Đừng khóc nữa, là anh sai. Đừng khóc”.

Chuyện này sao mà dừng lại được! Tôi chỉ cảm thấy đau lòng, nhưng cũng không nói ra được tại sao lại đau lòng, chỉ biết không ngừng khóc. Tôi hận Đình Việt lừa tôi hay hận Hạ Trường Ninh lừa tôi? Tôi vui mừng vì Đình Việt chết đi lại sống lại hay đau lòng vì Hạ Trường Ninh?

Đầu óc tôi bây giờ là một mớ hỗn loạn.

Trước đây dù nghe phiên bản nào cũng đều không khiến tôi khó chịu như lần này. Bây giờ, Đình Việt sống sờ sờ đứng trước mặt tôi, cắt đứt mọi giấc mơ của tôi về anh.

Có lẽ trong tiềm thức tôi tự đặt mình vào vai diễn bi tình. Một chàng trai tuyệt vời yêu mình, sau đó hắn qua đời, để lại mọi thứ tốt đẹp nhất. Điều này dường như đã trở thành một bí mật nhỏ trong lòng, là bí mật khiến tôi có thể đa sầu đa cảm bất cứ lúc nào.

Nhưng hóa ra mọi thứ lại không phải như vậy!

Có lúc trong trí tưởng tượng của mình, con người cứ tưởng rằng sự việc đã định, nhưng hóa ra vẫn còn kết cục thứ ba.

Hạ Trường Ninh đưa tay ra, tôi không né tránh. Bàn tay hắn lướt trên mặt tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng hắn nhỏ tới mức gần như không thể nghe được:

“Phước Sinh, anh xin lỗi...”.

Hắn đưa tay ôm tôi vào lòng, nụ hôn nóng bỏng đặt lên môi tôi.

Tôi nhắm mắt, không có bất cứ phản ứng nào, nước mắt vẫn tràn ra từ khóe mắt.

Cả người nhẹ bẫng, hắn ôm tôi vào phòng ngủ và đặt tôi lên giường, kéo tấm chăn chần đắp cho tôi. Tôi không mở mắt, cả người nấc lên mức nỏ.

“Phước Sinh, em muốn thế nào?”

“Tôi muốn ngủ”.

Hạ Trường Ninh nắm chặt tay tôi một hồi lâu rồi nói: “Trong lòng em không giải quyết được vướng mắc này thì đừng ngủ. Anh còn không biết trong lòng em nghĩ gì sao? Muốn ly hôn với anh? Giống như lần em đi trốn anh xa mãi đồng bắc? Quả thực em thích chơi trò vung dao chém tơ tình! Không được, Phước Sinh, anh sẽ đáp ứng em. Em đã làm vợ anh rồi, cả đời này anh sẽ không bao giờ ly hôn. Đúng, đúng là anh luôn lo lắng, vì thế anh mới cực đoan tạo ra chuyện của Dật Trần để thử thách em. Nhưng bây giờ khác rồi, em là vợ anh, người đàn ông trong lòng em chỉ có thể là anh!”

Hắn quả thực rất hiểu tôi! Tôi muốn đập cho hắn mấy phát, nhưng quên mất chân đã bị hắn dùng băng gạc trói lại. Tôi mở mắt vung tay gào lên: “Đừng hy vọng tôi sẽ tin anh một lần nữa! Anh thả tôi ra được không?”

Hạ Trường Ninh cúi đầu nhìn tôi, tôi cảm thấy hắn như một ngọn núi, tôi là ngọn cỏ bị đè bên dưới đang đau khổ tìm cách sống.

Hắn khẽ mỉm cười, nụ cười có vẻ chua chát, giọng nói lại chưa bao giờ bá đạo đến thế: “Thả em ra? Nếu anh muốn bỏ em thì đã sớm từ bỏ rồi, cần gì phải dùng nhiều chiêu thế này? Phước Sinh, bỏ em ư, có mà đợi đến kiếp sau...”

“...Anh biết, cho dù là Đinh Việt lừa em hay anh lừa em thì em đều tức giận. Anh thừa nhận, ban đầu khi nghe đề nghị này của Đinh Việt anh cũng muốn đánh hắn, nhưng có thể thừa cơ mà nhảy vào thì tội gì anh lại từ chối? Anh đã dùng hết mọi thủ đoạn nhưng anh không hối hận. Phước Sinh, em tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, anh nói với em thế thôi”.

“...Anh hiểu rõ bản thân mình muốn gì, anh nhất định phải nhận được”.

“...Anh và Đinh Việt đánh nhau một trận nhưng không phải vì em, vì trước đây anh đã nói, nếu hắn dám xuất hiện trước mặt em thì anh nhất định sẽ đánh hắn”.

“...Nếu như em nghĩ không rõ chuyện này thì chúng ta cứ thi gan đĩ”.

Hạ Trường Ninh nói xong cũng nằm xuống, tay chống đầu nhìn tôi. Trong lòng tôi dâng lên cảm giác đau xót, tôi cũng đã bình tĩnh trở lại. Hắn rất tốt với tôi, không phải tôi không biết. Những lời tôi gào lên làm tổn thương hắn, tôi cũng biết. Có điều tôi không thể nào làm chủ được bản thân, nghĩ tới chuyện của Đinh Việt tôi lại không thể vượt qua được cửa ải này. Trong lòng cảm thấy uất ức, tôi quay lưng lại phớt lờ hắn.

Cứ thế ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy tôi nhìn thấy ánh trăng lạnh lạnh từ ngoài cửa sổ chiếu vào, sự vui vẻ bên Hạ Trường Ninh thế là hết rồi. Cùng Đinh Việt cũng thế. Rốt cuộc tôi sinh ra mang theo may mắn hay là bi thương?

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt từ từ trào ra, tôi hô hấp rất cẩn thận.

Một bàn tay đặt lên mặt tôi, Hạ Trường Ninh không nói gì cả, hắn đưa tay ôm lấy tôi từ phía sau. Cảm giác đặt trên đầu tôi, cơ thể áp chặt vào tôi.

Tôi thở sâu, cũng không nói gì cả.

“Phước Sinh, là anh sai rồi, trong lòng anh luôn vướng mắc chuyện này vì vậy anh mới luôn mong em tha thứ cho anh. Lúc đó trong lòng em không có anh, anh mới đồng ý phối hợp với Đinh Việt nói dối em, hơn nữa lúc đó có nói với em cũng chẳng có ích lợi gì. Đinh Việt có việc nên hẳn không thể ở lại, cũng không rõ khi nào mới về nước, hẳn muốn em coi như hắn đã chết rồi. Anh không biết đích xác tình cảm của em dành cho hắn thế nào nên cũng muốn em coi như hắn đã chết. Anh nói với hắn rằng, nếu như vậy thì cả đời này đừng xuất hiện trước mặt em nữa. Anh biết hắn đã về từ sớm, hôm cưới anh cũng nhìn thấy hắn. Khi nghe em nói dường như đã nhìn thấy hắn... anh rất căng thẳng. Anh nghĩ có lẽ vì chuyện đã qua mấy năm rồi, hẳn cảm thấy không còn gì nữa nên mới quay lại. Vì yêu hắn, cô ta cũng muốn biết tình cảm của em với Đinh Việt nên mới lật tẩy sự việc này. Em biết vì mà, bao giờ cũng luôn dứt khoát. Anh không đồng ý. Chúng ta mới kết hôn, còn chưa đi trăng mật nữa. Phước Sinh, rất nhiều lần anh muốn nói cho em biết nhưng lại sợ em giận anh, không muốn ở bên anh nữa”.

“Bây giờ được rồi chứ gì? Bởi vì tôi đã lấy anh nên anh mới yên tâm nói cho tôi biết?” Tôi lại tức giận, có ai nghĩ xem trong lòng tôi khó chịu thế nào không?

Từ lúc biết tin Đinh Việt đã mất, nơi đó trong lòng tôi đã có một cảm giác. Tôi có thể sống vui vẻ bên Hạ Trường Ninh, nhưng chỉ cần nhớ tới Đinh Việt là trái tim tôi lại vô cùng khó chịu.

Hai tay Hạ Trường Ninh ôm tôi rất chặt, hắn hạ giọng hỏi tôi: “Phước Sinh, em là vợ anh rồi. Em có biết em làm thế này anh buồn thế nào không? Vì anh đã lừa dối em hay là vì Đinh Việt? Trong lòng em vẫn có hắn, phải không? Em vẫn thích hắn? Em có bao giờ nghĩ tại sao anh không dám chắc chắn không? Tại sao ngay cả chiêu tình cũ cháy lại với Dật Trần anh cũng dùng đến? Chỉ có với em là anh mất khả năng phán đoán. Em nghĩ cho kỹ đi!”

Bỗng chốc gương mặt đẹp trai, nụ cười dịu dàng và những ngày vui vẻ bên Đình Việt lại hiện lên. Nỗi đau mất Đình Việt, nỗi đau vì bị nói dối về cái chết của anh ấy tràn ngập trái tim tôi. Tôi không thể nói dối rằng tôi không có một chút tình cảm nào với Đình Việt. Bao năm nay anh chính là tình cảm hoàn mĩ nhất của tôi, nhưng bây giờ, lời nói dối bị vạch trần, tôi vẫn còn kinh ngạc chưa kịp suy nghĩ tới tâm tư của Đình Việt. Tôi chỉ cảm thấy tức giận, ngạc nhiên, và đau lòng.

“Chuyện này quá đột ngột với em, cứ ngủ một giấc đi rồi mai nói tiếp”. Hạ Trường Ninh quyết định, hẳn không muốn nghe tôi nói tôi thích Đình Việt hay hẳn cũng mệt rồi?

Tôi cố mở mắt, không chịu được nữa mới nhắm mắt ngủ, sau đó lại mở mắt, rồi lại ngủ.

Hạ Trường Ninh vẫn ôm tôi, tôi quay lưng lại phía hắn nên không biết hắn đã ngủ chưa.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Tôi bị ánh mặt trời chói mắt đánh thức, mở mắt ra, Hạ Trường Ninh đang dựa vào đầu giường xem tạp chí. Chắc hẳn đã tắm rửa rồi, râu ria đã cạo sạch. Căn phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, những chai lọ trông đầy leo trên bề cửa sổ đã không còn nữa, bây giờ nhớ lại vẫn thấy đau lòng.

Hồi đó khi đi chợ hoa, mấy cây hoa này được xếp đầy ghé sau. Dọc đường đi tôi cứ nhìn về phía sau, bắt hắn lái xe thật chậm vì sợ làm vỡ, kết quả lại bị tôi ném vỡ hết như ném mấy hòn đá.

Thấy tôi đã tỉnh, hắn đặt tờ tạp chí xuống rồi mỉm cười: “Tỉnh rồi à? Mất sưng lắm, để anh lấy túi đá chườm cho em”.

Hắn đứng dậy lấy túi đá trong ngăn đá ra. Tôi lắc đầu nói: “Em đi vệ sinh”. Chân không cử động được, giờ tôi mới nhớ chân mình đã bị thương.

Tôi trừng mắt nhìn hắn rồi cúi xuống cời băng gạc. Hạ Trường Ninh ngăn tôi lại rồi bế tôi lên: “Ngốc! Bao nhiêu mảnh thủy tinh trên mặt đất như thế mà không nhìn thấy à?”

Tôi không nói gì. Trách ai được?

Ngồi trên bề rửa tay xong tôi cúi đầu tháo băng, lòng bàn chân bị rách một vết, tôi nhón mũi chân tập tễnh đi ra ngoài.

“Bảo em đừng đi!” Hẳn đỡ tôi rồi bế tôi lên giường, sau đó lấy Vân Nam bạch được cẩn thận rắc lên vết thương rồi băng bó lại.

“Chân em tê hết rồi, anh trối em suốt một đêm à”. Tôi lại bắt đầu tủi thân.

Hạ Trường Ninh ngừng đầu nhìn tôi, bàn tay hắn nhẹ nhàng xoa bóp cổ chân cho tôi rồi nói: “Thế này đỡ hơn chưa?”

“Ừ”.

Tay hắn xoa bóp nhẹ nhàng, còn chuyên nghiệp hơn mấy nhân viên mát xa chân, từ gót chân cho tới đầu gối đều được xoa nhẹ nhàng. Tôi dứt khoát nằm xuống để hắn hầu hạ. Nhìn hắn cúi đầu chăm chỉ bóp chân cho tôi, đột nhiên tôi nghĩ, sao tôi không còn tâm trạng cãi nhau với hắn nữa nhỉ?

“Em muốn gặp Đình Việt”.

Hắn dừng tay lại nhìn tôi: “Vẫn còn nhớ Đình Việt à?”

“Đúng vậy, em muốn biết anh ấy yêu em hay yêu Ngũ Nguyệt Vi! Á, đau!” Tôi cảm quyền tạp chí đập lên đầu hắn.

Hạ Trường Ninh sầm mặt không nói gì, một hồi sau mới lên tiếng: “Được”.

“Em muốn gặp riêng anh ấy, anh ấy tới thì anh ra ngoài”.

“Cái gì? Không được!”

Tôi nhìn hắn không nói gì. Hai chúng tôi cứ nhìn nhau như thế, không ai chịu nhường ai. Tôi nhìn Hạ Trường Ninh rồi cười, cầm tạp chí tiếp tục đọc.

Hắn bóp chân cho tôi xong nói: “Để anh lấy bữa sáng cho em”.

“Không cần”. Tôi đặt tạp chí xuống rồi quay sang một bên ngủ.

“Ăn xong ngủ tiếp”.

“Không ăn”.

Một lúc sau tôi nghe thấy Hạ Trường Ninh nói: “Em đừng nói với anh là cơm trưa em cũng không ăn đấy”.

Hắn nói thế khiến tôi hạ quyết tâm, tôi cười nhạt: “Nói đúng đấy, cơm trưa em cũng không ăn”.

“Muốn tuyệt thực?”

“Ừ”.

Cả người tôi bị hắn lật lại, tôi thấy gương mặt hắn vô cùng căng thẳng, ánh mắt hiện lên vẻ đau thương. Tôi nhìn hắn không hề sợ hãi. Không phải tôi trẻ con, hắn giết người phóng hỏa rồi nói xin lỗi là xong sao? Hắn không xác định được tình cảm của tôi nên dùng Dật Trần để chọc tức tôi, còn giúp Đinh Việt nói dối tôi, hắn có nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Bây giờ mà không kiên trì địa vị sân nhà của mình thì sau này thế nào? Tôi còn cơ hội vùng lên không?

“Không ăn thì không ăn, nếu không ổn thì anh truyền nước cho em”. Hạ Trường Ninh nổi giận nói.

Tôi vốn chỉ định hờn dỗi một chút, không ngờ hắn lại nói thế! Tôi nghe tiếng Hạ Trường Ninh sập cửa đi ra ngoài, nước mắt lại chảy ra.

Là hắn sai cơ mà! Tôi còn chưa làm gì mà hắn lại tức giận?

Không ăn, tôi không ăn đấy, để cho hắn truyền nước! Tôi giận dỗi trùm chăn ngủ tiếp.

Mùi thơm tràn tới, là mùi vịt quay, là món tôi thích ăn nhất! Tôi nuốt nước bọt nhưng không quay người lại.

Gã này thật đáng ghét, hắn ngồi ngay trên đầu giường, vừa ăn vừa xem đĩa, lại còn nhai chèm chẹp nữa chứ!

Tôi bực mình quay người bật dậy. Hắn mút ngón tay hỏi tôi: “Muốn đi vệ sinh à? Anh bế em đi”.

“Không cần, vết thương nhỏ, có tàn phế đâu!” Tôi nhón chân khập khiễng vào nhà vệ sinh, kéo rèm cửa lại, không muốn nhìn thấy hắn ăn thịt vịt.

“Phước Sinh, em không bật quạt gió à, thôi thế!”

“Em quên mất!” Tôi cố ý đẩy, người ăn vịt, ta đại tiện!

Tôi ngồi rất lâu mới ra ngoài, lúc ra hắn đã không còn ở trong phòng nữa. Tủ trên đầu giường vẫn đặt nửa con vịt, chắc chắn là hắn cố ý, lúc hắn ăn rõ ràng đã chặt thành từng miếng nhỏ, nửa con này lại không hề chặt. Tôi chỉ cần cẩn trọng một miếng là có thể phát hiện ngay. Tôi tức giận nuốt nước bọt, tựa vào thành giường xem đĩa. Tôi hạ quyết tâm, lần này tuyệt thực thật cho hắn xem!

Xem hết một đĩa phim rồi mà hắn vẫn chưa về. Tôi lại suy nghĩ, quyết định không ngồi chờ chết nữa mà về nhà bố mẹ đẻ.

Mặc quần áo, đi giày dép xong xuôi, chân phải vẫn còn hơi đau, tôi cẩn thận xuống cầu thang.

“Muốn đi đâu?” Hạ Trường Ninh dựa ở cửa bếp, trong tay cầm con dao phay.

Muốn nấu món ngon để dụ dỗ tôi sao, lần này tôi không thêm nhìn, hắn có nấu cũng vô ích.

“Anh không quản được”.

“Vợ anh đương nhiên anh phải quản, em mở cửa đi ra thử xem”.

Tôi hừ một tiếng rồi chậm chậm đi ra, đưa tay mở cửa. Cửa không nhúc nhích, tôi nhìn kỹ, hóa ra đã bị khóa trái.

“Được lắm, Ninh Phước Sinh, anh còn chưa chết mà em đã muốn bỏ đi theo trai rồi à?” Hạ Trường Ninh cầm dao chém xoẹt một tiếng.

Có điều bây giờ tôi không sợ hắn, coi như không nhìn thấy sự đe dọa của hắn, tôi quay về phòng lấy chìa khóa. Hắn chạy lên tầng trước rồi lách lư chìa khóa trước mặt tôi: “Đừng hòng. Chúng ta nghỉ trắng mặt ở nhà vậy”.

Cảm giác tức giận dồn nén trong lồng ngực nặng trĩu như một tảng đá. Tôi quay người vào phòng sách bật máy tính chơi game.

Thời gian cứ thế trôi qua, tôi lại nghĩ thấy mùi thức ăn, mũi cay cay, nước mắt lại sắp tràn ra. Không ăn! Kiên quyết không ăn!

Trường Ninh cũng không khuyên, đến gần mười hai giờ đêm hắn bung một bát mì lên phòng đọc sách, vừa đứng ở cửa ăn vừa nói: “Chơi game mê mẩn rồi à? Quên ăn quên ngủ! Quán net mười hai giờ đêm đóng cửa, ngắt mạng, ở nhà cũng thế! Anh ăn xong là em phải đi ngủ!”

“Anh muốn ngủ thì ngủ, em chơi kệ em”.

Hắn ăn mì xong vào phòng rút dây mạng, lạnh lùng đáp: “Muốn gặp Đình Việt thế cơ à? Muốn biết bây giờ hắn còn yêu em không à? Cuối cùng em cũng có cơ hội bắt nạt Vi rồi, đắc ý lắm đúng không? Mong giây phút này lắm đúng không?”

“Anh ghen là việc của anh, em không muốn ăn là việc của em! Anh tưởng rút dây mạng là em không chơi được nữa à?” Tôi nói xong liền mở file bắt đầu viết tiểu thuyết.

Câu đầu tiên viết thế này: “Đã từng có nửa con vịt đặt trước mặt tôi, nhưng tôi không hề ăn. Nếu ông trời cho tôi một cơ hội nữa, tôi sẽ ăn sạch mà không hề khách khí. Nếu nửa con vịt ấy là thứ Hạ Trường Ninh dùng để dụ dỗ tôi thì dù có cho tôi mười cơ hội tôi cũng không thèm ăn một miếng”.

Lời văn hùng hồn, bàn phím kêu lách cách.

Hạ Trường Ninh đứng trước mặt tôi, tức giận ngấn người, đột nhiên hắn đưa tay ấn nút tắt nguồn.

Tôi gào lên: “Em còn có tự do thân thể nữa không?”

“Không!”

Hắn nói thô bạo rồi vòng qua bàn bế xốc tôi lên, hai tay xiết chặt khiến tôi không tài nào giãy giụa được. “Ngủ thôi!”

Lên giường, tôi không thèm giằng co với hắn nữa, quay người ngủ luôn.

Nửa đêm tôi mơ hồ cảm thấy đói bụng, vô thức nằm sấp xuống ngủ, để dạ dày lại không cho nó cồn cào nữa. Trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh bao nhiêu món ăn ngon. Tôi mơ màng nghĩ, sáng mai thức dậy tôi phải ăn hết mới được.

Kết quả sáng hôm sau Hạ Trường Ninh đã bung bát cháo trứng muối thịt nạc ngồi vừa ăn vừa xem “Chào buổi sáng”.

Thấy tôi tỉnh dậy, hắn hỏi: “Ăn một bát nhé?”

Đầu tôi đã gật xuống nửa chừng rồi lại lắc: “Em không ăn!”

Hắn hít một hơi dài, nhìn sắc mặt có vẻ như muốn đập tan bát cháo.

Tôi lách qua hắn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Cả ngày tôi đều chơi game trong phòng sách.

Bữa trưa, Hạ Trường Ninh xào rau, tiếng mỡ xèo xèo, mùi thơm bốc lên khiến tôi nuốt nước bọt ừng ực. Tôi uống một ngụm nước lọc thật to, cảm thấy nước rất ngọt.

Buổi tối, hắn hầm xương sườn, tôi không chịu được nữa.

Hắn lẳng lặng đứng sau lưng tôi: “Phước Sinh, đã hai ngày em không ăn gì rồi”.

Hắn cũng biết hai ngày nay tôi không ăn gì sao? Tôi chớp mắt, chắc là nhìn màn hình lâu quá nên cay mắt.

“Trên bàn ăn có xương sườn hầm, có canh nữa. Em ăn đi, anh đi tìm Đình Việt”. Hạ Trường Ninh nói xong đi ra cửa.

Thực sự cho rằng tôi không ăn là vì muốn ép hắn cho tôi gặp Đình Việt sao? Hắn vừa đi tôi đã bắt đầu lau nước mắt. Tôi giận hắn đã lừa gạt tôi, chuyện đã xảy ra năm năm rồi, mà có phải tôi không yêu hắn đâu. Nếu tôi còn nhớ Đình Việt thì tôi lấy hắn làm gì? Tôi càng nghĩ càng tủi thân, khóc chán chê rồi đi rửa mặt, chải đầu, chăm chút bản thân một chút, sau đó ngồi trên sofa, quyết tâm không ăn.

Gặp Đình Việt tôi cũng không ăn, cho hắn tức chết thì thôi.

Một tiếng sau nghe thấy tiếng mở cửa, ngoài cửa là ba người, Hạ Trường Ninh, Đình Việt và Ngũ Nguyệt Vi. Đến đủ hết à? Tôi nhìn Đình Việt, bắt gặp khóe mắt lại ươn ướt. Anh ấy nhìn chúng chặc hơn trước, ánh mắt rất bình thản, nhìn tôi đầy thương hại.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh âm trầm, hắn kéo Ngũ Nguyệt Vi nói: “Phước Sinh muốn nói chuyện riêng với Đình Việt, Vi, chúng ta xuống dưới nhà nói chuyện”.

Ngũ Nguyệt Vi vẫn bước bình đứng đó, cắn môi, rồi bị Hạ Trường Ninh cầm tay lôi đi.

Đình Việt quay lại nhìn Ngũ Nguyệt Vi cười nói: “Chúng ta đã nợ Phước Sinh”.

Nghe thế Ngũ Nguyệt Vi mới đi theo Hạ Trường Ninh, tôi để ý thấy Hạ Trường Ninh không hề nhìn tôi lấy một lần.

Đình Việt đóng cửa bước vào rồi lặng lẽ ngồi xuống sofa.

Đây là người mà tôi đã từng yêu? Người từng lừa dối tôi quá thảm mà vẫn thản nhiên đối mặt tôi? Tôi buồn cười, thực sự buồn cười, tôi đứng dậy pha trà cho hắn coi như không có chuyện gì.

“Phước Sinh, chân em làm sao thế?” Đinh Việt chau mày hỏi.

“Đập vỡ cái cốc, bị rách một miếng. Chuyện nhỏ, vài hôm là khỏi”.

“Hôm đó trên phố, sợ em quá xúc động... còn đau không?”

Đánh ngất tôi mà lại là trách nhiệm của tôi sao? Tôi cười lạnh, vô thức đưa tay xoa cổ: “Ra tay vừa đủ. Không đau, không đau chút nào, còn hiệu quả hơn thuốc ngủ”.

Đinh Việt im lặng lắng nghe những lời châm chọc của tôi, sắc mặt anh như đã sẵn sàng cho tôi chửi đáp: “Phước Sinh, năm đó anh ra đi là có lý do riêng. Sau đó là anh sai, anh không nên lừa dối em, anh xin lỗi”.

Đúng thế, nếu anh không nói đã chết thì trong lòng tôi đâu còn vướng mắc này. Trong một thời gian dài tôi đâu dám nhớ tới anh. Bây giờ tôi thấy mình đã rất may mắn, tôi đã tận lực né tránh, nhờ vậy tôi đã không phải khóc ngất trước mặt hắn.

Vẫn tưởng rằng gặp Đinh Việt sẽ có quá nhiều điều muốn nói, có quá nhiều sự căm phẫn muốn phát tiết, nhưng bây giờ... “Sao anh vẫn đeo sợi dây may mắn ấy?”

Đúng thế, tôi muốn hỏi chính là điều này. Nếu anh không yêu tôi, vậy tại sao vẫn còn đeo nó?

Đinh Việt vô thức rút tay lại.

Tôi cầm tay anh vuốt ve sợi dây đó, trong lòng có mừng mừng tủi tủi: “Tại sao anh không nói rõ ràng với em? Em không phải là một cô gái yếu đuối. Nếu như anh nói rõ ràng ra thì chúng ta vẫn có thể là bạn. Bây giờ, sau khi anh bước ra khỏi cánh cửa này em sẽ coi như không quen biết anh, sau này nếu có gặp nhau em cũng nhất định sẽ không chào hỏi anh”.

Tay Đinh Việt run run, anh cầm tay tôi và nói: “Phước Sinh, trong lòng mỗi người đều có một giấc mơ, một hạnh phúc của riêng mình. Anh không thể mang lại cho em nên đành phải tuyệt tình. Là anh ích kỉ, anh không muốn trong lòng em không có anh”.

Sự điên cuồng trong lòng tôi dâng lên, tôi không thể kiềm chế nổi lòng mình: “Bạn trai bây giờ của Ngũ Nguyệt Vi là anh à? Anh thích cô ta, đúng không?”

Hỏi xong tôi tự khinh thường chính mình. Tôi vẫn còn để tâm tới chuyện bọn họ cùng lừa tôi, để tâm tới những lời Ngũ Nguyệt Vi đã nói, vẫn còn quan tâm xem Đinh Việt còn yêu tôi không. Nhưng tôi đã có chồng rồi, người tôi yêu rõ ràng là Hạ Trường Ninh, tại sao tôi vẫn có những suy nghĩ ác độc thế này?

Cách làm ích kỉ của Đinh Việt quá tàn nhẫn đối với tôi.

Tôi quay đầu lại nói: “Xin lỗi, đây là chuyện giữa anh với cô ta, không cần nói với em. Em không nên hỏi thế”.

Đinh Việt nhìn sợi dây may mắn trên tay mình, một lúc sau mới chầm chậm nói: “Phước Sinh, hãy sống hạnh phúc với Hạ Trường Ninh. Chuyện có lỗi với em cũng đã xảy ra, không thể nào quay lại được. Hãy sống cuộc sống của em, coi như em chưa bao giờ quen biết một người như anh”.

Tôi lấy sợi dây may mắn của mình ra, vẫn mới như lúc ban đầu. Tôi nhìn nó một lát rồi đặt vào tay anh: “Anh còn sống là tốt rồi. Em sẽ sống tử tế. Trước đây, mỗi người đều có nguyên nhân riêng không thể nói với em, em cũng không muốn biết nữa”.

Chuyện đã trôi qua không thể truy cứu nữa, chuyện Đinh Việt, tình cảm giữa hắn và Ngũ Nguyệt Vi, tất cả mọi thứ về anh, đều không phải là thứ tôi quan tâm nữa.

Tôi nói xong không nhìn anh nữa, lên gác về phòng ngủ.

“Phước Sinh, Hạ Trường Ninh rất yêu em”.

“Em cũng yêu anh ấy”.

Tôi đứng trên cao nhìn xuống, Đinh Việt vẫn tuần tú như xưa, ánh mắt nhìn tôi vẫn sâu như nước.

Tôi muốn cười, tôi định hỏi anh có phải thích Ngũ Nguyệt Vi rồi nên sợ tôi còn yêu anh sao? Anh sợ tôi khóc lóc kêu tôi vẫn còn yêu anh sao? Tôi khẽ lắc đầu. Tôi biết, người tôi yêu là Hạ Trường Ninh, hắn bước từng bước một vào trái tim tôi. Ở bên Hạ Trường Ninh tôi rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Tôi cảm thấy cả người nhẹ bẫng, không còn chút sức lực nào, ngay cả tư duy cũng bắt đầu mơ hồ.

Không biết đã qua bao lâu, đèn phòng ngủ bật sáng, Hạ Trường Ninh đi vào, tôi nhắm mắt vẫn biết hắn đang lại gần tôi.

“Phước Sinh”.

Tôi ừ một tiếng, cảm thấy giọng hắn thật xa xăm.

Hắn gọi tôi hai lần mà tôi không có phản ứng gì nên lại thờ dài rồi tắt điện, ra ngoài. Một lát sau ánh đèn lại sáng lên, tôi cảm thấy mình bị hắn bế lên, bên tai vang lên tiếng quát: “Em không làm anh tức chết thì không thoải mái được đúng không?”

Tôi mềm nhũn ngã vào lòng hắn. Chắc chắn là tôi đuối mềm ra rồi, đôi mắt khẽ nhìn hắn rồi yếu ớt nhắm lại.

“Phước Sinh, em sao thế? Sao mới đuối có thể đã thế này rồi?”

Tôi thực sự muốn khóc. Anh nhìn đuối hai ngày xem nào? Thế nhưng bây giờ tôi không muốn nói gì, tôi đuối tới mức không còn hơi sức mà nói nữa.

Hạ Trường Ninh bế tôi tới phòng ăn, dùng thìa xúc từng thìa canh bón cho tôi: “Há miệng ra!”

Tôi mở mắt nhìn, mắt hắn đỏ hoe, bàn tay run rẩy. Tôi yếu ớt trách móc: “Anh còn hung ác với em, anh lừa em rồi còn hung ác với em! Em không ăn, em nhịn đói cho anh xem, chết đói cũng không ăn.”

Hắn ôm chặt tôi rồi luôn miệng nói: “Anh sai rồi, ngay từ khi bắt đầu anh đã sai rồi. Anh không nên nói dối giúp Đình Việt, anh nên đánh cho hắn một trận rồi đàng hoàng theo đuổi em. Anh nhận sai rồi, em ăn rồi lại nhịn đói cho anh xem được không?”

Cái quái gì thế này! Tôi đánh hắn, nắm đấm mềm nhũn không có sức mạnh, đầu dựa vào vai hắn bất động.

“Phước Sinh!” Hắn vỗ má tôi, thấy không có phản ứng gì liền bế tôi chạy ra cửa: “Phước Sinh, anh đưa em tới bệnh viện. Sẽ không sao đâu”.

“Em muốn ăn canh sườn! Không đi viện”. Tôi thì thào.

Hắn lại chạy về phòng ăn như gió, sau đó làm một động tác khiến tôi không còn muốn ăn gì nữa: nhai nát xương sườn, trộn vào canh rồi mớm vào miệng tôi. Tôi còn chưa kịp buồn nôn thì đã nuốt trôi vào bụng.

Hắn còn muốn tiếp tục mớm cho tôi nữa nhưng tôi nhất quyết không ăn, tôi dùng tất cả hơi sức còn lại gào lên: “Canh! Bây giờ em chỉ cần canh!”

Ăn một bát canh, chưa đủ. Nhưng Hạ Trường Ninh không dám cho tôi ăn nữa, hắn ôm tôi ngồi xuống sofa.

“Em đói”.

“Để anh nấu cháo gà cho em”.

“Em không ăn món Dật Trần thích!”

“Cháo thịt nạc trứng muối? Mì gà?”

“Không ăn món anh ăn để trêu tức em!”.

“Ồi bà chủ, thế em muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn cháo trắng xì dầu”.

“Được, anh đi nấu ngay”.

Tối hôm đó, từ mười giờ đến một giờ sáng tôi ăn bốn bữa, sau đó hài lòng nằm xuống giường.

Hạ Trường Ninh ôm tôi, nghe tôi lẩm bẩm: “Mai em muốn ăn vịt quay”.

Hắn thờ dài: “Em muốn ăn thịt rồng anh cũng nấu cho em. Phước Sinh, em đúng là sinh ra đã mang phước, ngay cả chiêu tàn nhẫn thế này cũng dám dùng, chỉ vì muốn nô dịch anh thôi à?”

Tôi khịt mũi rồi bật khóc. Gọi là khóc nhưng thực ra là gào thì đúng hơn.

“Ngaoan, đừng khóc. Là anh không tốt, được chưa?”

Tôi khóc nửa thật nửa giả, một nửa là đau lòng, một nửa lại sợ Hạ Trường Ninh báo thù. Tôi chọc hắn nhưng vẫn hơi sợ hắn. Bây giờ hắn dỗ dành nên tôi òa khóc thật.

Tôi vừa khóc vừa trách móc hắn, cho tới khi tôi ngáp và nói: “Mai ăn vịt quay rồi nói tiếp”.

Hạ Trường Ninh cúi xuống hôn lên mắt tôi rồi dịu dàng nói: “Được, ngày mai vừa ăn vừa trách móc. Anh sẽ ghi hình lại, sau này em có muốn trách móc anh thì cứ mở lên cho anh nghe là được rồi”.

Tay tôi luôn xuống sườn hán, véo một cái thật mạnh, cả người Hạ Trường Ninh cứng đờ, co giật một cái suýt nữa lăn xuống dưới giường.

Tiện tay tôi cầm gối đánh hán: “Không buồn à? Dám lừa em, lưu manh!”

Hán đỡ cái gối rồi hỏn hên: “Em...”.

“Em chơi xấu đấy, chơi xấu đấy”.

Hán phì cười rồi ôm tôi thật chặt: “Ừ, đợi tinh thần em thoải mái lại đã rồi anh cho em chơi xấu”.

“Hạ Trường Ninh, sau này anh không được lừa dối em nữa, em không chịu nổi”.

“Biết rồi”.

“Còn nữa...”.

“Nhảm nhí nhiều thế, ngủ đi! Nếu không mai không có vịt quay đâu”.

Tôi nhắm mắt, trong lòng rất bình thản. Mấy năm trôi qua rồi, hình bóng Đinh Việt trong lòng tôi đã nhạt rồi. Coi như tôi đã giải tỏa được vương mắc trong lòng, không cần phải khó chịu khi nghĩ về anh ta nữa. Tôi khẽ thở dài, người tôi yêu là Hạ Trường Ninh, tôi tức giận cũng bởi vì hán lừa dối tôi. Chỉ thế mà thôi.

Sáng hôm sau ngủ dậy, tôi ăn liền ba bát cháo. Hạ Trường Ninh chau mày nhìn tôi: “Ăn nhiều quá không tốt”.

“Hạ Trường Ninh, bây giờ ăn cơm anh cũng không cho em ăn nhiều nữa à?” Tôi không thêm nói lý với hán, khó khăn lắm mới nắm được thóp của hán, không lợi dụng sao được?

“Ăn ít nhưng nhiều bữa, một lúc nữa ăn tiếp được không?”

Tôi ngẫm nghĩ rồi đặt thìa xuống: “Em muốn ăn cá sốt! Một con cá, mình em ăn, anh không có phần!”

“Được rồi, anh đi mua ngay”. Hạ Trường Ninh nhìn tôi chiều chuộng.

Đội đã! Sao hán không hỏi xem tôi và Đinh Việt nói chuyện gì? Đây không phải phong cách của hán. Tôi nghi ngờ nhìn hán dò xét còn Hạ Trường Ninh chỉ dụi dằm nhìn tôi cười.

Hán ra ngoài mua cá, tôi ngồi nhà không có việc gì nên vào phòng sách lên mạng. Nhà tôi có hai phòng đọc sách, Hạ Trường Ninh nói như thế này sẽ không ảnh hưởng tới nhau. Một gian dùng giá sách ngăn làm đôi, bình thường tôi không sang phòng sách của hán, bài trí y hệt nhau nên cũng chẳng có gì đáng xem. Hôm nay không hiểu sao tôi lại đẩy cửa bước vào. Tôi nhớ Hạ Trường Ninh đã nói, do yêu cầu công việc nên trong phòng sách có một hộc kín tương đương với mật thất.

Lúc đó hán nói: “Chồng em kiếm được nhiều tiền thế này, chẳng may có trộm thì chúng ta cũng không thiệt hại nhiều”.

Tôi đẩy giá sách trên tường ra rồi bước vào. Bên trong rất gọn gàng, ngoài một chiếc kết sắt ra, còn có một một đồng máy móc điện tử. Một chiếc bàn trà kê sát tường, bên trên có một chiếc TV nhỏ và vài dụng cụ nữa. Hạ Trường Ninh thích chơi mấy thứ này. Tôi thấy một thứ giống máy nghe nhạc MP3 để trên bàn, liền cầm lên rồi ấn nút. Tiếng tôi và Đinh Việt nói chuyện vang lên, tôi hiểu ra tất cả và cảm thấy dở khóc dở cười. Gã này không hỏi bởi vì đã nghe thấy hết rồi. Sao tôi lại quên hán làm nghề gì chứ? Tôi thở dài rồi đặt nó về chỗ cũ. Xem ra tôi cần phải nhắc nhở hán rằng đừng quên tôi cũng có thể mở được kết sắt của hán.

Buổi trưa, Hạ Trường Ninh đi chợ mua cá về, vừa hát ư ử vừa làm cá, tôi ngồi ở cửa bếp nhìn. Hán càng cao hứng thì tôi càng vui. Hóa ra biết chủ bài của đối phương nhưng không lật tẩy lại có cảm giác vui thế này.

Hạ Trường Ninh quay lại cười hi hi đi tới hôn tôi một cái rồi quay lại tiếp tục làm cá.

“Sao anh vui về thế?”

“Cảnh báo đã giải trừ, đương nhiên phải vui chứ! Đờ cả ngày phải hốt hoảng lo sợ, thế này mới dễ chịu”.

Hừ! Tôi cố ý lờm hán: “Em hối hận rồi, Đinh Việt đẹp trai thế, tại sao em không đi theo anh ấy chứ”.

“Thì hán phải đồng ý lấy em thì được chứ! Muốn đi cùng hán à, người ta có cần em đâu”.

Tôi phát điên! Vừa liên sẹo đã quên đau rồi à? Cho rằng không có chuyện gì nữa à? Tôi cười lạnh lùng nói: “Sao anh biết Đinh Việt không cần em? Anh nghe thấy em và anh ấy nói chuyện à?”

Hạ Trường Ninh đắc ý lắm, hán cười hê hê và đáp: “Đương nhiên là anh nghe thấy...” Nói xong, hán cảm thấy có điều gì đó không đúng, quay lại thấy tôi đang cười hỏn hờ, hán lập tức tỏ ra khó xử nhưng lấy lại vẻ bình thường rất nhanh. Hán lại còn nói chính khí lắm liệt: “Anh làm bảo an, nhà cửa không an toàn thì sao được chứ? Nếu như trộm tới nhà mà ngay cả mật mũi thế nào cũng không biết thì quá mất mặt!”

Tôi chớp mắt hỏi hân: “Anh nói xem, có phải Đình Việt biết vậy nên mới cố ý nói thế không?”

Hạ Trường Ninh hừ một tiếng: “Không thần kì thế đâu, em cứ nghĩ đây là trong phim chắc! Không có thiết bị thì hân cũng không phát hiện được”.

“Xem ra quả thật ba trăm triệu không thể đủ được thật, hết bao nhiêu?”

Hân bắt đầu cười: “Hon một tỷ, em biết là nội thất phòng tắm cũng rất đắt mà”.

“Anh đặt máy quay ở đâu?”

“Cửa, phòng khách, phòng sách, trên lầu không có”.

Tôi châm biếm: “Tại sao trên lầu lại không có?”

Hân cười trù: “Anh không muốn trở thành nhân vật chính trong clip nóng”. Tôi trừng mắt, thông thả nói: “Đình Việt vẫn đeo sợi dây may mắn em tặng. Chắc chắn anh ấy biết anh sẽ nghe trộm nên mới nói không yêu em. Nhất định là thế, em phải đi tìm anh ấy hỏi cho ra nhẽ”.

“Đứng lại!”

Hạ Trường Ninh tức giận gào lên, sầm mặt lại đi tới rồi túm lấy tay tôi giờ lên: “Em còn đeo nhẫn cưới của anh đấy! Ninh Phước Sinh, muốn ngoại tình ngay trước mặt anh sao?”

Tôi nhìn chiếc nhẫn vàng khắc chữ “Phước” trên tay, bĩu môi: “Quê thật”.

Hân tức giận ngẩn ra hồi lâu, sau đó buông tay tôi ra rồi tiếp tục làm cá.

Tôi nhìn hân một hồi, hân đi ra đi vào trong bếp mà không thèm nhìn tôi. Tôi cảm thấy chột dạ, dù sao đây cũng là nhẫn cưới bà ngoại để lại cho hân, nói như thế Hạ Trường Ninh tức giận là đúng rồi.

Tôi ôm hân từ phía sau làm lạnh, hân không nói gì, tôi cứ ôm chặt không buông, hân đi đến đâu tôi đi theo đến đó. Tôi không tin hân cứ sầm mặt như thế mãi được.

Nhưng một hồi lâu hân vẫn không nói gì. Tôi đứng lâu quá, vết thương dưới bàn chân hơi đau liền chuyển sang thế kim kê độc lập, dựa đầu vào lưng hân. Không ngờ Hạ Trường Ninh với tay lấy nôi, tôi đứng không vững bèn ngã lăn ra đất.

Hân giật mình cúi xuống bế tôi lên. Tôi nhân cơ hội ôm lấy cổ hân rồi kêu: “Chân đau”.

Hạ Trường Ninh bế tôi đặt lên sofa, rồi tháo băng ra xem, vết thương mới liền giờ lại bị rách.

Hân vừa tức vừa giận, muốn mắng tôi lắm nhưng thấy mắt tôi đã rom róm nên chỉ biết ngơ ngác nhìn tôi, hân bẹo hai má tôi bực bội nói: “Em chưa bao giờ tặng anh cái gì”.

“Người cũng là của anh rồi, còn muốn gì nữa?”

Ánh mắt nghi ngờ của hân cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi phì cười, ôm cổ hân và nói: “Quà cưới trong ngăn kéo phòng sách của em”.

Hân bật dậy rồi phi như bay lên phòng đọc sách, một lúc sau xì mặt đi xuống: “Em tặng anh tự điển Tân Hoa à?”

Tôi sững lại rồi cười lẩn lộn. Tôi quên mất mình đã mang quà vào phòng ngủ rồi. “Đúng thế, chính là từ điển Tân Hoa đấy, dạy anh thêm mấy chữ”.

Hân lao tới cù tôi: “Ninh Phước Sinh, xem anh xử lý em đây”.

Tôi vừa trốn trái trốn phải, cười đau hết bụng nhưng hân vẫn không dừng tay, tôi hết cách nên đành làm nũng: “Em đói rồi, anh còn chưa sốt cá cho em”.

Hân đành dừng tay rồi vào bếp, vừa đi vừa nói: “Em chỉ biết làm nũng thôi”.

“Anh thích thì cũng làm nũng đi, anh làm nũng em sẽ tặng anh quà”.

Hân dừng lại vận người vô cùng gọi cảm rồi nói một câu làm tôi nổi hết da gà: “Người ta thích quà mà!”

Tôi làm bộ ngất xỉu. Hân đúng là dở hơi!

Tôi đó tôi nằm bò ra giường xem đĩa, Hạ Trường Ninh gào lên: “Quà! Quà đâu! Em có quà anh sẽ xử lý em”.

Tôi giờ tay đầu hàng rồi lấy một túi to trên nóc tủ xuống.

“Cái gì thế?”

“Đoán xem? Nhưng không được đoán đúng”.

Anh lập tức nói ngay: “Anh không đoán được”.

Bấy giờ tôi mới đặc ý mở túi ra, bên trong là một chiếc áo bông kiểu Tàu màu xanh, tôi học cách may từ bà nội. Trên áo tôi còn thêu hai con rồng để cái áo nhìn bớt quê mùa đi một chút.

Hạ Trường Ninh chau mày rồi giờ cái áo lên ngắm nghía: “Tại sao anh không cưới vào mùa đông chứ?”

Tôi lại lẩn ra cười nghiêng ngả.

Hắn cười hớn hở và mân mê chiếc áo bông, sau đó nói một câu khiến tôi rất rất thương: “Sau này không có tiền mua quần áo thì cũng có vợ làm cho rồi. Tốt quá!”

Nhớ lại có lần hắn nói vì sao phải kiếm tiền, tôi dịu dàng ôm hắn và nói khẽ: “Em yêu anh”.

Hắn không nói gì, cũng ôm lấy tôi, ôm rất chặt, rất chặt.

Tôi nép vào ngực hắn mỉm cười. Cuộc đời thực ra rất tầm thường, cũng rất dễ dàng thỏa mãn. Có một người yêu thương theo đuổi sự hài lòng nhất trong điều kiện có hạn, chỉ thế mà thôi.

Tôi cũng không biết mình đã làm Hạ Trường Ninh xúc động thế nào mà lại giành được sự chân tình của anh như vậy. Nhưng tôi không hỏi, trên đời này không phải câu hỏi nào cũng có câu trả lời, là anh thì chính là anh thôi.

Có lẽ sau này chúng tôi sẽ sống đến cuối đời mà không cãi nhau một lần, cũng có thể sẽ gặp ghềnh cả đời như những cặp vợ chồng khác. Chuyện tương lai thì sau này nói tiếp. Ít nhất bây giờ tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Em U? Có Mà Đợi Đến Kiếp Sau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.